உ

சிவமயம்.

32-கட்டளைகள்சேர்ந்த

கட்டளைத்திரட்டு.

இஃது

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து

வித்துவான்

சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம்

பூவை. கலியாணசுந்தரயதீந்திரர்

அவர்களால்

நூதனமாக இயற்றிய கட்டளையுடன்

பரிசோதித்ததை,

அ. முத்துவடிவேலு முதலியாரால்

சென்னை:

பூமகள்விலாச அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இதன் விலை] 1921. [ரூபா-1-8-0

ரிஜிஸ்டர் அறிவிப்பு.

இதனால் சகலமான புத்தக வியாபாரிகளுக்கும் அச்சுக்கூடத் தலைவர்களுக்கும் மற்ற யாவர்களுக்குந் தெரிவிப்பது யாதெனில்:— நூதனமாகச் சேர்த்து அச்சிட்ட 32-கட்டளைகள் சேர்ந்த இக்கட்டளைத்திரட்டை ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கோளப்பஞ்சேரி - செல்லப்பமுதலியார் அவர்கள்பேரிலிருந்த ரிஜிஸ்டர் காபிரைட் சுதந்தரத்தை அடியிற் கையொப்பமிட்ட அ. முத்துவடிவேலுமுதலியாராகிய நான் கிரையத்திற்குப் பெற்றுக்கொண்டு என்னால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியிருப்பதால் என்னுடைய உத்திரவின்றி இப்புத்தகத்தை யாதாமொருவர் அச்சிடுவரேல் இந்தியன் காபிரைட் சட்ட தண்டனைக்குட்படுவார்கள்.

இப்படிக்கு,

அ. முத்துவடிவேலுமுதலியார்

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளைவீதி,

சென்னை.

அ. இரங்கசாமிமுதலியார் சன்ஸ்

பூமகள் விலாசம் பிரஸ்.

நெ. 24. தாண்டவராயப்பிள்ளை வீதி.

சௌகார்பேட்டை போஸ்டு

சென்னை.

கணபதி துணை.

நூன்முகம்.

வைதிக ஞான சாத்திரங்களில் பழகுவோர்கட்கு உபயோகமாகச் சாத்திர பாரங்கதராயுள்ள நற்சீலர்கள் பற்பலர் அவ்வக்காலங்களில் எளியநடையில் சாத்திர சோபான நூல்களாக வியற்றி வைத்த சிறுநூல்களின் திரட்சியே **இக்கட்டளைத்திரட்டு.** வைதிக சீலர்களால் மிக வியந்து கொண்டாடப்படும் பிரசித்தியுற்ற சுத்தாத்துவித சாத்திரங்கட்குச் சோபானமாயுள்ளவை முதல் ஏழு கட்டளைகள். கேவலாத்துவித சாத்திரங்கட்குச் சோபானமாகவுள்ளவை மற்றவைமுதல் ஏழு கட்டளைகள். பசு பாச விலக்கணங்களைக் கரதலா கமலமாக வெடுத்துக்காட்டுவன. மற்றையவை செக சீவ பர விலக்கணங்களை வெள்ளிடை மலைபோல விளக்குவன. சில நூல்கட்குக் கட்டளை யென்ற பெயர்களில்லையாயினும் கட்டளைபோன்ற பாகுபாடுகளால் அமைக்கப்பெற்றனவாகலின் திரட்டில் சேர்க்கப்பட்டன. பெருஞ்சாத்திரங்களில் காணப்படும் பரிபாஷா பதங்கட்கெல்லாம் இக்கட்டளைகளில் வெகு இலேசாக விவரமெழுதிக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய வசனரூபமான கட்டளைகளாக அச்சிடப்பட்டவை; "சிவப்பிரகாசக்கட்டளை, திருவாலவாய்க்கட்டளை, திருநந்திதேவர்விண்ணப்பித்தபதினறுபேறு, சித்தாந்தக்கட்டளை, சித்தாந்தசாதனக்கட்டளை, சித்தாந்ததசகாரியக்கட்டளை, சித்தாந்தப்பிரகாசிகை, சித்தாந்தத்தத்துவலக்ஷணம், நாநாசீவவாதக்கட்டளை, வேதாந்தத்தத்துவக்கட்டளை, ஞானக்கட்டளை, தத்வாமிர்தக்கட்டளை, உபதேசவுண்மைக்கட்டளை, வேதாந்தசாவத்தைக்கட்டளைச்சுருக்கம், வேதாந்ததசகாரியக்கட்டளை, பிரமோபதேசக்கட்டளை, உபதேசசித்தாந்தக்கட்டளை, வேதாந்த ஸாராமிர்தம், பஞ்சீகரணவேதாந்தசித்தாந்தம், தத்துவதீபிகை,

ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி, அத்துவாதத்துவகலேஞானம், தத்துவ ஞானதீபிகை, தத்துவோற்பத்திலயக்கிரமம், தத்துவசங்கிரக தீபிகை, தத்வாத்மசொரூபநிர்ணயம், தத்வாத்மாநாத்மவிசாரம், தத்துவபிரமஞானம், தத்துவபிரமஞானசதுஷ்டயம், தத்துவபிரம ஞாநாதிதுவந்துவம், தத்துவமஹாவாக்கியார்த்தம், தத்துவவிசேஷார்த்தசங்கிரகம்'' ஆக கட்டளேகள் முப்பத்திரண்டு. இதுகாறும் வெளிவராத சில அருமையான கட்டளேகளே அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய வாயிலார்நாயனுர் பரம்பரையில் வந்தவரும், சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவப் பிரவர்த்தகாசாரியரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்வான்களிலொருவரும், மெய்கண்ட சந்தானசபை அக்கிராசனுதிபதியுமாகிய சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் **பூவை - கலியாணசுந்தர முதலியாரவர்களால்** சேர்க்கப்பட்டன.

இப்படிக்கு,

அ. முத்துவடிவேலுமுதலியார்

நெ-24, தாண்டவராயப்பிள்ளேவீதி,

சென்னே.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதலாவது,-

சிவப்பிரகாசக்கட்டளை.

முதலங்கம்-தத்வநாமம்.

உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பூதங்களாவன.

பிருதிவி
அப்பு
தேயு
வாயு
ஆகாயம், ஆக-௫.

ஞானேந்திரியங்களாவன.

சுரோத்திரம்
துவக்கு
சட்சு
சிங்குவை
ஆக்கிராணம், ஆக-௫.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சத்தம்
பரிசம்
உருவம்
இரசம்
கந்தம், ஆக-௫.

கன்மேந்திரியங்களாவன.

வாக்கு
பாதம்
பாணி
பாயு
உபத்தம், ஆக-௫.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம்
புத்தி
அகங்காரம்
சித்தம், ஆக-௪.

ஆக ஆன்மதத்துவம்-௨௪.

இவற்றிற்கு ஆன்மதத்துவமென்றும், அசுத்ததத்துவமென்றும் போக்கிய காண்ட மென்றும் பெயர்.

வித்தியாதத்துவங்க ளாவன.

காலம்
நியதி
கலை
வித்தை
இராகம்
புருடன்
மாயை, ஆக-எ.

இவற்றிற்கு வித்தியா தத்துவ மென்றும், சுத்தாசுத்த தத்துவ மென்றும், போகசயித்துருகாண் டமென்றும் பெயர்.

சிவதத்துவங்க ளாவன.

சுத்தவித்தை
ஈச்சுரம்
சாதாக்கியம்
சத்தி
சிவம், ஆக-ரு.

இவற்றிற்குச் சிவதத்துவ மென்றும், சுத்த தத்துவமென்றும், பிரேரகாண்டமென்றும் பெயர்.

இவை ௩௬-ம், உண்ணிலைக் கருவிகள்.

புறநிலைக் கருவிகள்.

பிருதுவியின்கூறு.

மயிர்
எலும்பு
தோல்
நரம்பு
தசை, ஆக-ரு.

அப்புவின் கூறு.

ஓடுநீர்
உதிரம்
சுக்கிலம்
மூளை
மச்சை, ஆக-ரு.

தேயுவின் கூறு.

ஆகாரம்
நித்திரை
பயம்
மைதுனம்
சோம்பல், ஆக-ரு.

வாயுவின் கூறு.

ஓடல்
நடத்தல்
நிற்றல்
இருத்தல்
கிடத்தல், ஆக-ரு.

ஆகாயத்தின் கூறு.

காமம்
குரோதம்
லோபம்
மதம்
மாச்சரியம், ஆக-ரு.

ஆக பூதகாரியம்-உரு.

தசவாயுக்க ளாவன.

பிராணன்
அபானன்
உதானன்
வியானன்
சமானன்
நாகன்

கூர்மன்
கிரிகரன்
தேவதத்தன்
தனஞ்சயன், ஆக-க0.

தசநாடிகளாவன.

இடை
பிங்கலை
சுழிமுனை
காந்தாரி
அத்தி
சிங்குவை
அலம்புடை
புருஷன்
குகு
சங்கினி, ஆக-க0.

வசனாதிகளாவன.

வசனம்
கமனம்
தானம்
விசர்க்கம்
ஆனந்தம், ஆக-டு.

வாக்குகளாவன.

சூக்குமை
பைசந்தி
மத்திமை
வைகரி, ஆக-ச.

குணங்களாவன.

சத்துவம்
ரஜஸு
தமஸு, ஆக-ங.

அகங்காரங்களாவன.

தைசதவகங்காரம்
வைகரியகங்காரம்
பூதாதியகங்காரம், ஆக-ங.

ஆக தத்துவந் தொண்ணூற்றாறு.

இரண்டாமங்கம்.

தத்துவதோற்றமும்

ஒடுக்கமும் வருமாறு.

பரமசிவனுடைய பராசத்தியருளினாலே குடிலையிலே நாதந் தோன்றும், நாதத்திலே விந்துதோன்றும், விந்துவிலேசாதாக்கியந் தோன்றும், சாதாக்கியத்திலே மகேசுவரந்தோன்றும், மகேசுவரத்திலே சுத்தவித்தைதோன்றும். இவையைத்தனுள் முன் சொன்ன விந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரக்ஷரமும், எண்பத்தொரு பதமும், இருநூற்றிருபத்துநான்கு புவனமும், சப்தகோடிமஹாமந்திரமும், சகலசாஸ்திரமும்,விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலருக்குத்தனு கரண புவனபோகங்களும், சரியை கிரியை யோகங்களினின்றோர்க்குச் சாலோக சாமீப சாரூபமென்னும் பதமுத்திகளும், பஞ்சகலைகளும் தோன்றும், இவைகள் சுத்தமாயையின் தோற்றமென்றறிக.

இனி அனந்ததேவ நாயனாரருளினாலே அசுத்த மாயையிலே நின்று காலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும், கலையிலே வித்தை தோன்றும், வித்தையிலே இராகந்தோன்றும்.

இனி உருத்திரதேவநாயனா ரருளினாலே முன்சொன்ன கலையிலே மூலப்பிரகிருதி தோன்றும், மூலப்பிரகிருதியிலே முக்குணங்களுந் தோன்றும், முக்குணங்களுந்தோன்றாது நின்றவிடம் அவ்வியக்தம். இந்த அவ்வியக்தத்திலே சித்தமும், புத்தியும் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந் தோன்றும். அது யான் எனதென்று விகற்பித்துவரும். அதுவே அகந்தைக்கு வித்தாகும். அது தைசதவகங்காரமென்றும், வைகரி யகங்காரமென்றும் பூதாதி யகங்காரமென்றும் மூன்றுவிதமாயிருக்கும் தைசதயகங்காரத்திலே சத்துவகுணத்தினையுடைய மனமும், புத்தியும், இந்திரியங்களெனும் பெயரை

யுடைய சுரோத்திராதிக ளைந்துந் தோன்றும். வைகரியகங்காரத்தி லே ரஜோகுணத்தினையுடைய கன்மேந்திரியங்களாகிய வாக்காதிக ளைந்துந் தோன்றும். பூதாதியகங்காரத்திலே தமோகுணத்தினை யுடைய தன்மாத்திரைகளாகிய சத்தாதிக ளைந்துந்தோன்றும். சத் தத்திலே ஆகாயந்தோன்றும். பரிசத்திலே வாயுதோன்றும். உருவ த்திலே தேயுதோன்றும். இரசத்திலே அப்புதோன்றும். கந்தத்தி லே பிருதிவிதோன்றும். ஒடுங்குங்காலத்துத் தோன்றினவடைவே யொடுங்கும்.

மூன்றுமங்கம்.

தத்துவகுணங்கள்.

பிருதுவி உரத்துத்தரிக்கும், அப்பு குளிர்ந்து பதஞ்செய்யும், தேயு சுட்டொன்றுவிக்கும், வாயு சலித்தெவையுந் திரட்டும், ஆகா யம் நிரந்தரமா யிடங்கொடுக்கும், சுரோத்திரஞ் சத்தத்தையறியும், துவக்கு பரிசத்தையறியும், சட்சு உருவத்தையறியும், சிகுவை ரச த்தையறியும், கிராணங்கந்தத்தையறியும், வாக்குவசனிக்கும், பாதங் கமனம்பண்ணும், பாணி பிடித்துமேற்றலுஞ்செய்யும், பாயு மலவி சர்க்கத்தைச்செய்யும், உபத்தம் ஆனந்திக்கும், மனம்பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்கார மெழுந்திருக்கும், சித்தஞ்சிந்திக்கும், காலம் செல்தாலம், நிகழ்காலம், எதிர்காலமென மூன்றும். நியதி கருமத் தை நிச்சயம்பண்ணும், கலை ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கும், வித்தை அறிவையெழுப்பும், இராகம்பெற்றதைச் சிறிதாக்கிப் பெருதிலே யிச்சையுண்டாக்கும், புருடன் விடயத்திலே அழுத்துவிக்கும், மா யைமயக்கும், சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்திருக்கும், ஈசுவரதத்துவம் ஞானங்குறைந்து கிரியையேறியிருக்கும், சாதாக்

கியதத்துவம் ஞானமுங் கிரியையுமொத்திருக்கும், சத்தி தத்துவங் கிரியையாயிருக்கும், சிவதத்துவம்ஞானமாயிருக்கும், சிவதத்துவம் சிவனுக்கிடம், நாதமென்று பெயர். சத்திதத்துவம் காருண்ணியத்துக்கிடம், விந்துவென்றுபெயர். சாதாக்கியதத்துவம்அனுக்கிரகத்துக்கிடம், சதாசிவமென்றுபெயர். ஈசுவரதத்துவம் திரோபவத்துக்கிடம், மகேசுவரமென்றுபெயர். சுத்தவித்தைசங்காரத்துக்கிடம், உருத்திரமென்று பெயர்.

நான்காமங்கம்.

அவத்தை தரிசனம்.

கீழாலவத்தை.

இவற்றுடனே கூடிநின்று ஆன்மாபுசிக்கும் அவதரத்திலுணர்த்துமுறைமை யெங்ஙனமென்னில்?

கீழாலவத்தை-ரு, மேலாலவத்தை-ரு, சுத்தாவத்தை-ரு, இந்தக்கேவல சகலசுத்தமூன்றிற்காரியாவத்தை-கரு, காரணவத்தை-ங ஆக அவத்தை-கஅ, இதிற்கீழாலவத்தைக்குத் தத்துவம்-நரு, மேலாலவத்தைக்குத் தத்துவம்-நசு, அவை யெப்படியென்னில், கீழாலவத்தையாவன-சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் ஆகிய ரு-க்கு அகக்கருவி முப்பத்தாறிற் பூதங்களைந்துங்கலாதிகளாறுஞ் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகியபதினாறும்கழித்துமற்றவையுடனே புறக்கருவியறுபதில் வாயுக்கள் பத்தும் வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய கரு-ம் கூட்டவேண்டும். இவற்றைக் கூட்ட வேண்டுவானேன், அவற்றைக்கழிக்கவேண்டுவானேனெனில், அவத்தைக்குநிற்குங்கருவிகள் கூட்டப்பட்டு நில்லாக்கருவிகள் கழிக்கப்பட்டன.

ஆன்மா ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கன்மேந்திரியங்களைந்தும், தன்மாத்திரைகளைந்தும், அந்தக்கரணநான்கும், உள்ளமொன்றும், வாயுக்கள்பத்தும், வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய ௩௫-கருவிகளுடனே லலாடதானத்திலே நின்றவவதரம் சாக்கிரம்.

ஞானேந்திரியங்கள் ரு-ம், கன்மேந்திரியங்கள் ரு-ம், ஆகிய க0-ம், லலாடதானத்திலே நிற்க, மற்ற உரு-கருவிகளுடனே கண்டதானத்திலே நின்றவவதரம் சொப்பனம்.

தன்மாத்திரைகளைந்துஞ் சித்தநீங்கலாக அந்தக் கரணங்கள் ௩-ம், பிராணவாயு நீங்கலாக வாயுக்கள் கூ-ம், வசனாதிகள் ரு-ம், ஆகிய உ௨-கருவிகளும் கண்டதானத்திலேநிற்கச் சித்தமும் பிராணவாயுவு முள்ளமும் ஆகிய ௩-கருவிகளுடனே இருதயதானத்திலே நின்றவவதரஞ் சுழுத்தி.

சித்தமொன்றும் இருதயதானத்திலே நிற்கப் பிராணவாயுவும் உள்ளமும்ஆகிய இரண்டுகருவிகளுடனே நாபித்தானத்திலே நின்ற அவதரந் துரியம்.

பிராணவாயுவொன்றும் நாபித்தானத்திலேநிற்க உள்ளமொன்றுடனே மூலாதாரத்திலேயடங்கின வவதரந் துரியாதீதம். இப்படிக்கீழாலவத்தையைத் தரிசிக்க. இங்கே வுள்ளமென்பது பிரகிருதியை யெனக்கொள்க. இதற்குக் கேவலாவத்தை யென்று பெயர்.

மேலாலவத்தை.

மேலாலவத்தையாவன, இப்படிக் கேவலாவத்தையைப் பொருந்தி அதீதப்பட்டுக்கிடக்கும் அவதரத்திலுணர்ந்து முறைமையெங்ஙனமென்னில், விளங்காநின்ற விந்துசத்தி ஆன்மாவுக்குள்ள கன்மத்துக்கீடாக வாக்குகளைத் தோற்றுவிக்கும் பொருட்டு ஒருநாதத்தை யுண்டாக்கும்.

சூக்குமையென்னும் வாக்கு அந்நாதமாகிய அறிவுதானேவடிவாகவரும். பைசந்தி என்னும் வாக்கு உந்திதானத்திலே பொருந்தி வெவ்வேறாய் வரும் அட்சரங்களினுடைய சொரூபங்கள் தோன்றும் முறைமை தெரியாதபடி மறைந்திருந்து மயில்முட்டைக்குட்சலமானது புறம்பே மயிலினிறமாய் ரூபிகரிக்கத் தக்கதா யிருந்தும், உள்ளே பஞ்சவர்ணங்களுங்கூடி உருத்தெரியாமற் சலமலமாய்த் தோன்றினாற்போலச் சித்தத்தினிடத்திலே நினைவுமாத்திரமாய் நிற்கும். மத்திமை என்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங்கூடி அட்சரங்களினுடைய சொரூபங்களை ஒழுங்குபடநிறுத்திச் செவிக்குக் கேளாமல் உள்ளறிவுமாய்த் தொனியு முண்டாய்க் கண்டதானத்திலே முற்பட்டுவரும். வைகரி என்னும் வாக்கு பிராணவாயுவோடுங் கூடிவந்து உதானவாயுவிலேயும் பந்தித்துச் செவிப்புலனிடத்துக் கேட்கத்தக்கதாக நினைவிலுண்டான வசனத்தைச்சொல்லும்.

இங்குச்சொல்லப்பட்ட வாக்குகளுக்குத் தானமும் வடிவுமாவன—சூக்குமைக்குத்தானம் நாபியடியும், வடிவு நாத தத்துவமுமாம் பைசந்திக்குத்தானம் உந்தியும், வடிவுபிராணவாயுவுமாம். மத்திமைக்குத்தானம் நெஞ்சுங்கண்டமும், வடிவு பிராண வாயுவுமாம். வைகரிக்குத்தானம் நாக்கினடியும், வடிவு பிராண வாயுவும் உதானவாயுவுமாம். இந்நான்குவாக்குந்தோன்றுகைக்குக் காரணமாயிருக்கின்ற பஞ்சமையென்றொருவாக்குண்டு; அதற்குத்தானம்மூலாதாரம். அது பிரணவ சொரூபமாயிருக்கும். வாக்குநான்குங் காரியப்படுமுறைமைஅறிவித்தது. சிவதத்துவமுஞ் சத்திதத்துவமும் சூக்குமையைக் காரியப்படுத்தும். சாதாக்கியதத்துவம் பைசந்தியைக் காரியப்படுத்தும். ஈசுவரதத்துவம் மத்திமையைக் காரியப்படுத்தும். சுத்தவித்தைவைகரியைக் காரியப்படுத்தும்.

இப்படி வாக்கு நான்கினுமுணர்த்த உணர்ந்த ஆன்மாசகலாவத்தைப்பட்டு வருகிறதெப்படி யென்னில்—கிரியாசத்தி சத்திதத்துவத்தை யெழுப்பச், சத்திதத்துவங் காலத்தையும் நியதியை

யுங் கலையையுமெழுப்ப, கலை ஆணவமலத்தைச் சிறிதேநீக்க, ஆன்மாகலையே வடிவாய்த் துரியத்திலே பிராணவாயுவைக் கூடிச்சுழுத்தனவன்.

இனி ஞானசத்தி சுத்தவித்தையை யெழுப்ப, சுத்தவித்தை வித்தையையெழுப்ப, வித்தை ஆன்மாவுக் கறிவையெழுப்பும். இனியிச்சாசத்தி ஈசுவரதத்துவத்தையெழுப்ப, ஈசுவரதத்துவம் இராகதத்துவத்தையெழுப்ப, இராகதத்துவம் ஆன்மாவுக்கு இச்சையையெழுப்பும். இப்படி ஆன்மா இச்சாஞானக்கிரியா சொரூபனுயிருக்கும். ஆன்மாவானது காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம் இவ்வைந்துந் தனக்கு உடம்பாகக்கொண்டு இந்திரியங்களுடனேகூடி சத்தாதிவிடையங்களைப் புசிக்கவருகிற அவதரத்தைப் புருடதத்துவமென்று சொல்லுவர். ஆதலால் ஆன்மாவுக்குப் பஞ்சகஞ்சுகனென்று பெயர்.

இப்படிப் புருடதத்துவமான அவதரத்திற் கிரியாசத்தி சாதாக்கிய தத்துவத்தை யெழுப்ப, சாதாக்கியம் பிரகிருதியையெழுப்ப, பிரகிருதிகுணரூபமாய் ஆன்மாவைக்கூட, ஆண்மாகுணமேவடிவாய்ப் போகத்துக்கேதுவான கருவிகளைக் கூடாநிற்கும். இப்படி ஆன்மா கருவிகளைக்கூடிச் சொப்பனத்தனவன். சொப்பனத்தனை அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை பதினைந்து பிரகாரமாயிருக்கும். அவை யெங்ஙனமென்னில்—அகங்காரம், புத்தி, மனம், சித்தம், உள்ளம் என்னும் தத்துவங்களை அகார-உகார-மகார-விந்து-நாதம் என்னும் அட்சரங்களெழுப்ப அந்த அட்சரங்களைப் பிரம்மா-விஷ்ணு-உருத்திரன்-மஹேசுவரன்-சதாசிவ னென்னும் அதிதேவதைக ளெழுப்ப, ஆன்மா இவையே வடிவாய்ச் சூட்சுமதேகியாய்ச் சாக்கிரத்திற் புசிப்பதுபோலச் சொப்பனத்திலும் புசிக்கும்.

இனி இவற்றுடனே சாக்கிரத்தனவன், சாக்கிரத்தனை அவதரத்திலுணர்த்து முறைமை யெங்ஙனமென்னில்— ஆகாயமிடமாக நின்று சுரோத்திரத்தைப் பொருந்திச் சத்தத்தையறிந்தால் வாக்கு

வசனிக்கும். வாயுவினிடமாகநின்று துவக்கினைப்பொருந்திப் பரிசத்தையறிந்தால் பாதங் கமனிக்கும். அக்கினியினிடமாக நின்று சட்சுவைப்பொருந்தி உருவத்தையறிந்தால் பாணியிடுதலு மேற்றலுஞ்செய்யும். அப்புவினிடமாகநின்று சிகுவையைப்பொருந்தி இரசத்தையறிந்தால் பாயு மலசலத்தைவிடும். பிருதிவியி னிடமாக நின்று கிராணத்தைப் பொருந்திக் கந்தத்தையறிந்தால் உபத்தமானந்திக்கும். இப்படிக் காரியப்படுகிற அவதரத்தில் ஞானசத்தி சிவதத்துவத்தை யெழுப்ப, சிவதத்துவம் மாயையை யெழுப்ப, மாயை குணரூபமாய்நின்று மும்மூன்றொன்பது குணங்களாலேயும் பேதிப்பித்துப் பொய்யை மெய்யென்று மயக்காநிற்கும். குணங்களொன்பதாவன—சத்துவத்திலே சத்துவம், சத்துவத்திலே ரஜஸு, சத்துவத்திலே தமஸு, ரஜஸிலே ரஜஸு, ரஜஸிலே தமஸு, ரஜஸிலே சத்துவம், தமஸிலே தமஸு, தமஸிலே சத்துவம், தமஸிலே ரஜஸு என்பனவாம்; இவற்றால் ஆன்மா ஜனனமரணப்பட்டுவரும். இதற்குச் சகலாவத்தையென்று பெயர். இப்படி மேலாவத்தையைத் தரிசிக்க.

சுத்தாவத்தை.

சுத்தாவத்தையாவன—கன்ம வொப்பும் மலபரிபாகமு முண்டான அவதரத்திலே ஞானாசாரியனாலே ஞானதீபத்தைப்பெற்றுச் சிவனையும், ஆன்மாவையும், பாசத்தையும், உணர்ந்து அருள்பெறும் அவதரம் எங்ஙனமென்னில் பூதங்களைத் தரிசிக்கவே தூலதேகமில்லையாம்; இந்திரியங்களைத் தரிசிக்கவே பூதங்களில்லையாம்; அந்தக்கரணங்களைத் தரிசிக்கவே இந்திரியங்க ளில்லையாம்; கலாதிகளைத் தரிசிக்கவே அந்தக்கரணங்களில்லையாம்; சுத்ததத்துவங்களைத் தரிசிக்கவே கலாதிகளில்லையாம்; அருளைத்தரிசிக்கவே சுத்ததத்துவங்களில்லையாம்.

இது நின்மலசாக்கிரம் நின்மலசொப்பனம் நின்மலசுழுத்தி நின்மலதுரியம் நின்மலதுரியாதீதம் என ரு-ஆம். நின்மல சாக்கிரமாவது பிரபஞ்சம் அநித்தியமெனத் தோன்றி ஆசாரிய ரனுக்கிரகத்தினாலே பற்றறகப்புகுந்து பொறிபுலன் மேலிட்ட பசுகரணங்கள் சிவகரணங்களா யிருக்கை. நின்மல சொப்பனமாவது கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்து உற்றுப்பொருந்துவன மனதிலே கோசரியாமலிருக்கை. நின்மல சுழுத்தியாவது இந்தப்பேறு பெற்றோமென்னும் நிராசையினாலே பரிணமத்தை யடைகை. நின்மல துரியமாவது தனக்கின்பம் பிறந்த சம்பூரணதிசையை யடைகை. நின்மல துரியாதீதமாவது முன்சொல்லப் பட்டபேறு நான்குமின்றிப் பேறாய் விடுகை. சம்பூரணதிசையிலே நீரிலே முழுகினவனைப் போலவும் நிறையவுண்டவனைப்போலவும் தானன்றிச் சுட்டன்றிச் சொல்லப்படாது இதற்கு நின்மலாவத்தை யென்றும்பெயர் இப்படிச் சுத்தாவத்தையைத் தரிசிக்க.

காரணாவத்தை.

காரணவத்தையாவன—காரண கேவலமும், காரணசகலமும், காரணசுத்தமுமென ௩-ஆம். காரண கேவலமாவது சர்வசங்காரகாலத்து ஆன்மாக்கள் அசுத்தமாயா காரணத்திலே யொடுங்கிச் சிருட்டிகாலமளவும் ஆணவ * மலத்தாலே மறைப்புண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடக்குமவதரமெனவறிக. காரண சகலமாவது சிருஷ்டி தொடங்கிச் சர்வசங்காரம் வருமளவும் ஆன்மாக்கள் எண்பத்து நான்கு நூறாயிரம் யோனி பேதத்திலும் பிறந்திறந்து திரிகிற வவதரமெனவறிக. காரண சுத்தமாவது இங்ஙனங் கேவல சகலப்பட்டு பிறந்திறந்து திரியுமவதரத்து ஆணவமலமாகவர்ந்து ஆன்மாக்களுக்

* மலபேதங்களைச் சித்தாந்தக்கட்டளையிற் காண்க.

இருவினை யொப்புஞ்சத்திநிபாதமு முண்டானவவதரத்துச் சிவன் ஆசாரியமூர்த்தமாக வெழுந்தருளி இரட்சித்துத்தனது திருவருளாலே ஞானத்தையுங் கடாக்ஷித்துப் பிராரத்தந் தொலைந்தபின்பு தனது பூரணநிலையோடுங் கூட்டிக்கொண்ட அவதரமெனவறிக.

தசகாரியம்.

தசகாரியமாவன. * தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்மசுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்பனவாம்.

தத்துவரூபமாவது—அவற்றின் குணங்களைக் காண்கை.

தத்துவதரிசனமாவது—அவை தன்னிடத்திலே நின்று சீவித்த முறையைக்காண்கை.

தத்துவசுத்தியாவது—அவை தனக்கு வேறென்றறிந்து நீங்குகை.

ஆன்மரூபமாவது—ஆன்மஞான மென்னும் அறிவே வடிவெனவறிகை.

ஆன்மதரிசனமாவது—தத்துவங்களை யறிந்து நீங்கி யிவற்றினின்று நீங்கினவறிவு நானெனவறிகை.

ஆன்மசுத்தியாவது—பந்தமுத்தி யிரண்டிலுஞ் சிவனுபகரிக்கிறாரென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஹானியையறிகை.

சிவரூபமாவது—தத்துவ முப்பத்தாறிற்கும் அப்பாலாய் வாக்குமனோதீதாகோசரமாய் ஞானமே வடிவாயிருப்பதெனவறிகை.

* இவற்றின் விரிவைச் சித்தாந்த தசகாரியக் கட்டளையிற் காண்க.

சிவதரிசனமாவது—தத்துவமுப்பத்தாறையு மறிவித்துத் தரிசிப்பித்து நீங்கி இவற்றினின்று நீங்கிநிற்கும் ஆன்மாவையுந் தரிசிப்பித்து நிற்கின்ற ஞானமெனவறிகை சிவயோகமாவது இந்தஞானந் தன்னைவிட்டு நீங்காதென்றறிந்துதான் அதுவாய் நிற்கை.

சிவபோகமாவது—தான் அந்தநேயத்திலே நின்றழுந்திச் சிவத்தைப் பெறுகை.

ஆன்மரூபமாவது—ஆன்மாவுக்கு ரூபஞ் சொல்லில் ஆன்மா இச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபமாயிருக்கும்.

ஆன்மாவுக்கு இச்சையாவது—விஷயங்களிலே சென்று பற்றுதல்.

ஆன்மாவுக்கு ஞானமாவது—இதுவிதுவென்று பகுத்தறிதல்.

ஆன்மாவுக்குக் கிரியையாவது—சர்வத்தையும் தனது விடபமென்று பற்றிநின்று செய்துகொள்ளுதல்.

ஆன்மதரிசனமாவது—ஆன்மாவினுடைய இச்சா ஞானக்கிரியையைத் தரிசிக்குமாறு சொல்லில் ஆன்மாவினுடைய இச்சா சீவிக்குமிடத்து அந்தக் கரணங்களினிடமாகநின்று சீவிக்கும்.

ஆன்மாவினுடைய ஞானஞ்சீவிக்குமிடத்து ஞானேந்திரியங்களினிடமாகநின்று சீவிக்கும்.

ஆன்மாவினுடைய கிரியை சீவிக்குமிடத்துக் கன்மேந்திரியங்களினிடமாக நின்று சீவிக்கும்.

இவைகள் அடுத்ததின் தன்மையாதலினின்றெழுந்து தத்துவங்களைத் தானன்றென்று கழித்து அருளே தனுவாகப்பொருந்தித் தத்துவங்களையுந் தன்னையும் அந்த அருளையுந் தரிசிப்பது.

ஆன்மசுத்தியாவது—ஆன்மசுத்தியைச்சொல்லுமிடத்துச் சிவஞானலேதான் சர்வத்தையுமறியு முறைமையுங்கண்டு சிவன் ஆன்மாவுக்கு அறியு முறைமையுங் கொடானென்பதுங் கண்டு சிவனுடைய

ஞானசத்தியினாலே தன்னுடைய ஞானஞ் சீவிக்குமென்றறிந்து தான் மலமுமாகாமல் சிவமுமாகாமல் நிற்கிறவிடம்.

சிவரூபமாவது—சிவனுக்கு ரூபஞ்சொல்லில் சிவனு மிச்சா ஞானக்கிரியா சொரூபனாயிருப்பன்.

சிவனுக்கிச்சையாவது—ஆன்மாக்களை முத்தியிலே யடைவிடுக்க வேண்டுமென்பதே.

சிவனுக்கு ஞானமாவது—ஆன்மாக்கள் செய்யப்பட்ட அநாதி கருமங்களனைத்தையுந் திருவுளத்தடைத்திருத்தல்.

சிவனுக்குக் கிரியையாவது—ஆன்மாக்களுக்குக் கன்ம சாமீபம்பிறக்கும்படி அநாதியாய் வரப்பட்ட கன்மங்களனைத்தையும் பக்குவாபக்குவமறிந்துகூட்டிப் புசிப்பித்துத் தொலைப்பித்தருளல்.

சிவதரிசனமாவது—தானே கருமம் புசிக்குமிடத்துச் சிவன் தனக்கு மூன்றுவகையாகநின்று உபகரிப்பன். அதெப்படியென்னில், அவன் அவள் அது முன்னிலையாகநின்று உபகரிப்பன். இப்படி யுபகரிக்குமிடத்துத் தோன்றுகின்ற மூன்றுவகையுமொழிந்து அவை யிடமாகநின்று சேஷ்டிப்பித்து தான் அக்கருமத்தைப் புசிக்குமிடத்துத் தன்னிடத்து மறைந்துநின்று இந்திரியங்களையும் தன்னையுஞ் சேஷ்டிப்பித்துத் தனக்கு அந்தக்கருமம் ருசிக்கும்படி செய்து இடைவிடாம லூட்டுகிற ஈசுவரத்தைப்பார்ப்பது.

சிவயோகமாவது—அகண்ட பரிபூரணமாகிய சிவத்துள்ளே யழுந்தி உள்ளும் புறமு மெண்ணுமற் சிவனை யுள்ளபடி கண்டு யுணர்ந்திருப்பது.

சிவபோகமாவது—பராசத்தியினிடமாகநின்று அனுபவத்துடனேகலந்து சிவானுபவம் பிறக்கச் சிவனுடனே அக்கினிக்கு வெம்மைபோலவும் நீருக்குத் தண்மைபோலவுஞ் சிவத்திலே இரண்டற வழுந்துவது.

சிவப்பிரகாசக் கட்டளை முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரண்டாவது,

திருவாலவாய்க்கட்டளை.

நூன்முகம்.

காப்பு.

நேரிசைவெண்பா.

கைக்குலவு ஞானக் களிறேமுக் கட்கடத்து
மெய்க்குலவுஞ் சித்தி விநாயகா—பொய்க்குலவா
மட்டளவி லாதசிவம் வாய்த்ததிரு வாலவாய்க்
கட்டளைக்குன் றாட்டுணையே காப்பு.

பதி பசு பாசம்—இம்மூன்றும் அநாதி நித்தியம்.

முதலாவது,

பதி இலக்கணம்.

பதியாவது—ஒன்றாய், பரிபூரணமாய், அறிவுக்கறிவாய், நின்மலமாய், உயிருக்குயிராய், குறியுங்குணமுமில்லாததாய், அருவும் உருவும், அருவுருவமுமாய், இவை அல்லாததுமாய், அகண்டிதமாய், ஆநந்தமாய் விளங்குவது.

இங்ஙனம் விளங்குகிற பரமசிவமும் பராசத்தி ஆதிசத்தி இச்சாசத்தி ஞானசத்திகிரியாசத்தி என்னும் பஞ்சசத்திகளாகிய அருளும், பின்னமின்றிச் சூரியனுங் கிரணமும்போல ஒன்றாயிருக்கும்.

இவ்வாறிருக்கிற பரமசிவம் ஆன்மாக்களை இரட்சிக்கும்பொருட்டு, அருவமாகிய சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து நான்கும், அருவுருவமாகிய சதாசிவம் ஒன்றும், உருவமாகிய மகேச்சுரன் உருத்

திரன் இருவரும், இவர்கள் அதிகாரத்தால் நடக்கும் பிரம விஷ்ணுக்கள் இருவரும் ஆக ஒன்பது மூர்த்திகளுமாய், * உபாதானத்திரயங்களைக்கொண்டு, சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்தும்திரோபவித்தும் அநுக்கிரகித்தும் இங்ஙனம் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யாநிற்கும். எங்ஙனஞ் செய்யுமெனின், தன்மை முன்னிலை படர்க்கையாக நின்றியற்றும்.

இவற்றுள் தன்மையாவது—பரிபூரணமாயிருக்கை. முன்னிலையாவது—இச்சாஞானக்கிரியைகளாயிருக்கை. படர்க்கையாவது—மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், உள்ளம் ஆக-ரு. அகாரம், உகாரம், மகாரம், விந்து, நாதம் ஆக-ரு. பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன் மகேச்சுரன், சதாசிவன் ஆக-ரு. ஆகிய கரு-பிரகாரமா யிருக்கை.

பிரபஞ்சம் இவ்விடங்களில் எவ்வாறு காரியப்படும் எனின்: இவற்றுள் கரணங்களை அக்கரங்கள் செலுத்த, அக்கரங்களை மூர்த்திகள் செலுத்த, மூர்த்திகளை இச்சா ஞானக் கிரியைகள் செலுத்த, இங்ஙனம் காரியப்படும். இவ்வாறு பிரபஞ்சத்தைக் காரியப் படுத்துகையிலேயும் அந்தச் சிவம் அதிற் ருக்கற்று நிற்கும்.

பதியிலக்கணம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது,

பசு இலக்கணம்.

ஆன்மாக்கள்—விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் என மூவகைப்படுவர்.

விஞ்ஞானகலர்.

விஞ்ஞானகலர்—அஷ்டவித்தியேசுரர், அனுசதாசிவர், சத்த கோடி மகாமந்திரர். இவர்கள் ஆணவமலமொன்றே உடையவர்கள். இவர்களுக்குச் சுத்த மாயாதத்துவம் தநுகரண புவன போக

* உபாதானத்திரயமாவது: சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தாசுத்தமாயை ஆகிய முதற்காரணங்கள் மூன்று.

மாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்குப் பரமசிவம் அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது, அறிவினின்றுந் திருவருளுதிப்பித்து ஆணவ மலத்தைப்போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

பிரளயாகலர்.

பிரளயாகலர்—நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர்களும் புவன கர்த்தர்களுமா யிருப்பர். இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் ஆகிய இரண்டு மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்கு அசுத்த மாயாதத்துவம் தநு கரண புவன போகமாயிருக்கும். இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமையாவது,—அந்தப் பரமசிவம் மான் மழு சதுர்ப்புயம் காளகண்டம் திரிநேத்திரங்களோடு திருமேனிகொண் டெழுந்தருளி இருமலத்தைப்போக்கி இரட்சிப்பதாம்.

சகலர்.

சகலர்—பிர்ம விஷ்ணுமுதல் கிருமியீறாக வுள்ளார் இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மூன்று மலமுடையவர்கள். இவர்களுக்குப் பிரகிருதி தத்துவம் தநு கரண புவன போகமாயிருக்கும்.

இவற்றுள் தநுவாவது—சராயுசம், அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிசம் ஆகிய நால்வகை யோனிகளிலும் பிறப்பதாய், தேவர் பதினொரு நூறாயிரமும், மானிடர் ஒன்பது நூறாயிரமும், தாவரம் பத்தொன்பது நூறாயிரமும், மிருகம் பத்து நூறாயிரமும், பறவை பத்து நூறாயிரமும், நீர்வாழ்வன பத்துநூறாயிரமும், ஊர்வன பதினைந்துநூறாயிரமும், ஆகிய எழுவகைத் தோற்றத்திலும் எண்பத்து நான்கு லட்சயோனி பேதமா யிருக்கும். அத்தநு தூலமாகவும், சூக்குமமாகவும், காரணமாகவும் இருக்கும். அவைகளுக்கு ஆயுள் க்ஷணமுதலாக அநேகம் உள.

கரணமாவது—அத் தநுவுக்கேற்ற நாநாவிதங்களா யிருக்கும்.

புவனமாவது—இருநூற் றிருபத்து நான்கிலுள்ள ஊரும், நாடும், தேயமுமாய்ப் புண்ணிய கன்ம முடையவர்களுக்குச் சுவர்க்காதி பதங்களுமா யிருக்கும்.

போகமாவது—அவரவர் கன்மத்துக் கேதுவான உண்பன, தின்பன, குடிப்பன, கடிப்பன, நக்குவன, விழுங்குவன, உடுப்பன, முடிப்பன, பூண்பன, பூசுவன, கொடுப்பன, வாங்குவன, காண்பன, கேட்பன, நடப்பன, படுப்பன, பெண்டு, பிள்ளை, சுற்றம், பொன் மணி இவை முதலிய பிரபஞ்சமா யிருக்கும்.

இனி இவர்கள் சூக்கும தேகத்தைப் பொருந்திக் கன்மத்துக் கீடாகிய தூலதேக மெடுத்து, எடுத்த தேகமே தானாய்ப் புண்ணிய பாவங்களை ஆர்ச்சித்துச் சுவர்க்க நகரங்களிலே போக்கு வருத்து உடைத்தா யிருப்பர்.

இவர்களில் பக்குவர்க்கு அநுக்கிரகிக்கு முறைமை எங்ஙனமெனின்: மலபரிபாகம் வந்தவிடத்து இருவினையொப்புப்பிறக்கும் அப்பொழுது முன்செய்த சிவபுண்ணியம் வந்தெய்த அப்பரமசிவம் மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பதுபோல ஞானசாரிய மூர்த்தமாய் மான், மழு, காளகண்டம், திரிநேத்திரமொழித்து மானிடச்சட்டை சாத்தி, இவனது ஊரும் பேரும் உருவமும் ஒழிக்கவேண்டி, ஊரும் பேரும் உருவுங்கொண் டெழுந்தருளி, மந்ததரம், மந்தம், தீவரம், தீவரதரம் என்னும் சத்திநிபாதத் தன்மை யுணர்ந்து, சமய தீக்ஷைபண்ணிச் சரியை யநுட்டிப்பித்து, விசேஷ தீக்ஷைபண்ணி ஞானமனுக்கிரகித்து, மல மாயாதி கன்மங்களை நீக்கி மோட்சத்தைக் கொடுக்கும்.

ஆன்மாக்களின் பரியாய நாமங்களாவன—பசு, சீவன், புருடன், புமான், தேகி, கிஞ்சிஞ்ஞன், சுதந்தரவீனன், பரதந்திரன், அகர்த்தா, அணு, அறியாதவன், உள்ளம், சைதன்யன், பிரகிருதி, புத்தி, பிராணன், சதசத்து, புட்கலன் முதலியன.

மூவகை ஆன்மபேதமுஞ் சரீரத்தை யடைந்து, காரியப்படு முறைமையும் அநுக்கிரகம்பெறு முறைமையுங் கண்டுகொள்க.

பசுவிலக்கணம் முற்றிற்று.

மூன்றாவது,

பாச இலக்கணம்.

பாசமாவது—ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியிலேயே பந்தமாயிருக்கிற ஆணவம், கன்மம், சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, திரோதாயி என ஐவகைப்படும்.

ஆணவம்.

இவற்றுள் ஆணவமாவது—ஒன்றாய் பரிபாகத்திலே நீங்குஞ் சத்தியையுடையதாய், மூலமலமாய், இருளுமொளியுமென்ன * இரண்டதாய், வியாபகமாய், சிவத்தையும் ஆன்மாவையும் பாசத்தையும் தெரியவொட்டாமல், செம்பிற் களிம்புபோலவும் அரிசியிற் றவிடுபோலவும் தண்ணீரில் உப்புபோலவும் ஆன்மாவை இரண்டறக்கலந்து இச்சாஞானக்கிரியைகள் முழுவதையுமறையாநிற்கும்.

கன்மம்.

கன்மமாவது—வியாபகமாய், அவ்வவ்வணுக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய், மனோவாக்குக் காயங்களினாலறிந்தும் அறியாமலு மியற்றுவதனால் வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்களாய், சுகதுக்கங்களைப் பண்ணுவதாய், இதாகிதங்களினாலாவதாய், அநுபவித்தாலன்றித் தீராததாய், ஒன்றாலொன்றழிக்கப்படாததாய், விதிப்படி பரிகாரஞ்செய்யின் நீங்குவதாய் நெல்லுக்குள் முளைபோல ஆன்மாவிற் பற்றியிருப்பதாய், சங்கிலிபோலத் தொடர்ச்சியாய் அழிந்தும், ஆகியும் வருவதாய், பிரவாகத்து அலைபோல்வதாய், சிருட்டிகாலத்தே காரியப்படுவதாயிருக்கும்.

இந்தக்கன்மம்—சஞ்சிதம், பிராரத்தம், ஆகாமியம் என மூவகையாம்.

---

* ஆன்மசிற்சத்தியை மறைத்தலால் இருளும் பிரகாசமென்று சொல்லும்படி மிகக்கறுத்துள்ளது ஆணவமலம் எனப்பொருள்.

சஞ்சிதம்.

இவற்றுள் சஞ்சிதமாவது—அநாதி தொட்டுச் சனனங்கள் தோறும் ஆர்ச்சித்த வினை புசித்து மிஞ்சியதாகிய * ஆறு அத்துவாக்களிலுங் கட்டுப்பட்டிருக்கிற புண்ணிய பாவங்களா யிருக்கும்.

பிராரத்தம்.

பிராரத்தமாவது—இந்தச் சஞ்சிதத்திற் சிறிது புசிக்கப் பாகப் பட்டவினை ஒரு சரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதி-யாயுள் போகங்களைக் கொடுக்கும்.

ஆகாமியம்.

ஆகாமியமாவது—பிராரத்தம் புசிக்கு மிடத்து வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்களா யிருக்கும்.

திரோதாயி.

இனித் திரோதாயியாவது—நான்கு மலங்களின் காரியங்களை யேவி ஆன்மாக்களுக்குப் பிரபஞ்சமாகிய பொய்யை மெய்யென்று ருசிப்பித்து நிற்கும். அதனால் அதைப் பாசமென்றுஞ் சொல்லுவர்.

சுத்தமாயை.

சுத்தமாயையாவது—விஞ்ஞான கலருக்கும் பிரளயாகலருக்கும் தநு கரண புவன போகமாய் இருக்கும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்தமாயையாவது—சகலருக்குத் தநு கரண புவன போகங்களா யிருக்கும்.

தத்துவங்கள்தோன்று முறைமை.

இவ்விருவகை மாயையிலும் தத்துவங்கள் தோன்று முறைமை எங்ஙனமெனின்; பரமசிவனுடைய பராசத்தி யருளினாலே

---

* அத்துவா ஆறுவன— மந்திராத்துவா, பதாத்துவா, வர்ணத்துவா, புவனத்துவா, தத்துவாத்துவா, கலாத்துவா என்பனவாம்.

* குடிலையிலே நாதமும், நாதத்திலே விந்துவும், விந்துவிலே சாதாக்கியமும், சாதாக்கியத்திலே ஈச்சுரமும், ஈச்சுரத்திலே சுத்தவித்தையும் தோன்றும். இவை ஐந்தனுள் முன்சொன்ன விந்துவிலே நாலுவாக்கும், ஐம்பத்தோரட்சரமும், எண்பத்தொருபதமும், பஞ்சகலைகளும் சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் தோன்றும்.

அசுத்தமாயையிலே நின்று அநந்ததேவ நாயனாருளினாலே காலமும், நியதியும், கலையும் தோன்றும்; கலையிலே வித்தை தோன்றும்; வித்தையிலே அராகந்தோன்றும்; ஆன்மா இவ்வைந்துடன் கூடிப் பஞ்சகஞ்சுகனை புருடனும். முன்சொன்ன கலையிலே உருத்திரதேவநாயனார் அருளினாலே குணரூபமான மூலப் பிரகிருதி தோன்றும். மூலப்பிரகிருதியில் முக்குணங்களுந் தோன்றும். முக்குணங்களும் தோன்றாமல் நின்றவிடம் அவ்வியக்தம். அந்த அவ்வியக்தத்தில் சித்தமும், சித்தத்திற் புத்தியுந் தோன்றும். புத்தியிலே அகங்காரந் தோன்றும், அவ்வகங்காரம் தைசதவகங்காரமென்றும், வைகரியகங்காரமென்றும், பூதாதியகங்காரமென்றும் மூவகைப்படும். இவற்றுள், தைசதவகங்காரத்திலே சாத்துவிக குணத்தைப் பொருந்திய மனமும் ஞானேந்திரிய மைந்துந்தோன்றும். வைகரியகங்காரத்திலே இராசதகுணத்தைப் பொருந்திய கன்மேந்திரியமைந்துந் தோன்றும். பூதாதியகங்காரத்திலே தாமத குணத்தைப்பொருந்திய தன்மாத்திரைகளைந்துந் தோன்றும். சத்தத்திலே ஆகாயந்தோன்றும். பரிசத்திலே வாயுதோன்றும். உருவத்திலே தேயுதோன்றும். இரசத்திலே அப்பு தோன்றும். கந்தத்திலே பிருதிவி தோன்றும்.

இங்ஙனந் தோன்றிய கருவி: அகக்கருவி, புறக்கருவி என-உ.

(அகக்கருவி-ருகூ.) ஆன்மதத்துவம்.

அவற்றுள் அகக்கருவி—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் எனப் பூதம்-ரு. சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிகுவை, கிரா

* மகாமாயை.

ணம் என ஞானேந்திரியம்-ரு. இவற்றின் விடயமான சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம் எனத் தன்மாத்திரை-ரு. வாக்கு பாதம் பாணி பாயு உபத்தம் எனக் கன்மேந்திரியம்-ரு. மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என அந்தக்கரணம்-ச, ஆக—உச.

வித்தியாதத்துவம்.

வித்தியாதத்துவம்—காலம் நியதி கலை வித்தை அராகம் புருடன் மாயை என-எ.

சிவதத்துவம்.

சிவதத்துவம்—சுத்தவித்தை ஈச்சுவரம் சாதாக்கியம் சத்தி சிவம் என-ரு. ஆக அகக்கருவி நசு—ஆம்.

புறக்கருவி-சுo.

புறக்கருவி—பிருதிவியின் கூறு-தோல் எலும்பு நரம்பு தசை மயிர் என-ரு, அப்புவின் கூறு—நீர் உதிரம் மச்சை மூளை சுக்கிலம் என-ரு, தேயுவின் கூறு—ஆகாரம் நித்திரை பயம் மைதுனம் சோம்பல் என-ரு, வாயுவின் கூறு—ஓடல் நடத்தல் நிற்றல் இருத்தல் கிடத்தல் என-ரு, ஆகாயத்தின்கூறு-குரோதம் லோபம் மோகம் மதம் மாச்சரியம் என-ரு, ஆக பூதகாரியம்-உரு. பிருதிவியின் வழித்தான இடை பிங்கலை சுழுமுனை காந்தாரி அத்தி சிகுவை அலம்புடை புருடன் குகு சங்கினி என நாடிகள்-கo. வாயுவின் வழித்தான பிராணன் அபானன் உதானன் வியானன் சமானன் நாகன் கூர்மன் கிரிகரன் தேவதத்தன் தனஞ்சயன் என வாயுக்கள்-கo. ஆகாயத்தின் வழித்தான அர்த்த ஏடணை, புத்திர ஏடணை, உலக ஏடணை என ஏடணை-ந. வாக்காதியின் வழித்தான வசனம் கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆநந்தம் என-ரு. பிரகிருதியின் வழித்தான சாத்துவீகம் இராசதம் தாமதம் என குணம்-ந. விந்துவின் வழித்தான சூக்குமை பைசந்தி மத்திமை வைகரி என வாக்கு-ச. ஆகப் புறக்கருவி சுo-ஆம்.

ஆக அகக்கருவி புறக்கருவிகளாகிய தத்துவந் தொண்ணூற்றாறுந் தோன்றிய முறைமையிலே ஒடுங்கு முறைமையுங் கண்டுகொள்க.

ஆன்மதத்துவங்களின் தொழில்.

தத்துவங்களின் தொழிலாவன—பிருதிவிக்குவடிவு-நாற்கோணம், நிறம்-பொன்மை, குணம்-கடினம், சுபாவம்-கிடத்தல், தொழில்-பொறுத்தல், குறி-வச்சிரம், தேவதை-பிரமன், அட்சரம்-லகாரம், சூக்கும பஞ்சாட்சரம்-அகாரம், கலை-நிவர்த்தி.

அப்புவுக்கு வடிவு-இருகோணம், நிறம்-வெள்ளை, குணம்-நெகிழ்ச்சி, சுபாவம்-பதார்த்தம், தொழில்-கட்டெண்டல், குறி-கோகநகம், தேவதை-விஷ்ணு, அட்சரம்-வகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-உகாரம், கலை-பிரதிஷ்டை.

தேய்வுக்குவடிவு-முக்கோணம், நிறம்-செம்மை, குணம்-சுட்டொன்றுவித்தல், சுபாவம்-வவ்வுதல், தொழில்-உலர்த்தல், குறி-சுவத்திகம், தேவதை-உருத்திரன், அட்சரம்-மகாரம், சூக்கும பஞ்சாட்சரம்-மகாரம், கலை-வித்தை.

வாயுவுக்குவடிவு-அறுகோணம், நிறம்-கறுப்பு, குணம்-சலித்துத்திரட்டல், சுபாவம்-நிறைத்தல், தொழில்-விம்முதல், குறி-அறுபுள்ளி, தேவதை-மகேச்சுவரன், அட்சரம்-யகாரம், சூக்குமபஞ்சாட்சரம்-விந்து, கலை-சாந்தி.

ஆகாயத்துக்கு வடிவு-வட்டம், நிறம்-புகை, குணம்-இடங்கொடுத்தல், சுபாவம்-நிற்றல், தொழில்-போக்குதல், குறி-அமுதவிந்து, தேவதை-சதாசிவம், அட்சரம்-அகாரம், சூக்கும பஞ்சாட்சரம்-நாதம், கலை-சாந்தியாதீதம்.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில்.

ஞானேந்திரியம் ஐந்தின் தொழிலாவன—சுரோத்திரம் ஆகாயமிடமாக நின்று செவியைப் பொருந்திச் சத்தத்தை யறியும், துவக்கு வாயுவினிடமாக நின்று சரீரத்தைப் பொருந்திப் பரிசத்தை

யறியும், சட்சு அக்கினியிடமாக நின்று கண்ணைப் பொருந்தி உருவத்தையறியும், சிகுவை அப்புவினிடமாகநின்று நாவைப்பொருந்தி இரசத்தை யறியும், கிராணம் பிருதிவியினிடமாக நின்று மூக்கைப் பொருந்திக் கந்தத்தை யறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் தொழில்.

கன்மேந்திரியம் ஐந்தின் தொழிலாவன—வாக்கு ஆகாயமிடமாகநின்று வசனிக்கும்; பாதம் வாயுவினிடமாகநின்று கமனிக்கும்; பாணி அக்கினியினிடமாக நின்று இடுதலும் ஏற்றலுஞ் செய்யும்; பாயு அப்புவினிடமாக நின்று மலவிசர்ச்சனஞ் செய்யும்; உபத்தம் பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின் தொழில்.

தன்மாத்திரைகள் ஐந்தின் தொழிலாவன—சுரோத்திராதிகளுக்கு விடயமாயிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழில்.

அந்தக்கரணங்களின் தொழிலாவன—மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், அகங்காரம் கொண்டெழுப்பும், சித்தஞ் சிந்திக்கும்.

வித்தியாதத்துவங்களின் தொழில்.

வித்தியா தத்துவங்களின் தொழிலாவன—காலம் செல்காலமான எல்லையும், நிகழ்காலமான பலமும், எதிர்காலமான புதுமையும் ஆக மூன்றுவிதமா யிருக்கும்.

நியதி அரசனாணைபோலக் கன்மபலத்தை உள்ளளவும்நிறுத்தும்.

கலை ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி, ஆன்மாவுக்குக் கிரியையை யெழுப்பும்.

வித்தை ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தை எழுப்பும்.

அராகம் ஆன்மாவுக்கு இச்சையை யெழுப்பும்.

ஆகக் கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனே கூடிப் புலனுகருமிடமே புருடனும்.

மாயை பிரகிருதி குணரூபமாய் நின்று பொருந்தினதி லழுந்தும்.

சிவதத்துவங்களின் தொழில்.

சிவதத்துவங்கள் ஐந்தின்தொழிலாவன—சுத்தவித்தை ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்திருக்கும்.

ஈச்சுரதத்துவம் கிரியையேறி ஞானங் குறைந்திருக்கும்.

சாதாக்கியதத்துவம் ஞானமுங் கிரியையு மொத்திருக்கும்.

சத்திதத்துவம் கிரியையா யிருக்கும்.

சிவதத்துவம் ஞானமா யிருக்கும்.

ஆக அகக்கருவி முப்பத்தாறின் தொழிலுங் கண்டுகொள்க.

பூதகாரியம்.

புறக்கருவியின் தொழிலாவன—பூதம் ஐந்தில் பிருதிவியின் கூறுகிய மயிர்வளரும், எலும்பு உரக்கும், தோல் வற்கென்னும், நரம்பு கதித்தோடும், தசை முற்றும்.

அப்புவியின் கூறுகிய நீர் விழும், உதிரம் பரக்கும், சுக்கிலம் வர்த்திக்கும், மூளை மெத்தென்றிருக்கும், மச்சை நிறைக்கும்.

தேயுவின்கூறுகிய பசி தாபிக்கும், நித்திரை மயக்கும், பயம் அஞ்சுவிக்கும், மைதுனம் சங்கமஞ்செலுத்தும், சோம்பு முறிப்பிக்கும்.

வாயுவின்கூறுகிய ஓடல்விரைவிக்கும், இருத்தல் அழுத்துவிக்கும், கிடத்தல் போடுவிக்கும், நடத்தல் எழுப்புவிக்கும், நிற்றல் நிற்பிக்கும்.

ஆகாயத்தின் கூறுகிய காமம் மோகிப்பிக்கும், மதம் அகங்கரிப்பிக்கும், குரோதம் கோபிக்கும், லோபம் பிசினிப்பிக்கும், மாச்சரியம் இதழ்விக்கும், ஆக பூதகாரியம்-உரு.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகளின் தொழில்.

பிருதிவியின் வழித்தான நாடிகள் பத்தில் இடைகலை இடது மூக்கிலே நிற்கும், பிங்கலை வலது மூக்கிலே நிற்கும், சுழுமுனை

நேரே நிற்கும், காந்தாரி கண்ணிலே நிற்கும், அத்தி உடலெங்கும் நிற்கும், சிகுவை நாவிலே நிற்கும், அலம்புடை செவியிலே நிற்கும், புருடன் பாதத்திலே நிற்கும், சங்கினி களத்திலே நிற்கும், குகு மார்பிலே நிற்கும்.

வாயுவின் வழித்தான நாடிகளின் தொழில்.

வாயு பத்தில் பிராணன் மூலாதாரத்தில் தோன்றி இடை பிங்கலையாலேறிக் கபாலத்தளவுஞ்சென்று நாசியிலே பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு நாலங்குலம் வெளியே சென்று எட்டங்குலம் உள்ளே அடங்கும். இங்ஙனம் ஒருநாளைக்கு இருபத்தோராயிரத்தறுநூறு சுவாசம் நடக்கும். இதிலே எழாயிரத்திருநூறு வெளியே செல்லும். பதினாலாயிரத்து நானூறு உள்ளே அடங்கும். அபானன் மலவிசர்க்கம்பண்ணும். உதானன் விக்கல் இருமல் இவற்றைப் பண்ணும். வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை எழுபத்தீராயிர நாடிகளிலுங் கலப்பிக்கும். சமானன் எல்லாவற்றையுஞ் சமானம்பண்ணும். நாகன் தும்ம விருமலை யுண்டாக்கும். கூர்மன் கண்ணேற்றல் செய்யும். கிரிகரன் சோம்பு கொட்டாவிகளை யுண்டாக்கும். தேவதத்தன் இமைத்தல் நகைத்தல்களைச்செய்யும். தனஞ்சயன் உடம்பை வீங்கவும் விரியவுஞ்செய்து உயிர் நீங்கிய காலத்தில் கபாலத்தைப் பிளந்துசெல்லும்.

வசனாதிகளின் காரியம்.

வசனம் கமனம் தானம் விசர்க்கம் ஆநந்தம் ஐந்தும் வர்க்காதிகளுக்கு விடயமாயிருக்கும்.

குணங்களின் தொழில்.

குணம் மூன்றில் சாத்துவிகமாவது அருள், ஐம்பொறியடக்கல், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, மோனம், வாய்மை ஆகிய எண்குணமுடையது. இராசதமாவது ஊக்கம், ஞானம், வீரம், தரு

மம், தவம், தானம், கல்வி, கேள்வி ஆகிய எண்குணமுடையது. தாமதமாவது ஒழுக்கமின்மை, காமம், கோபம், கொலை, சோம்பு, நீதிவழு, நெடுந்துயில், பேருண்டி, பொய், மறதி, வஞ்சகம்முதலிய தீக்குணமுடையது.

ஏடணைகளின் தொழில்.

ஏடணை மூன்றில் அர்த்த ஏடணை திரவிய முதலியவற்றால் வரும்பிணக்கு; புத்திர ஏடணை புத்திரர் முதலாகிய சுற்றத்தாரால் வரும்பிணக்கு; உலக ஏடணை உலகமுதலாகிய சங்கற்பத்தால்வரும் பிணக்கு.

வாக்குகளின் தொழில்.

வாக்கு நான்கில் சூக்குமையாவது சோதியாய் நேர்மையாய் ஒன்றுசொல்லவந்தவிடத்தில் துரியத்தில்நாதமாயத் தோன்றுவது; பைசந்தியாவது சுழுத்தித்தானத்தைப் பொருந்திய சூக்குமையில் தோன்றியநாதம், உதானவாயுவினாலே சிதறப்பட்டு மயில்முட்டையில் பஞ்சவன்னமு மடங்கியிருப்பதுபோல, இனிச்சொல்லும் வசனத்துக்கு அக்கரசொரூபம் பிறக்கக்கருக்கொண்டிருப்பது; மத்திமையாவது அந்தச் சிதறப்பட்ட வாயுவானது, சொப்பனத்தானத்திலே பிராணவாயுவுடனே சேர்ந்து அக்கரத்தினது சொரூபங்களைப் புத்தியிலே ஒழுங்குபடநிறுத்திச் செவியிற்கேளாமல், உள்ளே கேட்கத்தக்க ஒலியாய்க் கண்டத்திலே முழங்காநிற்பது; வைகரியாவது நாக்கு, கண்ணம், உதடு, பல், மூக்கு என்னும் ஐந்திடத்திலேயும் புறப்பட்டுச் செவிக்குக் கேட்க வசனிக்கப்படுவது. இந்த வாக்கு நான்கும் பஞ்சகலைகளாற் காரியப்படும்.

இங்ஙனம் புறக்கருவிகள் ௬0-ன் தொழிலையும் பஞ்சபாசங்களையும் அவற்றினுண்டாகிய தோற்றவொடுக்க முதலியவற்றையுங் கண்டுகொள்க.

அவத்தை.

அவத்தைகளாவன—கேவலம் சகலம் சுத்தம் என மூன்று வகைப்படும்.

இவற்றுள் கேவலமாவது—ஆன்மா தத்துவங்களொன்றையுங் கூடாதிருப்பது. சகலமாவது—தத்துவங்களுடனேகூடிக் காரியப் படுவது. சுத்தமாவது—கேவல சகலமிரண்டுந் தாக்காமல் பரம சுகமாகிய ஆநந்தத்தைப் பெற்றிருப்பது. ஆக காரணவத்தை மூன் றில் கேவலாவத்தையின் காரியம்-ரு, சகலாவத்தையின் காரியம்-ரு, சுத்தாவத்தையின் காரியம்-ரு, ஆக காரியாவத்தை-கரு.

கீழாலவத்தை.

கேவலத்தின் காரியமாகிய கீழாலவத்தை சாக்கிரம் சொப்ப னம் சுழுத்தி துரியம் துரியாதீதம் ஆக-ரு.

சாக்கிரம்.

இவற்றுள் சாக்கிரமாவது—தத்துவம் முப்பத்தாறில் சிவதத் துவம் ரு-ம், புருடன் நீங்கலாகக் கலாதிகள் சு-ம், பூதம் ரு-ம், ஆக பதினறு கருவியும் நீங்கி, நின்ற கருவிகள் இருபதும், புறக்கருவி யறுபதில் வாயுக்கள் பத்தும், வசனாதிகளைந்தும் ஆகிய முப்பத்தை ந்துடனே, லலாடஸ்தானத்தில் நின்று கண்டு கேட்டுண் டுயிர்ப்பது நீங்கி மயக்கத்தைப் பொருந்தி அறிகருவிகளையுஞ் செலுத்துங் கரு விகளையுங் கைவிட்டு நிற்கின்ற அவதரம்.

சொப்பனம்.

சொப்பனமாவது—ஞானேந்திரியங்களைந்துங் கன்மேந்திரி யங்களைந்தும் ஆகிய பத்தும் லலாட ஸ்தானத்திலே நிற்க, மற்ற இருபத்தைந்து கருவிகளுடனே கண்டத்தானத்திலே நின்று சூக் குமதேகத்தாற் பயன்கொண்டு அசீவனமாக நின்ற அவதரம்.

சுழுத்தி.

சுழுத்தியாவது—பிராணவாயு நீங்கலாக வாயுக்கள் ஒன்பதும், சித்தம் நீங்கலாக அந்தக்கரணம் ௩-ம், சத்தாதி ரு-ம், வசனாதி ரு-ம், ஆக இருபத்திரண்டும் கண்டஸ்தானத்திலே நிற்க, சித்தமும் பிராணவாயுவும் புருடனும் ஆகிய ௩-கருவிகளுடனே ஒன்றுந் தெரியாது இருதயத்தில் நின்ற அவதரம்.

துரியம்.

துரியமாவது—சித்தமொன்றும் இருதயத்தில் நிற்கப் பிராணவாயுவும் புருடனும் நாபித்தானத்திலே ஒன்று மறநின்ற அவதரம்.

துரியாதீதம்.

துரியாதீதமாவது—பிராணவாயு ஒன்றும் நாபியில் நிற்கப் புருடனென்றும் மூலாதாரத்திலே அதீதமாய்க் கருவிகளொன்றுமின்றிக் கேவலஸ்தனாய் நிற்பது ஆகக் கீழாலவஸ்தை-ரு.

மத்தியாலவத்தை.

சகலாவத்தையின் காரியமாகிய மத்தியாலவத்தை யாவது:—சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் றுரியம், சாக்கிரத்திற் றுரியாதீதம் ஆக-ரு. இவற்றுள் சாக்கிரத்தில் அதீதமாவது, ஒருவன் ஒருபதார்த்தத்தை ஓரிடத்திலேவைத்து அறியாமல் திகைத்துநின்ற அவதரம்; சிறிது பிராணவாயு இயங்கியது சாக்கிரத்திற் றுரியம்; அந்தப் பதார்த்தம் எங்கேவைத்தோமென்று விசாரிக்க வந்தவிடம் சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி; அந்தப் பதார்த்தம் வைத்தவிடம் நினைவெழத் தோன்றுவது சாக்கிரத்திற் சொப்பனம்; அந்தப்பதார்த்தம் புலப்பட அறியவந்தவிடம் சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், ஆக மத்தியாலவத்தை-ரு.

நின்மலாவத்தை.

சுத்தாவத்தையின் காரியமாகிய நின்மலாவத்தையாவது— அமலசாக்கிரம், அமலசொப்பனம், அமலசுழுத்தி, அமலதுரியம், அமல துரியாதீதம், ஆக-ரு. இவற்றுள் அமலசாக்கிரமாவது-ஆசாரியராலே ஞானதீட்சைபெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மையை விசாரித்தறிந்துகேட்டுச் சிந்தித்துத் தெளிந்து பொருளுடனே நிட்டை கூடும் பகுதிக்குக் கருவியினின்றுநீங்கி விசாரித்து நிற்பது; அமல சொப்பனமாவது -கருவிகளினின்று நீங்கியும் நீங்காதும் நிற்காது நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாய்நிற்பது; அமல சுழுத்தியாவது-தத்துவங்களினின்று நீங்கி மேலான கேவலத்தனாய் நிற்பது; அமல துரியமாவது - கேவலம் நீங்கி அருளினாலே தன்னையும் அருளையுங் கண்டு தன் வசத்தழிந்து அருள்வழித்தாய் நிற்பது; அமல துரியாதீதமாவது பணியறநின்று சிவத்தைத் தரிசித்து ஆநந்தத்திலழுந்தி நிற்பது. ஆகக் காரியாவத்தை-கரு, காரணாவஸ்தை ந-ஆக அவ்த்தை கஅ-ல் பெத்தர்க்கு கஉ-ம், சத்திநி பாத முத்தர்க்கு கூ-ம், எனக்கொள்க.

இனி யுணர்த்து முறைமை ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, ஆன்மலாபம் என மூன்றுவிதமாக யிருக்கும்.

ஆன்மதரிசனம்.

இவற்றுள் ஆன்மதரிசனமாவது—ஆன்மா படிகம் போல்வதென்றும், தானுயிருப்பதென்றும், எப்பொழுதும் வியாபியென்றும், இதனறிவு சிவனறிவிலே கலந்துநின்று கண்ணும் ஆதித்தனும் போலக் காணுமென்றும், ஒரு பதார்த்தத்தை அறியவேண்டின் பொறியிலொன்றும், பூதத்திலொன்றும் அந்தக்கரணம் நான்கும் கலாதிகள் ஏழும் சிவதத்துவம் ஐந்தும் ஆகக் கருவிகள் கஅ-ம் கூடாமல் அறியமாட்டாதென்றும், வித்தியாதத்துவங்களில் மாயையைச் சிவதத்துவஞ் செலுத்தக் கலை காலம் நியதியைச் சத்தி தத்

துவஞ் செலுத்த அராக தத்துவத்தை ஈசுர தத்துவஞ் செலுத்தப் புருடனைச் சாதாக்கிய தத்துவஞ் செலுத்த வித்தையை சுத்த வித்தை செலுத்த ஈசுர தத்துவத்தை இச்சாசத்தி செலுத்தச் சாதாக்கிய தத்துவத்தையுஞ் சத்தி தத்துவத்தையுங் கிரியா சத்தி செலுத்தச் சுத்த வித்தையையுஞ் சிவதத்துவத்தையும் ஞானசத்தி செலுத்த இவ்வாறு காரியப்படுவதன்றித் தத்துவங்கள் தாமே வந்து ஆன்மாவை பொருந்தமாட்டாவென்றும் அவ்வான்மா தானே தத்துவங்களைப் பொருந்தமாட்டாதென்றும், திருவருள் கூட்டி முடிக்கக் காரியப்படுமென்றும் பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் ஒருக் காலும் விட்டு நீங்காமல்நிற்கும் அருளுக்கே சுதந்தரமன்றித் தனக் கொரு சுதந்தரமுமில்லையென்றும் அறிந்து நிற்பதாம்.

ஆன்மசுத்தி.

ஆன்மசுத்தியாவது—தனக்கனாதியே துணையாய் இற்றைவரை யுந் தோன்றாதிருந்து இப்பொழுது ஆன்மாவையுந் தன்னையுங் காட்டி நிற்கிற திருவருளே தாரகமாகத் தனக்குப் பந்தமாயிருந்த மலம் திருவடியின் நீங்கத் தன்னுடைய சுதந்தர ஆணியை அறிவதி னாலும், கன்மசஞ்சிதம் தீக்ஷையினாலும் பிராரத்தம் சரீராந்த மள வும் ஆகாமியம் சுட்டறநிற்கையினாலும், மாயையிரண்டும் தத்துவங் களெல்லாம் நீங்கி நிற்பதினாலும், வினையேறாம விருப்பதினாலும், திரோதாயி பிரபஞ்சத்தை ருசிப்பியாம விருந்ததினாலும், பஞ்ச பாசம் நீங்கக்கண்டு பணியற்றுத் திருவருள் வசத்தாய் நிற்பதாம்.

ஆன்மலாபம்.

ஆன்மலாபமாவது—அங்ஙனம் இடைவிடாம விருப்பதனாற் பரமாநந்த சுகமுண்டாக அதைப்பெற்று ஆனந்த மேலீட்டில் அழு ந்தி நிற்பதாகிய நேயத்தழுந்தலாம். அந்நிட்டை கூடுதற்கரிதாயின் அவ்வருளிலே யழுந்தி நிற்க, அஃதுங் கூடுதற் கரிதாயின், பூத முதல் நாதமளவாகப் பொய்யென்று கண்டு நீங்கித் தன்னைக்கண்டு

தானும் அருளும் நிற்கு முறைமையையு மறிந்து அருளே நாவாக முத்தி பஞ்சாட்சரத்தைச் செபியாமற் செபிக்க அஃதுங் கூடுதற் கரிதாயின் ஞானநூலோதியும் சிந்தித்தும் அந்தரியாகம்பண்ணுக. இவ்வாறு செய்யவே உண்மைவந்து கைகூடும். இங்ஙனம் நேயத் தழுந்தல் முதலாகிய எந்நிலையில் நிற்கினும் ஆசாரியரையும் திருக் கோயிலையும் திருவேடத்தையும் நாளும் வழிபடுக.

திருவாலவாய்க்கட்டளை

முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

மூன்றாவது,

சிவபெருமான் சந்நிதானத்தில் திருநந்திதேவர்

விண்ணப்பஞ்செய்தருளிய

பதினாறுபேறு.

கலிநிலைத்துறை.

மறைகணிந்தனை சைவநிந்தனை பொறாமனமும்
தறுகணைம்புலன் களுக்கேவல் செய்யுறாச்சதுரும்
பிறவிதீதெனாப் பேதையர்தம்மொடு பிணக்கும்
உறுதிநல்லறஞ் செய்பவர்தங்களோ டுறவும்.

யாதுநல்லன்பர் கேட்கினுமுதவுறு மியல்பும்
மாதவத்தினோ ரொறுப்பினும் வணங்கிடுமகிழ்வும்
ஓதுநல்லுப தேசமெய் யுறுதியுமன்பர்
தீதுசெய்யினுஞ் சிவச்செயலெனக்கொளுந் தெளிவும்.

மனமும்வாக்குநின் னன்பர்பா லொருப்படுசெயலும்
கனவிலும்முன தன்பருக்கடிமையாங் கருத்தும்
நினைவில்வேறொரு கடவுளைவழிபடா நிலையும்
புனிதநின்புகழ் நாடொறுமுரைத்திடும் பொலிவும்.

தீமையாம்புறச் சமயங்களொழித்திடுந் திறனும்
வாய்மையாகவே பிறர்பொருள் விழைவுறாவளனும்
ஏமுறும்பர தாரநச்சிடாதநன் னோன்பும்
தூய்மைநெஞ்சின்யா னெனதெனுஞ் செருக்குறாத்துறவும்.

கலிவிருத்தம்.

துறக்கமீ துறையினு நரகிற் றேய்கினும்
இறக்கினும் பிறக்கினு மின்பந் துய்க்கினும்
பிறைக்கொழுந் தணிசடைப் பெருமவிவ்வரம்
மறுத்திடா தெனக்குநீ வழங்கல் வேண்டுமால்.

வேறு.

கலித்துறை.

துதிவாணி வீரம்விசயம் சந்தானம் துணிவுதனம்
மதிதானியம் சவுபாக்கியம் போக மறிவழகு
புதிதாம் பெருமை யறங்குல நோய்கல் பூண்வயது
பதினாறுபேறுந் தருவாய் மதுரைப் பராபரனே.

முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேசிகன் திருவடிவாழ்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிந்தாந்தக்கட்டளையின்

நூன்முகம்.

ஏகாம்பரசிவ யோகிகளிணையடி
வாகாம்படியடி யேன்முடியணைமுடி.

"ஒரும்வே தாந்தமென் றுச்சியிற் பழுத்த - ஆரா வின்பவருங் கனி பிழிந்த - சாரங்கொண்ட சைவசித்தாந்த" சாத்திரங்களாகிய சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசமுதலிய ஞான நூல்கட்கு, அகத்தியர் வரத்தா லவனியில் வந்தே-அவரொரு கடலையாசமனஞ்செயின் நாமிருகடலை மாந்துவமென்று வடமொழி தென்மொழி மகோததிபெருகித் - திராவிடபாடியந் திருவாய்மலர்ந்த ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் முதலியோரருளிய வியாக்கியானங்களை யாதரவாக்கொண்டவற்றுள் வேண்டிய வாங்காங்கெடுத்துத் தொகுத்துச் சித்தாந்தக்கட்டளை எனப் பெயர் தீட்டிக் கற்பவற்கெளிதினிற் புலப்படவே சொற்றன னெளியேன் சோபானமாகப் பேதந்தெரித்தும் அபேதந்தெரித்தும் பேதாபேதம் பெரிது தெரித்தும் இவ்வையேயாகியு மிவையலவாகியும் இருக்கு முளவையினிது தெரித்தும் ஆகமாந்தத்தை யடியேற் குணர்த்திய தணிகாசலபதி தண்ணடி பணிந்தே.

இக்கட்டளைக்குச் சிந்தாந்தமென அடைமொழி யிருத்தலின், எச்சமயச் சிந்தாந்தமெனக் கடாவச் சிற்சிலப் பசு பாச ஞானிகள் எழுவரே யெனின்;

வேதநூல் சைவநூ லென்றிரண்டே நூல்கள்
வேறுரைக்கு நூலிவற்றின் விரிந்தநூல்கள்
ஆதிநூ லனாதியம லன்றருநூ லிரண்டு
மாரணநூல் பொதுசைவ மருஞ்சிறப்பு நூலா
நீதியினு லுலகர்க்குஞ் சத்திநிபா தர்க்கு
நிகழ்த்தியது நீண்மறையி னொழிபொருள்வே தாந்தத்
தீதில்பொருள் கொண்டுரைக்கு நூல்சைவம் பிறநூ
றிகழ்பூர்வஞ் சிவாகமங்கள் சித்தாந்த மாகும்.

என்னச் சகலாகம பண்டித ரருளிய திருப்பாசுரத்தைத் தரி சிப்பாராக.

இக்கட்டளையானது சித்தாந்த வசன பூஷணமென்னுஞ் சாத்திரத்தினைப் படித்தற் கேதுவான ஒரு சோபான நூலாகும்.

மெய்க்கண்டதேசிகன் மெல்லடிவாழ்க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நான்காவது,

சித்தாந்தக்கட்டளை.

காப்பு.

சஞ்சிதஞ் சஞ்சலப் பஞ்சின சைஞ்சிடக்
குஞ்சரன் செஞ்சரண் கூறு.

உபாசனாமூர்த்தி வணக்கம்.

அரசமயத்தவநோன்சமண்பூ டொழித்தன் றுகண்ணத்
தரசமயத்தெனத்தன் னுருதந்து தமிழையொன்றி
முரசமயத்தாளச் சிவிகைக்கண்முயன் றுவரும்
பரசமயக்கோளரிப் பிள்ளையார்பதம்பற்றுதுமே.

சிவஞானசுவாமிகள் வணக்கம்.

அவஞானமரற்றிவருமரிவைய ரின்புறுமுத்தியாதிவாட்டி
நவஞானந்ததும்பியெழுமுப் பொருளினுண்மையினை நன்குகாட்டித்
தவஞானமிழைத்திட்டதென் றிருவாவடுதுறையிற்றபனனனம்.
சிவஞானமுனிவரன்றாட்செழுங் கமலஞ்சிறியனேன்சிரக்குவைப்பா

அவையடக்கம்.

சித்தாந்தசாத்திரத்திற் செப்புபொருட்கிகலாகப்
பித்தாந்தனொருவரையும் பிறற்றுகிலேனாகலினன்
முத்தாந்தத்தரமிதென முழுதுணர்வைதீகசைவீர்
கைத்துளவெண்ணுவிரோ கடைக்கணிக்கவெண்ணுவிரே.

நூல்.

பதி பசு பாச மூன்று மனாதிநித்தம். இவை சமமாமோ * வியாபக வியாத்தி வியாப்பிய விலக்கணம் பெற்றிருத்தலின் ஆகா.

† பதியியல்பு.

பதி ஏகன் நித்தன் நின்மலன் அசலன் அகண்டிதன் ஆநந்தவுருவன் ஆதியந்தமில்லான் அளவிடற்கரியன் அருவ முருவ மருவருவமென்னு முக்கூற்று ளின்னனுவ னென்றும்; அம்முக்கூறும் படும்விருத்தி பரிணாமம் விவர்த்தனமென்பவற்றுள் ஒன்றிற்படுவன் படானென்றுங் கூறுதற்கோ ராசங்கையுமில்லான்.

ஞாயிறொன்றுதானே விடயங்களை விளக்குழிக் கதிரெனவும், தன்னை விளக்குழிக்கதிரோனெனவும் தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டியைந்து நிற்றல் போல பேரறிவாய சைதன்னிய மாகிய சிவமொன்றே அங்ஙனம் புறப்பொருளை நோக்கி நிற்கு நிலையிற் சத்தியெனவும் புறப்பொருளை நோக்கா தறிவுமாத்திரையாய் நிற்கு நிலையிற் சத்தனெனவும் சமவாயத்தா லிருதிறப்பட்டியைந்து நிற்கும்.

தீயின்சத்தி யொன்றாயிருந்தும் உலோகம், விறகு, உப்பு, சாதம் முதலான விஷய பேதங்களினால் உருக்குஞ்சத்தி கொளுத்துஞ்சத்தி வெடிக்குஞ் சத்தி சமைக்குஞ் சத்தி யென்றற் றொடக்கத்துப் பல்வேறுவகைப்படுமாறுபோல சிவசத்தி யொன்றே காரிய வேறுபாட்டால் பல்வகைப் பெயர்பெற்று நிற்கும். அவ்வச்சத்திகளோடு புணர்ந்த சிவமுமவ்வாறு பல்வகை பெயர்பெற்றுவிளங்கும்.

---

* வியாபகம்-நிறைவு, வியாத்தி-சமநிறைவு, வியாப்பியம்-ஒன்றிலேயொன் றடங்கிநின்ற நிறைவு, கடல்-வியாபகம், நீருமுப்புங் கலந்திருத்தல்-வியாத்தி, கடலில் நீருமுப்பு மடங்கியிருத்தல்-வியாப்பியம்.

† பா-காத்தல், தி-வினைமுதற்பொருள் விகுதி, பதி-காக்கிறவன்.

சத்தியின் சொரூபம் ஞானம்; இது பராசத்தி யெனப்படும். இச்சத்தி பசுக்கட்கு ஐந்தொழில் செய்வித்தற்பொருட்டுச் சிறப்பு வகையானே வியாபரிக்குங்கா லொருகூற்றானே திரோதான சத்தி யெனநின்றும்; இச்சாசத்தி ஞானசத்தி கிரியாசத்தி யென முத்திறப்படும்.

யாண்டு மொருபெற்றித்தாய் வியாபரிக்கு மிச்சையை யொழித்து ஒழிந்த ஞானங் கிரியைக ளிரண்டுந் தனித்தனி வியாபரித்தலானும் ஒத்து வியாபரித்தலானும் தம்முட்குறைந்தும் ஏறியும் வியாபரித்தலானும்; சிவம் சத்தி சதாசிவம் மகேச்சுரம் சுத்தவித்தை யென் றைவகைப்பட்டு நிற்ப, இலயன் போகன் அதிகாரனென மூவகைப்படப் பதிப்பொருள் ஒருவனே அவற்றை யதிட்டித்து, அவ்வப் பெயர் பெற்று நிற்பன்.

படிகமானது பொன்மை நீலமுதலான பஞ்சவர்ணங்களுந் தன்னிடத்துப் பொருந்தினபோது தன்னிறத்தைக்காட்டாது அவற்றி னிறமாய் நிற்பதுபோல பதிகுண ரூபமா யுடனிக்குந் தனது சத்தியிற் காணப்படு மப்பேதமெல்லாந் தானாகத்தோன்றி வேற்றுமை யின்றி நிற்பன். இதுபற்றித் தன்றன்மை வேறுபடான்.

நிமித்த காரணனாகிய பதி முதற் காரணமாகிய மாயையினின் றும் துணைக்காரணமாகிய தனது சத்தியாற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்துந் தான் தாக்கற்று நிர்விகாரியா யிருப்பன்; அது ஆதித்தன் சந்நிதானத்துத் தாமரைமலர்ந்தும் காந்தம் அனலைக் கக்கியும் சலம் வற்றியும் வருவனபோலும்.

* பசுவியல்பு.

ஆன்மாக்க ளிலக்கத்தினு லளவுபடுத்தற் கரியராய் ஒருகாலத்தினும் அழியாதவராய் அஞ்ஞானமாகிய வாணவமலத்தின் மறைப்

* பசு-ஆன்மா. பாசசம்பந்தம் பெற்றிருத்தலால் பசு. பச்-பந்தித்தல். உ-செயப்படுபொருள் விகுதி.

புண்டுகிடந்து தத்தமக்குண்டான புண்ணிய பாவங்களுக் கீடா னதோருடலினைக் கடவுளின் காருண்யத்தினாலே பொருந்தி அவ னவ ளதுவாகிய வுடம்பெனத் தானென்னத் தோன்றாமற் பிறி வற்றுநின்று அவ்வுடம்போடு கூடுகையி லெண்ணிறந்த போகங்களை முயற்சியாற் புசித்து அந்தந்தப் புசிப்பாலுண்டாகிய இதாகிதங்களி னாலே மீளவும் புண்ணியபாவங்களை யார்ச்சித்துக்கொண்டு அவற் றாலிறந்து பிறந்துவருவர். இத்தகையோர் விஞ்ஞானகலர் பிரளயா கலர் சகலர் என மூவகைப்பட்டிருப்பர்.

* விஞ்ஞானகலர்.

அட்டவித்தியேசுரர், அணுசதாசிவர், சத்தகோடி மகாமந்திர ரென மூவகையர். இவர்கள் முறையே மயேசுர தத்துவத்திலும், சாதாக்கிய தத்துவத்திலும், சுத்தவித்தியா தத்துவத்திலு மிருப்பர். இவர்கள் ஆணவமல மொன்றினை யுடையவர்கள். இவர்கட்குத் தனுகரண புவனபோகஞ் சுத்தமாயையாம். இவர்களில் பக்குவர்க் குப் பதி அறிவிலே தன்மை மாத்திரையாய் நின்று திருவருளை யுதிப்பித்து மலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்பன்.

† பிரளயாகலர்.

நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரர்களாம். இவர்கள் ஆணவம் கன்மமென்னு மிரண்டுமலத்தை யுடையவர்கள் இவர்கட்குத் தனு கரணபுவனபோகம் அசுத்த மாயையாம். இவர்களில் பக்குவர்க்குப் பதி மான் மழு சதுர்ப்புய காளகண்ட திரிநேத்திரதாரியாகச் சுபாவ வருட்டிருமேனிகொண் டெழுந்தருளி முன்னிலை மாத்திரையாய் நின்று மலத்தைப்போக்கி யிரட்சிப்பன்.

---

* விஞ்ஞானமென்னும் பிரபோதத்தாற் கட்டுப்பட்டிருக்கிற படியால் விஞ்ஞானகல ரென்னப்படுவர்.

† பிரளயத்தில் மாயாதத்துவத்திற் கட்டுப்பட் டிருக்கிறபடி யால் பிரளயாகல ரெனப்படுவார்.

* சகலர்.

பிரம விஷ்ணுமுதல் பிபீலிகை யீருக விருப்பவர்கள் இவர்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயை யென்னு மும்மலமு முடையவர்கள். இவர் கட்குப் பர சரீரமூன்று சூக்கும சரீரமொன்று தூலசரீரமொன்று அவைவருமாறு:—

அசுத்தமாயையில் அநந்த தேவராற் கலக்குண்ட பாகமாகிய காரணசரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று; இது ஆநந்தமயகோசமெ ன்னப்படும். வித்தியா தத்துவங்களாகிய பஞ்சகஞ்சுக மென்னுஞ் சரீரமொன்று; இது விஞ்ஞான மயகோசமெனப்படும். பஞ்சகஞ் சுகத்தி லொன்ருகிய கலையிற்றோன்றிய அவியத்தவியத்த ரூபமா கிய குணசரீரமென்னும் பரசரீரமொன்று; இது மனோமயகோச மென்னப்படும். மனம் புத்தி யகங்காரந் தன்மாத்திரை யைந்துமா கிய சமூகஞ் சூக்குமசரீரம்; இது புரியட்டக மெனவும் பிராணமய கோசமெனவும் படும். ஏனையது தூலசரீரம்; இது அன்னமய கோசமென்னப்படும். இவ்வாறு புருடனொருவனே ஐந்துசரீரங்க ளோடுங்கூடி வினைக்கீடாகப் பிறப்பு இறப்படைவன்.

இவர்கட்குத் தூலதனு அண்டசம் சுவேதசம் உப்பிசம் சராயு சம் என்கிற நால்வகைத் தோற்றத்தில், சுரர் கக-லட்சம், நரர் கூ-லட்சம், மிருகம் க0-லட்சம், தாவரம் கக-லட்சம், பறவை க0-லட் சம், நீர்வாழ்வன க0-லட்சம், ஊர்வன கரு-லட்சம் ஆகிய வெழுவ கைப் பிறப்பும் அச-லட்ச யோனிபேதமாம். இவையாவும் பிரகிரு தியில் இவருள் பக்குவருக்கு † இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுண்

* கலாதிகளினுல் முற்றுங் கட்டுப்படுகிறபடியால் சகலரெனப் படுவர். † இருவினையொப்பு-நல்வினையிலுந் தீவினையிலும் விருப்பு வெறுப்பின்றிக் காண்டல். மலபரிபாகம்: மலம்-ஆணவமலம். பரி-உபசர்க்கம். பாகம்-திரிவுகெடுதல். ஆன்மாவிற்குப் பக்குவம்வந்த விடத்து மலசத்தி ஆன்மஞானத்தை மறைத்திருத்தல். சத்திநிபா தம்: சத்தி-சிவசத்தி. நி-உபசர்க்கம். பாதம்-பதிதல். மலம்—நீங்கிய வழி சிவசத்தி பதிதல்.

டாகச் சத்தினிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப் பதுபோலக் கடவுள் மானிடச்சட்டை சாத்திக்கொண்டு குருமூர்த் தமாயெழுந்தருளி மந்ததரம், மந்தம், தீவரம், தீவரதரமறிந்து சமய தீட்சைபண்ணி சரியை யனுட்டிப்பித்து, விசேடதீட்சைசெய்து கிரியாயோகங்களை யனுட்டிப்பித்து நிருவாணதீட்சைபுரிந்து ஞான மனுக்கிரகித்து மும்மலங்களைநீக்க ஆன்மாக்கள் அழிந்தார்களு மில்லையாய் அந்தச் சிவமுதலானார்களுமில்லையாய் சிவமுதலின்றிக் காரியப்பட்டார்களு மில்லையாய் அம்முதலுக்கு வேறாயிருந்தார்களு மில்லையாய் கேவல வசிட்டமறுதலை யத்துவிதங்களைக் கடந்து அப் பதியோடு சுத்தாத்வித நிலையினையடைவர்.

* பாசவியல்பு.

பாச மைந்துவகைப்படும். அவையாவன:—

அறியாமை மிகவுண்டாம்படி யான்மாக்கடோறுஞ் சகசமா யனாதியாயிருக்கும் ஆணவமலமொன்று. இந்த வாணவ மலத்தோ டுங் கூடிநின்று அது பக்குவமாமளவு மான்மாவை மறைத்து அந்த மலத்தைப் பாகம்வருவிக்கின்ற திரோதமலமொன்று. ஆன்மாக்க ளுக்குத் தனுவாதிகளைக் கொடுத்து மயக்கத்தைச்செய்யும் மாயா காரண மலமொன்று. ஆன்மாக்கடோறும் விரிந்தனுபவமாய் நிற் குங் கன்மமலமொன்று. ஆன்மாக்களின் சுகதுக்க விளைவுகட்கெல் லாம் இடமாய்நின்று அவற்றின் அறிவு, இச்சை, செயல்களை ஏக தேசப்படுத்து மாயாகாரியமாகிய மாயேய மல மொன்று.

† ஆணவ மலம்.

எண்ணிறந்த வான்மாக்களோடுங்கூடி நின்று மறைத்துந் தானென்று யிருப்பதாய் ஆன்மாக்களுடைய பக்குவாபக்குவங்கட்

---

* பச-பந்தித்தல் அ-கருவிப்பொருள்விகுதி. † ஆன்மாக்களை யணுத்தன்மை செய்தலினாணவமெனப் பெயர் பெறும். ஆணவம் சடமாதலி னதற்குச் செய்தி யுண்டோ? விடம், கள், பாடாணம், தீ, காற்று, நீர் முதலிய சடங்கட்குச் செய்தியுண்டானாற் போலும்.

குத் தக்கதாக வவரவரிடங்களிலே மறைந்துநின்று அந்த வான்மபோ தங்களின் மீட்சியிலே நீங்குவதா யிருக்கிற தன்காரியமான வெண்ணிறந்த சத்திகளையுடையதாய் செறிந்த இருளென்னும்படி நின்று ஆன்மாக்களுக்கு மிக்க மறைப்புகள் செய்வதாய் செம்பினுடன்கூடியிருக்கப்பட்ட காளிதமானது அந்தச்செம்புள்ளவன்றே யதனைமறைத்து உள்ளும் புறம்புங்கலந்து வெட்டுவாய்தோறும் நின்றாற்போல ஆன்மபேதத்தோடுங் கலந்து மறைந்து கேவலத்தில் ஆவாரக சத்தியானும், சகலத்தில் அதோநியாமிக சத்தியானும், அஞ்ஞான நிகழ்ச்சிக்குக் காரணமாய்நின்ற வநாதிமலமாய் ஆன்மாவினிச்சா ஞானக்கிரியைகள் சற்றுஞ் சீவியாதபடி மறைத்துநிற்கும்.

திரோதானமலம்.

ஆணவமலம் நசிக்கும்படி பதியினுடைய அருட்சத்தியானது அந்த வாணவ மலத்தோடுங்கூடித் திரோபவித்துநின்று காரியப்படுத்துகையான் மூலமலமென வுபசரிக்கப்பட்டுத் திரோதமாய் நின்று காரியப்படுத்தி மலபாகம் வருத்தின வருளானது அவர்களிடத்துக் கிருபை சனித்துப் பதியோ டிரண்டறப் பொருந்து முறைமையை யுண்டாக்கும்.

மாயாமலம்.

மூல கன்மங்களோடு விரவாது சுத்தகாரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது சுத்தமாயை; இம்மாயின் கீழாயடங்கி, மல கன்மங்களோடு விரவி, சுத்தா சுத்த காரியப்பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது அசுத்தமாயை இவ்வசுத்த மாயையின் னால பரிணமமா யசுத்தகாரியப் பிரபஞ்சத்திற்கு முதற்காரணமா யிருப்பது பிரகிருதிமாயை, ஆக மூன்றும். இவற்றிற்கு முறையே விந்து, மோகினி, மான் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சுத்தமாயையின்தோற்றம்.

பதியினுடைய சத்தியாற் குடிலையாகிய சுத்தமாயையிலே (சர்வான்மாக்களுக்கு மறிவை யெழுப்புவித்துநின்ற ஞானமாகிய) நாத

தத்துவந்தோன்றும் நாதத்திலே (சர்வான்மாக்களுக்கு முண்டாகிய தொழிலை யெழுப்புவித்து நிற்கிற விந்து தத்துவந் தோன்றும்,) விந்துவிலே (நாதவிந்துக்களிரண்டுங் கூடின வவசரமாகிய) சாதாக்கிய தத்துவந் தோன்றும். சாதாக்கியத்திலே (கிரியையேறி ஞானங் குறைந்துநின்ற வவசரமாகிய) ஈச்சுரதத்துவந் தோன்றும். ஈச்சுர தத்துவத்திலே (ஞானமேறிக் கிரியை குறைந்துநின்ற வவசரமாகிய) சுத்தவித்தை தோன்றும். இந்தத் தத்துவங்களைந்துந்தோன்றின வொழுங்கிலே தத்துவ கர்த்தர்கள் முறையே சிவம், சத்தி, சதாசிவம், மகேச்சுரம், உருத்திரன் ஆகிய ஐவருந்தோன்றி யவற்றோடுபொருந்தி நிற்பார்கள், மேற்சொன்ன விந்துவிலே சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரியென்னும் வாக்குகள் நான்கும், ஐம்பத்தோ ரக்ஷரங்களும், எண்பத்தொரு பதங்களும், சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும், வேதாகமபுராண சாத்திரங்களும், விஞ்ஞான கலர், பிரளயாகலர் தங்கட்குத் தனுகரண புவனபோகங்களும், பத முத்திகளும், பஞ்சகலைகளுந் தோன்றும்.

அசுத்தமாயை.

அசுத்த மாயையானது நாசமில்லாததாய், உருவுமில்லாததாய், ஒன்றாய், சகல சகத்திற்கு மொருகாரணமாய், சடமாய், சர்வவியாபியாய், பதிக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாய், ஆன்மாக்களுக்குத் தனுகரணமுண்டாக்குவதாய், மலங்களி லொன்றாய், விபரீதவுணர்வைச்செய்வதா யுள்ளது.

அசுத்தமாயையின்றோற்றம்.

அசுத்த மாயையில் காலமும், நியதியும், கலையுந் தோன்றும், கலையில் வித்தைதோன்றும், வித்தையில் ராகந்தோன்றும். ஆக விவ்வைந்துங் கூடிப் பஞ்சகஞ்சுகமாம். இவற்றோடுங்கூடிய வான்மா பஞ்சகஞ்சுகனும். கலையிலே மூலப்பகுதி அவியத்த குணவடிவாய்த்தோன்றித் தன்கணின்றும் வியத்தமாய்த்தரப்படுங் குணத்துவம், சாத்துவிகம், இராசதம்,தாமதமென முக்குணங்கள் தோன்றும், அவற்று ளொவ்வொன்று மூத்திரப்பட்டு ஒன்பது வகையாம்.

அவ்வியத்தமாகிய பிரகிருதியில் பஞ்ச கிலேசமு முண்டாம், இம் முக்குணத்தில் ஒரு குணமேறினவிடம் புத்தி. புத்தியில் ஆங்காரந் தோன்றும். இவ்வாங்காரந் தைசதம், வைகரி, பூதாதி யென மூன் றும்; தைசத வாங்காரஞ் சாத்துவித குணத்தைப் பொருந்தில் மனமும், ஞானேந்திரிய மைந்துந் தோன்றும். வைகரியாங்காரம் ராசத குணத்தைப் பொருந்தில் கன்மேந்திரிய மைந்துந் தோன் றும் பூதாதி யாங்காரந் தாமத குணத்தைப் பொருந்தில் தன் மாத் திரைகளைந்துந்தோன்றும். இவ்வைந்தினும் பூதங்களைந்துந்தோன் றும் இவ்வைந்தினும் பஞ்ச தேவர்கள் பொருந்துவர்.

பிரகிருதி தத்துவத்தில் ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநாலுந் தோன்றும்.

கன்மமலம்.

ஆன்மாக்களா லெடுக்கப்பட்ட உடம்புகளுக்கு முன்னிலை காரணமாய் பலவிதமான புசிப்புகளை யுண்டாக்குவதாய் சனன மர ணத்தை யுண்டாக்குவதாய், பல பேதங்களா யிருப்பதாய், ஆன் மாக்கடோறுஞ்சென்றுபொருந்துவதாய், மனத்தினலும் வாக்கின லுங் காயத்தினலுஞ் செய்யப்படு மியல்பினை யுடையதாய், புத்தி யிலே நிற்பதாய், இருவினையான புண்ணிய பாவங்களாய், சங்கார காலத்து மாயா காரணத்திலே சென்று பொருந்தும். இது நல்ல சாதி, தீயசாதி, தீர்க்காயுள், அற்பவாயுள், நல்லபோகம், பொல் லாப் போகம் என மூன்று விதமாம். இக்கன்மங்கள் மூன்றும் ஓரான்மாவிலே யநாதியே கூடியுள்ளனவாம். இப்புசிப்பு ஊழ்வினை யாலல்லதுண்டாகாது; அது முன்பு ஆர்ச்சித்த வொழுங்கிலேயும் * வன்மை மென்மைகளுக்கீடாயும் வரும். இக்கன்மம் சூக்கும

---

* ஒருவன் பனம் விதையை மண்ணிலே நட்டான், பின்பு தெங்கு வைத்தான், பின்பு கத்திரி நட்டான், பின்பு கீரை விதைத் தான். கீரை கரு-நாளிலும், கத்திரி க-மாதத்திலும், தெங்கு ரு-வ ருடத்திலும், பனை ௩0-வருடத்திலும் பலன் கொடுப்பதுபோல.

கன்மம், அதிசூக்கும கன்மம், தூலகன்மமென மூன்றும். அவை முறையே சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியமாம்.

சஞ்சிதம்.

அநாதி தொடுத்துச் சனனந்தோறு மார்ச்சித்த வினை புசித்து, மிஞ்சியது. * ஆறத்துவாவிலேயும் கட்டுப்பட்டிருப்பது; பயிர் வினைஞனொருவன் தன் முயற்சியால் விளைந்த தானியத்தைச் சேர்ப்பித்திருக்கும் நெற்களஞ்சியம்போலும்.

பிராரத்துவம்.

சஞ்சிதத்திலே சிறிது புசிக்கப்பட்டவினை யொரு சரீரத்தை யெடுப்பித்துச் சாதி, ஆயுள், போகம், இவற்றைக் கொடுக்கும். களஞ்சியத்திலிருந்து தானியத்தை யெடுத் தனுபவித்து வருதல் போலும்.

ஆகாமியம்.

பிராரத்துவம் புசிக்கையில் வந்தேறுகிற புண்ணிய பாவங்கள்: அவையாவன—மனோ வாக்குக் காயங்களினாற் செய்யப்படும் நற்றொழிலுந் தீத்தொழிலுமாம். களஞ்சியத்தினின்றும் எடுத் தனுபவித்து வருங்கால் மறுபடியுங் களஞ்சியங் குறையாவண்ணம் விளைவித்துப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்வதுபோலும்.

மேற்சொன்ன பிராரத்துவம் ஆதிதெய்வீகம், ஆதிபௌதீகம், ஆதியான்மீகமென மூன்றும்.

ஆதிதெய்வீகம்.

மாதாவின் கருப்பத்தி லிருக்குமிடத் துண்டான விசனம்: பின் சனனம், நரை, திரை, யமதண்டம், நரகவேதனை முதலிய.

---

* கலாத்துவா, மந்திராத்துவா, புவனாத்துவா, வன்னாத்துவா, பதாத்துவா, தத்துவாத்துவா.

ஆதிபௌதிகம்.

குளிர், வெப்பம், மழை, காற்று, மின்னல், இடி, சுவர்விழுதல், கல்விழுதல் முதலிய.

ஆதியான்மீகம்.

தத்தஞ் சரீரத்திலுண்டான வியாதிகளினாலும், மிருகங்களினாலும், இராசாங்கத்தாலும், பசாசுகளாலும், கள்வராலும், மனிதராலும் உண்டாகுந் துக்கம். பிறருடைய கல்வியும் சௌந்தரியமும் செல்வமுங் கண்டு பொறாமை கொள்ளல், அபிமானங் கெடுதல், எழுந்தது புத்தியாகச்செய்தல், கோபித்தல் முதலிய.

மாயேயமலம்.

ஆன்மாக்களுக்குப் பலத்தால் விழுங்கப்பட்ட ஞானங் கிரியைகளை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டும், தாஞ் செய்த வினைகளை யனுபவித் தொழிக்கும் பொருட்டும் இன்றியமையாத தனுகரண புவன போகங்கள் காரியப்படு மவசரத்து முற்கூறிய அசுத்த மாயாகரணத்திலே நின்று சிவசத்திகள் அவற்றைத் தோற்றுவிக்க அவற்றோடும் பொருந்தி நடத்தப்பட்ட சுத்தமாயையின் திரட்சியாகிய சுத்த தத்துவங்களாம்.

சுத்த தத்துவங்களை மலமென்னலாமோ வெனில்? எனலாம். சிவனுடைய அருட்சத்தியானது திரோதமாய் நின்று மலத்தைக் காரியப்படுத்த அதை மலமென உபசரித்தாற்போலும்.

இதுகாறுங் கூறிய ஆணவம், திரோதானகாரி, மாயை, கன்மம், மாயேய மென்னும் இப்பஞ்ச மலங்களை ஆன்மா பொருந்தி நின்று பிறப்பிலும் இருப்பிலும் இறப்பினுந் தங்கிப் பூமி, பாதாளம், சுவர்க்க மென்னு மூன்று உலகத்துங் கொள்ளி வட்டம்போலும், காற்றாடிபோலும் நிமிடத்தி லலைந்து சிவாஞ்ஞைப்படி நடப்பன்.

தத்துவம்.

ஆன்மதத்துவம் 24.

பூதம் ௫—பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம்.

ஞானேந்திரியம் ௫—சோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்நுவை, ஆக்கிராணம்.

தன்மாத்திரை ௫—சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்.

கன்மேந்திரியம் ௫—வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம்.

அந்தக்கரணம் ௪—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்.

வித்தியாதத்துவம் ௭—காலம், நியதி, வித்தை, கலை, ராகம், புருடன், மாயை.

சுத்த தத்துவம் ௫—சுத்த வித்தை, ஈச்சுரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம் ஆக உட்கருவிகள்-௩௬.

பிருதிவின்கூறு ௫—மயிர், எலும்பு, தோல், நரம்பு, தசை.

அப்புவின்கூறு ௫—நீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை.

தேயுவின்கூறு ௫—ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பல்.

வாயுவின்கூறு ௫—ஓடல், நடத்தல், இருத்தல், கிடத்தல், நிற்றல்.

ஆகாயத்தின்கூறு ௫—குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம்.

பிருதிவியின் வழிநாடி க0—இடைகலை, பிங்கலை, சுழிமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புருடன், சங்கினி, வைரவன், குகுதை.

வாயுவின்வழிநாடி க0—பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்செயன்.

ஆகாயத்தின் வழியேடணை ங—அருத்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகவேடணை.

வாக்காதியின் வழிதொழில் ரு—வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம்.

பிரகிருதியின் வழிகுணம் ங—சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதம்.

விந்துவின் வழிவாக்கு ச—சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி ஆக புறக்கருவிகள்-கூ0.

ஆக தத்துவங்கள் கூசு.

தத்துவத்தின் தொழில்.

வடிவு.

பிருதிவி நாற்கோணம், அப்பு அர்த்தசந்திரன், தேயு முக்கோணம், வாயு அறுகோணம், ஆகாயம் வட்டம்.

நிறம்.

பிருதிவி பொன், அப்பு வெண்மை, தேயு சிவப்பு, வாயு கருமை, ஆகாயம் புகை.

குறி.

பிருதிவிக்கு வச்சிரம், அப்புவுக்குத் தாமரை, தேயுவுக்கு அச வத்திகம், வாயுவுக்கு அறுபுள்ளி, ஆகாயத்திற்கு அமுதவிந்து.

தெய்வம்.

பிருதிவிக்குப் பிரமன், அப்புவுக்கு விட்டுணு, தேயுவுக்கு உருத்திரன், வாயுவுக்கு மகேசன், ஆகாயத்திற்குச் சதாசிவன்.

குணம்.

பிருதிவி கடினம், அப்பு நெகிழ்வு, தேயு சுடுகை, வாயு திரட்டல், ஆகாயம் நிரந்தரம்.

ஞானேந்திரியங்களின் தொழில்.

சோத்திரம்—ஆகாயத்தினிடமாக நின்று செவியைப் பொருந்திச் சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு—வாயுவினிடமாக நின்று சரீரத்தைப் பொருந்திப் பரிசத்தை யறியும்.

சட்சு—தேயுவினிடமாக நின்று கண்ணைப் பொருந்தி ரூபத்தைக் காணும்.

சிங்குவை—அப்புவினிடமாக நின்று நாவைப் பொருந்தி ரசத்தை யறியும்.

ஆக்கிராணம்—பிருதிவியினிடமாக நின்று மூக்கைப் பொருந்திக் கந்தத்தை யறியும்.

கன்மேந்திரியங்களின் தொழில்.

வாக்கு—ஆகாயத்தினிடமாக நின்று வசனிக்கும்.

பாதம்—வாயுவினிடமாக நின்று கமனிக்கும்.

பாணி—தேயுவினிடமாக நின்று இடுதே லேற்றலைச் செய்யும்.

பாயுரு—அப்புவினிடமாக நின்று மலசலத்தைக் கழிக்கும்.

உபத்தம்—பிருதிவியினிடமாக நின்று சுக்கிலத்தைக் கழிக்கும்.

தன்மாத்திரைகளின்றொழில்.

சத்தாதிகள் ஐந்தும் சுரோத்திராதிகளுக்கு விடையமா யிருக்கும்.

அந்தக்கரணங்களின்றொழில்.

மனம் பற்றும், புத்தி நிச்சயிக்கும், சித்தம் சிந்திக்கும், அகங்காரம் கொண்டெழுப்பும்.

வித்தியாதத்துவங்களின்றொழில்.

காலம்—கழிகாலத் தெல்லையையும், நிகழ்காலத்துப் பலத்தையும், எதிர்காலத்துப் புதுமையையும் பொருத்துவிக்கும்.

நியதி—எந்தக்காலமும் கன்மத்தை யிவ்வளவென்று நிச்சயம் பண்ணி நிறுத்தும்.

கலை—ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி யான்மாவுக்குக் கிரியையை யெழுப்பும்.

வித்தை—ஆன்மாவுக்குச் சீக்கிரத்திலே யறிவையெழுப்பும்.

அராகம்—பெற்ற பதார்த்தங்களைச் சிறிதாக்கிப் பெறுததிலே யிச்சையை யுண்டாக்கும்.

புருடனும்—கலையாதி பஞ்ச கஞ்சுகத்துடனேகூடிச் சத்தாதி விடயங்களை நுகரு மவசரம்.

மாயை—ஒன்றையும் நினைக்க வொட்டாமல் மயக்கத்தைச் செய்யும்.

சுத்ததத்துவங்களின்றொழில்.

இப்புத்தகத்தின் சஎ-வது பக்கத்திலுள்ள சுத்தமாயையின் றோற்றத்திற் காண்க.

பிரிதிவியின்வழிநாடிகளின்றொழில்.

இடைகலை இடது மூக்கில் நிற்கும். பிங்கலை வலது மூக்கில் நிற்கும், சுழிமுனை மத்தியில் நிற்கும், காந்தாரி கண்ணில் நிற்கும், அலம்புருடன் செவியில் நிற்கும், வைரவன் பாதத்தில் நிற்கும், சங்குனி கழுத்தில் நிற்கும், குகுதை மார்பினில் நிற்கும்.

வாயுவின்வழிநாடிகளின்றொழில்.

ப்பிராணன் மூலாதாரத்திற்றோன்றி இடை பிங்கலையாக வேறிக் கபாலத்தளவுஞ்சென்று நாசியில் கஉ-அங்குலம் புறப்பட்டு சு-அங்குலம் வெளியிற்போய் அ-அங்குல முள்ளடங்கும். இவ்வாறு ஒரு நாளைக்கு உகசுO-சுவாசம் நடக்கும், இதில் எஉOO-பாழ்போய், கசசOO-சுவாச முள்ளடங்கும்; அபானன் குதத்தினின்று மலசலங்களைக் கழிப்பிக்கும்; உதானன் விக்கல் இருமல் அவத்தைப்பண்ணுவிக்கும், வியானன் உண்ட அன்னசாரத்தை எஉOOO-நாடிகளிலும் கலப்பிக்கும்; சமானன் யாவையும் சமன்பண்ணும்; நாகன் இருமல் தும்மலுண்டாக்கும்; கூர்மன் கண்ணேற்றல் செய்யும்; கிரிகரன் சோம்பல், கொட்டாவி யுண்டாக்கும்; தேவதத்தன் இமைக்கும், நகைப்பிக்கும்; தனஞ்செயன் உடம்பை வீங்கவும் விரியவும்செய்து கபாலத்தை வெடிப்பித்துப் போகும்.

ஏடணைகளின்றொழில்.

அருத்தவேடணை திரவிய முதலியவற்றால் வரும் பிணக்கு; புத்திரவேடணை புத்திரன் முதலிய சுற்றத்தாரால் வரும் பிணக்கு; உலகவேடணை உலக முதலிய சங்கத்தால் வரும் பிணக்கு.

குணங்களின்றொழில்.

சாத்துவிகம்—தவம், சமம், கல்வி, சௌரியம், பொறுமை, கிருபை, சந்தோஷம், அறிவு, அடக்கம் முதலிய.

தாமதம்—மந்தம், கோள், அகௌரவம், நித்திரை, மதம், மச்சரம், அதன்மம், அறியாமை, சோம்பல் முதலிய.

இராசதம்—சௌரியம், உச்சாகம், அபிமானம், கிருபையின்மை, இடும்பை முதலிய.

வாக்குகளின்றொழில்.

வைகரி—வைகரி யென்னும் வாக்குச் செவியாற் கேட்கப்படுவதாய், அதத்தத்தோடு கூடியதாய், உதானவாயு உந்தியடியாய்த் தோன்றித் தலையையு மிடற்றையும் நெஞ்சையும் பொருந்துதலாலுண்டாகிய வட்சரங்களை விபரீதமறக் கிரமமாக வுடையதாய், புத்தியை யறிகாரணமா யுள்ளதாய்ப் பிராணவாயுவைப் பொருந்தி வெளியே புறப்பட்டுக் காரியப்படும்.

மத்திமை—மத்திமை யென்னும் வாக்குக் கண்டத்திலுள்ளே சவிகற்பமா யுணரத்தக்க வோசையாகி, செவிக்கு விடயமாகாமல், பிராணவாயுவின் விருத்தியைப் பொருந்தாமல், தெளிவாகிய அக்கரங்களைச் சொல்லுஞ் செயலில்லாது வைகரிக்கு வேறாய் மெள்ள வெழுந்திடும்.

பைசந்தி—பைசந்தி வாக்கானது வைகரியில் ஒன்றோடொன்றோவ்வாத வடிவினை யுடையதாய், வேறுபட்ட வன்னங்கள் தோற்றுதலை முறையே யொடுக்கித் தானே விளங்குவதாய், மயிலின் முட்டை தரிக்குஞ் சலத்தை யொத்து நினைவு மாத்திரையாய் நிற்பது.

சூக்குமை—சூக்குமை வாக்கானது பரசரீரத்தி லுள்ளாக நாத மாத்திரையாய் விளங்குதலும், ஞானமாத்திரைக் கேதுவாகிய விலக்கணத்தை யுடையது. சில சுத்தமாயா ரூபமாய்க் கேடின்றி நிலை பெறுவது. இதனை யுள்ளபடி காணப்பெறுவார்க்குச் சுத்த மாயா புவனத்தின் கண்ணதாகிய அபரமுத்திப் பெரும்போக முண்டாகும்.

இந்த வாக்கு நான்குந் தோன்றுகைக்குக் காரணமா யிருக்கின்ற பஞ்சமை யென்றொரு வாக்குண்டு. இதற்குத் தானம் மூலாதாரம். அது பிரணவ சொரூபம். இந்த வைந்துவாக்குகளும் நிவர்த்தி முதலிய பஞ்சகலைகளைப் பற்றுக்கோடாகச் சார்ந்து சிவசத்திகளாற் காரியப்படுத்தப்பட்டுச் சிவதத்துவ முதலிய பஞ்சதத்துவங்களி லிருக்கும். இன்றியமையா தறியவேண்டிய தத்துவங்களின் றொழில்களை மாத்திர மீண்டுக் கூறினும்.

பஞ்சகலைகள்.

நிவர்த்திகலை—தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுடைய சங்கற்ப நிவர்த்தி செய்கையாம்.

பிரதிட்டாகலை—தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்கு முன்சொன்ன சங்கற்பம் விடுதி நிலைபெற்றுத் திடமாகப் பிரதிட்டிக்கையாம்.

வித்தியாகலை—தன்னிடத்தில் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்குச் சங்கற்பவிடுதி நிலைபெற்றுத் திடமானத்திற் சர்வார்த்தஞானம் பிரகாசிப்பிக்கையாம்.

சாந்திகலை—தன்னிடத்தில் பொருந்தின வான்மாக்களுக்குச் சர்வார்த்த ஞானப் பிரகாசத்தால் இராக துவேஷமின்றி யிருக்கை.

சாந்தியாதீதகலை—தன்னிற் பொருந்தின ஆன்மாக்களுக்கு விகற்பஞானஞ் சாந்தமானதென்கிற முன்னினைவுங் கழிந்து அதீதமாய்ப் பரமாகச் சொரூபமாய் நிற்கை.

இவ்வைந்து கலைகளுள் மந்திரங்கள், பதங்கள், அட்சரங்கள், புவனங்கள், தத்துவங்கள் விரவி யிருத்தலை விரிவு நூலிற் காண்க.

ஆருதாரம்.

மூலாதாரம்—குதத்திற்கும் கோசத்திற்கும் நடு முக்கோணம், நாலிதழ்க் கமலம், மாணிக்க நிறம், கணபதி, குண்டலி, சத்தி, ஓங்காரம்.

சுவாதிட்டானம்—கோசத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு, நாற்சதுரம் ஆறிதழ்க்கமலம், செம்பொன்னிறம், பிரமா, சரஸ்வதி, நகாரம்.

மணிபூரகம்—நாபிக்கமலம், மூன்ரும்பிறை, பத்திதழ்க்கமலம், மரகதநிறம், விஷ்ணு, லட்சுமி, மகாரம்.

அநாகதம்—இருதயகமலம், பன்னிரண்டிதழ்க்கமலம், முக்கோணம், ஸ்படிகநிறம், உருத்திரன், பார்வதி, சிகாரம்.

விசுத்தி—கண்டத்தானம், பதினாறிதழ்க் கமலம், அறுகோணம், மேகநிறம், மகேசுவரன், மகேசுவரி, வகாரம்.

ஆஞ்ஞை—லலாடத்தானம், மூன்றிதழ்க் கமலம், வட்டம், படிகநிறம், சதாசிவம், மனோன்மணி, யகாரம்.

மண்டலம்.

சந்திரமண்டலம்—மூலாதாரந் தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு சிரசு நடுவில் கோடிசூரியர் உதையமானாற் போலப் பிரகாசிக்கும். இந்த அமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை நோக்கிச் சோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்—இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டு இதழுடைய ஒரு புஷ்பமா யிருக்கும். இது வாழைப் பூப்போல் கீழ்நோக்கி யிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்—பிருதிவியும் அப்புவுங் கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமா யிருக்கும்.

அவத்தை.

தத்துவங்களோடு ஆன்மாபொருந்திக் கன்மம் புசிக்கிறபோது கீழாலவத்தை-ரு, மத்தியாவத்தை-ரு, சுத்தாவத்தை-ரு, காரணாவத்தை-ங, ஆக கஅ-அவத்தைகளைப் பெறுவன்.

கீழாலவத்தை.

இது கேவலாவத்தையின் காரியம்.

சாக்கிரம்—தத்துவம் ங௲-ல் ஞானேந்திரியம்-ரு, கன்மேந்திரியம்-ரு, தன்மாத்திரை-ரு, வசனாதி-ரு, வாயு-கO, புருடன்-க, அந்தக்கரணம்-ச, ஆக-ஙரு கருவிகளுடன் ஆன்மா லலாடத்தானத்தில் நின்ற அவசரம்.

சொப்பனம்—முன் சொன்னவற்றுள் ஞானேந்திரியம் கன்மேந்திரியம் நீங்கலாக மற்ற உரு-கருவிகளுடன் ஆன்மா கண்டத்தில் நின்ற அவசரம்.

சுழுத்தி—புருடன்-க, அந்தக்கரணம் நான்கில் சித்தம்-க, வாயுபத்தில் பிராணவாயு-க, ஆக மூன்று கருவிகளுடன் ஆன்மா இருதயத்தில் நின்ற அவசரம்.

துரியம்—பிராணவாயுவும் புருடனுமாகிய இரண்டு கருவிகளுடன் ஆன்மா நாபித்தானத்து நின்ற அவசரம்.

துரியாதீதம்—ஆன்மா புருடனோடு மூலாதாரத்தில் நின்ற அவசரம்.

மத்தியாவத்தை.

இது சகலாவத்தையின் காரியம்.

சாக்கிரதுரியாதீதம்—ஒரு பண்டத்தை மறந்தவன் அந்தப் பண்டங் காணாதபோது பிராணவாயுவு மியங்காமல் சிவதத்துவம் ஒன்றுடன் மூர்ச்சித்திருந்த அவசரம்.

சாக்கிரதுரியம்—அந்தப் பிராணவாயு வியங்கத் தக்கதாகப் பெருமூச் செறிந்து சிவதத்துவம், சத்தி தத்துவங்களுடன் விசாரித்தறிவோ மென்ற அவசரம்.

சாக்கிரசுழுத்தி—அவ்விடத்தி லல்லவோ போனோமென்று சிவம், சத்தி, சாதாக்கிய தத்துவங்களுடன் நினைவெழுந்த அவசரம்.

சாக்கிரசொப்பனம்—இன்னவிடத்தில் பண்டம் வைத்தோமெனச் சிவம், சத்தி, சாதாக்கியம், ஈச்சுர தத்துவங்களோடு விசாரப்பட்ட அவசரம்.

சாக்கிரசாக்கிரம்—அந்தப்பண்டம் வைத்தவிடத்திலே சென்று சுத்ததத்துவ மைந்துடன் கண்ட அவசரம்.

நின்மலாவத்தை.

இது சுத்தாவத்தையின் காரியம்.

நின்மலசாக்கிரம்—ஆசாரியராலே ஞானதீட்சை பெற்றுத் திரிபதார்த்த வுண்மை அறிந்து சிந்தித்துத் தெளிந்து கருவிகள் நீங்க விசாரித்து நிற்பது.

நின்மலசொப்பனம்—கருவிகள் நீங்கியும் நீங்காமலும் நடுவே சற்றுப் பதைப்புண்டாவது.

நின்மலசுழுத்தி—தத்துவ நீங்கி மேலான கேவலந் தானாய் நிற்பது.

நின்மலதுரியம்—கேவலநீங்கி அருளினாலே தன்னையுங் கண்டு அருளையுங்கண்டு அவ்வசத்தாய் நிற்பது.

நின்மலதுரியாதீதம்—சிவத்தைத் தரிசித்துச் சிவானந்தத் தழுந்துதல்.

கேவலாவத்தை.

சர்வசங்காரகாலத்து ஆன்மாக்கள் சுத்த மாயா காரணத்திலே யொடுங்கிச் சிருட்டிகாலமளவும் ஆணவமலத்தான் மறைப்புண்டு கலையாதி தத்துவங்களோடுங் கூடாமல் யாதொரு நினைவுமின்றி யிருப்பது. இது கண்ணனது இரவின் இருளிலே யொளிகெடாமல் விழித்திருப்பதுபோலும்.

சகலாவத்தை.

சிருட்டி தொடங்கிச் சர்வசங்காரமளவும் ஆன்மாக்கள் தத்துவம் முப்பத்தாறோடுகூடி எண்பத்து நூறாயிரம் யோனிபேதங்களிலும் பிறந்திறந் துழல்வது. இது இரவின் இருளிலழுந்திக்கிடந்த கண் விளக்கினாலே இருள்நீங்கிப் பலபதார்த்தங்களைக் காண்டல் போலும்.

சுத்தாவத்தை.

ஆன்மாக்கள் கேவல சகலப்பட்டுப் பிறந்திறந்து திரியுமவசரத்து அவர்கட்கு இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் குருவருளும் ஞான சாதனமும் மும்மலக் கழிவும் வாதனை நீக்கமும் ஞானப்பெருக்கமு முறையே உண்டாகப் பெற்றுத் திருவருளைக் கூடுவது. இது இரவில் இருளோடும் விளக்கோடுங் கூடியிருந்த கண்ணனது ஆதித்த னுதயஞ்செய்தவிடத்து அதன் கிரணத்தாலாதித்தனைக் காண்டல்போலும்.

மார்க்கங்கள்.

சன்மார்க்கம், சகமார்க்கம், புத்திரமார்க்கம், தாசமார்க்கமென நால்வகைகளாம். இவற்றை ஞானம், யோகம், கிரியை, சரியை, யென்றுஞ் சொல்லுவர். இவற்றால் முறையே வருமுத்தி சிவசாயுச்சியம் சிவசாரூபம் சிவசாமீபம் சிவசாலோகமாம்.

தசமார்க்கம்.

சிவபெருமானது திருக்கோயிலில் திருவலகிடுதல், திருமெழுகிடுதல், மலர்கொய்தல், அம்மலர்களைத் தார்மாலை கண்ணியென்னும் பகுப்பினவாகச் சமைத்தல், ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவரன் கல்யாணசுந்தரமுதலிய குணங்களைப் புகழ்ந்து பாடுதல், திருவிளக்கிடுதல், திருநந்தவன முண்டுபண்ணுதல், சிவனடியார் திருவேடத்தைக்காணின் எதிர்சென்று ஏதேனும் அடியேனுவாக வேண்டிய பணியாதோவென வினுவி அவற்றைச் செய்தல் முதலியவாம்.

புத்திரமார்க்கம்.

அன்றெடுத்த மணமுள்ள புதியமலர், தூபதீபங்கள், திருமஞ்சனம், திருவமுது முதலிய திரவியங்களைச் சேகரித்து, பூதசுத்தி முதலிய பஞ்ச சுத்திகளையுஞ் செய்து, ஆசனம் பூசித்து, அதன்மேல் வித்தியாதேகமாகிய மூர்த்தியைக் கற்பித்து, அதில் மூர்த்திமானுகிய சுத்தசிவத்தைத் தியானித்து ஆவாகித்துச் சுத்தமான பத்தியினுல் ஏகாக்கிர மனத்தோடு உபசரித்துப் பிரார்த்தித்துத் தோத்திரஞ்செய்து விருப்பத்தோடு அக்கினிகாரிய மியற்றிவருதல் முதலியவாம்.

சகமார்க்கம்.

பஞ்சேந்திரியங்களை யொடுக்கி ரேசக பூரக வாயுக்களைத் தடுத்துக் கும்பித்திருந்து பிராணவாயுவைச் சுழுமுனையி னிறுத்தித் தனது சரீரத்துள்ளே ஆறுதாரங்களை யறிந்து அவற்றில் பத்மதளம், அதிதேவதை, அக்கரங்களாகிய பொருளை யறிந்து தியானித்து மூலாதாரத்தில் அக்கினியைச் சொலிப்பித்து நாபித்தானத்திற் குண்டலி சத்தி சொரூபமா யிருக்கும் அமுதத்தை யுருகப்பண்ணி, மற்றைய வாதாரங்களில் அதோமுகமான பதுமங்களை அதனைக் கொண்டு பேசித்து, மேலேசென்று விந்துத்தானத்தின் வழியே யிறங்கி பெருகுகின்ற வமுததாரையைத் தனதுடல்முற்றும் நிறை

யச்செய்து முழுச்சோதியான சிவத்தியானத் திருப்பது முதலிய வாம்.

சன்மார்க்கம்.

வேதங்கள் சாத்திரங்கள் புராணங்கள் கலைஞானங்கள் சமய சாத்திரங்கள் இவை பலவும் கற்றுணர்ந்து புறச்சமயங்களில் பலவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிற யாவையும் பூர்வபட்சஞ் செய்து, மேலான பதி பசு பாசமாகிய ஞானத்தால் ஞாதுரு ஞான ஞேயங்கள் பொருந்தாத வண்ணம், பதியோடு இரண்டறக் கலக்கத்தக்க ஞானத்தைப் பெறுவது.

நியமங்கள்.

இடம்—கங்கை, குமரி முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களையும்; காசி காஞ்சி திருவம்பல முதலான சிவத் தானங்களையும் நாடி யிருக்கை.

காலம்—விஷுசு அயனம் சங்கிரம முதலாயுள்ள காலங்களிலே செய்யுங் கிரமங்கள்.

திக்கு—இன்னமந்திர மின்ன திசையைப் பார்த்துச் செபிக்கலாமென்னு முறைமைகள்.

ஆசனம்—பதுமாதனம் கூர்மாதன முதலாயுள்ள வாதனங்களிட்டிருக்கை.

குலம்—ஆதிசைவர் முதல் பஞ்சமரீறாகிய குலநீதி முதலாயுள்ளவை.

குணம்—அவரவர் சீலத்திலொழுகுதல் பிறரை நிந்தியாமை, புறங்கூறாமை முதலிய.

சீர்—அந்தந்தச் சாதிவொழுங்கு குலையாமல் நடக்கை.

விரதம்—கொல்லாவிரதம், சிவராத்திரி விரத முதலிய.

சீலம்—சாதித்தொழில், குணத்தொழில், பொறையுடைமை, அருளுடைமை முதலிய.

தவம்—பஞ்சாக்கினிநடு சலத்தின் நடுவில் செய்யுந் தவங்கள்.

செபம்—தேவதை மந்திரங்கள் சத்தி மந்திரங்கள் முதலிய.

தியானம்—ஆதாரம் நிராதாரமுதலிய தியானங்கள்.

பஞ்சாக்கரவுண்மை.

சிவபெருமானுடைய திருநாமமாகிய நமச்சிவாய மென்ற ஐந் தட்சரங்களில் நகாரத்தில் திரோதசத்தியும், மகாரத்தில் மலமும், சிகாரத்திற் சிவமும், வகாரத்தில் அருளும், யகாரத்தில் ஆன்மாவும் நிற்கும். இவ்வைந்தும் பதி பசு பாச மூன்றிலடங்கும். எங்ஙன மெனின் சிவ்வும் வவ்வும் நவ்வும் பதியின் கூறுகிய சிவத்திலும், அருளிலும் திரோத சத்தியிலு மடங்கும். யகரம் பசுவிலடங்கும், மகரம் பாசத்திலடங்கும், அஞ்ஞானமாகிய மலமும் அதனோடுகூடி யிருக்கப்பட்ட திரோதான சத்தியும் ஆன்மாவைப் பொருந்தாமல் நீங்கும்படி சிவமுன்னாக வுச்சரித்தால் திரோதமொருபாலும் அருளும் சிவமுமொருபாலும் முன்பின் சூழ்ந்து நிற்க நடுநின்றது ஆன்மா, அப்போது நவ்வாகிய திரோதசத்தியும் மவ்வாகிய மலத்தின் மேலீட்டையும் நீக்கி யருளாகநின்று பிரகாசிக்கும். மலத்தினின்று மீளவிட்ட வவ்வாகிய வருள் சிவ்வாகிய சிவத்தையுந் தாராநிற்கும். பின்பு மலபாகம்வந்த யவ்வாகிய ஆன்மா வகாரமாகிய அருள்தாரகமாகச் சென்று அந்தச் சிகாரமாகிய சிவத்தோடுங்கூடி யிரண்டறநின் றனுபவிக்கும்.

பஞ்சசுத்தி.

பூதசுத்தி—முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் நாமல்ல, அவையாவுஞ் சடம், அவையுந் தானாகக் காரியப்படமாட்டாவென வறிகை.

ஆன்மசுத்தி—அப்படியறிவது திருவருளாலன்றி ஆன்மபோதத்தாலல்லவென வறிகை.

திரவியசுத்தி—ஆன்மபோதத்தாற் ருனே யறிகைக்குச் சேட்டையில்லை யென்று கண்டது கொண்டே ஆன்மாவுக்கு அறிவில்லை யெனவறிந்து கண்டு கேட்டு உண்டு உயிர்த்துற றறிவதெல்லாந் திருவருளென வறிகை.

மந்திரசுத்தி—ஐந்தெழுத்தைச் சிகார முதலாக மாறி அதன் உண்மையை விசாரித் தறிகை.

இலிங்கசுத்தி—பதி யெங்கும் பூரணமாயப் பசு பாசங்களிரண்டினும் பிரிவறநின்று அவற்றைச் சேட்டிப்பித்து நின்ற தன்மையை யறிந்து அத்தகைய சிவம் இலிங்கத்தினு மெழுந்தருளி யிருக்குமென வறிகை.

சத்திநிபாதம்.

மந்தம்—நமக்குப் பேருயுள்ள வொரு பதி யுண்டென் றறிவெழுந்திருக்கை. அது வாழைத் தண்டிலே நெருப்புப் பற்றினற்போலும்.

மந்ததரம்—அப்பதியை யடைவதற்கு வழி யெப்படி யென்றுராய்கை. அது பச்சை விறகிலே நெருப்புப் பற்றினற்போலும்.

தீவிரம்—அப்படி யாராய்ந்தறிந்த பதியை யடைவதற்குப் பிரபஞ்சத்தை வெறுத்துப் புளியம்பழமும் அதனேடும்போல் நிற்றல் அது உலர்ந்த விறகிலே நெருப்புப் பற்றினற்போலும்.

தீவிரதரம்—பிரபஞ்சத்தை முற்றுத்துறந்து ஆசாரியனேபொருளெனக் கண்டு வழிபடுகை. அது கரியிலே நெருப்புப் பற்றினற்போலும்.

தீட்சைகள்.

ஆசாரியன் பாச விமோசனம் பண்ணும்படி ஆன்மாக்களுக்குச் செய்யும் தீட்சைகள் சாதிபேதமுதலியவற்ருல் பலவிதமாம். அவை வருமாறு,

நயனதீட்சை—மீன் தனது சினையைக் கண்ணுல் பார்த்தமாத்திரத்தால் இரட்சிப்பதுபோல ஆசாரியன் நயனத்தால் கடாட்சித்து அனுக்கிரகிப்பது.

பரிசதீட்சை—கோழியானது தனது சினையைச் சிறகாற்றழுவிக் காத்தல்போலத் தனது கரத்தால் தொட்டு அனுக்கிரகிப்பது.

மானசதீட்சை—ஆமையானது தனது சினையை நினைத்தன் மாத்திரத்தால் இரட்சிப்பதுபோல் அனுக்கிரகிப்பது.

வாசகதீட்சை—பஞ்சாட்சரோபதேசத்தா லனுக்கிரகிப்பது.

சாத்திரதீட்சை—ஆகமார்த்தங்களைப் போதிப்பது.

யோகதீட்சை—யோக மார்க்கத்தால் சீடனது இருதயத்திற் சென்று அனுக்கிரகிப்பது.

அவுத்திரிதீட்சை—ஓமசம்பந்தமுற்றது. இது ஞானதீட்சையென்றுங் கிரியா தீட்சை யென்றும் இரண்டு விதமாம்.

ஞானதீட்சை—மனத்தாற் செய்யப்படுவது.

கிரியாதீட்சை—குண்டல மண்டலாதிக ளிட்டுச்செய்வது.

இது நிர்ப்பீஜமென்றும் சபீஜமென்றும் இரண்டுவகையாம்.

நிர்ப்பீஜம்—இது சத்திய நிர்வாணமென்றும் அசத்தியநிர்வாணமென்றும் இரண்டாம்.

சத்தியநிர்வாணம்—விருத்தர்முதலிய பக்குவர்க்குச்செய்வது.

அசத்தியநிர்வாணம்—அறிவிலிகளாகிய வாலிபர் முதலியவர்கருக்குச் செய்வது.

சபீசதீட்சை—ஆசாரியனிடத் தாகமங்களை யோதிப் பதி பசு பாச உண்மைகளை யறிந்து சமயாசாரங்களில் வழுவாத நன்மையுடையவர்கட்குச் செய்வது. இது உலோக தர்மிணி யென்றும் சிவதர்மிணி யென்றும் இரண்டாம்.

உலோகதர்மிணி—ஆசாரியன் சீடனைப் பதப்பிராப்தியாகிய புவனங்களில் சேர்க்கும் தீட்சை.

சிவதர்மிணி—மோட்ச காமியாகிய சீடனுக்குச் சிகாச்சேதஞ் செய்து மோட்சத்தை யடைவிக்கும் தீட்சை. சமய விசேட நிர்வாண தீட்சைகளும், ஆசாரிய வபிடேகமும், சபீட்சையிலு மதனுட் பிரிவுகளிலு மடங்கும்.

* தச காரியம்.

தத்துவரூபமாவது—முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடைய தொழிலைத் தனக்கு வேறாயறிதல்.

தத்துவதரிசனமாவது—தத்துவங்களைச் சடமென்றறிதல்.

தத்துவசுத்தியாவது—அவைகளைச் சிவஞானத்திலே தனக்கன்னியமென் றறிதல்.

ஆத்துமரூபமாவது—பஞ்சமலங்களும் நீக்கி, ஆத்மஞானம் என்னு மறிவே வடிவென வறிதல்.

ஆத்துமதரிசனமாவது—தனக்கொரு செய்தியு மில்லை யென்றறிந்து நிற்றல்.

---

* இவற்றின் விரிவைச் சித்தாந்த தசகாரியக் கட்டளையிற் காண்க.

ஆத்துமசுத்தியாவது—பெத்தத்தினும் முத்தியினுஞ் சிவனுபகரிக்கிறாரென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆனியையறிந்து சிவஞானத்திலே யழுந்தல்.

சிவரூபமாவது—ஆணவமலத்திலே கிடக்கிற வான்மாவைச் சிவன் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்து மலங்களை நீக்கி மோட்சத்திலே விடுவனென்று திடமாயறிதல்.

சிவதரிசனமாவது—சிவன்செய்யும் பஞ்சகிருத்தியத்தை ஆன்மா செய்யானென்றறிந்து ஆன்மாவைத்தரிசிப்பித்து நின்றஞானம்.

சிவயோகமாவது—சிவசத்திசெய்யுங் கிருத்தியமெல்லாம் சிவனுக்குச் சற்றுமில்லை யென்றறிந்து சிவ சத்தியை யன்றித் தனக்கும் பிறருக்குஞ் சற்றுஞ் செய்தி யில்லையென்றுதெரிந்து திருவருளோடழுந்தல்.

சிவபோகமாவது—சிவத்தோ டிரண்டற நின்று சிவானந்தத்தைப் புசித்து வருதல்.

இக்கட்டளை யியற்றினர் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய வாயிலார் நாயனர் பரம்பரையில் வந்தவரும், சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவப் பிரவர்த்தகாசாரியரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்வான்களி லொருவரும், சென்னை மெய்கண்ட சந்தானசபை அக்கிராசனதிபதியுமாகிய சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை-கலியாணசுந்தரர்.

சித்தாந்தக்கட்டளை

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐந்தாவது,

சித்தாந்த சாதனக்கட்டளை.

காப்பு.

சேதனன்வியாபகநல்லறிவினை மறைத்தோங்கிச்செறிந்தபாச
வேதனைநீத்தமலனுடனத்துவிதக் கலப்பெய்திவிளங்கஞான [த
வேதனமதடைந்திடுவானுண்மை நூல்களின்முன்னம்விரித்துரைத்
சாதனமீதெனவியம்பத் தனித்தவிநாயகன்றாளைச்சாற்றுவாமால்.

நூல்.

சர்யாக்ரியாசயோகச்ச ஜ்ஞாநஞ்சேதிசதுர்விதம்
ஆத்மநாம்பந்தமுக்த்யர்த்தம் கல்பிதாநிசிவேநவை.

சாதனமாவது சரியை கிரியை யோகம் ஞானமென நான்கு வகைப்படும். சரியையாவது தேகத்தினைச் சிவார்ப்பிதஞ்செய்தல். அதாவது புறத்தொழின் மாத்திரையானே முதல்வனுடைய உருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு இது சரியையிற் சரியை, சரியையிற் கிரியை, சரியையில் யோகம், சரியையில் ஞானமென நால்வகைப்படும்.

முதலாவது சாதனம்.

சரியையிற் சரியை.

சலசுத்தி முதற்சுத்திசெய்து பீஜமந்திரங்கூடாமல் ஆசமனம், இத்யாதிகளினால் அங்கநியாசம், விபூதிதாரணம், சடங்கநியாசம்,

மார்ச்சனம், அகமருடணம், சிவமூலமந்திரம், பரமேசுவரிமந்திரம், கணபதிமந்திரம், சுப்பிரமணியமந்திரம், குரு, ஆதித்தன், இருடிகள், மனுடர், பூதங்கள், பிதிர்கள் இவர்களுக்குத் தருப்பணம் முதலியவைகளை யுணர்த்துவது.

சரியையிற்கிரியை.

திருக்கோயிலின் நியதிசெய்யுமளவில் சாயையை மிதியாதிருத்தல், எச்சிலுமிழாதிருத்தல், சிவநின்மாலியஞ் சேரப்பட்ட சண்டேசுரத்தானம் நின்மாலியம்விழுங் கோமுகத்தான மிவற்றைக்கடவாதிருத்தல், பலிபீடத்தை இடபதேவரைக் குறுக்கிடாதிருத்தல் தெய்வத்தானங்களிற் கால் நீட்டாதிருத்தல், விரைய வாராமலும் ஒன்று இரண்டு பிரதட்சணம்பண்ணுதிருத்தல்,-திருவலகாற்கிருமிகள் சாகாமல் மேற்பட அலகிடல், சாணகங்கொள்ளுமிடத்து ஈன்றண்ணியதும் நோயுள்ளதல்லாததுமான பசுக்களிற் சாணகம் பூமியிலே விழுமுன்னே இலையிலேற்றுக்கொள்ளல், அன்றிச்சுத்தநிலத்தில் விழுந்தால் மேல்கீழ்தள்ளி நடுப்படவெடுத்து, நதி ஓடை வாவியாதிகளில் வடித்தெடுத்த திருமஞ்சனத்தால்மெழுகிடல், நந்தவனமுண்டாக்கல், இண்டை, தொடை, கண்ணி, பந்து, தண்டிற் கட்டுவதாகிய திருமாலைகளை யுண்டாக்கிச் சிவபிரானுக்குச் சாத்தக் கொடுத்தல், திருவேடத்தார்க்கு அடிமைத்தொழில்புரிந்து அவரேவலின் வழியே நிற்றலாகிய இவைகளை யுணர்த்துவது.

சரியையில்யோகம்.

எழுகோடி மந்திரவடிவுகளைத் தன்னிதயத்திலே தியானிப்பது அல்லது நாடோறுந் திருக்கோயி னியதிசெய்யுமிடத்துச் சதாசிவநாயனர் திருமேனியைக் கீழாதாரசத்திமுதல் மேற்சுத்தமாயையளவாக அக்கினி சொரூபமான வித்தியாதேகமாகத் தியானித்து இவ்வளவிலே பதுமராக ஒளிபோலத்திருமேனியைத்தியானித்துப் பிர

தட்சணம் செய்யுமளவில் ஒருகாற் பாதாளத்திலே வலம் வருகிறதாயும், ஒருகாற் பூமியிலே வலம் வருகிறதாயும், ஒருகா லாகாயத்திலே வலம் வருகிறதாயும் திருக்கோயினியதி, நினைத்துச் செய்து வரு நேரமெல்லாம் அந்தத் தழற்பிழம்பான ஒளியுடனே மனப்பற்றுகிச் செய்ய வுணர்த்துவது.

சரியையில் ஞானம்.

ஒன்றையுங் கொலைசெய்யாமை, இந்திரியங்களை யடக்குதல், பொறை, உண்மை, யன்பு, தியானம், தவம், சத்தியம், சிவனேவலாக அறிவுகோடல் ஆகிய ஞானபுட்ப மெட்டினையும் சாத்தல், சதாசிவமூர்த்தியையும் அவன் வேடம்பூண்ட அவனடியாரையும் அந்த மூர்த்தி மன்னுங்கோயிலையும் அந்தப் பரம்பொருளாகவே நிச்சயித்துக் கைகொண்டு அதுவே தனது பணியாகத் தியானஞ் செய்திருப்பதனை யுணர்த்துவது.

இரண்டாவது சாதனம்.

கிரியையாவது இந்திரியங்களைச் சிவார்ப்பிதஞ்செய்தல். அதாவது புறத்தொழின் அகத்தொழின் மாத்திரையானே முதல்வனுடைய அருவுருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. இது கிரியையிற் சரியை, கிரியையிற் கிரியை, கிரியையில் யோகம், கிரியையில் ஞானமெண நால்வகைப்படும்.

கிரியையிற் சரியை.

கலசுத்தி முகசுத்திசெய்து பீஜமந்திரத்தோடு கூடிய மந்திராசமனம், விபூதி தாரணம், உருத்திராட்சதாரணம், அக்கினிகாரியம் அங்கநியாசம், கரநியாசம், மார்ச்சனம், அருமருடணம், சிவகாயத்திரி செபம், பஞ்சாட்சர செபம் என்பவைகளை யுணர்த்துவது.

கிரியையிற் கிரியை.

புஷ்பம் திருமஞ்சன முதலிய உபகரணங்கள்கொண்டு ஆன்மசுத்தி, தானசுத்தி, திரவியசுத்தி, மந்திரசுத்தி இலிங்கசுத்தி, என்

னும் பஞ்சசுத்திகளுஞ் செய்து சிவலிங்கத்தின் பீடத்திலே சத்தியாதி சத்திபரியந்த பதுமமாகிய சிவாசனம் பூசித்து, அதன்மேல் இலிங்கத்திலே வித்தியா தேகமாகிய மூர்த்தியை நியாசஞ்செய்து, அவ்வித்தியா தேகத்திற்குச் சீவனுயுள்ள நிஷ்களரூபரும் சருவகருத்தாவும் சருவவியாபகருமாகும் பரசிவனாகிய மூர்த்திமானைத்துவாத்சாந்தத்தின்மேலே தியானித்து முன்னே நியாசஞ்செய்த வித்தியாதேகத்திலே ஆவாகித்து, சுவாமீ! பூசையின் முடிவு எதுவரையுமோ அதுவரையும் நீர் அன்புடன் இவ்விலிங்கத்தினிடத்தே சாந்நித்தியராயிரும் என விண்ணப்பஞ் செய்து பூசித்துத் தோத்திரம் பிரதட்சணம் நமஸ்காரம் முதலியபண்ணிச் சூரியபூசையுடன் சிவபூசையை முடித்தலை யுணர்த்துவது.

கிரியையில் யோகம்.

மேதாகலை முதல் உன்மனாகலை யீறாயுள்ள சோடசகலைகளுள்ளே மேதாகலை, அர்க்கீசகலை, விடகலை, விந்துகலை, அர்த்தசந்திரகலை, நிரோதிகலை, நாதகலை, நாதாந்தகலை, சத்திகலை, வியாபினிகலை, வியோமரூபினிகலை, அநந்தைகலை, அனாதிகலை, அனாசிருதைகலை, சமனாகலை என்னும் கலைகளிலே தனித்தனியமைந்து கிடந்த தத்துவம் முதலியவைகளை எல்லாம் இருதயமுதல் சமனாந்தம்வரையும் சோபானமுறையாய் அவ்வக்கால மாத்திரையினுள்ளே கடந்து கடந்து சென்று பஞ்சாக்கரத்தின் நாமாக்களிலே வைத்து சமனாந்தே பாசசாலம் என்றறிந்து அவற்றைக்கழித்துவிட்டு உன்மனாந்தே பரசிவமெனக் கொண்டு சிவத்தைத் தியானித்துப் பின்பு தியானிப்போனாகிய தானும் தியானமும் தோன்றாது பியானப்பொருளாகிய சிவமொன்றே விளங்கப்பெற வுணர்த்துவது.

கிரியையில் ஞானம்.

எல்லாவுயிர்க்கும் அந்தக்கரணங்களுக்கும் ஆதாரமாவது சூக்குமவெழுத்தெனக் கண்டு சூக்குமத்தாலே இதயத்திலே பூசித்துமூ

லாதாரத்தில் பிரணவத்திலே அக்கினியை யெழுப்பி ஓமஞ்செய்து புருவமத்தியிலே விந்துத்தானமாகிய கோதண்டத்தே தியானமுற்றுப் பொருந்தலாம். அல்லது மூலாதாரந் தொடங்கிப் பன்னிரண்டங்குலத்திலே நாளமாய் அது முப்பத்தொரு தத்துவமான மாயையளவாய் மலோபதானம் மூன்றும் சுத்ததத்துவ மைந்துமாக எட்டும் மலரார்க்கி அதற்குட் சிவன்வடிவு வித்தியாதேகமாக்கி இந்தவடிவுடையவன் சிவனைக் கண்டு அருச்சிப்பது. அல்லது பிரபஞ்சமாகக் காணப்பட்ட வடிவுகளுங் காணப்படாத நிட்கள வடிவுமாகிய எல்லாவற்றையுஞ் சத்திவடிவாகக் கண்டு இதற்குப் பிராணனாகச் சிவனைத் தியானித்துத் தரிசித்துக் கைகொண்டு எவ்விடத்தினுமாக அறிவு இரவும் பகலும் விடாமற்கொள்வது ஆக விவற்றைக் குறித்துணர்த்துவது.

மூன்றாவது சாதனம்.

யோகமாவது கரணங்களைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தல். அதாவது அகத்தொழின் மாத்திரையானே முதல்வனுடைய அருவத் திருமேனியை நோக்கிச் செய்யும் வழிபாடு. இது யோகத்திற்சரியை, யோகத்திற்கிரியை, யோகத்தில் யோகம், யோகத்தில் ஞானமென நால்வகைப்படும்.

யோகத்திற் சரியை.

கண்டமளவும் விரல் செலுத்திப் பித்தம் வாங்கலும், சலத்தை வாங்கி யுள்ளேகொள்ளுதலும் செய்து, பிரணவமந்திரத்தாலே பூரித்துக் கும்பித்து, ரேசித்து அஞ்ஞானம் நீக்கத்தக்கதாகமூன்றுகாலமும் உத்தூளனஞ் செய்து தாழைசாற்றால் உப்பும், புளியஞ்சிராய்ச் சாம்பனீராற் புளியும், கடுக்காயாற் கைப்புமறுத்து அன்னங்குறைத்துக் கறிகள்நீக்கி, சத்திரயோகம் தூலகன்மமாகிய மெய்யிற்றொழில் உட்கன்மமாகிய சங்காரயோகமுதல் செய்து வருவதாகிய இயமநியமங்களை முன்செய்து, சங்கிதா மூலமந்திரத்தாலே சிவனை

மனத்திற் றியானித்துத் தண்டம்பண்ணிப் பரிவுறுமதனை யுணர்த்துவது.

யோகத்திற் கிரியை.

பதினறு மாத்திரை யளவிற்கு வாயுவைப் பூரித்து அறுபத்தினலு மாத்திரையளவிற்குக் கும்பித்து முப்பத்திரண்டு மாத்திரை யளவிற்கு ரேசித்தல், பிரணவத்தினை உச்சரித்து வாயுவை யுள்வாங்குதல், இருபத்தோராயிரத் தறுநூறு வாயுக்களைத் தினவழியிலே குறைத்தல், இரண்டு நாசியினலும் வாயுவைப் பலகாலுள்வாங்குதல், புருவமத்தியிலே தியானித்தல், வாயுவைக் கபாலத்தினின்றுந் தோன்றி ஒடுங்கினதாகத் தியானித்தல், வாயுவையடக்கிக் கன்னமூலத்தால் விடுதல், உடம்பை பூரிப்பித்தல், வாயுவை எப்போதும் மேனேக்கிச் செலுத்துதல், சித்திரநாடி வச்சிரநாடி சுழுமுனைநாடிகளிலே வாயுவைச் செலுத்துதல், உபத்தத்தால் வாயுவை ஏற்றல், பிரமரந்திரந் திறப்பித்தல், பிரசாதவழியிலே வாயுவைச் செலுத்துதல், நீர் உதிரம் முதலிய தாதுக்களை அடக்குதல் முதலியவைகளை யுணர்த்துவது.

யோகத்தில் யோகம்.

ஞானேந்திரியங்களையும் கன்மேந்திரியங்களையும் உள்ளே யடங்க வொடுங்கி யிருந்து, மூர்ச்சிக்கும் பிராணவாயுமுதற் பத்துவாயுவு மியங்காமற் பிராணவாயுவையுங் கபாலத்திலே யடக்கிச் சற்றுநேரம் மனத்தினை விகற்பியாது, மூலாதாரம் நாற்சதுரமும், சுவாதிட்டானம் முச்சதுரமுமாக இப்படி ஆறுதாரத்தையும் மூன்றுமண்டலத்தையும் அசபாமந்திரத்தைக் கீழ்மேலாக வுச்சரித்து வாயுவை யேற்றி மேலேசென்று ஆகாயத்தின் சந்திரகலையிலே அக்கினியோடே யுறைத்தலினலே யுருகி விழு மமுதைக்கொண்டுடலமெங்கும் நிறைத்து அகாராக்கரத்தினலே திருகூத்தைத் தியானித்து அந்தத் திருக்கூத்தோ டொன்றுபட்டவனகி அந்த நடனத்தின்

வழியிலே தியானமென்றுந் தானமென்று மிரண்டுபடாமலிருந்து அங்குவதனை யுணர்த்துவது.

யோகத்தில் ஞானம்.

மண்முதலாகச் சொல்லப்பட்ட யாவற்றையும் கருதிக் குறிக்கும் வடிவால் அதாவது மண்ணைக் குறித்த தியானம் வச்சிரகாயஞ் சாதித்தல், நீரைக்குறித்த தியானம் வாயுவுள்ளடக்கிப் பவனமொடுக்கி ஒன்பது வாயிலினும் நீர்செல்லாது அடக்கி நீரில் நடத்தல் கிடத்தல் அகமருஷ்ணஞ்செய்தல் ஆயிரமுகமிருத்தல் முதலிய இயற்றுவது தீயாவது மூலாக்கினியை யெழுப்பிக் கபாலத்தை வெடிப்பித்துடலை வெந்தபுரிபோலாக்கி நெருப்புள் நிற்க விருக்கக் கிடக்கச் செய்வது. காற்றாவது வாயுவை யுடலெங்குமோட்டிக் காயத்தோடாகாயத்திற் செல்லப் பரகாயப் பிரவேசஞ்செய்ய வருதல். வடிவில்லாத வாகாயம் உடலைச் சூனியமாக்கல் உயிரைச் சூனியமாக்கல் அறிவைச் சூனியமாக்க லிவையாம். இதனால் அணிமா மகிமாவுமாம். ஒளியாவது நாசி நுனி புருவமத்தியம் விளக்குள்ளொளி மின்னொளி விந்துவொளி உள்ளொளி முதலான வொளிகளைத் தியானிக்கை. சூனியமாவது எல்லாந் தன்னிடமாகத் தானெங்குஞ் செல்ல வியற்றுகை. வாயுவை நிறைவாகக்கண் டந்நிறைவோ டறிவு நிறைதலாம்படிநிற்றல், அக்கரங்களாவது ஒளகாராதி அக்கரங்களைத் தனித்தனியே தியானித்தல், விந்தாவது குறித்தபொருளிலே யுரைப்பதும் அதிலேயடங்கச் சங்குகடல் பணிபோல வோசை யெழுவது. இன்னயாதிவற்றின் கூறியநிலையிலே நிலையாக இவற்றொன்றின் வடிவாய் அந்த நிலையிலே மனமும் வாயுவு மடங்க வவை தானே அறிவுமாய் வேறுசற்றும் ஊன் உறக்கங்களிலும் பேதியாமல் அவ்வுண்மையின் மனக்கவலையிற் றொன்றுபட்டதாகக் கண்டு கொண்டு நின்றவத்தன்மைகள் பெறுவது ஆகிய விவற்றை யுணர்த்துவது.

நான்காவதுசாதனம்.

ஞானமாவது ஆன்மாவாகிய தன்னைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்தல் அதாவது புறத்தொழில் அகத்தொழி லிரண்டுமின்றி அறிவுத்தொழின் மாத்திரையானே உருவம் அருவுருவம் அருவம் என்னு முத்திறத் திருமேனிகடந்த அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப்பிழம்பாய் நிறைந்துநின்ற முதல்வனிடத்துச் செய்யும் வழிபாடு ஞானமெனப்படும். இது ஞானத்திற் சரியை, ஞானத்திற் கிரியை, ஞானத்தில் யோகம், ஞானத்தில் ஞானமென நால்வகைப்படும்.

ஞானத்திற் சரியை.

ஞானத்தினிற்பார் நயிட்டிகரென் றுஞ் சாதகரென் றுமிருவகையாம். அவரின் நயிட்டிகராவார் சந்தத நிட்டையிலே யிருப்பர். அவர்க்குச் சரியை முதலான கிரியை செல்லாதாம், சாதகியாயுள்ளவர்க்கு முன்னே சொல்லப்பட்ட ஞானத்திற் சரியை சொல்லப்படும் அதாவது யானெனது தன்னுந் தன்மையுட னிராக்காலமெல்லாஞ் சூக்கும வுடலிலே புசிப்பித்துக்கொண்டு நின்ற முறைமையுங் கண்டு மீளவுந் தூலதேகத்திலே கூடினமுறைமையு மறிந்து சுத்தசலத்தான் முகசுத்தி முதலானவை செய்து பஞ்சாக்கரங்கூடின ஈசானதியாலே திருநீறுசாத்தி தத்துவங்கள் முப்பத்தாறுஞ் சுத்தமாகிறதாகக் கண்டு ஆசமனம்பண்ணி நியாசஞ்செய்து தர்ப்பித்து விடுவது முதலிய வுணர்த்துவது.

ஞானத்திற் கிரியை.

பிருதிவியாதி தத்துவங்களைச் சடமெனக் காண்டலாகிய பூதசுத்தியும் திருவருளானன்றி அங்ஙனம் ஆன்மா அறியாதெனக் காண்டலாகிய ஆன்மசுத்தியும் கண்டு கேட்டுண் டுயிர்த்துற்றனவெல்லாந் திருவருளெனக் காண்டலாகிய திரவியசுத்தியும், திருவைந்தெழுத்தைச் சிவமுன்னாக்க் கணித்தலாகிய மந்திரசுத்தியும்,

யாண்டும் நீக்கமற வியாபித்து நிற்குமுதல்வன் இவ்விலிங்கத்தினு ளுளன் எனக் காண்டலாகிய இலிங்க சுத்தியுமாக ஐந்து சுத்தியுஞ் செய்து வழிபடுதலை யுணர்த்துவது.

ஞானத்தில் யோகம்.

எழுத்துக்களைந்தும் சத்தியும் அவற்றின் பொருள் சிவமுமாம். இவ்வகையன்றிச் சிவனெழுத்து முதலும், சத்தியெழுத்திரண்டாவதும் உயிரெழுத்து மூன்றாவதும் திரோதான வெழுத்து நாலாவதும் மலவெழுத் தைந்தாவதும் அடைவுபெற்று நிற்குமாகையால் இவ்வெழுத்தைச் சொன்னவடைவி லுச்சரியாது திரோத மலம் கடையாயிருப்பதைத் தலையிலேயாகக் கொள்ளுமது தியானிக்குங் காலத்திற் போகவழியாய் விடுமல்லது முத்திவழியாகாது இவ்வெழுத்தை ஞானவழியாகப்பார்த்துச் சிவனாலே சத்தியுஞ் சத்தியாலே யான்மாவும் ஆன்மாவைப்பற்றிப் போகத்தைக்காட்டுந் திரோதமுமத்திரோதத்தா னடக்கு மலமுமென்று தெரிசித் துச்சரிக்கு நேரத்தில் ஆன்மாதிரோதமுதலான வுச்சாரணையி லான்மாப் பின்னின்று முன்னாய்த் திரோதமே பற்றும்பொருளை யுணர்ந்து வேறுபாட்டின்றி யொன்றொன்றாகிய திரோதங்கூடாமற் திரோதமல நிலைகளை ஆன்மாவிட்டருளிலேயுற்று நிற்குநிலையாக வுச்சரித்தால் அவ்வுச்சாரணங் குற்றமற் றான்மா நடுவேயாய்ப் பற்றுஞ்சிவத்திலே ஆன்மாக் கருத்தேகொண்டுநாட வெப்போது முச்சரிப்பதனை யுணர்த்துவது.

ஞானத்தில் ஞானம்.

பெத்தர்களாயினோர் மருண்மேலீட்டினாலே சிவமுற்றுந் தோன்றப் பெறாது பிரபஞ்ச வாசனையோடு நிற்கு நிலைபோல முத்தர்களாயினோர் அருண்மேலீட்டினாலே பிரபஞ்சவாசனை முற்றுந்தோன்றப்பெறாது சிவத்தோடு அத்துவிதமாய் நிற்குநிலையை உணர்த்துவது.

சாதனசங்கிரகம்.

முதலாவது சாதனம்.

சரியையிற்சரியை—திருக்கோயிலில் அலகிடல் மெழுகல் முதலியன.

சரியையிற்கிரியை—ஒருமூர்த்தியை வழிபடல்.

சரியையில்யோகம்—நெஞ்சின்கண் முதல்வனைத் தியானஞ் செய்தல்.

சரியையில்ஞானம்—தியானபாவனையின் உறைப்பினால் ஓரனுபவவுணர்வு நிகழ்தல்.

இரண்டாவதுசாதனம்.

கிரியையிற்சரியை—பூஜைக்கு வேண்டப்படும் உபகரணங்களெல்லாம்செய்து கோடல்.

கிரியையிற்கிரியை—ஆகமத்தில் விதித்தவாறே ஐவகைச்சுத்திமுன்னாகச்செய்யும் பூசனை.

கிரியையில்யோகம்—அகத்தே பூஜை ஓமம் தியானம் மூன்றற்கு மூவிடம்வகித்துக்கொண்டு செய்யப்படும் அந்தரியாசம்.

கிரியையில்ஞானம்—அந்தரியாக வுறைப்பின்கண் நிகழும் ஓரனுபவ வுணர்வு.

மூன்றாவது சாதனம்.

யோகத்திற்சரியை—இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமமென்னு நான்கும்.

யோகத்திற்கிரியை—பிரத்தியாகாரமும் தாரணையும்.

யோகத்தில்யோகம்—தியானம்.

யோகத்தில்ஞானம்—சமாதி.

நான்காவது சாதனம்.

ஞானத்திற்சரியை—கேட்டல்.

ஞானத்திற்கிரியை—சிந்தித்தல்.

ஞானத்தில்யோகம்—தெளிதல்.

ஞானத்தில்ஞானம்—நிட்டைகூடுதல். (அத்துவிதநிலை)

இக்கட்டளை யியற்றினோர் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய வாயிலார் நாயனார் பரம்பரையில் வந்தவரும், சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவ பிரவர்த்தகாசாரியரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்வான்களிலொருவரும், சென்னை மெய்கண்ட சந்தானசபை அக்கிராசனாதிபதியுமாகிய சித்தாந்தசரபம்அஷ்டாவதானம் பூவை-கலியாணசுந்தரர்.

சித்தாந்தசாதனக்கட்டளை

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆறுவது,

சித்தாந்ததசகாரியக்கட்டளை.

காப்பு.

நிசமாயதன்னிலையீதெனவுணர்த் தடையாகநேர்ந்த [குக்
பாசவசமாகாதிரண்டறவவ்விமலனொடு கலந்தொளிரவகைகாணற்
குசமார்நுண்மைப்பொறியர் வகுத்துரைத்தவாய்மைநூற்குறித்துச்
தசகாரியங்கூறத்தனிவிநாயகன் றாளைச்சாற்றுவாமால். [சூழ்ந்து

நூல்.

சித்தாந்தத்திற்குப் பொருந்துவதாகும் ஆகமத்தினை யுள்ளபடியாய்ச் சித்தாந்தவழியில் விளங்கச்சொல்லப்பட்ட தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்மசுத்தி, பரரூபம், பரதரிசனம், பரயோகம், பரபோக மென்னும் பத்தவதாரமுந் தசகாரியமாம்.

தத்துவரூபம்.

பிருதிவிமுதல் நாதமீறான முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் தனுவும் கரணமும், புவனமும், போகமும், செயலும், பிரோகமுமாய் நின்ற பெருவடிவைத் தனக்கு வேறாகக்காணு மவதரம்.

தத்துவதரிசனம்.

பிருதிவிமுதல் நாதமீறான முப்பத்தாறு தத்துவங்களைச் சுத்தமாயா அசுத்தமாயா மலங்களின் காரியமென்றும், சடபதார்த்தங்களென்றும், தன்னாலே யறியப்பட்டன வென்றும் தன்னறிவிலே விளங்கக்காணு மவதரம்.

தத்துவசுத்தி,

பிருதிவிமுதல் நாதமீறான முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் விகற்பமாகிய சுட்டறிவுகளிற் றளில்லாமல் தத்துவங்கள் தன்னைத்தாக்காமல் கானலைத் தண்ணீரென்று கண்டவுடன் கானலென் றறிந்தவிடத்துத் திரும்ப விரும்பாததுபோலவும், சொப்பனத்தில் யானையேறி மாலைசூடக் கண்டவன் விழித்தவிடத் ததுமெய்யாகக் காணாமல் பொய்யாகக் கண்டதுபோலவும், தன்னறிவிலே கண்டு நீங்கித் தானிசைவின்றி யன்னியனு யெங்கு நிறைவாய் நித்தமா யறிவாயுள்ள முறைமையை யறிந்து நின்ற வவதரம்.

ஆன்மசுத்தி.

தேசிகமூர்த்தியினுடைய அனுக்கிரகத்தினல் தன்னையுந் தன்னிடத்திலே பந்தமாயிருக்கிற தத்துவவிவகாரங்களையு மெவ்விடத்திலுந் தோன்றமல் சகசமாய் மறைந்துநின்ற வாணவ மலத்தினையு நீங்கித் தானறியு முறைமையும் அவனுடைய ஞானமறிவுக்கறிவாகி நின்றுபகரிக்கிற முறைமையும் தன்னறிவிலே விளங்கக் காணுமவதரம்.

ஆன்மதரிசனம்.

ஆன்மசெய்தி யெவ்விடத்திலுந் தோன்றமல் தத்துவதாத்திகங்களை யெனதென்றும், பசுஞானத்தினை யானென்றும், நின்றவசத்திய போதநீங்கிப் பழைய சிற்றறிவாகிய சுட்டுப்போதங் கழன்று நின்ற வவதரம்.

ஆன்மசுத்தி.

தனக்கெனச் செய்தி யில்லாத வான்மா தன்னுடைய சுட்டறிவு எவ்விடத்திலுந் தோன்றமற்கேட்டுத் தன்னிடத்திலே விளங்கப்பட்ட வனுக்கிரகத்தினலே தற்பூரணமெல்லா மடங்கித் தன்னுடைய செய்தியெல்லா மனுக்கிரகத்தி னதுசெய்தியாய்த் தன்னை

யுந்த ஞான மடக்கின முறைமையும், தானந்த ஞானத்தினுலே யடங்கின முறைமையும், எவ்விடத்திலுந் தோன்றாமல் பெத்தத்தினுலே தேகமே தானுயுந் தானே தேகமாகியுநின்ற முறைமைபோல முதல்வனே தானாய் நின்ற வவதரம்.

பரரூபம்.

சடசித்துக்களாகிய தாபரசங்கமங்களுளெல்லாந் தான்வேறற நின்று பெருமை பொருந்தி யிருக்கப்பட்ட காருண்ணிய சத்தியே தனக்குத் திருமேனியாகி ஆணவமலஞ் சகசமா யிருக்கப்பட்ட வான்மாக்கள் பாகபேதங்களைத் திருவுள்ளத் தடைந்து தனதிச்சா ஞானக் கிரியையின் செய்தியாகிய மாயா தத்துவங்களினால் சிருட்டித்துந் துதித்துஞ் சங்கரித்தும் மலபாக வொழிவிலே யிந்த தத்துவங்கள் வேறாம்படிக்குச் சத்திநிபாதத்தைவிளைவித்துச் சத்திநிபாதத்தின் வழியிலே புறம்பே கட்புலனுக்குத் தோன்ற மானிடச் சட்டை சாத்தி யெழுந்தருளிவந்து தான் வேறற நிற்கிற முறைமையைத் தருகின்றவன் ஆன்மாக்களுக்கெல்லா மறிவிற் கறிவாயிருக்கிற முதல்வனே யென்று பிரதிக்ஞையேது திருட்டாந்தங்களினாலே மயக்க விகற்பமறத் தன்னறிவிலே விளங்கக்கண்டு நின்ற வவதரம்.

பரதரிசனம்.

ஆன்மாவென்ப தெவ்விடத்திலுந் தோன்றாம லெனதென்றும் யானென்றும் நின்ற வசித்திய போத நீங்கத் தேசிக மூர்த்தியினுடைய அனுக்கிரக ஞானம் பிரகாசித்து நின்ற வவதரம் முதல்வனுடையபாதம். தன்னை யுணர்த்தும் பகுதியாகத் தாக்குவதான விடய போகங்களை யவனவளதுவாய் நோக்குமிடமெல்லா மவனுடைய அனுக்கிரகத்தையே கண்டனுபவிக்கு மவதரம் முதல்வனுடைய திருமுகம், அந்த வனுக்கிரகத்திலே தற்செயல் தோன்றாமல் பரவசப்படு மவதரம் முதல்வனுடைய திருமுடியாமென்றறிந்து இந்த

வுண்மையினைச் சந்தேக விகற்பமற வுள்ளபடி விசாரித்துத் தேர்ந்து, இதுவல்லாமற் சத்தியமாயுள்ள பொருள் வேறெயு மொன்றில்லை யென்று தெளிந்து எனதியானென்னும் விகற்பமாகிய பிருதிவி முதல் நாத மீறுகச் சொல்லப்பட்ட சகலாவத்தையிலும் பொருந்தாமல் இந்தக் கருவிகள் நீங்கினுற் றனக்குள்ள சகல நிலையாகிய கேவலாவத்தையிலும் பொருந்தாமல், இந்தக் கேவல சகலமிரண்டு நீங்கினவிடத்து விளங்குவதான போதபூரணமாகிய அகம் பிரமஞானத்திலும் பொருந்தாமல் தேசிக மூர்த்தியினுடைய செய்தியாய அறிதற்கரிதாகிய மேலான பூரணவின்பந் தோன்றுமலேக தேச வியாபாரமாகிய தனுகரணுதி யின்பமே தோன்ற அந்த வின்பங்களையே மெய்யென் றனுபவித்துநின்ற முறைமைபோலத் தனுகரணுதி யின்ப மெவ்விடத்திலுந் தோன்றுமல் பூரண வின்பத் தொடர்ச்சியாகிய தேசிக மூர்த்தத்தின் அனுக்கிரக ஞானத்தினை யெவ்விடத்திலுங் கண்டனுபவிக்கு மவதரம்,

பரயோகம்.

சடசித்துக்க ளிரண்டினு நின்று விளங்குவதாகிய இதாகிதங்களுக்கேற்ற சத்தாதி விடயங்களிலே யெந்த விடயங்கள்வந்து தாக்கினுலும், அந்த விடயங்களை யெதிரிட்டுப் பார்த்து, இவை மாயா காரியமான தனுகரண புவன போகங்களினுடைய விகற்ப மென்றும் இந்த விடயங்களினின்றும் விளங்குவதாகிய இதாகிதங்கள் கன்மத்தினது விகற்பமென் றுங்கண்டு தனக்கெனச் சற்றுஞ் செய்தியில்லாத சடரூப மாகையினுலே தானுகச் செய்திட வறியாது. அந்த விடயங்களை யதுவதுவாகப் புசிக்கு மான்மாவை நித்தியனுய்ப் பூரணனு யறியா திருந்தாலும் தானுக வொன்றையு மறிதற் கறிவில்லை யென்னு முறைமையை யுள்ளபடி தரிசித்து, அந்த வருளினது நிறைவெல்லாந் தனது வடிவாகவுடைய பூரண வின்பமெனக் கண்டித்துக் குருமூர்த்தமாயெழுந்தருளி மானிடச்சட்டைதரித்து

வந்துபதேசித்த வனுக்கிரகத்தை யுள்ளபடி தரிசித்து, இவ்விடத்திலே வந்து பொருந்தப்பட்ட சத்தாதி விடயங்களை யெல்லா மந்த வனுக்கிரகத்தினலே பொருந்திப் பார்த்து, இந்த விடய போகங்களின் வழித்தாய்த் தீவினையைச் செய்விக்கிறது மனுக்கிரகமாகிய திருவருள்தானே, இந்த நன்மை தீமைகளை யறியும்படிக்குப் புசிப்பாகிவந்த விடயபேதங்களுக்கு மவ்வனுக்கிரகமாகியவருள் தானே யென் றுள்ளபடி தரிசித்து, இந்த முறைமையேயன்றிச் சித்தாகிய வான்ம வர்க்கத்திற்கும் சடமாகிய பாச சாலங்களுக்கு மொன்றை யொன் றறியவு மொன்றை யொன்று பொருந்தவு மொரு சற்றுஞ் செயவில்லை யென்னு முறைமையை யுள்ளபடி தரிசித்து அந்தப் பொருளோர் டிசைவதாகிய வவத்தரம்.

பரபோகம்.

எத்தகைய தொழில்களைச் செய்தாலும் தற்செய லெவ்விடத்திலுந் தோன்றும லனுக்கிரகமாகிய வருணிறைவிலே வேறற நிற்கில் அந்த வருளுக்கு முதன்மையாகிய நேய மவனதறிவு பூரண மெல்லாம் தனது வடிவாகக் கொண்டு தானந்தவறிவு பூரணத்திற் கெல்லா முயிராய் இவனதறிவு தொழிலாகிய விந்திரிய போகங்களாய் வரும் புசிப்புந் தொழிலுந் தனது புசிப்புந் தொழிலுமாகவே புசித்துத் தொழிற்படும் நானுவிதமாகிய போகங்களை யெல்லாம் இவனுக்குத் தனது பூரண வின்பமாகிய நேயவடிவாகவே காட்டி இவனதறிவு பூரணமெல்லாந் தனது இன்பப்பூரணமாகவும் தனது இன்பப் பூரண மெல்லாம் இவனதறிவு பூரணமாகவும் வேறறத் தோன்றி நின்று தனதின்ப நிறைவெல்லா மிவன் தனுபோக பூரணத்தை யமிழ்த்தி நிற்கு மவத்தரம்.

தசகாரியசங்கிரகம்.

தத்துவரூபம்—முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடைய தொழிலைத் தனக்கு வேறு யறிதல்.

தத்துவதரிசனம்—தத்துவங்களைச் சடமென்றறிதல்.

தத்துவசுத்தி—அவைகளைச் சிவஞானத்தினாலே தனக் கன்னியமென் றறிதல்.

ஆத்துமரூபம்—பஞ்சமலங்களுக்கு நீங்கி ஆத்மஞான மென்னு மறிவே வடிவென வறிதல்.

ஆத்துமதரிசனம்—தனக்கொரு செய்தியுமில்லையென் றறிந்து நிற்றல்.

ஆத்துமசுத்தி—பெத்தத்தினும் முத்தியினுஞ் சிவனுபகரிக்கிறானென்று தன்னுடைய சுதந்தர ஆணியை யறிந்து சிவஞானத்திலே யழுந்தல்.

சிவரூபம்—ஆணவமலத்திலே கிடக்கிற ஆன்மாவைச் சிவன் பஞ்சகிருத்தியங்களைச்செய்து மலங்களைநீக்கி மோட்சத்திலே விடுவனென்று திடமாயறிதல்.

சிவதரிசனம்—சிவன்செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியத்தை ஆன்மா செய்யானென் றறிந்து ஆன்மாவைத் தரிசிப்பது நின்ற ஞானம்.

சிவயோகம்—சிவசத்தி செய்யும் கிருத்தியமெல்லாம் சிவனுக்குச் சற்றுமில்லை யென்றறிந்து, சிவசத்தியை யன்றித் தனக்கும் பிறருக்குஞ் சற்றுஞ் செய்தியில்லையென்று தெரிந்து திருவருளோடழுந்தல்.

சிவபோகம்—சிவத்தோ டிரண்டறச் சிவானந்தத்தைப்புசித்து வருதல்.

இக்கட்டளை யியற்றினார் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய வாயிலார் நாயனார் பரம்பரையில் வந்தவரும், சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவப் பிரவர்த்தகாசாரியரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்வான்களி லொருவரும், சென்னை மெய்கண்டசந்தானசபை அக்கிராசனாதிபதியுமாகிய சித்தாந்தசரபம் அஷ்டாவதானம் பூவை-கலியாணசுந்தரர்.

சித்தாந்த தசகாரியக் கட்டளை
முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏழாவது,

சித்தாந்தப்பிரகாசிகை.

வணங்கிவாழ்த்திமதிப்பரும்பொருளை
வணங்கிவாழ்த்திமதித்துமன்பெரிதே. க

இயங்கியற்பொருளுநிலையியற்பொருளும்
படைத்துடன்விராய்ப்பசுபாசமாற்றிய
முப்புரப்பகைஞன்முழங்குகழனோன்றாண்
மெய்ப்படப்பரசுதும்வீடுபெறற்பொருட்டே. உ

சைவாகமத்தின்மெய்யுணர்காட்சி
யருட்சர்வாத்மசம்புவாசிரியன்
றருசித்தாந்தப்பிரகாசிகையினை
யம்முறைமொழிபெயர்த்தறைகுவன்
செம்மனத்தமிழோர்தெளிதரற்பொருட்டே. ௩

ஈண்டுச் சாதி குலம் பிறப்பு முதலியவற்றான் அபிமானஞ்செய்தற்கிடமாகிய இந்தத் தூலதேகம் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் இவ்வைந்துங்கூடிப்பரிணமித்தது. இந்தத் தூலதேகத்தின் முன்செய்த புண்ணியபாவங்களுக்கு ஈடாகிய வேதியர்முதலாகிய சாதியும் வடிவும் அழகும் இந்திரிய வலிமையும்பெற்று வரையறைப்படும் ஆயுளும் வரையறப்படும் போகமுமுடையவனாய் உடம்பிற்குவேறாய் உடம்பினால்செய்யப்படும் புண்ணிய பாவங்களுக்கு இடமாய் நித்தனாய் அருவாய் வியாபகனாய் ஞானக் கிரியா சொரூபியாய் ஆணவம் காமியம் மாயேயம் வைந்தவம் திரோதசத்தி என்னும் ஐவகைப்பாசத்தாற் கட்டுண்டு போக்குவரவுடையவனாய்ப் புருடன் என நிற்பவன் ஆன்மா, இந்த ஆன்மாப் போகம் நுகர்தற்குக்

கருவியாகிய சூக்குமதேகம் பிருதிவிமுதல் கலை ஈருகிய முப்பது தத்துவங்களான் ஆக்கப்பட்டு ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேருய் ஆயுள்முடிவின் முன்னுடம்புவிட்டு மற்றேருடம் பெடுத்தற்கு ஏது வாயிருக்கும். இவ்விருவகை யுடம்பிற்கும் ஏதுவாகிய தத்துவங்க ளின்பெயரும் தொழிலும் தோன்றுமுறைமையும் எவ்வாறென்னில் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக் கும் பூதம் என்றுபெயர். இவற்றிற்குக் காரணமான கந்தம் இரதம் உருவம் பரிசம் சத்தம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் தன்மா த்திரை என்றுபெயர். இந்தப்பத்தும் காரியம் எனப்படும். வாக்கு பாதம் பாணி பாயுரு உபத்தம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் கன்மேந்திரியம் என்றுபெயர். இவற்றின்தொழில் முறையே வசன மும் கமனமும் தானமும் விசர்க்கமும் ஆனந்தமுமாம். சோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்நுவை ஆக்கிராணம் என்னும் ஐந்து தத்துவங்க ளுக்கும் ஞானேந்திரியம் என்றுபெயர். இவற்றின் தொழில் முறை யே சத்தமும் பரிசமும் உருவமும் இரதமும் கந்தமும் என்னும் இவற்றை யறிதலாம். இந்த வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந் தும் சோத்திரமுதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப் பத்தும் கர ணமெனப்படும். மனமும் அகங்காரமும் புத்தியும் என்னும் மூன்று தத்துவமும், உடம்பின் புறத்துச் சென்று புலன்களை நுகர்விக்கும் சோத்திரமுதலிய இந்திரியங்களைப்போல, அகத்து நின்று தொழி ற்படுத்துதலான் இம்மூன்றிற்கும் அந்தக்கரணம் என்றுபெயர். இவ ற்றுள் மனத்தின் தொழில் ஒருபொருளைச் சங்கற்பித்தலும் சோத் திரமுதலிய இந்திரியங்களைப் புறத்தே விடயங்களிற் செலுத்தலு மாம். அகங்காரத்தின் தொழில் அபிமானஞ்செய்தலும் பிராணன் முதலிய வாயுக்களை இயக்குதலுமாம். புத்தியின்தொழில் ஒருபொ ருளைத் துணிதலாம், துணிதலாவது இஃது இப்பி அன்று வெள் ளியே என்று நிச்சயித்தலாம் ஆக இங்ஙனங் கூறப்பட்ட தத்துவங் கள் இருபத்துமூன்று இவற்றுள் நிச்சயித்தற்குக் காரணமான

புத்தி தத்திவத்தி னின்றும் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என்னும் வேறுபாட்டான் மூவகைத்தாகிய அகங்காரம்தோன்றும். இதனுள் சாத்துவிக அகங்காரத்தினின்றும் மனமும் சோத்திர முதலிய ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். இராசத அகங்காரத்தினின்றும் வாக்கு முதலிய கன்மேந்திரியம் ஐந்தும் தோன்றும். தாமத அகங்காரத்தினின்றும் கந்தம் முதலிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் தோன்றும். கந்தம் முதலிய தன்மாத்திரைகள் ஐந்தினின்றும் முறையே பிருதிவி முதலிய பூதம் ஐந்தும் தோன்றும். பூதங்களின்தொழில் முறையே தரித்தலும் பதஞ்செய்தலும் சுடுதலும் அவையவங்களைத் திரட்டுதலும் எனை நான்கு பூதத்திற்கும் இடங்கொடுத்தலுமாம். இவற்றுள் பிருதிவிக்குச் சத்தமும் பரிசமும் உருவமும் இரசமும் என்னும் நான்கும் பொதுக்குணம் கந்தம் ஒன்றும் சிறப்புக்குணம். அப்புவுக்குச் சத்தமும் பரிசமும் உருவமும் மூன்றும் பொதுக்குணம், இரசம் ஒன்றும் சிறப்புக்குணம். தேயுவுக்குச் சத்தமும் பரிசமும் பொதுக்குணம் உருவம் ஒன்றும் சிறப்புக்குணம். வாயுவுக்குச் சத்தம் ஒன்றும் பொதுக்குணம் பரிசம் ஒன்றும் சிறப்புக்குணம். ஆகாயத்திற்குச் சத்தகுணம் ஒன்றே இந்தச்சத்தம் வன்னரூபம் அன்று எதிரொலி வடிவாயிருக்கும் இப்பிருதிவி முதலிய இருபத்திரண்டு தத்துவத்திற்கும் மேலாகிய புத்தி தத்துவத்திற்குக் காரணம் குணதத்துவம். இது சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என மூவகைத்தாய் முறையே சுகதுக்க மோகங்கட்குக் காரணமாக இருக்கும். இந்தக் குணதத்துவத்திற்குக் காரணம் பிரகிருதித்துவம் குணதத்துவம் இருபத்துநாலாவது, பிரகிருதிதத்துவம் இருபத்தைந்தாவது இவ்விரண்டினுள் பிரகிருதி தத்துவத்தின் காரியம் குணதத்துவம் குணதத்துவத்தின் காரியம் சுகதுக்க மோகங்களும் முறையானே தனக்குகீழுள்ள புத்தி தத்துவ முதலிய இருபத்துமூன்று தத்துவங்களுமாம். பிருதிவிமுதற் பிரகிருதிவரை இருபத்தைந்து தத்துவங்களுக்கும் அசுத்தாத்துவா என்று

பெயர். இதற்குமேல் அராகதத்துவம். இதன்றொழில் விடயங்களில் ஆசையைப் பெருக்குதலாம், இதற்குமேல் நியதிதத்துவம் இதன் றொழில் ஆன்மாக்கள் அவரவராற் செய்யப்பட்ட கன்மம் அவரவரே நுகரப்படுமென நியமித்தல் இதற்குமேல் காலதத்துவம் இதன் றொழில் நெடுங்கால நுகர்ந்தான் சிலகால நுகர்ந்தான் எனப் புருடனுக்குப் போகத்தை வரையறுத்தல். இதற்குமேல் வித்தியாதத்துவம். இதன்றொழில் விடயத்திற்பற்றிய புத்தியைப் புருடனிடத்திற்கொண்டு செலுத்துங் கருவியாதல் இதற்குமேல் கலாதத்துவம். இதன்றொழில் ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியே செம்பிற் களிம்பு போலச் சகசமான மலசத்தியிற் சிறிதுநீக்கி ஆன்மரூபத்தை விளக்குதல் இவற்றிற்குக் காரணம் மாயாதத்துவம். மாயாதத்துவத்தில் காலம் நியதிகலை வித்தை அராகம் இவ்வைந்தும் தோன்றும். இவ்வைந்தோடுங்கூடிப் புலன்களை நுகருமிடத்துப் புலம் தத்துவம் என்று ஒருமலமுண்டாம் ஆதலான் ஆன்மாவுக்குப் புருடதத்துவம் என்றுபெயர். புருடதத்துவம் சடரூபம் அன்று இங்ஙனம் கூறிய அராக முதல் கலையீறாகிய ஐந்து தத்துவங்களுக்கும் மிச்சிராத்துவா என்றுபெயர் ஆக இவை முப்பது தத்துவங்களும் ஆன்மாக்களிடத்தில் தனித்தனி சூக்கும தேகங்களாய் இருக்கும் புவனங்களில் தோன்றிய தேகங்களுக்கும், ஆதாரமாகிய புவனங்களுக்கும் ஆசிரயங்களா யிருப்பன். சர்வான்ம சாதாரணங்களாகிய முப்பது தத்துவங்களுமாம். இவற்றிற்கெல்லாங் காரணம் அசுத்த மாயா தத்துவம். இந்தமாயை நித்தமாய் வியாபகமாய் ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் கன்மத்தால் பந்திப்பதாய்த் தன்காரிய முகத்தான் ஞானக்கிரியைகளை விளக்குமாயினும் மயக்குவதாய் இருக்கும்; இதற்குமேல் முப்பத்திரண்டாவது சுத்தவித்தியாதத்துவம். இதற்குமேல் முப்பத்துமூன்றாவது ஈசுரதத்துவம்; இந்தச் சுத்தவித்தியா தத்துவத்தில் சத்தகோடி மகாமந்திரங்களும் காமிக முதலிய இருபத்தெட்டாகமங்களும் சித்தாந்த சாத்திரத்தால் பூசிக்கப்படாநின்ற

நந்திமுதலிய கணநாதர் எண்மரும் இந்திரன் முதலிய உலகபால கரும் வச்சிரமுதலிய இவர்கள் ஆயுதமும் இருக்கும். ஈசுரதத்துவ த்தில் அனந்தர் முதலிய வித்தியேசுரர் எண்மரும் இருப்பர், இவ ர்களுள் அனந்ததேவர் ஏனைவித்தியேசுரருக்கும் சுத்தவித்தியா தத்துவவாசிகட்கும் மற்றவர்களுக்கும் தலைவராய் மாயையைக் கல க்கி மாயாதத்துவபுவனங்களை உண்டாக்குவர். இந்தஅனந்தர் பரம சிவத்திற்கு வேறாய் அதிகாரமலம் ஒன்று உடையராய் இருப்பர். பாகம் வந்தகாலத்தில் பரமசிவத்தின் அருளால் பரமுத்தியை அடைவர். ஆணவம் கன்மம் என்னும் இருமலம் உள்ளபிரளயாக லருள் மலபரிபாகம் உடையோராய் நிரதிகரணமாய்ப் பரமசிவன் அனுக்கிரகம் செய்யப்பெற்றவர் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர். இவருள் ஸ்ரீகண்ட உருத்திரன் மத்தியப்பிரளைய முடிவில் பிரகி ருதி தத்துவத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட தத்துவங்களையும் புவனங்களை யும் உண்டாக்கி ஆணவம் கன்மம் மாயை என்னும் மூன்றுமல முடைய சகலருள் ஞானத்தாலும் யோகத்தாலும் தவத்தாலும் தியான முதலியவற்றாலும் சிறந்தவரைப் பிரமபதம் விண்டுபதங்க ளில் இருத்துவர். இந்த ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் மத்தியப்பிரளைய கா லத்தில் அராகதத்துவத்தில் இருப்பர். பின்பு படைப்புக்காலத்தில் சுத்தாத்துவாக்களைப் படைத்துப் பிர்மாவும் விண்டுவும் செய்யும் சிருட்டிகளை அதிட்டித்துநின்று கீழ்ப்பட்ட புவனேசுரரையும் முப் பத்துமுக்கோடி தேவர்களையும் பிரமாண்டமுதலிய அண்டங்களை யும் உண்டாக்குவர். பிரமாண்டத்தில் பதினுன்கு புவனம் சகலருக் கிருப்பிடமாம். முன்சொன்ன உருத்திரருள் நூறுஉருத்திரர் பாஞ்ச பௌதிகமான பிரமாண்டத்திற்குக் காவலாயிருப்பர். பிரம விட்டு ணுக்களுடனேகூட குணதத்துவத்திலிருக்கும் ஸ்ரீகண்ட உருத்தி ரர் மத்தியப்பிரளையம்வரையும் அதிகாரஞ் செய்துகொண்டிருந்து பின்பு அந்தப் பிரம விட்டுணுக்களையும் ஒடுக்கிக்கொண்டு தாம் மிச்சிராத்துவாவில் அராகதத்துவத்தில் இருப்பர். இவரோடேகூட

வீரபத்திரரும் இருப்பர். பிரகிருதி மத்தகத்தில் எட்டு உருத்திரர் இருப்பர் கலைமத்தகத்தில் எட்டு உருத்திரர் இருப்பர் இவர்களோடு முன்சொன்ன ஸ்ரீகண்டர் வீரபத்திரர் சதஉருத்திரருமாக நூற்றுப் பதினெட்டு உருத்திரரும் பரமசிவன் அனுக்கிரகத்தால் பரமுத்தியை அடைவர் இந்த நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரரும் மலபரிபாகத்தால் தீக்கைபெற்றுப் பரமசிவன் அருளால் பதங்களைப் பெற்றவர். சுத்தவித்தியா தத்துவங்களில் இருப்போர் மலபரிபாகத்தால் பரமசிவன் அருளால் பதம்பெற்றவர். இந்தச் சுத்தவித்தியாதத்துவவாசிகள் சரீரமும் வித்தியேசுரர் சரீரமும் வைந்தவம். நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்சரீரம் மாயேயம். பிரமா விட்டுணு முதலியோர் சரீரம் பிரகிருதிசம்பந்தம். பரமசிவனுடைய எல்லாத் திருமேனியும் நூற்றுப்பதினெட்டு உருத்திரர்வடிவும் வித்தியேசுரர்வடிவும் போலத் தியானிக்கப்படும். பிரமா விட்டுணுசரீரம் பிராகிருதமாகலானும் முன்பரமசிவன் அனுக்கிரகம் இல்லாமையானும் இவர்கள் சரீரம்போலப் பரமசிவனைத் தியானிக்கலாகாது. பிரம விட்டுணுக்கள்பதம் பசுத்தானம் உருத்திரர்பதம் இரண்டும் பதித்தானம். இந்த ஈசுவர தத்துவத்திற்குமேல் சதாசிவ தத்துவம் இதற்குமேல் சத்திதத்துவம் இதற்குமேல் சிவதத்துவம் இந்த மூன்று விதமான தத்துவங்களும் ஸ்ரீபரமசிவனுக்கு முறையே அதிகாரத்துவம் போகத்துவம் இலயத்துவம் எனப்பெயர் பெறுவதற்கு நிமித்தமாய் இருக்கும். இந்தத் தத்துவங்கள் மூன்றினும் பரமசிவன் ஒழியவேறேகிருத்தியஞ் செய்யும் ஆன்மாக்கள் இல்லை. இலயம் போகம் அதிகாரம் என்னும் பதங்களைவிரும்பிச் சாதகதீக்கைப்பெற்று மந்திரங்களைச்சாதித்த சாதகர் பின்பு பரமசிவன் அருளால் அந்தப்புவனத்தை யடைந்து போகம் நுகர்ந்து வைராக்கியம் வரும்ளவாதல் மகாசங்கார வரும்ளவாதல் இருந்து பின்பு வித்தியேசுவரருடனேகூடப் பரமுத்தியைப்பெறுவர். சுத்தவித்தியாதத்துவத்தில் அகரமுதலிய ஐம்பத்தோரக்கரமும் காமிக

முதலிய இருபத்தெட்டுச் சங்கிதைகளும் வைகரிவடிவாய் இருக்கும். ஈசுரதத்துவத்தில் பிரணவம் இருக்கும் சதாசிவதத்துவத்தில் சகலவிந்துவும் சகலநாதமும் இருக்கும். சத்தி தத்துவத்தில் சூக்குமை என்னும் பெயருடைத்தாய்ப் புத்திகாரணமாய் ஆன்மாக்கள் தோறும் வெவ்வேறாகிய சூக்குமநாதம் இருக்கும், சிவதத்துவத்திற்குக் காரணம் விந்து, விந்துவுக்கும் சிவதத்துவத்திற்கும் வேறுபாடில்லை. சிவதத்துவங்களை யதிட்டித்து நிற்குஞ் சதாசிவருடைய சத்தி சகளம் சகளநிட்களம் நிட்களம் எனவும், வியத்தம் வியத்தாவியத்தம் அவியத்தம் எனவும், மகேசுரன் சதாசிவன் சிவன் எனவும் பெயர்பெற்றிருக்கும். இந்தமுப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குள் விந்துவானது நித்தியமாய் வியாபகமாய்அருவமாய்ப் பரமசிவனாலே நித்தியம் அதிட்டிக்கப் படுவதாய்ச் சொல்வடிவும் பொருள்வடிவுமாய் நாதமுதலியவற்றின் வழியால். ஆன்மாக்களுக்கு அறிவு விளங்குதற்குக் காரணமாய் மயக்கஞ்செய்யாததாய் மாயாகாரியம் ஒழிந்த எல்லாப்பொருட்கும் உபாதானகாரணமாய்ச் சடமாயிருக்கும். இங்ஙனங் கூறப்பட்ட பிருதிவிமுதல் சிவதத்துவம் ஈறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தத்துவாத்துவா காலாக்கினி புவனமுதல் அனாசிரிதபுவனம் ஈறாகிய இருநூற்றுமுப்பத்தைந்து புவனங்களும் புவனாத்துவா அகரமுதலிய ஐம்பத்தோரக்கரங்களும் வன்னாத்துவாவியோமவியாபிமந்திர வடிவான எண்பத்தொருபதமும் பதாத்துவா மூலப்பிரமாங்கங்களாகிய பதினொருமந்திரமும் மந்திராத்துவா நிவிர்த்திமுதலிய பஞ்சகலைகளும் கலாத்துவா இவ்வாறுள் கலை தத்துவம் புவனம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் திரவியவடிவாயிருக்கும். வன்னம் பதம் மந்திரம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் ஒலிவடிவா யிருக்கும். இவற்றுள் புவனம் தத்துவத்தைப் பற்றிநிற்கும் தத்துவம் கலையைப்பற்றி நிற்கும். வன்னம் பதம் மந்திரம் என்னும் மூன்று அத்துவாக்களும் புவனத்திற்றோன்றிய சரீரங்களைப் பற்றிநிற்கும். இந்த அத்துவாக்கள் ஆறுக்கும்

மேலாகிய காரணம் சுத்தமாயை என்றுரைக்கப்படும் சுத்தமாயை குண்டலினி சுத்தவித்தியை பிரமம் என்பன ஒருபொருட்கிளவி அங்ஙனமே அசுத்தாத்துவாவுக்கு மேலாகிய காரணம் அசுத்த மாயை என்றுரைக்கப்படும். இவ்வத்துவாக்களாறும் ஆன்மாக்க ளுக்குப் பந்தமாயிருக்கும். ஆன்மாக்கள் ஆறு அத்துவாவுக்கும் வேறாய் நித்தியமாய் வியாபகமாய்ச் சேதனமாய்ச் சரீரந்தோறும் வெவ்வேறாய் வினைகளைச்செய்து வினைப்பயன்களை நுகர்வோராய்ச் சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலும் உடையவராய்த் தமக்கொரு தலைவனை உடையவரா யிருப்பர். இந்த ஆன்மாக்கள் பந்த வேறுபாட்டாற் சகலர் பிரளயாகலர் விஞ்ஞானகலர் என மூவகைப்படுவர். இவர்க ளுக்கு மாயாபந்தமாவது கலைமுதல் பிருதிவி ஈறான தத்வங்களும் புவனமும் புவனத்துப்பொருள்களுமாயிருக்கும். கன்மபந்தமாவது சோதிட்டோமம் பிரமகத்தி முதலியவற்றால் உண்டாவதாம் அபூர் வம் என்னும் பெயரையுடைய வாதனையாய்ப் புரியட்டகத்துள் புத்தி தத்துவத்தைப்பற்றிச் சுகதுக்க மோகவடிவா யிருக்கும். மல பந்தமாவது ஆன்மாக்களுடைய ஞானக்கிரியைகளை மறைப்பதாய் ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய்த் தத்தம் காலவரையில் நீங்கும் அநேக சத்திகளை உடைத்தாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்ச் சடமா யிருக்கும். சுத்த மாயாபந்தமாவது வித்தைகள் வித்தியேசுரர் முத லியோர் சரீரங்களுக்குக் காரணமாயும் சகலர் போகம் புசித்தற்குக் கருவியாகிய சூக்குமை, பைசந்தி, மத்திமை, வைகரி என்னும் வாக்குகளுக்கு ஏதுவா யிருக்கும். திரோத சத்தி பந்தமாவது மாயை கன்மம் ஆணவம் வைந்தவம் என்னும் நால்வகைப் பாகத் தினுடைய அநாதித் தன்மை நிகழ்வதற்கு ஏதுவா யிருக்கின்ற சிவசத்தியே பாசமென்று உபசரித்துக் கூறப்படும். இங்ஙனம் ஐவகைப் பந்தங்களும் கண்டுகொள்க. சுத்தாத்துவாவில் இருப் போர் வைந்தவம் திரோதம் என்னும் இரண்டுபாசம் உடையர் மிச் சிராத்துவாவில் இருப்போர் இந்த இரண்டு பாசத்தினுடனே ஆண

வமும் கன்மமும் ஆக நான்கு பாசம் உடையர். அசுத்தாத்துவா வில் இருப்போர் அந்த நான்குடனே மாயேயமுங் கூட ஐவகைப் பாசமும் உடையர். இவருள் சுத்தாத்துவாவில் இருப்போர்க்குமுத்த ரைப்போல நிரதிசய இன்பமே அன்றித் துக்கத்தோடு கூடிய சுக துக்கமோகங்கள் இல்லாமையால் அந்த அத்துவா சுத்தம் என்று சொல்லப்படும். மிச்சிராத்துவாவில் இருப்போர்களில் நிரஞ்சனர் ஒழிய அஞ்சனமுடையோர் தம்மெல்லை யளவும் முற்றுணர்வுடைய ராயினும் சுகதுக்கமோகங்களுடையராதலின் அந்த அத்துவாமிச்சி ரம் என்றுசொல்லப்படும். அசுத்தாத்துவாவி லிருப்போர்களுள் நிர ஞ்சனர் ஒழிய அஞ்சனமுடையோரில் சிலர் தம்மெல்லையளவும்முற் றுணர்வுடையோராயினும் மற்றுள்ளோரெல்லாம் சிற்றறிவும் சிறு தொழிலும் சுகதுக்க மோகங்களும் உடையராதலின் இந்த அத்து வா அசுத்தம் என்று சொல்லப்படும் இவற்றுள் மாயேயமும் வைந் தவமும் ஆதிபந்தம் கன்மம் பிரவாகாநாதியாய்ப் போகத்தால் அழி வதாம். ஆணவம் மூலமாய் அநாதிபந்தமாய் தன்பாகமுடிவில் பரம சிவன் திருவருளாகிய தீக்கையால் நீங்குவதாம். கன்மபாசம் ஞான த்தாலும் யோகத்தாலும் சந்யாசத்தாலும் போகத்தாலும் நசிக்கும்.

இந்த ஞானமுதலாயின எல்லாம் சாத்திரவழியால்கிடைக்கும் அந்தச் சாத்திரங்கள் லௌகிகமும் வைதிகமும் அத்தியான்மிக மும் அதிமார்க்கமும் மாந்திரமும் என ஐவகைப்படும்.

அவற்றுள் லௌகிகமாவது ஆயுள் வேதமும், தண்ட நீதியும் முதலாயின இவை யிம்மையிற் பலிக்கும் நூல்கள்.

வைதிக நூலாவன வேதங்களில் கிரியா காண்டத்தை மேற் கொண்டு சோதிட்டோமம் முதலிய புண்ணியங்களாற் பெறப்படும் சுறக்க முதலியவற்றைச் சாதிப்பதாகிய மீமாஞ்சைநூலும் வேதம் ஒரு புருடனாற் செய்யப்பட்டதெனச் சாதித்துப் பிரமாணமுதலிய பதார்த்தங்களை ஆராய்ச்சிசெய்யும் முனிவராற்செய்யப்பட்ட நியாய

நூலும் வைசேடிகநூலும் என மூன்றுவகைப்படும். இந்த மூன்றும் இம்மையினும் மறுமையினும் பலிக்கும் நூல்கள்.

அத்தியான்மிக நூலாவது சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் என மூவகைப்படும். அவை உபநிடதங்களை எடுத்துக்காட்டி யிருடிகளாற் செய்யப்படுவனவாய் ஆன்ம ஞானத்தைப் பலிப்பிக்கும் நூல்கள்.

அதிமார்க்க நூலாவது உருத்திரர்களாற் செய்யப்பட்ட பாசுபதம் காபாலம் மகாவிரதம் என்பன.

மாந்திர நூல்களாவது சிவன் அருளிச்செய்த சித்தாந்த சாத்திரம்.

இவற்றுள் மீமாஞ்சை நூல்செய்தவன் சைமினிபகவான். இந்நூல் வேதம் ஒருவராற் செய்யப்பட்டதன்றி நித்தியமாய் உள்ளதென்றும், பிரபஞ்ச நித்த மென்றும், இட்டி முதலிய கன்மங்கள் செய்ய வேண்டுமென்றும், கன்மம் செய்தவனுக்கு அந்த வினையே துறக்க முதலிய பலன்களைக் கொடுக்குமென்றும், பௌதிக சரீரேந்திரியங்களுக்கு வேறாய் ஆன்மாக்கள் உண்டு என்றும், ஆன்மாக்கள் பலர் என்றும், இந்த ஆன்மாக்களுக்குவேறாய் ஈசுரன் ஒருவன் இல்லை என்றும் கூறப்படும்.

இனி வைசேடிக நூலில் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களும் நித்தியம் என்றும், இவற்றிற்குக் காரணம் அவ்வப்பெயர்களால் வேறுபட்ட பரமாணுக்கள் என்றும், இவற்றிற்கு வேறாய்ச் சத்தத்திற்குக் காரணமாய் நித்தமாகிய ஆகாசம் ஐந்தாம் பூதம் என்றும், இதற்கு வேறாய்க் காலமும் திக்கும் ஆன்மாக்களும் நித்தமாய்-அருவாய் வியாபகமாய் இருக்குமென்றும் ஆன்மா பரமான்மாவும் சீவான்மாவும் என இருவகைப்படுமென்றும், பரமான்மா ஈசுரனென்றும், சீவான்மா உடம்புதோறும் வேறாய்ப் பலவாய் இருக்கும் என்றும், இவற்றிற்கு வேறாய்ப் பலவாய் நித்தமாய் அணுவாய் ஞானத்துக் கேதுவாய் ஆன்மாக்கள்தோறும் வெவ்வேறாய்

இருப்பது மனம் என்றும், பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் காலம் திக்கு ஆன்மா மனம் என்னும் இவ்வொன்பதும் திரவியம் என்றும், இவற்றிற்கு வேருகிய சுக்கில முதலியன குணபதார்த்தம் என்றும், எழும்புதன்முதலாயின கன்மபதார்த்தம் என்றும், குடத் தன்மை ஆடைத்தன்மை யென்றாற்போலும் சாதி சாமானிய பதார்த்தம் என்றும், நித்தப் பொருள்களின் வேறுபாடுணர நிற்பது விசேட பதார்த்தம் என்றும், குடத்தில் குடத்தன்மை யென்றாற் போலும் சம்பந்தம் சமவாய பதார்த்தம் என்றும், இவ்வறுவகைப் பதார்த்தங்களுள் ஆன்மா என்னும் பதார்த்தத்துக்கு மனத்தோடு சையோகத்தால் ஞானம் உண்டாமென்றும், அதனுனே புண்ணிய பாவங்களாகிய கன்மானுட்டானம் உண்டாமென்றும், அதனுனே சுவர்க்க நரகங்கள் சரீர முதலாயின வுளவா மென்றும், எல்லாம் வல்லவன் ஈசுரன் என்றும், ஈசுரனுக்கு மனத்தோடு சையோகத்தில் ஞானம் உண்டாமன்றி இயற்கை ஞானம் இல்லை என்றும், இவ்வாறு பதார்த்தங்களுடைய பொதுவியல்பு வேற்றியல்புகளை யறியும் ஞானத்தால் ஆன்மாக்களுக்குக் கன்மம் நசிக்குமென்றும், கன்மம் நசிக்கவே மனத்தோடு சையோகத்தால்தோன்றும் ஞானம் இன்றிப் பாடாணம்போற் கிடப்பர். அதுவே முத்தி யென்றும், வேதம் ஈசுரனாற் கூறப்பட்டதென்றும் சொல்லப்படும்.

இனி நியாயநூலில் பிரமாணமுதலிய பதார்த்தங்கள் பதினாறு என்றும், பதார்த்த இலக்கணமும் முத்தி இலக்கணமும் வைசேடிக நூலிற் கூறியவாறே என்றும் ஈசுரன் செய்விப்பன் என்றுங் கூறப்படும். இவ்விரண்டு நூலுஞ் செய்தார் கணநாதரும் அக்கபாதரும் என உணர்க.

இனிச் சாங்கிய நூலில் பிரகிருதி நித்தமாய் வியாபகமாய்ச் சடமாய் எல்லாப் பொருட்குங் காரணமாய்ச் சாத்துவிகம் இராசதம் தாமதம் என முக்குணங்களுஞ் சமமாய்நின்ற அவதரமாய் அருவாய் இருக்கும் என்றும், இந்தப் பிரகிருதி இருபத்தினன்காம் தத்

துவம் என்றும், இந்தப் பிரகிருதியின்காரியம் புத்தி தத்துவமுதற் பிரகிருதி தத்துவம் ஈறுக இருபத்துமூன்று தத்துவம் என்றும், இந்த இருபத்துநான்கு தத்துவங்களுக்கும் வேறாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் அருவாய் நானாபேதமாய் முற்றுணர்வும் தொழிலுமின்றி அறிவு மாத்திரமா யிருக்கும் ஆன்மாக்கள் இருபத்தைந்தாம். தத்துவம் என்றும் இந்த ஆன்மாக்களுக்கு முத்திகாலத்தும் பெத்தகாலத்தும் வேற்றுமை இல்லை என்றும், சொரூபத்தில் அழுக்கு இல்லை என்றும், அநாதியே புத்தியைச் சார்ந்த அவித்தை வசத்தால் சுக துக்க ஞானம் தோன்றும் என்றும், அதனால் பெத்தன் ஆயினனென்றும் பிரகிருதியையும் புருடனையும் பகுத்தறியும் விவேக ஞானத்தால் அவித்தை நீங்கவே முத்தி என்றும் ஆன்மாக்களுக்கு வேறாய் ஈசுரன் ஒருவன் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்த நூல் செய்தவன் கபிலமுனி.

இனிப் பாதஞ்சலநூலில் பிரகிருதியும் பிராகிருதங்களும் ஆன்மாக்களும் பெத்தமுத்திகளும் சாங்கிய நூலிற் கூறியவாறே என்றும், விவேக ஞானம்போல யோகமும் யோகாங்கமும் முத்திக்குக் காரணம் என்றும், இருபத்தாறும் தத்துவம் ஈசுரன் ஒருவன் உண்டென்றும், அவன் எல்லாவற்றையும் அதிட்டித்துநின்று செய்வோனுகலானும் ஆன்மஞானத்தை உபதேசிப்பவனுதலானும் ஆன்மாக்களுக்கு வேறு என்றுங் கூறப்படும். இந்த நூல் செய்தவன் பதஞ்சலி பகவான்.

இனி வேதாந்தவாதிகள் பாற்கரியனும் மாயாவாதியும் சத்தப்பிரமவாதியும் கிரிடோப்பிரமவாதியும் என நான்கு வகைப்படுவர்.

இவருள் பாற்கரியர் சுரர் நரர் விலங்கு முதலிய சடசித்துக்களெல்லாம் பிரமத்தினுடைய பரிணமம் என்றும், இந்தப் பிரமம் சச்சிதானந்தமாய் நித்தமாய் வியாபகமாய் இருக்கும். அதுவே ஈசுரன் என்றும், பரிணமித்து விகாரப்பட்டதை அறியாமையினுற்

பந்தமாயிற்று என்றும், பாரமார்த்தத்தில் ஒரு பொருளே என்றும், வேதாந்த ஞானத்தால் சரீரத்திற்கு வேருகிய ஆன்மரூபம் விளங்கும் என்றும், அதுவே பரப்பிரமம் என்றறிந்து அதன்கண் இலயித்தலே முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனி மாயாவாதிகள் முன்சொன்ன பிரமமே பாரமார்த்திகத்திலே மெய்ப்பொருள் என்று, அது ஒழிந்து காணப்பட்ட பொருளெல்லாம் இப்பியில் வெள்ளிபோலப் பொய்ப்பொருள் என்றும் சகத்திற்கு உபாதானம் மாயை என்றும், அந்த மாயை பிரமம்போல மெய்ப்பொருளும் அன்று முயற்கோடு போலப் பொய்ப்பொருளும் அன்று என்றும், மாயைக்கு வேருகப் பிரம சொரூபம் நான் என்றும் வேதாந்த ஞானத்தால் அறிவது முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனிச் சத்தப்பிரமவாதிகள் காரணமான பரப்பிரமம் பிரளய காலத்தில் சத்தவடிவாயிருக்கும் என்றும், சடசித்துக்களாய்த்தோன்றி யழியும் எல்லாப்பொருள்களும் சத்தத்தினுடைய விகாரம் என்றும், சத்தரூபமே முழுதும் என்றறிவது முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இனிக்கிரிடோப்பிரமவாதிகள் முன்கூறப்படும் பிரமமே நான் என்றும், நான் ஒருபடித்தன்றிப் பலவகையாய் நாநாவிதமான விகாரப்பொருள்களோடுங் கூடிவிளையாடுகின்றேன் என்றும், இவ்வாறு அறிவதே முத்தி என்றும் கூறுவர்.

இந்த நான்கு மதங்களுக்கும் நூல் செய்தவன் வேதவியாசன் என அறிக.

மீமாஞ்சை வைசேடிகம் நியாயம் சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் என்னும் இவ்வாறு நூலும் வைதிக சாத்திரங்கள்.

இவ்வாறுள் வேதாந்தம் ஒன்றுமே அத்துவிதநூல்; ஏனை ஐந்தும் பேதநூல்கள்.

இந்த அறுவகைநூலும் அன்றி வேதத்திற்குப்புறம்பான நூல்கள் நாத்திக நூல்கள்.

அவையாவன பௌத்தம் ஆருகதம் உலோகாயதம் என மூவகைப்படும்.

அந்த மூன்றினுள் உலோகாயத நூலில் காட்சி ஒன்றே பிரமாணம் என்றும், காட்சிப் பொருளாகிய பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்குமே மெய்ப்பொருள் என்றும், இந்த நான்கு பூதக் கூட்டமான சரீரமே ஆன்மா என்றும், உடல் வளர அறிவு வளரும் உடம்புதேய அறிவுதேயும் என்றும், ஈசுரன் என்று ஒருவன் இல்லை என்றும், இம்மையில் சுகதுக்கங்களே சுவர்க்க நகரங்கள் என்றும், சரீரம் நசித்தால் மேலைக்கு ஆவதொருவினை இருப்பது இல்லை என்றும், ஆதலால் உடம்பிற்கு வேறாய் ஆன்மா ஒருவன் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்த உலோகாயத நூல் செய்தவன் பிரகற்பதி பகவான்.

இனி பௌத்தநூலில், பிருதிவி முதல் புத்தி தத்துவம் ஈருகத் தத்துவம் இருபத்துமூன்று என்றும், இவற்றுள் புத்தித்தத்துவம் பிரதானம் என்றும், பாஞ்சபௌதிகம் ஆன சரீரத்தில் புத்திதத்துவம் உளது என்றும், இந்தப் புத்தி தத்துவமுதலிய எல்லாப்பொருளும் க்ஷணபங்கம் என்றும், இவ்வாறன்றித் திரமாகிய ஆன்மா என்பதும், ஈசுரன் என்பதும் இல்லை என்றும் கூறப்படும். இந்தநூல் செய்தவன் ஆதிபுத்தன். இந்த நூலிற் கூறப்படும் முத்தியாவது தண்ணீர் ஓட்டம்போல அநித்தியமாய் அனுபவிக்கப்படும் ஞான சந்ததியே மோக்ஷமாம் இன்பத் துன்பத் தொடர்ச்சியின்றிச் சுத்தமான ஞான சந்ததியே முத்தியென்பர் சிலர். முறை முறையாய் வளராநின்ற தீபம் எண்ணெயும் திரியும் தேய்ந்த விடத்துக் கெடுவதுபோல ஞானசந்ததியினது நாசமே முத்தியென்பாரும் உளர்.

இந்தப் பௌத்தர் சௌத்திராந்திகன் வைபாடிகன் மகாயானிகன் மாத்தியமிகன் என்று நால்வகைப்படுவர்கள். இவருள் ஒரு சாரார் காணப்படும் பொருளெல்லாம் அசத்தியம் ஞானசந்ததி ஒன்

றுமே சத்தியம் என்பர். மற்றொரு சாரார் இந்தப்பொருள் அனைத்தும் சத்தியமே கணபங்கம் என்பர்.

இனி ஆருகதநூலில் ஆருகதநூல் செய்தவன் அருகன் என்றொரு கடவுள் அநாதியே உள்ளவன் என்றும் சீவன் என்றொரு பதார்த்தம் அநாதியே குற்றமுடைத்தா யிருக்கும் என்றும் இந்தச் சீவன் தூலதேகம் தேயத் தேயும் வளர வளரும் என்றும் மற்றை இந்திரியங்களும் உள என்றும் இவையெல்லாம் அத்திகாயம் அநாத்திகாயம் என்று வழங்கப்படும் என்றும், ஆருகதநூற் பொருள் ஞானத்தாலும் அந்த நூலிற்கூறும் சுடுபாறையிற்கிடத்தல் முதலிய தவங்களாலும் சீவன் உயிர்க்கொலை முதலிய பாவங்கள் நீங்கி அருகன்போலக் குற்றந்தீர்ந்தவன் ஆவனென்றும் இந்த நூலும் இந்தப் பதார்த்தம் உண்டோ இல்லையோ என்று வினவினல் உண்டாம் இல்லையாம் உண்டும் உண்டும் இல்லையுமாம் என்று மூவகையாற் சொல்லப்படும் என்றும் கூறப்படும்.

உலோகாயதன் பௌத்தன் சமணன் என்னும் இம்மூவரும் ஆசாரமில்லிகளாகிய நாத்திகர் ஈசுரன் என்று அநாதிப்பொருள் ஒன்றில்லை என்பர்.

இந்தமதம் மூன்றும் வேதத்திற்குப்புறம்.

இவற்றிற்குமுன்கூறப்பட்ட ஆறுநூல்களும் வைதிகநூல்கள்.

இவ்வாறுக்கும் பிறப்பிடமாகிய வேதங்கள் இருக்கும் எசுரும் சாமமும் அதர்வணமும் என நால்வகைப்படும்.

இவைகளுக்கு அங்கமாவன சந்தசும் கற்பசூத்திரமும் சிக்கையும் வியாகரணமும் நிருத்தமும் சோதிடமும் என அறுவகைப்படும்.

வேதத்திற் கூறப்படும் விதி விலக்குகளைப்பற்றிப் பிராமணர் முதலிய சாதிகளையும் பிரமசாரி முதலிய ஆச்சிரமங்களையும் விதிப்பதும் உபநிடதங்களைப்பற்றிப் பிரகிருதி புருடன் ஈசுரன் இலக்கணங்களைக் கூறுவதும் வேதத்திற் பிறப்பெறப்படும் ஒழுக்கம் வழக்கு தண்டங்களை நியமிப்பதும் செய்வனவாகிய மனுமுதலிய தரும

சாத்திரங்கள் பதினெட்டு வகைப்படும். இந்த மிருதிகளைச் செய்தவர் மனுமுதலிய இருடிகள்.

இனி வாசுதேவனாற் செய்யப்பட்ட பாஞ்சராத்திரத்தில் இருபத்துநான்காம் தத்துவமாகிய குணதத்துவத்திற்குமேல் இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் வாசுதேவன் என்றொரு பரம்பொருள் உண்டென்றும், அந்தப் பரம்பொருளினின்றும் கிருட்டினனும் அனிருத்தனும் மகாத்துவசனும் ரௌகிணேயனும் என்று நான்கு வியூகங்கள் சகத்தைப் படைத்தற் பொருட்டுத் தோன்றும் என்றும், இந்த நான்கு வகுப்பினால் சடமும் சித்தும் ஆகிய எல்லா உலகும் படைக்கப்பட்டன என்றும், வேதாந்தவாதிகள் நால்வரில் பரிணாமவாதி சொல்வதுபோல எல்லாம் வாசுதேவன் வடிவு என்றும், வேதங்களில் உறுதிப்பயன் இல்லை பாஞ்சராத்திரத்தில் உறுதிப்பயன் உண்டென்றும், ஆனகயால் பாஞ்சராத்திரத்தின் முறையே தீக்கைசெய்துகொண்டு வாசுதேவனை வழிபட்டு அவன் வடிவில் இலயம் ஆதலே முத்தி என்றும் கூறப்படும்.

இனி இதிகாசபுராணங்களில் வைதிககன்மங்களும் சாங்கியம் பாதஞ்சலம் பாஞ்சராத்திரம் பாசுபதம் சைவம் என்னுமிவற்றிற் கூறும் பொருள்களும் தோற்ற மொடுக்கங்களும் பாரம்பரியங்களும் மனுவந்தரங்களும் பாரம்பரியக் கதைகளும் கூறப்படும்.

இதிகாசமாவது மகாபாரதம்.

புராணங்கள் பதினெட்டுவகைப்படும். இவற்றிற்குக் கருத்தன் வேதவியாசன். இருபத்தைந்தாம் தத்துவம் ஆன்மா என்றும், தீக்கையான் முத்தியென்றும், புராணங்களிற் கூறப்படும்.

இனி அதிமார்க்கநூல் மூன்றனுள் பாசுபதநூலிலே ஆன்மாக்கள் பலவாய் நித்தமாய் வியாபகமாய்க் காரண காரிய சையோகத்தால் தோன்றும் ஞானத்தால் தனித்தனி வேறுபாடுடையனவாய் இருக்கும் என்றும், இவ்வான்மாக்களுக்கு ஆணவம் இல்லை என்றும், மாயை கன்மங்கள் என்று இரண்டுபாசங்கள் உண்டு என்றும்,

பாசங்களால் சுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கும் என்றும், வைராக்கிய முண்டாய்ச் சாத்திரத்திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்ற ஆன்மாவி னிடத்துப் பரமேசுரனுடைய ஞானமுதலிய குணங்கள் சங்கிராந்த மாய்ப்பற்றும் என்றும், அப்போது குடும்ப பாரத்தைப் புத்திரரிட த்து வைத்துவிட்டுத் துறவறத்திற் செல்லுவார்போல ஈசுரனும் தன்னுடைய ஞானம் முத்தனிடத்துச் சங்கிரமிக்கச்செய்து தன் னதிகாரத்து ஒழிவுபெற்றிருப்பனென்றும் கூறப்படும்.

இனி மகாவிரதநூலில் பாசுபதர் கூறியமுறையே மாயைய கன் மங்களுடன் ஆணவமலமும் உண்டென்றும், ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்தத்தும் முத்தியினும் ஞானசத்தியே யன்றிக் கிரியாசத்தி இல்லை என்றும், சாத்திரத்திற் கூறியபடியே தீக்கைபெற்று எலும் பணிதல் முதலிய சரியைகளை அனுட்டிப்போர் முத்தராவ னென் றும், இந்த முத்தருக்குக் கேவலம் ஞானசத்திமாத்திரமே உண்டு, ஞானம் கிரிகை என்னும் இரண்டு சத்தியும் பரமேசுரன் ஒருவ னுக்கே என்றும் கூறப்படும்.

இனிக் காபாலிகநூலில் ஆன்ம இலக்கணமும் பந்த இலக்கண மும் பாசுபதர் மகாவிரதர் கூறியபடி என்றும், சாத்திரத்திற்கூறிய முறையே தீக்கைபெற்றுத் தினந்தினம் பச்சைக்கொடி ஒன்றுபிடி த்துக்கொண்டு மனிதர் தலையோட்டில் பிச்சையேற்று உண்ணவே ண்டும் என்றும், மகாவிரதர் கூறியமுறையே முத்தி என்றும் கூறப் படும். பாசுபதம் மகாவிரதம் காபாலிகம் என்னும் அதிமார்க்க சாத் திரம் மூன்றும் மாயை வித்தை காலம் என்னும் தத்துவங்களில் இருக்கும் உருத்திரர் மூவராற் செய்யப்பட்டன.

இனி மறுமையிற்பலிக்கும் சித்தாந்த சாத்திரத்தை இம்மையி லே தெளிவிப்பனவாய்க் காருடம் தக்கிணம் வாமம் பூதம் என நா ன்கு நூல்கள் உள்ளன. அவை தற்புருடம் அகோரம் வாமம் சத்தி யோசாதம் எனக்கீழ் உள்ள நான்குமுகங்களால் பரமசிவன் அனுக்

கிரகஞ் செய்யப்பெற்று அந்தப் பெயர்கொண்ட விஞ்ஞானகலர் நால்வராற் செய்யப்பட்டன.

இவற்றுள் காருட தந்திரத்தில் தற்புருடமே பிரம ரூபமாகத் தியானம்செய்து பூசிக்கற்பாற்று எனக் கூறப்படும். இந்நூலில் எவ்வகைப்பட்ட பிணியும் கண்கூடாகத்தீர்க்கும் மந்திரங்களும் மருந்துகளும் கூறப்படும்.

இனித் தக்கிண தந்திரத்தில் அகோரமே பிரமரூபமாகத் தியானம் செய்து பூசிக்கற்பாற்று என்றும் யோகத்தை அதனுட்டித்துப் பரமசிவனைக் காணவேண்டும் என்றும் கூறப்படும். பகைவரை வெல்லுதற்கு மந்திரங்களும் இதனுட் கூறப்படும்.

இனி வாமதந்திரத்தில் வாமதேவமே பிரமரூபமாகத் தியானித்துப் பூசிக்கற்பாற்று என்று கூறப்படும். இதனுள் இரசவாதம் முதலியனவும் கூறப்படும்.

இனிப் பூததந்திரத்தில் சத்தியோசாதமே பிரரூபமாகத் தியானித்துப் பூசிக்கற்பாற்று என்று கூறப்படும். பூதப் பிரேதப் பிசாசுகளை ஓட்டும் மந்திரங்களும் மருந்துகளும் இதனுட் கூறப்படும்.

இனிச் சத்தி தத்துவத்தில் வசிக்கும் ஓர் ஆன்மாவால் செய்யப்பட்டது சாத்தநூல். இந்தத் தந்திரத்தில் பாற்கரிய வேதாந்தி போலச் சடசித்துக்கள் எல்லாம் சத்தியின் பரிணமம் என்று கூறப்படும்.

இனிக் கௌளம் யாமளம் முதலிய தந்திரங்கள் மச்சேந்திரநாதமுதலிய மானுட சித்தராற் செய்யப்பட்டன.

இனி உலோகாயத ஞானிகள் பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு என்னும் நான்கு பூதங்களையும் அறிந்தமையால் அவர்களுக்கு அவற்றின் கீழ்ப்பட்ட புவனங்களில் பிறவி ஒழியும்.

ஆருகதருக்குக் குணதத்துவத்தின் கீழ்ப்பட்டதத்துவங்களில் பிறவி ஒழியும்.

நையாயிக வைசேடியர்களுக்கும் புத்தி தத்துவம் வரையும் பிறவி ஒழியும்.

புத்தருக்குப் புத்தி தத்துவத்தின் கீழ்ப்பிறவி ஒழியும்.

சாக்கியருக்குப் பிரகிருதியையும் புருடனையும் விவேகித்தறிதலால் பிரகிருதிவரையும் பிறவி ஒழியும்.

பிரகிருதிக்கு மேற்பட்ட மிச்சிராத்துவாக்களை அறியாமையால் கன்மசேட முடையவர்கள் ஆதலான் இவர்களுக்கு விஞ்ஞான கேவலத்தன்மை வராது.

பாஞ்சராத்திரிகளுக்குப் பிரகிருதிக்குக் கீழ்ப்பட்ட பிறவி ஒழியும்.

வேதாந்திகள் புருட தத்துவத்தை அடைவர்.

பௌராணிகர் அராக தத்துவத்தை அடைவர்.

காபாலிகர் கால தத்துவத்தை அடைவர்.

பாசுபதர் மாயா தத்துவத்தை அடைவர்.

மகாவிரதர் வித்தியா தத்துவத்தை அடைவர்.

காருடம் தக்கிணம் வாமம் பூதம் என்னும் தந்திரங்களில் தீக்கை பெற்றவர் சத்தி தத்துவத்திலுள்ள நிவிர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி என்னும் புவனங்களை முறையே அடைவர்.

சுத்தமாகிய சாத்தநூலார் சத்தி தத்துவத்தை அடைவர்.

கௌளம் யாமளம் முதலிய சாத்திரங்களிற் பெண் புணர்ச்சி கொலை முதலியன உண்மையால் இவர்கள் பிசாச பதத்தை அடைவார்கள்.

இனிச் சித்தாந்த சாத்திரமாவன விந்துவினின்றும் நாதம் தோன்றி விந்துவும் பிரணவமும் வன்னங்களும் ஆக முறையே பரிணமித்து அனுட்டுப்புச் சந்தசாய்ச் செய்யப்பட்டன.

அவை சிவபேதமும் உருத்திரபேதமும் என இருவகைப்படும்.

விஞ்ஞானகலரில் பரமசிவன் அனுக்கிரகத்தைப் பெற்ற பிரணவர் முதலிய பெயருடைய பத்துச் சிவன்களுக்கும் சத்தியோசாதம் வாமதேவம் என்னும் திருமுகங்களான் அருளிச்செய்த காமிக முதலிய அபரஞானம் பத்தும் சிவபேதம் எனப்படும்.

இவ்வாறு பரமசிவன்பால் உபதேசம்பெற்ற உருத்திரர் பதினெண்மருக்கும் அகோரம் தற்புருடம் ஈசானம் என்னும் திருமுகங்களான் அருளிச்செய்த விசயம் முதலிய பதினெட்டும் உருத்திரபேதம் எனப்படும்.

இந்த இருபத்தெட்டுச் சிவாகமங்களும் ஒவ்வொன்றிற்குக் கோடி கிரந்தமாக இருபத்தெட்டுக்கோடி கிரந்தங்களாம்.

இந்தச் சைவாகமம் இருபத்தெட்டிற்கும் சித்தாந்தம் என்று பெயர்.

இவை ஞானபாதம் யோகபாதம் கிரியாபாதம் சரியாபாதம் என்று தனித்தனி நான்கு பாதங்கள் உடையனவாய் இருக்கும்.

இவற்றுள் ஞானபாதத்தில் பரமசிவனுடைய சொரூபமும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயாகலர் சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவம் காமியம் மாயேயம் வைந்தவம் திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவதத்து முதல் பிரகிருதி தத்துவம்வரை முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும் இவை ஆன்மாக்கள் போகம் புசிக்கைக்குக் கருவியாம் முறைமையும், புவனங்கள் புவனேசுரர் சொரூபங்களும், புவனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப்பிரளயம் மத்திமப்பிரளயம் மகாப்பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அந்தப் பிரளயங்களின் பின்னர்ச் சிருட்டியாம் முறைமையையும், பாசுபதம் மாவிரதம் காபாலிகம் முதலிய மதங்களின் சொரூபங்களும் கூறப்படும்.

இனிக் கிரியாபாதத்தில் மந்திரங்களினது உத்தாரணம் சந்தியாவந்தனம் பூசை செபம் ஓமங்களும், சமயம் விசேடம் நிருவாணம்

ஆசாரியாபிடேகங்களும், புத்தி முத்திகளுக்கு உபாயமான தீக்கையும் கூறப்படும்.

இனி யோக பாதத்தில் இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவேசுரரும் ஆன்மாவும் பரமசிவனும் சத்தியும் சகத்திற்குக் காரணமான மாயை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாதிசித்திகள் உண்டாம் முறைமையும், இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணாயாமம் பிரத்தியாகாரம் தாரணம் தியானம் சமாதிகளினுடைய முறைமையும், மூலாதார முதலிய ஆதாரங்களின் முறைமையும் கூறப்படும்.

இனிச் சரியாபாகத்தில் பிராயச்சித்த விதியும், பவித்திர விதியும், சிவலிங்க இலக்கணமும், உமாமகேசுரர் முதலிய வியத்தாவியத்த இலிங்கங்களின் இலக்கணமும், நந்திமுதலிய கணநாதர் இலக்கணமும், செபமாலை யோகபட்டம் தண்டம் கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அந்தியேட்டிவிதியும் சிரார்த்த விதியும் கூறப்படும்.

சமயதீக்கை பெற்றோர் உருத்திரபதம் அடைவர். விசேடதீக்கைபெற்றோர் மகேசுரபதம் அடைவர். ஈண்டு உருத்திரபதம் என்றது குணதத்துவ மத்தகத்தில் இருக்கும் உருத்திரர் பதமே ஆம்.

ஈசுரபதம் என்றது பிரகிருதிக்குமேல் மிச்சிரா தத்துவாவில் முந்தின தத்துவம் ஆன அராகதத்துவ பதமே ஆம்.

ஈசுரனால் அதிட்டிக்கப் படுவதாதலான் அந்தத் தத்துவத்தை அடைவதே ஈசுரபதத்தை அடைவது என்று சொல்லப்படும்.

சாங்கியம் பாதஞ்சலம் வேதாந்தம் பாஞ்சராத்திரங்களில் கூறும் வழிக்கு மேற்பட்ட நிருவாண தீக்கையைப்பெற்றவர் பரமசிவனோடு சாமியமான முத்தியை அடைவர்.

இனிநிருவாணதீக்கை சத்தியநிருவாணம் அசத்தியநிருவாணம் என இருவகைப்படும்.

அவற்றுள் சத்திய நிருவாணதீக்கை பெற்றோர் தீக்கைபெற்ற போழ்தே சரீரம் நீங்கி முத்தியைப்பெறுவர்.

அசத்திய நிருவாணதீக்கை பெற்றோர் தீக்கையில்சஞ்சிதமும் ஆகாமியமும் சோதித்துச் சரீரம் நிற்பதற்கு ஏதுவாய்ப் புசிக்கப் படும் பிராரத்த கன்மம் சோதிக்கப்படாமையால் ஆயுள்முடிவில் சரீரம் நீங்கி முத்தியை அடைவர்.

சாதகதீக்கைப்பெற்றுச் சிவபத்தி சிவபூஜை செய்துகொண்டு பின்பு வித்தியேசுரர் முதலியோர் பதங்களை விரும்பினவர் அந்தப் பாதங்களைப் பெறுவர்.

அப்பாதங்களில் இருப்பவர்க்குள் பற்றற்றவர் அப்பொழுதே முத்தியை அடைவர் அல்லாதார் மகா சங்காரகாலத்து முத்தியைப் பெறுவர்.

நிர்ப்பீச தீக்கையாவது தீக்கை செய்ததன்பின் அனுட்டிக்கப் படும் சந்தியாவந்தனம் சிவலிங்கார்ச்சனை முதலிய சமயாசாரங்களைத் தீக்கை செய்யும்பொழுதே சோதித்து ஒழிப்பது. ஆகலான் பாலர் வாலீசர் விருத்தர் பனிமொழியார் பலபோகத்தவர் வியாதிப் பட்டவர்க்குப் பண்ணுவதாம்.

சபீசதீக்கையாவது வல்லமையுடைய சமயிபுத்திரர் சாதகாசாரியர்க்குப் பண்ணுவதாம். இந்தத் தீக்கையில் சஞ்சிதம் ஆகாமியம் என்னும் இருவகைக் கன்மங்களும் இந்தக் கன்மங்களுக்கு ஈடான எல்லாச் சரீரங்களும் சுத்திபடும். சரீரம் இல்லாமையால் போகங்களும் நசிக்கும். இந்தச் சரீரங்களுக்கு ஏதுவான பிராரத்த கன்மம் சுத்திப்படாமையால் சரீரத்துக்குள்ள சுகதுக்கங்கள் அனுபவிக்கப்படும் இவ்வாறு மூவகைக்கன்மங்களும் நாசமாம். ஆகவே தீக்கையான பின் மரணமளவும் சாத்திரங்களின் விதித்த நியமங்களின் வழுவாமை ஆசரிக்கவேண்டும், பரமசிவனது திருவருளாகிய தீக்கையானன்றி மற்றொன்றானும் முத்தி இல்லை.

தீக்கை செய்துகொண்டபின்பு ஆசாரத்தில் வழுவினால் புத்தி பூர்வமாகச் செய்த பாவம் பிராயச்சித்தனாலும் மந்திராதி திரவியங்களின் உபாயங்களாலும் பவித்திரவிதியினாலும் சுத்தியாம். அபுத்தி பூர்வமாக வழுவினால் அந்தியேட்டிக்கிரியையால் சுத்தியாம்.

தீக்கை செய்து கொண்ட பின்பு ஆவசிகமாக அனுட்டிக்கப்படும் கன்மங்களாவன இயமன் நியமங்களும் சந்தியாவந்தனம் சிவலிங்கபூசை அக்கினி காரியங்களும் குருவசான பரிபாலனமும் இயன்றமட்டும் மகேசுர பூசை முதலாயினவுமாம்.

அனுட்டிக்கலாகாத கன்மங்களாவன நிர்மாலியம்புசித்தல் சிவநிந்தை சிவசாத்திரவிதி தாசாரநிந்தை தேவ திரவியங்களை உபயோகஞ்செய்தல் உயிர்க்கொலை முதலாயினவாம்.

இவ்வாறு தீக்கைப்பெற்று விதித்தபடி அனுட்டித்து முத்தனாகிய ஆன்மாவுக்கு ஆணவம் காமியம் மாயேயம் வைந்தவம் திரோதானசத்தி என்னும் பாசங்களினின்று நீங்குதலும் பரமசிவன்போல முழுதுமுணர்தல் முழுதுஞ் செய்தல் சித்தமகிழ்ச்சி அநாதியாகிய சுதந்தரத்தன்மை கெடாத சத்தியுடைமை அளவிறந்த சத்தியுடைமை என்னும் சாட்குண்ணியத்தின் சொரூபத்தைப் பெறுதலும் இலக்கணமாம். இந்தக் குணங்களைப் பெற்றவர்க்குப் பரமசிவனைப் போலப் பஞ்சகிருத்தியம் செய்தல்கூடாது. பரமசிவனே பஞ்சகிருத்தியத்தால் பிறருக்கு அனுக்கிரகம் செய்வர் என அறிக.

சர்வாத்ம சம்பு சிவாசாரியரால் செய்யப்பட்ட வடமொழிச் சித்தாந்தப் பிரகாசிகையினைத் திருவாவடுதுறைச் சிவஞான மாதவனால் சித்தாந்தப் பிரகாசிகை யெனத் தென்மொழியாற் செய்யப்பட்டது.

முற்றிற்று.

வடநூற்கடலுந் தென்றமிழ்க்கடலு
முழுதுணர்ந்தருளி முனிவரன் றுறைசை
வாழ்சிவஞான மாதவன்முன்னாற்
சித்தாந்தப்பிர காசிகைசிறந்திட
மொழிபெயர்த்தருளினன் றென்மொழியாக
மருளகன்றெம்மனோர் மதிபெறற்பொருட்டே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எட்டாவது,

சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம்.

வேதாகமப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு தாபிக்கப்படும்.

பிரமேயங்களாகிய பசு பதி பாசங்களுக்கு இலக்ஷணம்.

பசுக்கள் சுதந்திரமில்லாதவர்களாகையினாலும், பாசங்கள்சடமாயிருக்கையினாலும், முதலில் ஞானசொரூபமாகிய பதிக்கும், இரண்டாவது பசுக்களுக்கும், மூன்றாவது பாசங்களுக்கு இலக்ஷணங் கூறுவாம்.

பதி லக்ஷணம்.

இது சொரூபமென்றுந் தடத்தமென்றும் இரண்டு வகைப் படும்.

சொரூபலக்ஷணம்.

முதல் நடு விறுதி இல்லாததாய், தூல சூக்கும சூனிய ரூபமில்லாததாய், குணங்குறி இல்லாததாய், நின்மலமாய், நித்தியமாய், ஒன்றாய், அசலமாய், அகண்டாகார சச்சிதாநந்தாத்துவய பரிபூரணபரஞ்சோதியாய் விளங்குவது. அப்படி விளங்குவது எதுவோ அதுவே சிவம். அது உண்டென்கிறதற்குத் தன்னுடைய அனுபவமே பிரமாணம்.

தடத்தலக்ஷணம்.

சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அனுக்கிரகம் என்னும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் சத்தியோடிருந்து பண்ணுவது.

சத்தியாவது அக்கினிக்கு உஷ்ணம்போலச் சிவனைப் பிறிவற்றிருக்கும். அது நித்தியமாய், ஒன்றாய், எல்லாவற்றையும் வியாபிக்

கிறரூபமாய், மகிமைரூபமாய், ஐசுவரியரூபமாய், பதார்த்தங்களைப் பார்க்கும் ஞானரூபமாய், தன்மரூபமாய் இருக்கும். இது காரியபேதத்தினாலே பரை முதலிய அனேக பேதப்படும். சத்தியினுடைய பேதத்தினாலே சிவனும் சத்தர், உத்தியுத்தர், பிரவிருத்தர் என்று மூன்று பேதப்படுவர். இதில் சத்தராகிறவர் காரியத்தைப்பண்ண உத்தியோகியாமல் அக்காரியம் பண்ணத்தொடங்காமல் இருக்கிற சித்த மந்திரத்துடன் கூடியிருக்கிறவர். இவர் சத்தி கலையற்றிருக்கிறவராகையால் நிட்களர். இவருக்கு ஞானமாத்திரமே திருமேனி இவருக்கு இலயர் என்றும், சாந்தர் என்றும் பெயர். உத்தியுத்தாராகிறவர் பரை. ஆதி, இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் பஞ்சசத்திகளும் சுத்த மாயையிலே பதிந்தபொழுது உண்டான ஈசானாதி பஞ்ச மந்திரங்களைத் திருமேனியாக உடையவர். இவர் பாசகலைகள் இல்லாமற் சத்தி கலைகளுடன் கூடியிருக்கையாற் சகளாகளர். இவருக்குச் சதாசிவரென்றும், போகரென்றும் பெயர். பிரவிருத்தராகிறவர் காரியங்களைப் பண்ணத் தொடங்கிய சத்தியை யுடையவர். இவர் காரியம் பண்ணுகிறபொழுது கிரியை அதிகமாகவேண்டுகையால் ஞானசத்தி கொஞ்சமும், கிரியாசத்தி அதிகமாகவும் உடையவர். இவர் பாசகலைகளுடன் கூடியிருக்கையினாலே சகளர், இவருக்கு ஈசர் என்றும், அதிகாரர் என்றும் பெயர். இந்தப்பதி, சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவம், மகேஸ்வரர், உருத்திரர், விஷ்ணு, பிரமா என்று நிட்களம், சகளாகளம், சகளமாக ஒன்பது பேதப்படுவர். சத்திக்கும் விந்துவிற்கும் இல்லாமல் நின்ற ஏழு மூர்த்திகளுக்கும், சத்தி என்றும், விந்து என்றும், மனோன்மணி என்றும், மகேஸ்வரி என்றும், உமை என்றும், இலட்சுமி என்றும், சரஸ்வதி என்றும், சத்தியும் ஏழு பேதப்படுவள். காரிய பேதத்தினாலே சத்தி பேதமும், சத்தி பேதத்தினாலே சிவபேதம் உண்டாம். இந்தச் சிற்சத்தியே பதிக்குத் தேகம். காரணம் இட்டமென வறிக.

இப்படி ஒரு கருத்தா உண்டென்கிறதற்குப்பிரமாணம். ஆண் பெண் முதலாகிய தேகாதி பிரபஞ்ச காரியக்கொள்கையால், அது கடாதிகளைப்போல, ஒரு கருத்தாவை உடையது; இந்தக் கருத்தா மாயை முதலானவை சடமாயிருக்கையினாலும், முத்தாத்துமாக்கள் தாங்களே மோட்சத்தை அடையமாட்டார்களாகையினாலும், பிரம விஷ்ணுக்கள் அனித்தியர்களாகையினாலும், எல்லாமாய் நின்று சங்கரித்துத் திரும்பவும் உண்டாக்கிறவர் அரன் என்றும் பதி ஆத்துமாக்கள் மலத்தை உடைத்தா யிருக்கையால், அமலனாகிய தான் அவ்வாத்துமாக்களோடு இரண்டற நின்று, கன்மத்திற் கீடாகத் தனது சமவாய சத்தியினாலே சுத்தா சுத்த மாயைகளிலே நின்று தனுகரணாதிகளை உண்டாக்குவர்.

இப்படிப்பட்ட கருத்தாவானவர் குலாலராதிகளைப் போல சரீர முதலானவைகளை உடையவராகவேண்டுமோ என்னில்; அப்படி வேண்டுவதில்லை. காலம்போல அரூபமாயிருந்து சிருஷ்டியாதிகளைப் பண்ணுதல் கூடும். அப்படிக்கன்றி தேகத்தை உடையவராகில், அவருடைய தேகத்தை உண்டாக்கத் தேகியாய் ஒரு கருத்தா வேண்டும். பின் அவருடைய தேகத்தை உண்டாக்கத் தேசியாய் ஒரு கருத்தா வேண்டுமென்னும் அனவத்தைத்தோடம்வரும். ஆகையால், தேகாதி சகல உபாதிகளையும் அற்றவனே ஆதிகருத்தா. சூரியன் விவாரமின்றி யிருந்து தாமரை அலரவும், ஆம்பல் குவியவும், சேறு இறுகவும், வெண்ணெய் இளகவும், பண்ணுமாப்போல அக்கருத்தாவும் நிர்விகாரியா யிருந்து காரியத்திலே உன்முகமாக விருக்கிற சத்தியோடே கூடியிருக்கிறதால் சந்நிதி மாத்திரத்தினாலே சிருட்டியாதிகள் பண்ணுவர்.

இனிச் சத்தர் சிருட்டியாதியிலே பண்ணுங் கிருத்தியம்.

இவர் தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரம் மோட்சத்திலே விடுவதும், தீவிர சத்திநி பாதத்தை யுடையவர்களை அபரமுத்தித்தானமாகிய சிவதத்துவத்திலே வைப்

பதுஞ் செய்து, சுத்த மாயைத் தமது சத்தியாற் கலக்கிச் சத்தரூப மாகிய நாத விந்துக்களையும், அர்த்த ரூபமாகிய நாதம் விந்து என்னும் பெயர்களை யுடைய சிவதத்துவஞ் சத்திதத்துவங்களையும், இந்தத் தத்துவங்களிலே புவனங்களையும், இந்தப் புவனங்களிலே யிருக்கிற பெயர்களுக்குத் தனுகரணதிகளையும், விந்து தத்துவத்திலே நின்று சதாசிவ தத்துவத்தையும் உண்டாக்கி, சதாசிவரைச் சதாசிவ தத்துவ நாயகராகப்பண்ணி, அவரை வேறறக் கூடிநின்று சிருட்டியாதிகளைப் பண்ணுவர் எனவறிக.

இனி உத்தியுத்தராகிய சதாசிவர் பண்ணுங் கிருத்தியம்.

சத்தர் அநுக்கிரகித்து மிகுந்திருக்கிற விஞ்ஞான கலரிலே தீவிரதர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்திலே விடுவதும், தீவிர சத்திநிபாதத்தை யுடையவர்களை விளக்கி அபரமுத்தராக சிவசமானர்களாகவும், அணுசதாசிவர்களாகவும், வித்தியேஸ்வரர்களாகவும், உருத்திரர்களாகவும் வைப்பதும், சத்தரால் நாதரூபமாய் வந்த அபரஞானத்தை ஈசரணதி பஞ்ச முகங்களால் வேதங்களாகவும், பிரணவர் முதலான பேர்களுக்குக் காமிகாதிகளாகவும் பிரித்து அநுக்கிரகிப்பதும், சாதாக்கிய தத்துவத்திலேநின்றும் ஈஸ்வர தத்துவத்தையும், அதிலே புவனங்களையும், அந்தப் புவனநாயகரான அனந்தர் முதலான அட்ட வித்தியேசுரருக்குத் தனுகரணதிகளையும் உண்டாக்குவதும், இந்த ஈசுரதத்துவத்திற்கு நாயகராகிய மகேஸ்வரரைப் பண்ணுவதும், இந்தத் தத்துவத்திலே நின்றுஞ் சுத்த வித்தியாதத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும், தனுகரணதிகளை யுண்டாக்குவதும், சுத்த வித்தையிலிருக்குங் காரணமாகிய சத்தகோடி மந்திரங்களுக்கும், இவ்வெழுகோடி மந்திரங்களுக்கும் நாயகிகளா யிருக்கும் பிருகுடி முதலான ஏழு சத்திகளுக்குந் தனு கரணதிகளை உண்டாக்குவது மெனவறிக.

இனிப் பிரவிருத்தர் பண்ணுங் கிருத்தியம்.

பிரளயாகலரிலே தீவிரதர சத்திநி பாதத்தை யுடையவர்களை அநுக்கிரகித்துப் பரமமோட்சத்தை அடையப்பண்ணுவதும், தீவிர சத்திநிபாதத்தை உடையவர்களைச் சருவ கன்மங்களையும் போக்கி அதிகார மலமாத்திர நிறுத்தி, உருத்திரர்களாகவும், புவனேசுரர்களாகவும் பண்ணுவதும், அசுத்த மாயைக் கலக்கி மாயை காலம் நியதி கலை யென்னுந் தத்துவங்களை யுண்டாக்குவதும், இவைகளிலே புவனங்களை உண்டாக்குவதும், இந்த நான்கு தத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குத் தனுகரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், ஸ்ரீகண்ட பரமேஸ்வரனை அதிட்டித்து நின்று கலையிலே நின்றும் பிரகிருதியையும் வித்தையையும் இராகத்தையும் உண்டாக்குவதும், இவைகளிலே புவனங்களை உண்டாக்குவதும், இந்து நாலு தத்துவங்களிலே இருக்கிறவர்களுக்குத் தனு கரணாதிகளை யுண்டாக்குவதும், கலாதிகளின் கூட்டத்திலே புருடத்துவத்தை யுண்டாக்குவதும், பிரகிருதியைக் கலக்கிக் குணங்களைப் பிறிப்பதும், தம்முடைய வலதுபாகம் இடதுபாகம் மார்பென்னும் அங்கங்களிலே யுண்டான பிரமன் விஷ்ணு நீலருத்திரர் என்னும் மும்மூர்த்திகளையும், ஸ்ரீகண்ட பரமேஸ்வரனால் அடைவிலே இராசத சாத்துவிக தாமத குணங்களால் அதிட்டிப்பித்துக் குணமுதல் பிருதிவியீறான இருபத்துநாலு தத்துவங்களில் சிருட்டி திதி சங்காரங்களைப் பண்ணுவதும் எனவறிக.

சுத்தாத்துவாவிற்குக் கருத்தா உத்தியுத்தராகிய சதாசிவரும், மிச்சிராத்துவாவிற்குக் கருத்தா அனந்தேஸ்வரராகிய பிரவிருத்தரும், அசுத்தாத்துவாவிற்குக் கருத்தா உருத்திர மூர்த்தியும் எனவறிக.

பதிலக்ஷண முற்றிற்று.

பசுலக்ஷணம்.

ஆத்மா இல்லையென்று சொல்லுகிறதுண்டாகையாற் சூனியமென்பது இன்றி, என்னுடைய தேகமென்று ஞானம்வருகையால், தேகமும் அல்லாமல், இந்திரியங்களை ஒழிந்திருக்கிற சொப்பனவத்தையிலும் அறிகையால் இந்திரியங்களுமல்லாமல், சுழுத்தி துரியந் துரியாதீதங்களிலே, அந்தக்கரணங்களும், பிராணவாயுவும் அற்றிருக்கையால், அந்தக்கரணங்களுக்கும் பிராணவாயுவிற்கும் அன்னியமாய் விழித்தபோது பண்ணின காரியக் குறைகளைப் பண்ணவும், அறியவுஞ் செய்கையால், க்ஷணிகனும் அல்லாமல், தேகத்திற்கு அப்புறத்திலே இருக்கிற பதார்த்தத்தைக் கிரகிக்கையால் அணுபரிமாணனும், மத்திய பரிமாணனும் அல்லாமல், தானே ஒன்றையும் அறியமாட்டாமல் இருக்கையால் சுதந்திரனும் அல்லாமல், சுகதுக்கங்கள் பலவகைப்பட்டிருக்கையால் ஒருத்தனுமல்லாமல், சுகதுக்கபலத்தைப் புசிக்கையால் அகருத்தாவும் அல்லாமல், நித்தியனாகி, வியாபகனாகி, மலத்தினாலே தடைபட்ட ஞானசொரூபியாய், அனேகனாகி, கருத்தாவாய், அசுதந்திரனாயிருக்கிறவன் எனவறிக.

இந்த ஆத்துமா அந்தக்கரணங்களுக்கு அன்னியமாயிருந்தாலும், இராசாவும் மந்திரியுங் கூடியிருக்குமாப்போல அந்தக்கரணங்களுடன் விடயபோக நிமித்தங் கூடிக்கொண்டிருப்பன். மலத்தால் தடைபட்ட ஞான சொரூபி யாகையாற் பஞ்சாவத்தையைப் பொருந்தி யிருப்பன். இப்படி ஒரு ஆத்மா உண்டென்கிறதற்குப் பிரமாணம்—தொழிலைப் பொருந்தி யிருக்குந் தேகாதிகள் சடமாகையாற் கடாதிகளைப்போலத் தாமே சேட்டியாய் இவைகளைச் சேட்டிக்கிறவன் யாவனொருவனே அவனே ஆத்துமா.

ஆத்துமாக்களுக்குக் கேவல சகல சுத்தமென்று முறையே ஆணவம், மாயை, சிவசத்திகளால் மூன்று அவத்தைவரும். இதிற் கேவலாவத்தையாவது—ஆத்துமா தேகாதிகள் ஒன்றுமற்று, குண மற்று, தொழிலற்று, போதமற்று, கருத்தாவாகையற்று, மைக்குண் மணிபோல ஆணவ மலத்தினாலே மூடப்பட்டு, ஓரறிவுமற்று, வியா பியாய் இருக்கும் அவதரமெனவறிக. சகலாவத்தையாவது—ஆத் துமா பஞ்சகோச பெத்தனாகி, அதனாலே பரிச்சின்னனாகி, கிஞ் சிஞ்ஞனாகி, கன்மத்திற் கீடாக நானா யோனிகளிலுஞ் சஞ்சரித்து, விடயங்களைப் புசிக்கும் அவதரமெனவறிக. சுத்தாவத்தையாவது—ஆத்துமா இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும், சத்திநிபாதமும் வந் தகாலத்திலே குருகடாட்சத்தினாலே மும்மலங்களினின்று நீங்கித் தான் அந்தச் சிவமாக விளங்கும் அவதரமெனவறிக.

இனி இந்த ஆத்துமாக்கள் சகலர், பிரளயாகலர், விஞ்ஞான கலர் என மூன்று பேதப்படுவார்கள். இதிற் சகலராகிறவர்கள் ஞானக்கிரியைகளைத் தடுக்கும் ஆணவமலம்; அது அற்பநீங்குதல் நிமித்தங் காரியவாகிய கலாதிகள், போகத்தின் பொருட்டுக் கன் மம், ஆகிய மும்மலத்தையும் உடையவர்கள். பிரளய கலராகிறவர் கள் ஞானக் கிரியையைத் தடுக்கும் ஆணவமலத்தை யுடையவர்க ளாய்க் கன்ம பரிபாகத்தினாலே கலாதிகளைத் தங்கள் வசம் பண் ணிக்கொண்டிருக்கிறவர்களாய் மிச்சிராத்துவாவிலே போகத்திற் கேதுவான கன்மத்தை உடையவர்களாய்; இப்படி ஆணவம், கன் மம் என்னும் இருமலபெத்தவர்களாய் இருக்கிறவர்கள். இனி விஞ் ஞான கேவலராகிறவர்கள் ஆணவத்தினாலே தடைபட்ட ஞானக் கிரியையை உடையவர்களாகையால், இல்லை யென்பதற்கு ஒத்த ஞானக்கிரியை உடையவர்களாகி, ஒரு மலத்தோடு கூடி இருக்கிற வர்கள். இந்த மூன்றுவகை ஆத்துமாக்களும், மாயையினுடைய அடியென்னும் ஆத்மதத்துவம் இருபத்துநான்கிலும், நடுவென்

னும் வித்தியாதத்துவம் எழினும், முடிவிலும் இருப்பார்கள். விஞ் ஞான கேவலர்கள் அனுக்கிரகம் பெற்றதற்குப் பிறகு, சிவதத்து வங்களிலே இருப்பார்களென்றறிக.

பசுலக்ஷண முற்றிற்று.

பாசலக்ஷணம்.

பாசங்கள் ஆணவம், திரோதாயி, சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, கன்மம் என ஐந்தாம். இவைகளுள் ஆணவமாவது நித்தியமாய், ஒன்ருய், விபுவாய், அநாதியாய், ஆத்மாக்கள்தோறும் ஞானக் கிரியைகளைத் தடுக்கும் எண்ணிறந்த சத்திகளை உடையதாய், செம்பிற்குக் களிம்புபோலச் சகசமா யிருக்கும் மலமாம். இதற்கு நீகார மென்றும், பசுத்துவ மென்றும், மலமென்றும், அஞ்சனமென்றும், அவித்தை யென்றும், மாவிருதியென்றும், மூலமென்றுங் கூறப்பெற்ற அனேகம் பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒரு ஆணவமலம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்— ஆத்துமா ஒன்றினலே ஆவரிக்கப்பட்ட சர்வஞ்ஞனுசை வேணும். அற்ப அறிவனகக் காண்கையால், அற்ப அறிவு மல்லாதவன் மலரகிதனு மல்ல, சிவனைப்போல ஆத்மாவிற்கு அற்ப அறிவும் இயல்பல்ல; ஆதலாலும், எல்லார்க்கும் ஒரு படித்தன்றி ஞானம் இருக்கையினுலும், மோட்சத்திலே சர்வஞ்ஞனகக் கேட்கப்படுகையினுலும், அன்றியும், அசுசியாய், துக்கமா யிருக்கிற விடய போகங்களிலே ஆசை வருவதினுலும், ஆணவம் ஒன்றுண்டென்று சித்தித்தது. இனித் திரோதாயியாவது இந்த ஆணவஞ் சடமாகையால், இந்த ஆணவ சக்திகளைச் சேட்டிக்குஞ் ஞான சொரூபமாகிய ஆதிசத்தியாம். அது பாச தன்மத்தைப் பின் செல்லுகையாற் பாசமென்று உபசாரமாகச் சொல்லப்படும்.

இனிச் சுத்த மாயையாவது நித்தியமாய் ஒன்ருய், ஷட்த்துவாவையும் வியாபித்திருப்பதாய், சடமாய், சுத்தமாய், சூக்குமை முதலான நாலு வாக்குகளுக்கும், அத்துவாக்களில் மந்திரம், பதம், வன்னம், கலை, என்னு நான்கிற்கும், சிவதத்துவ முதலான சுத்த தத்துவங்கள் ஐந்திற்கும், அவைகளி லிருக்கிற முப்பத்துமூன்று புவனங்களுக்கும், அந்தப் புவனங்களில் இருக்கிற விஞ்ஞானகலர்களுக்கும், புவனநாயகரான மந்திரமகேஸ்வரர், மந்திரேஸ்வரர், மந்திரங்கள் என்னும் அணுசதாசிவர் முதலான பேர்களுக்கும் தனுவாதிகளுக்கு முதற்காரணமாய், சிவனுக்குப் பரிக்கிரக சத்தியாய் இருப்பதாம். இதற்குக் குண்டலினி என்றும், குடிலை என்றும், மகாமாயை என்றும், ஊர்த்தவமாயை என்றும், விந்து என்றுஞ் சொல்லப்பெற்ற அனேகம் பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒரு சுத்தமாயை உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்—இங்ஙனங் கூறிய காரியங்கள் காரணமின்றி உண்டாகா என்பதேயாம்.

இனி அசுத்தமாயையாவது, நித்தியமாய், ஒன்ருய், தன்னுடைய காரியங்களை வியாபித்திருப்பதாய், அசுத்தரூபமாய், தன்மத்திற்கு இருப்பிடமாய், அசுத்தமாய், சகலர், பிரளயாகலர் என்னும் இருவகை ஆத்மாக்களுக்கும் பொதுவாய், பிரளயத்திலே தேகாதிகள் அற்றிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்குச் சிருட்டிகாலத்திலே கலாதி தத்துவங்கள், தூல சூக்கும தேக முதலானவைகள் உண்டாகிறதற்கு இருப்பிடமாய், சிவனுக்குப் பரிக்கிரகசத்தியுமாய் இருப்பதாம். இதற்கு அதோமாயை மோகினி முதலிய அனேகம் பெயர்கள் உள.

இப்படி ஒரு மாயை உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்—மேற்கூறிய கலாதி காரியங்கள் உபாதானமின்றி உண்டாகா என்பதாம். அது மண்ணுண்டையின்றிக் குடமுண்டாகாததுபோல என்றறிக.

கன்மஞ் சடமாகையால் ஆத்மாவி னிடத்தி லிராது.

சுத்தமாயை கன்மத்திற்கு மேற்பட்டிருத்தலால் அக்கன்மம் சுத்தமாயையிலும் இராது.

ஆகையால் சங்கார காலத்தில் அசுத்தமாயையில் இருக்க வேணும் என்றறிக.

இனிக் கன்மமாவது: மனோவாக்குக் காயங்களாற் பண்ணப் படுகையால், கன்மம் என்றும், பண்ணின கன்மம் நசித்துப் பல மூண்டாக்குமட்டும் புவனத்திலும், மருத்தெண்ணெய் வாதனை போலப் புத்தியிலும் கண்ணுக்குக் காணப்படா திருக்கையால் அதிட்டம் என்றும் எல்லாவற்றையுந் தரிக்கையால் தாரகம் என்றும், புசிக்கப்படுகையாற் போக்கியம் என்றுஞ் சொல்லப்படுவதாய், அத்தியாத்மிகம் முதலான துக்கத்திரயங்களுக்குக் காரணமாய், ஆத்மதன்மமும், மாய காரியங்களுங் கூடின விடத்திலே உண்டாகையால், தன்மாதன்ம சொரூபமாய், பிரளயத்திலே பக்குவப்படுவதாய், சிருட்டி காலத்திலே தேகாதிகளுக்கு ஏதுவாய், சங்கார காலத்திலே மாயையிலே இருப்பதாய், புசித்தாலொழியத் தொலையாம லிருப்பதேயாம்.

இது காயிகம், வாசிகம், மானதம் என்று மூன்று பேதப்படும். இதில் காயிகமாவது தேவதையைப்பூசித்தல், ஒருத்தனை அடித்தல் முதலான புண்ணிய பாவங்களாம். வாசிகமாவது, தேவதையைத் தோத்தரித்தல், ஒருத்தனைத் தூஷித்தல் முதலான புண்ணிய பாவங்களாம். மானதமாவது, தேவதையைத்தியானம்பண்ணுதல், பிறர் உடைமையை எடுத்துக்கொள்ளவேணுமென்று சிந்தித்தல் முதலான புண்ணியபாவங்களாம். இந்தக் கன்மம் சாதி, ஆயுள் போகங்களைக்கலந்தே பண்ணுவிக்கும் தொழிந்து ஒருவர்க்காயினும், நல்ல ஆயுளும் நல்ல போகமும் நல்ல சாதியுமாகப் பண்ணுது புண்ணியத்தினலே பாவமும், பாவத்தினலே புண்ணியமும் அழியாது.

பிராயச்சித்தம் பண்ணினுற் புசியாமற்போய் ஒழியும். அல்லது, புசித்தாலொழியத் தொலேயாது. புசிக்கு மிடத்தில் இதாகிதங்களால் மேலேக்குக் கட்டுப்படுவதுமாம். மனோ வாக்குக் காயங்களால் உண்டாகையாலும், அனுபவித்துத் தொலேயப்படுகையாலும் நாசத்தை உடையது. தொன்று தொட்டு வருகையால் ஆற்றொழுக்குப்போல பிரவாகாநாதியாம். இந்தத் தன்மாதன்ம ரூபமான கன்மம் தனக்கு மூலகாரணமான ஆணவ மாயைகளேப்போல, நித்தியமாய்ச் சகசமாய் இருக்கும்.

இப்படிக் கன்மம் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்—இரண்டு பேர் ஒத்த நிலத்திலே கோளாறு சரியாகப் பயிரிட்டிருக்கையில், ஒருத்தனுக்கு விளேகிறதும், மற்றொருத்தனுக்கு விளேயாதேபோகிறதும் பிரத்தியட்சத்திற் காண்கிறோம். இதில் யாதொன்று காரணமோ அதுவே கன்மம். அதுவல்லாமலும் ஒருவன் சுவர்க்கத்திலே சுகத்தை அனுபவிக்கிறான், மற்றொருத்தன் நரகத்திலே துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான். இதில் யாதொன்று காரணமோ அது கன்மம் எனவறிக.

பாசலக்ஷண முற்றிற்று.

சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம்

முற்றிற்று.

மெய்கண்டதேவர் திருவடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒன்பதாவது,

நாநாசீவவாதக்கட்டளை.

காப்பு.

ஆனைமுக னாறுமுக னம்பிகைபொன் னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியையு ணடு.

சுத்தப் பிரமமா யிருக்கின்ற சர்வ சாக்ஷியி னிடத்திலே அக்கினியிற் சூடுபோல அபின்னமாக ஒரு சத்தியுண்டு; அந்தச் சத்தி அவ்வதீதப்பிரமத்தில் அடங்கி யிருக்கும்போது அதற்குச் சுத்தப் பிரமம் என்று பெயர். இந்தச் சத்தி விசிரிம்பித்துச் சுத்தப் பிரமத்தை வியாபிக்கும்போது அப்பிரமம் பரை வியாபகத்துக்குள் இருந்தபடியினாலே அதற்குப் பரப்பிரமம் என்று பெயராயிற்று.

இலக்ஷண சூன்யமா யிருக்கின்ற இந்தச் சத்திக்குப் பிரமத்தினுடைய சந்நிதானத்தில், புருட சமுகத்திலே ஸ்திரீக்கு இன்பஞ் சனித்தாற்போல அவிகிர்த சத்துவ ரஜஸ் தமோ குணங்கள் உண்டாயின. இவற்றில் சுத்த சத்துவத்திற்கு ஆனந்த ரூபசத்தி என்று பெயர். சுத்த ரஜஸிற்குச் சித்ரூபசத்தி என்று பெயர். சுத்த தமஸிற்குச் சத்ரூபசத்தி என்று பெயர். இவற்றில் காரணமான ஆனந்த ரூபசத்தியுடனே பரப்பிரமங்கூடிச் சர்வாநந்த மென்னுஞ் சுழுத்தி யவஸ்தையை யடைகின்றபோது பரப்பிரம மென்கிற பெயர் போய்ப் பரமாநந்தர் என்கிற பெயர் வந்தது. இந்தப் பரமாநந்தர் சித்ரூப சத்தியுடனே கூடிச் சர்வப் பிரகாசமென்னுஞ் சொப்பனவஸ்தையையடைகின்றபோது பரமாநந்தரென்னும் பெயர்போய்த்

தேசோமயர் என்னும் பெயர் வந்தது. இந்தத் தேசோமயர் சத்ரூப சத்தியுடனே கூடிச் சர்வவியாபக மென்னுஞ் சாக்கிராவஸ்தையை யடைகின்றபோது தேசோமயரென்னும் பெயர்போய்ப் பரிபூரணர் என்றும் வந்தது.

இந்த அகண்ட பரிபூரண சச்சிதாநந்தப் பிரமத்தினிடத்திலே * சுத்தியில் ரஜிதம்போல மூலப்பிரகிருதி என்னும் ஒரு சத்தி உண்டு. அந்த மூலப்பிரகிருதியும் விகிர்தகுணமாகிய முக்குணத் தோடு கூடி யிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதியின் சத்துவகுணத்தை மாயையென்றும், சர்வக்ஞ வுபாதியென்றும், ஈசுரகாரணசரீரமெ ன்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த மாயையினிடத்திலே நிர்மல சலப் பிரதிவிம்பம்போலப் பிரமம் சுலட்சணமாகப் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதி விம்ப சைதன்னியத்தைச் சர்வக்ஞனாகிய ஈசுர னென்று சொல்லப்படும்.

இந்தச் சத்துவகுண மாயையி னிடத்திலே சத்துவத்தில் சத் துவம், சத்துவத்தில் ரஜஸு, சத்துவத்தில் தமஸு என மூன்று குணங்கள் உண்டு. இவைகளில் சத்துவத்தில் சத்துவம் பிரதான மாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சுகத்தை இரக்ஷிக்கை யினால் விஷ்ணு என்றும், சத்துவத்தில் ரஜஸு பிரதானமாகும் போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சுகத்தைச் சிருட்டிக்கையி னால் பிரமா என்றும், சத்துவத்தில் தமஸு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த ஈசுரன் சுகத்தை உபசம்மாரம் பண்ணுகை யினால் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படுவன். இப்படி மூலப்பிர கிருதியின் சத்துவகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

---

* புருடனிடத்துச் சாமார்த்திய ரூபசத்திபோலப் பிரமத்தின் கண் அனாதி சித்தமாயிருக்கிற மூலப்பிரகிருதி யென்னுஞ் சத்திக் குச் சுத்தி ரஜிதத்தை உபமானமாகச் சொன்னது அநிர்வசனியத் தன்மையென்னும் பொருள் தோன்ற என்க.

இனி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோகுணம் அநேக ரூபமாய்ப் பிரிந்து அவித்தைகள் என்றும், சீவகாரண சரீரங்கள் என்றும் ஒன்றற்கொன்று தாரதம்மியமாகச் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலும் மலிசைலப் பிரதிவிம்பம்போலப் பிரம சைதன்னியம் பிரதிவிம்பிக்கும். இந்தப் பிரதிவிம்ப சைதன்னியங்களை கிஞ்சிக்ஞரென்றும், சீவ சிதாபாசரென்றும், பிராக்ஞரென்றுஞ் சொல்லப்படும். இந்த அவித்தைகளிடத்திலேயும் ரஜஸில் சத்துவம், ரஜசில் ரஜசு, ரஜசில் தமசு என மூன்று குணங்களுண்டு. இரஜஸில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் தத்துவக்ஞாந நிஷ்டனாவன். இரஜஸில் ரஜசு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் காமக்குரோதபரனாய்க் கர்மநிஷ்டனாவன். இரஜசு தமசு பிரதானமாகும்போது அதில் பிரதிவிம்பித்த சிதாபாசன் சோம்பல், நித்திரை, மயக்கம் ஆகிய இவைகளை யடைவன்; இப்படி மூலப்பிரகிருதியின் இரஜோகுண கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனி மூலப் பிரகிருதியின் தமோ குணத்திற்கு ஆவரணம் விக்ஷேபம் என இரண்டு சத்திகளுண்டு. இவ்விரண்டில் ஆவரண சத்தியானது தத்துவஞானியையும், ஈசுரனையுந் தவிர மற்றைச் சீவர்களுக்கெல்லாம் சரீரத்திரயம், சிதாபாசன், சாக்ஷிசைதன்னியம் என்னுமிவைகளின் ஒன்றற்கொன்றுள்ள பேதந்தெரியவொட்டாமல் மறைக்கும். இதனால் மறைக்கப்பட்ட சீவர் இருபத்தொன்பது தத்துவங்களையும் ஒருமைப்பாடாக நானென்றபிமானிப்பர். இந்த அபிமானத்தை அகங்காரக்கிரந்தி என்றும், சம்சாரபந்தம் என்றுஞ் சொல்லப்படும். சற்குரு கடாக்ஷத்தினாலே இந்த ஆவரணம் நீங்கி இருபத்தொன்பது தத்துவங்களின் ஒன்றற்கொன்றுள்ளபேதந் தெரிகின்றதே முத்தி. இப்படி ஆவரணசத்தியின் காரியஞ் சொல்லப்பட்டது.

இனி விக்ஷேப சத்தியினின்றும் சத்ததன் மாத்திரையான ஆகாசந்தோன்றிற்று. ஆகாசத்தினின்றும் பரிசதன்மாத்திரையான வாயு தோன்றிற்று. வாயுவினின்றும் ரூபதன்மாத்திரையான அக்கினி தோன்றிற்று. அக்கினியினின்றும் ரஸதன் மாத்திரையான அப்புதோன்றிற்று. அப்புவினின்றும் கந்ததன்மாத்திரையான பிருதிவி தோன்றிற்று. இந்தச் சூக்ஷ்ம பஞ்சபூதத்திற்குக் காரணமாயிருக்கின்ற விக்ஷேப சத்தியினிடத்திலே தமஸில் சத்துவம், தமஸில் ரஜஸ், தமஸில் தமஸ் என்னுமிவை அற்பங் கருவாக விருந்தபடியால் அதன்காரியமாகிய இந்தத் தன்மாத்திரைகளான பஞ்சபூதங்களும் முக்குணங்களுடனே பிறந்தன. இந்தப் பஞ்சபூதங்கட்குத் தன்மாத்திரைகள் என்றும், அபஞ்சீகிருதபூதங்கள் என்றும், சூக்ஷ்மபூதங்கள் என்றும், முக்குணபூதங்கள் என்றும் சாஸ்திரங்களில் நாமஞ் சொல்லப்படும்.

இந்தச் சூக்ஷ்ம பூதங்களினின்று சூக்ஷ்ம சரீரங்களும், ஸ்தூல பூதங்களுந் தோன்றும்; அஃதெங்ஙனமெனின்—

ஆகாச முதலான பஞ்சபூதங்களின் சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாகக் கூட்டிவைத்தது அந்தக்கரணம். இந்த அந்தக்கரணத்தின் ஆகாசத்தின் அம்சங் கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத்தைப் போலச் சகலமான கேள்விக்கும் இடங்கொடுத்துத் தரிக்கின்றது. இப்படித் தரிக்கின்ற * விருத்திக்கு † உள்ளம் என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் வாயுவி னம்சங்கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலைகின்றது. இப்படி அலைகின்ற விருத்திக்கு மனம் என்று பெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அக்கினியினம்சங் கூடினதற்கடையாளம், இந்த அந்தக்கரண

* விருத்தி-பரிணாமம்.

† உள்ளம் தேஜஸ் என்றும் பாடமுளது.

மும் அக்கினியைப்போல ஈதின்னதென்று விளக்குவிக்கின்றது. இப்படி விளக்குவிக்கின்ற விருத்திக்குப் புத்தி என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அப்புவினம்சங் கூடினதற் கடையாளம், இந்த அந்தக்கரணமும் அப்புவைப்போல விடயங்களிற் பற்றி இழுக்கின்றது. இப்படி இழுக்கின்ற விருத்திக்குச் சித்தம் என்று பெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் பிருதுவியி னம்சங் கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் பிருதுவியைப்போலக் கடினமாக நின்று நானென்றபிமானிக்கின்றது; இந்த அபிமானவிருத்திக்கு அகங்காரம் என்று பெயர்.

இன்னும் ஆகாசமுதலான பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே பூதத்திற் கொவ்வொரு மாத்திரையெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியமென்று சொல்லப்படும். இவைகளில் சுரோத்திரம் ஆகாசத்தினம் சமானபடியால் ஆகாசத்தின் குணமான சத்தமாத்திரத்தை அறியும்; துவக்கு வாயுவின் அம்சமானபடியால் வாயுவின் குணமான பரிசமாத்திரத்தை அறியும்; சக்ஷு அக்கினியி னம்சமானபடியால் அக்கினியின் குணமான ரூபமாத்திரத்தை அறியும்; சிங்குவை அப்புவினம்சமானபடியால் அப்புவின் குணமான கந்தமாத்திரத்தை அறியும்; ஆக்கிராணம் பிருதுவினம்சமானபடியால் பிருதுவியின் குணமான கந்தமாத்திரத்தை அறியும். இப்படி ஐந்தும் ஒன்றோடொன்று கூடாதபடியால் ஒன்று மற்றொன்றின் குணத்தைக் கிரகிக்கவறியாது அந்தக்கரணத்தில் ஐந்து மாத்திரையும் ஒன்றாய்க் கூடினதுகொண்டு ஐந்திந்திரியங்களினாலும் ஐந்து விடயங்களையும் அறியும். இந்தச் சத்துவகுணத்தி லுண்டான அந்தக்கரணம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும் ஆகப்பத்தும் சத்துவாம்சமானபடியால் ஞானசாதனமாயின.

இன்னம் ஐந்து பூதங்களினுடைய இராஜசாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரை யெடுத்து ஒன்றாய்க் கூட்டிவைத்தது

வியாநாதி பஞ்சவாயுக்கள். இவைகளில் வியானவாயு ஆகாசத்தி னம்சமானபடியால் ஆகாசத்தைப்போலச் சர்வாங்கமும் வியாபித் திருக்கும். பிராணவாயு வாயுவினம்சமானபடியால் வாயுவைப்போல இருதயத்திலிருந்து நாசியாதி பரியந்தம் அலையும். அபானவாயு அக்கினியினம்சமானபடியால் அக்கினியைப்போலச் சாடராக்கினி யாக உஷ்ணித்துக்கொண்டு குதத்தைப்பற்றிநின்று உண்ட அன்ன பானாதிகளைச் சீரணிப்பிக்கும். சமானவாயு அப்புவினம்சமானபடி யால் சரீர நடுவான நாபித்தானத்தினின்று உண்ட அன்னரஸங் களை அப்புவைப்போல இழுக்கும். உதானவாயு பிருதிவியி னம்ச மானபடியால் கண்டத்தைப்பற்றிப் பிருதிவியைப்போலக் கடின மாகநின்று உண்ட அன்னபானாதிகளைக் கடையும். இந்தப் பஞ்ச வாயுக்களையு மல்லாமல் வாந்தி பண்ணுவிக்கின்றவன் நாகனென் றும், இமைத்து விழிப்பிக்கின்றவன் கூர்மனென்றும், குறுகுறுத் துத் தும்பச்செய்கின்றவன் கிரிகரனென்றும், கொட்டாவிகொள் ளச் செய்கின்றவன் தேவதத்தனென்றும், வீங்கச் செய்கின்றவன் தனஞ்செயனென்றும் வேறே ஐந்து வாயுக்களுண்டென்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இவ்வைந்தும் பிராணனுடைய தொழிலானபடி யாய வேறல்ல. இன்னம் ஆகாச முதலிய பஞ்சபூதங்களினுடைய இராஜசாம்சத்திலே பூதத்திற்கு ஒவ்வொரு மாத்திரையெடுத்துத் தனித்தனியே வைத்தது வாக்காதி கர்மேந்திரியமென்று சொல் லப்படும்.

இவைகளில் ஆகாசத்தினிடமாக வாக்கு வசனிக்கும். வாயுவி னிடமாகப் பாணி இடுதல், ஏற்றம்செய்யும். அக்கினியினிடமாகப் பாதம் நடக்கும். அப்புவினிடமாகப் பாயுரு மலசலாதிகளை வெளி யிலேதள்ளும். பிருதுவியினிடமாக உபஸ்தம் சுகத்தைப்பண்ணும். இந்த ஐந்துந் தனித்தனியே இருந்துகொண்டு மறுதொழில்செய்ய மாட்டாது. வியாநாதி வாயுக்கள் ஐந்துமாத்திரையும் ஒன்றாய்க்கூடி னதுகொண்டு கர்மேந்திரியம் ஐந்தின்வழியினாலும் ஐந்து தொழில்

களையுஞ் செய்துமுடிக்கும். இந்தவாயுக்களைந்தும், கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்தும் ஆகப்பத்தும் இரஜசாம்சமானபடியினால் கிரியாசாதனமாயின. அந்தக்கரணம்-ரு, ஞானேந்திரியம்-ரு, வாயுக்கள்-ரு, கர்மேந்திரியம்-ரு ஆக இருபது தத்துவங்களும் சூக்ஷுமசரீரமென்று சொல்லப்படும். இந்த சூக்ஷுமசரீரத்தை மாயாப்பிரதி விம்பனாகவிருக்கின்ற ஈசுரன் அவித்தையாய் பிரதிவிம்பராகிய சீவர்கள் அனேகராகையால் ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு சரீரமாகச் சிருஷ்டித்தளித்தான். அப்போது பஞ்சபூதத்தினுடைய சாத்வீகாம்சமும் இரஜசாம்சமும் செலவழிந்தன. தாமதகுணமாத்திரஞ் சேடித்தது. சூட்சுமசரீரம் வாங்காத சீவர்களுக்கெல்லாம் இன்னுமொரு சிருட்டிக்கு ஆகட்டுமென்று நிறுத்தினார். இப்படிச் சூட்சும சரீர கற்பனை சொல்லப்பட்டது.

இனித் தூலபூத வுற்பத்தி சொல்லுகின்றோம், அஃதெங்ஙனமெனின்—தமோம்சமா யிருக்கின்ற ஐந்து பூதங்களையும் ஒவ்வொன்றை இரண்டிரண்டாகப் பகுத்து முதற்பாதி ஐந்தையும் ஒவ்வொன்றை நந்நான்காகப் பகுத்து இரண்டாம்பாதி ஐந்தில் தன்னம்சத்துடனே கூட்டாமல் மற்றை நான்கு பூதங்களுடன் அரைக்கால் அரைக்கால் மாத்திரையாகக் கொடுக்கின்றது * பஞ்சீகரணமென்று சொல்லப்படும்.

இப்படிப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின தூல பூதங்களிலே ஆகாசத்திலே பரிச ரூப ரஸகந்தங்களாகிய நான்குகுணங்களும் வியாப்பியமானபடியால் அதிருசியமாய்ப்போக நிசகுணமாகிய சத்தந்திருசியமாம். வாயுவிலே ரூப ரஸ கந்தமாகிய மூன்று குணங்களும் வியாப்பியமானபடியினால் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரண குணமாகிய சத்தமும், நிசகுணமாகிய பரிசமுந் திருசியமாம். அக்கினி

* பஞ்சீகரணம்-ஒவ்வொரு பூதத்தில் ஐந்து ஐந்து பூதங்களைச் சேர்த்துப் பண்ணுவது.

யிலே ரஸகந்தமாகிய இரண்டு குணங்களும் வியாப்பியமானபடியி ஞல் அதிருசியமாய்ப்போகக் காரண குணங்களாகிய சத்த பரிச மும் நிசகுணமாகிய ரூப்முந் திருசியமாம். அப்புவிலே கந்தகுணம் வியாப்பியமானபடியினுல் அதிருசியமாய்ப் போகக் காரணகுணங் களாகிய சத்த பரிச ரூபமும், நிசகுணமாகிய ரசமுந் திருசியமாம். பிருதுவியிலே காரண குணங்களாகிய சத்த பரிச ரூப ரசமும், நிச குணமாகிய கந்தமுந் திருசியமாம்.

முன் சூட்சும பூதங்களினின்றும் சூட்சும சரீரங்கள் தோன் றினுற்போலப் பஞ்சீகரணம் பண்ணின ஸ்தூல பூதங்களி னின் றும் ஆறு தத்துவமாய், நால்வகைப் பிறப்பாய், மூவகைச் சாதியா யிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரங்கள் தோன்றின.

இவற்றுள் ஆறு தத்துவங்களாவன—சர்மம், உதிரம், மாமி சம், சனுப்பு, அத்தி, மச்சை இவைகளாம்.

நால்வகைத்தோற்றங்களாவன—சராயுஜம், அண்டஜம், சுவே தஜம், உத்பீஜம் இவைகளாம்.

மூவகைச்சாதிகளாவன—இகலோக பரலோகபுத்தி இரு வகையுங் கொடுக்கின்ற மாநுட சரீரம் உத்தமசாதி. பரலோக புத்தியை மறைத்து இகலோக புத்தியை மாத்திரங் கொடுக்கின்ற பசு பக்ஷி முதலானவை மத்திமசாதி. இரண்டுலோகப் புத்தியை யும் மறைத்திருக்கின்ற மரம், கொடி, செடி முதலியவை அதம சாதி. இப்படிப் பிருதிவி தத்துவமா யிருக்கின்ற பூலோகத்திற் கண்டாற் போல அப்பு, அக்கினி, வாய்வு, ஆகாசம் எண்ணப் பட்ட தத்துவங்களாய் நிரை நிரையே யிருக்கின்ற பிதிர்லோகம், தேவலோகம், யட்ச, கந்தர்வ, சித்தர் லோகங்களிலும் நட்சத்திர மாகத் தோற்றுகின்ற சந்திரன் முதலான பிதிர்க்கள், சூரியன் முதலான தேவதைகள், கந்தருவர், சித்தர் என்னப்பட்டவர்கள் உத்தமசாதி. காமதேனு, அயிராவதம், அன்னம், கருடன் முதலா

னவை மத்திமசாதி. கற்பகவிருட்சம், பாரிசாதம் முதலானவை அதமசாதி. இந்தத் தூலசரீரமே அன்னமயகோசம் சூட்சும சரீரம் மூன்று கோசங்களா யிருக்கும்.

அஃதெங்ஙனமெனின்—பிராண வாயுவும், கர்மேந்திரியங்களுங் கூடிப் பிராணமயகோசம். மனதும், ஞானேந்திரியங்களுங் கூடி மனோமயகோசம். புத்தியும், ஞானேந்திரியங்களுங் கூடி விஞ்ஞானமயகோசம். காரண சரீரமே ஆனந்தமயகோசம். இப்படிப் பஞ்சகோசஞ் சொல்லப்பட்டன.

ஆறு தத்துவங்களா யிருக்கின்ற ஸ்தூல சரீரத்திலே இருபது தத்துவங்களா யிருக்கின்ற சூட்சுமசரீரமிருக்கின்றது.

அஃதெப்படியெனின்—கர்மேந்திரியங்களுள் வாக்கும், ஞானேந்திரியங்களுள் சிங்ஙுவையும், வாயிலிருக்கும் உதானவாயுவும், மனதும் கண்டத்திலே யிருக்கும். பிராணவாயுவும், புத்தியும் இருதயத்திலே யிருக்கும். சமானவாயுவும் சித்தமும் நாபியிலிருக்கும். அபானவாயுவும் பாயுருவும் குதத்திலிருக்கும். வியான வாயுவும், ஞானேந்திரியங்களுள் துவக்கும், அகங்காரமும் சர்வாங்கமும் வியாபித்திருக்கும். உச்சியிலே உள்ளமும், கருவிழி நுனியிலே சக்ஷுந்திரியமும், காதிற்குள்ளே சுரோத்ரேந்தியமும், மூக்கு நுனியிலே கிராணேந்திரியமும், கழுத்திற்குமேலே தனித்தனியே யிருக்கும். கழுத்திற்குக் கீழே கை, கால், குய்யங்களில் பாணி, பாதம், உபஸ்தம் மூன்றுந் தனித்தனியே யிருக்கும். இப்படித் தூலசரீர தத்துவங்கள் ஆறு. அதிற் குடிபுகுந்த சூட்சுமசரீரதத்துவங்கள் இருபது ஆகத் தத்துவங்கள் இருபத்தாறும் பஞ்சபூதங்களின் காரியமானபடியினாலே ஒருமைப் பாடாகக் காரிய சரீரமென்று சொல்லப்படும்.

அவித்தையிற் பிரதிவிம்பித்த காரண சரீரமும் சிதாபாசனும் சாக்கிரத்திலே இந்த இருபத்தாறு தத்துவங்களுடனே கலந்து

நின்றபோது விசுவனென்றும், வியவகாரிக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். சொப்பனத்திலே தூலசரீரத்தை விட்டு அந்தக்கரணத்துடனே கூடிநின்றபோது தைஜனென்றும், பிராதிபாசிக சீவனென்றும், சொப்பன கற்பித னென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். சுழுத்தியிலே காரியசரீர தத்துவங்கள் இருபத்தாறையுங் கைவிட்டுக் காரண சரீரத்தை மாத்திரம் பொருந்தி யிருக்கும்போது பிராக்ஞ னென்றும், பாரமார்த்திக சீவனென்றுஞ் சொல்லப்படுவன். பிரம சைதன்னியமும் சாக்கிரத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது சீவாத்மாவென்றும், சொப்பனத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது அந்தராத்மாவென்றும், சுழுத்திற்குச் சாக்ஷியாயிருக்கும்போது பரமாத்மா வென்றும், அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கும்போது ஞானாத்மாவென்றும், கூடஸ்தனென்றுஞ் சொல்லப்படும். இப்படிச் சீவனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனி ஈசுரனுக்கு மூன்று சரீரங்களும், மூன்றவஸ்தைகளுஞ் சொல்லப்படும். கற்பிதப் பிரபஞ்ச வடிவமாகத் தோன்றுகின்ற தூல பஞ்சபூதங்களும், அந்தப் பூதங்களிலே தோன்றின மூன்று சாதியா யிருக்கின்ற தூலசரீர சமஷ்டியுங்கூடி ஈசுரதூல சரீரம் என்றும் விராட்டென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதினுடனே கூடிச் சாக்கிராவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் வைசுவானரன் என்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் பிரமாவென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சூட்சும பூதங்கள் ஐந்தும், அந்தப் பூதங்களிலே தோன்றின சூட்சுமசரீர சமஷ்டியுங்கூடி ஈசுரசூட்சுமசரீரம் என்றும், இரண்யகர்ப்பன் என்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சொப்பனாவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் சூத்திராத்மாவென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் விஷ்ணு வென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இந்தத் தூல சூட்சுமம் இரண்டின் வாசனையுடனே கூடியிருக்கின்ற மாயை ஈசுரகாரண சரீரம் என்றும், அவ்வியாகிருத மென்றுஞ் சொல்லப்படும். இதனுடனே கூடிச் சுழுத்தி யவஸ்தையைப் பொருந்துகின்ற ஈசுரன் அந்தரியாமியென்றும், இந்த இருவகைக்கும் அதிஷ்டான சைதன்னியம் உருத்திரன் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

சீவன், தன் மூன்றவஸ்தைகளிலும் தன் மூன்று சரீரங்களாயிருக்கின்ற இருபத்தேழு தத்துவங்களுடனும் நானென்றுகலந்து நிற்கின்றதுபோல ஈசுரனுந் தன் மூன்றவஸ்தைகளிலுந் தன் மூன்று சரீரங்களா யிருக்கின்ற முப்பத்திரண்டு தத்துவங்களுடனும் கலந்து நிற்பன்.

ஆகையினாலே சீவ சிதாபாசன் தன் சரீரமாத்திரமே கலந்து நிற்பன். ஈசுரன், தன் சரீரமாகிய சகல சரீரங்களோடும் சகல பிரபஞ்சங்களோடுங் கலந்து நிற்பன். இந்த இருவகைக்கும் சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரமசைதன்னியமும், சகல சரீரங்களிலும் சகல பிரபஞ்சங்களிலும் நிறைந்து அப்பாலும் பத்துத் திக்கையும் அக்கிரமித்து எல்லையற்றிருக்கும்.

சீவனுக்குத் தூலசரீர வியவகாரத்திற்கு அன்னமயமான சட்கோசதத்துவங்கள்-சு, சூட்சும சரீர தத்துவங்கள்-உ0, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவங்கள்-ருக.

சூட்சும சரீர வியவகாரத்திற்கு சூட்சும சரீரதத்துவங்கள்-உ0 சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவங்கள்-உரு.

காரண சரீர வியவகாரத்திற்குச் சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, சீவவியவகாரத்திற்குச் சீவன், ஈசுரன், பிரமம் ங, சாக்ஷி வியவகாரத்திற்குச் சாக்ஷி-க, ஈசுரனுக்குத் தூலசரீரவியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி அன்னமயகோச தத்துவங்கள்-சு, சமஷ்டி

சூட்சும சரீர தத்துவங்கள்-உ0, சமஷ்டி சீவன், அவித்தை-உ, ஈசுரன், வித்தை, பிரமம்-ந, தூலபூதங்கள்-ரு, ஆகத் தத்துவங்கள்-நக.

சூட்சுமசரீர வியவகாரத்திற்குச் சமஷ்டி சூட்சுமசரீர தத்துவங்கள்-உ0, சமஷ்டி, சீவன், அவித்தை-உ, சூட்சுமபூதங்கள்-ரு, வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-ந, ஆகத் தத்துவங்கள்-ந0.

காரண சரீர வியவகாரத்திற்கு வித்தை, ஈசுரன், பிரமம்-ந. ஈசுர வியவகாரத்திற்கு ஈசுரன், பிரமம்-உ, பிரம வியவகாரத்திற்கு பிரமம்-க, இந்திரிய வியவகாரத்திற்கு இந்திரியம்-க, சட்கோச தத்துவங்கள்-கூ, அந்தக்கரணம்-ரு, வாயு-ரு, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவங்கள்-உஉ.

மனோராச்சிய வியவகாரத்திற்கு அந்தக்கரணம்-ரு, சீவன், ஈசுரன், அவித்தை, வித்தை, பிரமம்-ரு, ஆகத் தத்துவங்கள்-க0, இப்படித் தத்துவங்களினுடைய தோற்றமும், நிலையுஞ் சொல்லப்பட்டன.

இனித் தத்துவங்கள் ஒடுங்குகின்றவழி சொல்லுகின்றோம்.

சகல சீவரிடத்திலுமிருக்கின்ற தூலசரீரங்களனைத்தும், தமக்கு ஆதாரமான தூல பூதங்களிலே மடிந்து, பூதமாத்திரமாக ஒடுங்கும். இந்தத் தூலபூதங்களும், பஞ்சீகரணம் விட்டுத் தன்மாத்திரைகளான தமோகுண பூதங்களாக மிஞ்சும். அப்போது கேவலம் இரண்ய கர்ப்பாவஸ்தையென்று சொல்லப்படும். சூட்சுமசரீர தத்துவங்களிருபதுங் கட்டுவிட்டுப் பூதங்களினுடைய சத்துவகுணமும் இரஜோகுணமுமாக ஒடுங்கும். அஃதெங்ஙனமெனின்—

சகல பிராணிகளிடத்திலு மிருக்கின்ற அகங்காரமும், கிராணேந்திரியமும், உதானவாயுவும், உபஸ்தேந்திரியமும் பிருதிவியில் ஒடுங்கும். சித்தமும், சிங்நுவையும், சமானனும், பாயுருவும்

அப்புவில் ஒடுங்கும். புத்தியும், சட்சுவும், அபானனும், பாதமும் அக்கினியில் ஒடுங்கும். மனதும், தொக்கும், பிராணனும், பாணியும் வாயுவில் ஒடுங்கும். உள்ளமும், சுரோத்திரமும், வியானனும், வாக்கும் ஆகாசத்தில் ஒடுங்கும். அப்போது பழையபடியே முக்குண பூதங்களாகும். இந்த சூட்சுமபூதங்களும், பிருதிவி அப்புவில் கரைந்து ஒடுங்கும். அப்புவும் அக்கினியில் சுவறி ஒடுங்கும். அக்கினியும் விளக்கைப்போல வாயுவிலணைந்து ஒடுங்கும். வாயுவும் ஆகாசத்திலே ஓய்ந்து ஒடுங்கும். ஆகாசமும் விக்ஷேபசத்தியில் ஒடுங்கும். ஆவரணசத்தியும், விக்ஷேபசத்தியும் மூலப்பிரகிருதியின் தமோகுணமாத்திரமாய் ஆலமரம் ஆலம் வித்தில் ஒடுங்கினாற்போல் இன்னும் ஒரு சிருஷ்டிக்கு வித்தாக மாயையிலும், அவித்தையிலும் ஒடுங்கும். இந்த மாயையும் அவித்தையும் அதி நுண்மையான மூலப்பிரகிருதியென்று சொல்லப்பட்ட விந்து தத்துவத்தில் ஒடுங்கும். அந்தவிந்துவும், பாம்பென்கின்ற பெயர்போய் பழுதையாகக் கண்டாற் போலத் தனக்கு அதிஷ்டான சைதன்னியமான பிரமசைதன்னிய மாத்திரமாக ஒடுங்கும். இப்படிப் பொய்யெல்லாம் மெய்ப்பொருள் ஒன்றாகக் கண்டு, அதுவே சுபாவசித்தமாய் நிசமாயிருக்கின்ற தன் வடிவெனக் கண்டு தெளிந்து கவலை கெட்டிருக்கின்றவனே சீவன் முத்தன். இப்படித் தத்துவங்களின் ஒடுக்கஞ் சொல்லப்பட்டது.

இப்படித் தோற்றி ஒடுங்கின தத்துவங்கள்-௩௬, அவையாவன—

பூதங்கள்-௫. ஸ்தூல சரீரதத்துவங்கள்-௬. சூட்சுமசரீரதத்துவங்கள்-௨௦. காரண சரீரமான மாயை அவித்தை-௨. இவற்றில் பிரதி விம்பித்த சீவன், ஈசுரன்-௨. இவைகட்கெல்லாம், அதிஷ்டான சைதன்னியமா யிருக்கின்ற * பிரமம்-௧, ஆக-௩௬.

* பிரமத்திற்குத் தோற்றமொடுக்கங் கூறினது நாமகற்பனையைப்பற்றி யென்க.

இவைகளில் பூதங்கள்-ரு, மாயை-க, மாயாப் பிரதிபிம்பரான ஈசுரன்-க, பிரமம்-க, ஆக இந்த எட்டும் சகல பிராணிகளுக்குஞ் * சமுதாயமாக அநுபவிக்கப்படும். மற்றை இருபத்தெட்டும், அவ்வனவனுக்குப் † பிருதக்காக அனுபவிக்கப்படும். அஃதெங்ஙனமெனில், பிருதிவி தத்துவம் ஒன்று இறக்கில் எல்லோருக்கும் ஆகாரமில்லை. மழை மறுக்கில் எல்லோருக்குஞ் சலமில்லை. தேயுவில்லாதிருந்தால் பாகமில்லை. வாடை தென்றல் இல்லாவிட்டால் வாயு வியக்கமில்லை. ஆகாசம் இறக்கில் ஒருவருக்கும் அவகாசமில்லை. மாயையும், மாயாப் பிரதி விம்பரும் இறக்கில், சகல சமயங்களுக்குந் தெய்வமில்லை. பிரமமில்லையேல் ஒருவருக்கும் அறிவில்லை. ஆகையால் இந்த எட்டும் எல்லாருக்குஞ் சமுதாயமாம். பிருதக்கு எங்ஙனமெனில், ஒருவனுக்கு ஸ்தூல சரீரம் இறக்கில், எல்லோருக்கும் ஸ்தூல சரீரம் இறவாதபடியினலும், சூட்சும சரீரத்தில் ஒருவனுக்கு அங்க ‡ வைகல்யம் வந்தால் எல்லோருக்கும் வாராதபடியினலும், முத்தராயிருந்த சுகர் வாமதேவர் முதலானபேருக்கு அவித்தையும், சீவனும் இறந்துபோயிருக்க மற்றைப்பேருக்கெல்லாம் அவித்தையும், சீவனும் இறவாதபடியினலும் இந்த இருபத்தெட்டுத் தத்துவங்களும் அவனவனுக்குப் பிருதக்கென்பதிலே சந்தேகமேயில்லை.

இந்தத்தத்துவங்கள் ௩௬-ல் எப்போதும் தானகவே காணப்படுகிற தத்துவம்-க. எப்போதும் தனக் கன்னியமாகக் காணப்படுகிற தத்துவங்கள்-எ. தானகவும் தனக் கன்னியமாகவும் அநுபவிக்கப்படுகிற தத்துவங்கள்-உஅ. அஃதெங்ஙனமெனில்.

அவஸ்தாத்திரய சாக்ஷியாயிருக்கின்ற பிரமசைதன்னியம் எல்லாவவஸ்தைகளிலுந் தானகவிளங்குகையினலும், மற்றதத்துவங்

* சமுதாயம்-பொது. † பிருதக்கு-வேறு. ‡ வைகல்யம்-குறைவு.

கள்போலத் தனக்கன்னியமாக விளங்காதபடியினாலும் அந்தப் பிரமசைதன்னியம் ஒன்றுமே தானாகக் காணப்படுகிறது. பஞ்ச பூதங்கள்-ரு. மாயை, மாயாப்பிரதிவிம்பர்-உ. ஆக எழும் தந்தந் தொழிலான வெட்டு, குத்து, உழவு பஞ்சகிருத்தியம் தசாவதார முதலானவை ஒருகாலும் தன்னுடைய தொழிலாகக் காணப் படாதபடியினாலே தனக்கன்னியங்களே யல்லாமல் தானாகமாட் டா. மற்றை உ௮-தத்துவங்களுள்ளே நான் பிராமணன் நான் க்ஷத்திரியன், நான் வைசியன், நான் சூத்திரன், நான் பிரமசாரி, நான் கிருகஸ்தன், நான் வானப்பிரஸ்தன், நான் சன்னியாசி, நான் ஆண்மகன், நான் பெண்மகள், நான் கரியன், நான் சிவப்பன், நான் கட்டையன், நான் நெட்டையன், நான் பருத்தேன், நான் இளைத் தேன் என்று தானாக வழங்குகிற ஸ்தூல சரீரம் ஆறு தத்துவங் களும், மற்றொரு வேளையிலே தனக்கு புறம்புபட்டு என் மாடு, என் கன்று என்றாற் போல, என் சரீரம் பருத்தது என் சரீரம் இளைத்தது, என் மயிர் நரைத்தது, என் சரீரம் பிறந்து இத்தனை நாளாயிற்றென்று தான்வேறு, தூலசரீரம் வேறாக வழங்குகிறபடி யினாலும், நான்கண்டேன், நான்கேட்டேன், நான்தொட்டேன், நான்போகித்தேன், நான்கொடுத்தேன், நான்வாங்கினேன், நான் நடந்தேன், நான்புசித்தேன், நான்சிந்தித்தேன்,நான்நிச்சயித்தேன் நான் இந்தப் பஞ்சத்திற்குச் சீவித்தேன் என்று தானாக வழங்கு கிற சூட்சும சரீர தத்துவங்கள் இருபதும், மற்றொரு வேளையிலே தனக்குப் புறம்புபட்டு என் வீடு, என் உடமை என்றாற்போல என் கண், என் காது, என் மூக்கு, என் நாக்கு, என் கை, என் கால், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், என் பிரா ணன் என்று தான் வேறு அவைகள் வேறாக வழங்குகிறபடியினா லும், நான் அறிவேன், நான் அறியேன், என்று தானாக வழங்குகிற அஞ்ஞானமும், சிதாபாசனும் மற்றொரு வேளையிலே தனக்கு புற ம்புபட்டு என் அஞ்ஞானம், என் சீவன் என்று வழங்கக்கண்டபடி

யினும் இந்த உஅ-தத்துவங்களும் தானாகவும், தனக்கு அன்னிய மாகவும் வழங்குகின்றது சித்தம்.

இப்படிச் சொன்ன குருவைப் பார்த்துச் சீடன் கேட்கும்படி இந்த உஅ-தத்துவங்களுந்தானானால் சாக்ஷியைப்போல ஒருதன்மை யாகத் தோற்றவேண்டுமே யல்லாமல், பஞ்சபூதங்களைப்போலத் தனக் கன்னியமாகக் காணக்கணக்கில்லை. இந்த உஅ-ம் தனக்கன் னியமேயானால் எப்போதும் புறம்புபட்டே இருக்கவேண்டுமென்றித் தானாக வழங்கக் கணக்கில்லை. தானுமாய் தனக்கன்னியமுமாய் இருக்குமென்கிறது இருட்டாதித்தன் என்றாற்போலும், வெள் ளாழதீக்ஷிதன் என்றாற்போலும் விருத்தமா மென்னுஞ் சங்கைக்கு பரமார்த்தமாகத் தான் என்கிறது ஒருவகையும், அத்தியாசத்தினா லே தான் என்கின்றது ஒருவகையும் ஆக இருவகையும் உண்டு. சாக்ஷிசைதன்னியத்தைத் தான் என்கின்றது பரமார்த்தமல்லாமல் உபசாரமல்ல. தனக்கன்னியமா யிருக்கின்ற இந்த உஅ-யும் தான் என்கின்றது கட்டையைக் கள்ளனென்றாற்போலும், பழுதைப் பாம்பென்றாற்போலும், புத்திரதாராதிகளைத் தான் என்றாற்போ லும் மயக்கமேயல்லாமல் உண்மையல்ல. ஆகையினால் அஞ்ஞான காலந்தொடங்கித் தானல்லவென்று காணப்பட்டதத்துவங்கள்-எ. இப்போது இப்படிப்பட்ட விவேகம்பண்ணின பிற்பாடு தானல்ல வென்று காணப்பட்ட தத்துவங்கள்-உஅ. ஆக இந்த ஙடு-தத்துவங் களையும் அதற்குச் சொன்ன குணங்குறிகளுடனே கூடக் காண் கின்ற அறிவானது கடத்தைப் பார்க்கின்றவன் கடத்திற்குப் புறம் பாகவேயிருந்து கடத்தைப் பார்க்கின்றதுபோல அவைகட்கன் னியமாகவே யிருந்து அவைகளை அறிகின்ற-தென்றும், முப்பத் தாறுந் தத்துவமாகிய அதுவே தானென்றும், அதுவே பரமசிவ மென்றும் கலக்கமறத் தெளிந்தவனே சிவதரிசனமுடைய சீவன் முத்தனென்று சொல்லப்படுவனென் றுத்தரம்.

இப்படிப் பிரமமே தாமென்றும், மற்றை நூ-தத்துவங்களும் தமக் கன்னியமென்றும் பிரித்தறியாத அவிவேகிகள் அகங்காரக் கிரந்தியினாலே புத்திரதாராதிகள் தபிக்கின்றதைத் தாம் தபிக்கின்றோம் என்கிற மூடத்தனம்போல, இந்த உஅ-னுடைய தொழில்களையும் தந்தொழிலென்று மயங்குகின்றபடியினாலே இந்த உஅ-னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினாற் கட்டுப்பட்டு அந்தக் கர்மத்தின்படியே சனன மரணாதி சம்சாரத்திலே அடிபடுகிறோமென்று மயங்குவர்.

பிரமனைத் தன்னியமே தானென்றும், மற்றை நூ-ம் தானல்லவென்றுந் தெளிந்த விவேகியானவன் அகங்காரக் கிரந்தியற்றபடியினால் இந்த உஅ-னுடைய தொழில்களையும் நான்செய்யவில்லையென்றும் இந்த உஅ-ம் புசிக்கின்றதை நான்புசிக்கவில்லையென்றும் திடப்படத்தேறி மயக்கமற்றிருக்கின்றபடியினால் இந்த உஅ-னாலும் ஆர்ச்சிக்கப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களினின்றும் விடுபட்டுக் கர்மமில்லாதபடியினால் சனன மரணாதி சம்சாரமில்லாமல் முத்தனாய்ப் பிரமமாத்திரமாகவே யிருப்பன்.

இவனைச் சீவன்முத்தன் என்றும், திடப்பிரக்ஞன் என்றும், அதிவர்ணாச்சிரமி என்றும், குணாதீதன் என்றும், பகவத்பக்தன் என்றும் பிராமணன் என்றும் வாசிட்ட முதலிய சாஸ்திரங்கள் முறையிடுகின்றன. சகலரும் இந்தத்தத்துவங்களை விசாரம்பண்ணி மோக்ஷமடையக்கடவர்கள்.

நாநாசீவவாதக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் துணை.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தாவது,

வேதாந்தத் தத்துவக்கட்டளை.

காப்பு.

தந்தையா யாவானுஞ் சார்கதியிங் காவானு
மந்தமிலா வின்பநமக் காவானு—மெந்தமுயிர்
தானகு வானுஞ் சரணகு வானுமருட்
கோனகு வானுங் குரு.

தத்துவங்கள்-கசு.

இவை முதற்றத்துவம்-௩௦, இரண்டாந் தத்துவம்-௩௦, மூன்றாந் தத்துவம்-௩௬, எனப் பிரிக்கப்பட்டு வழங்கும்.

முதற்றத்துவம்-௩௦.

பூதம்-௫, பொறி-௫, புலன்-௫, கன்மேந்திரியம்-௫, கன்மவிஷயம்-௫, கரணம்-௪, அறிவு-க, ஆக-௩௦.

இரண்டாந்தத்துவம்-௩௦.

நாடி-க௦, வாயு-க௦, சயங்கள்-௫, கோசம்-௫, ஆக-௩௦.

மூன்றாந்தத்துவம்-௩௬.

ஆதாரம்-௬, மண்டலம்-௩, மலம்-௩, தோஷம்-௩, ஏடணை * ௩, குணம்-௩, இராகம்-அ, வினை-உ, அவஸ்தை-௫, ஆக-௩௬.

* ஈஷணை என்னும் இச்சைப்பொருட்டான வடமொழியானது விதிவழியே ஜகாரவீராய் ஈட்ணை என நின்று மரூஉ வழக்கால் ஏட்ணை என வழங்குகின்றது.

முதற்றத்துவம் ௩௦-ன் வரலாறு.

பூதம்-ரு.

பிருதிவி-மண், அப்பு-நீர், தேயு-அக்கினி, வாயு-காற்று, ஆகாயம்-வெளி.

பொறி-ரு.

சோத்திரம்-செவி, தொக்கு-உடம்பு, சட்சு-கண், சிங்ஙுவை-நாக்கு, ஆக்கிராணம்-மூக்கு.

புலன்-ரு.

சத்தம்-கேட்கப்பட்டது. (செவிக்குயிர்க்கூறு.)
பரிசம்-சிதோஷ்ணுதியறிவு. (உடம்புக்குயிர்க்கூறு)
உருவம்-காணப்பட்டது. (கண்ணுக்குயிர்க்கூறு)
இரசம்-அறுசுவையறிவு. (நாவுக்குயிர்க்கூறு)
கந்தம்-நற்கந்ததுர்க்கவறிவு. (நாசிக்குயிர்க்கூறு)

கன்மேந்திரியம்-ரு.

வாக்கு-வாய், பாதம்-கால், பாணி-கை, பாயுரு-அபானம், உபத்தம்-குறி.

கன்மவிஷயம்-ரு.

வசனம்-வார்த்தை. (வாக்குயிர்க்கூறு)
கமனம்-நடை. (காலுக்குயிர்க்கூறு)
தானம்-கொடுத்தல்வாங்கல். (கைக்குயிர்க்கூறு)
விசர்க்கம்-விடுதல். (அபானத்துக்குயிர்க்கூறு)
ஆநந்தம்-மகிழ்தல். (குறிக்குயிர்க்கூறு)

கரணம்-ச.

மனம்-ஒன்றை நினைப்பது, புத்தி-அதனை விசாரிப்பது, அகங்காரம்-அதனைக்கொண்டு மேன்மேலு மெழும்புவது, சித்தம்-அதனைச் செய்து முடிப்பது.

அறிவு-க.

அறிவு-தன்னைக்கண்டு மகிழ்ந்திருத்தல்.

ஆக முதற்றத்துவம்-ரு௰.

இரண்டாந்தத்துவம் ரு௰-ன் வரலாறு.

நாடி-க௰.

இடை-வலதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல்போல மாறலாக இடது நாசியைப் பற்றி நிற்பது.

பிங்கலை-இடதுகாற் பெருவிரலினின்று கத்தரிக்கோல்போல மாறலாக வலது நாசியைப் பற்றி நிற்பது.

சுழுமுனை - * மூலாதாரத்தைத் தொடர்ந்து எல்லாநாடிக்கும் ஆதாரமாய் நடுநாடியாய்ச் சிரசளவு முட்டிநிற்பது.

சிங்குவை-உண்ணாக்கிலே நின்று சோறு தண்ணீர் இவைகளை விழுங்கப்பண்ணுவது.

புருடன்-வலது கண்ணளவாய் நிற்பது.

காந்தாரி-இடது கண்ணளவாய் நிற்பது.

அத்தி-வலது காதளவாய் நிற்பது.

அலம்புடை-இடது காதளவாய் நிற்பது.

சங்கினி-குறியினளவாய் நிற்பது.

குகு-அபானத்தளவாய் நிற்பது.

வாயு-க௰.

பிராணன், அபானன், வியானம், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன்.

---

* சஷும்நா என்னும் வடமொழி சுடுமுனை எனற்பாலது விதிகடந்து மரூஉ வழக்காய்ச் சுழுமுனை என்றும், வழூஉ வழக்காய்ச் சுழிமுனை என்றும் வழங்கும்.

இவற்றுள்

க-வது பிராணன் லலாட மத்தியில் தோன்றிச் சித்திர நாடியில் விழுந்து, ஒவ் என்று மூலாதாரத்திற் குதித்து, அவ் என்று நாபித்தானத்தில் முட்டி, சவ் என்று இடைபிங்கலைகளிலோடி கபாலத்தைசுற்றி, நாசியிற் பன்னிரண்டங்குலம் புறப்பட்டு, நாலங்குலங்கழன்று எட்டங்குலம் மீண்டு, தானின்றவிடத்தில் தாக்குறுவது. இப்படி நாழிகை ஒன்றுக்கு ௩௬0-சுவாசம், இரவுபகல் ௬0-நாழிகைக்கும் உகௌ00-சுவாசம்.

இந்தச் சுவாசம் உகௌ00-க்கும் விவரம்.

மூலாதாரத்தில்	சுவாசம் ௬00
சுவாதிஷ்டானத்தில்	சுவாசம் ௬000
மணிபூரகத்தில்	சுவாசம் ௬000
அனாகதத்தில்	சுவாசம் ௬000
விசுத்தியில்	சுவாசம் க000
ஆக்கினையில்	சுவாசம் க000
நாதாந்தத்தில்	சுவாசம் க000

ஆக உகௌ00-சுவாசமியங்கி, இதில் எஉ00-சுவாசம் பாழாகப் பாய்ந்து கசச00-சுவாசம் உள்ளே புகும் என்று அறிக.

உ-வது. அபானன்—குதத்தையுங் குய்யத்தையும் பற்றிநின்று மல சலாதிகளைக் கழிப்பிப்பது.

௩-வது. வியானன்—தோலிலே நின்று பரிசங்களை அறிவிப்பது.

ச-வது. உதானன்—உதராக்கினியை எழுப்பி உண்ட அன்ன சாரத்தை எஉ000-நாடி நரம்புகளிலே கலப்பித்துச் சரீரத்தை வளர்ப்பிப்பது.

ரு-வது. சமானன்—எல்லா வாயுவையும் ஏறுதல் குறைதல் செய்யவொட்டாமற் சமனாய்க் கீழ்க்கொண்டியங்குவது.

கூ-வது. நாகன்—விக்கலும் கக்கலும் உண்டாக்குவது.

எ-வது. கூர்மன்—கண்ணிலே நின்று இமைப்பிப்பது.

அ-வது. கிரிகரன்—புருவமத்தியத்தைப் பற்றி நின்று தும்மு வித்தலும் அழுவித்தலுஞ் செய்வது.

கூ-வது. தேவதத்தன்—விழித்திருக்கும்போது ஓடுவித்தலும், உலாவுவித்தலும், உயுத்தம் பண்ணுவித்தலுஞ் செய்வது.

க0-வது. தனஞ்சயன்—பிராணன் உடம்பைவிட்டுப் போனாலும் தான் பிரியாமல் நின்று உடம்பை வீங்குவித்தலும், விரிவித்தலும், புளிப்பித்தலுஞ் செய்து மூன்றுநாட்கப்பாற் கபாலத்தைப் பிளந்தோடிப்போவது.

சயம்-ரு.

அமர்வாசயம், பகிர்வாசயம், சலவாசயம், மலவாசயம், சுக்கில வாசயம்.

க-வது. அமர்வாசயம்—உண்ட அன்னசாரம் அமருமிடம்.

உ-வது. பகிர்வாசயம்—அன்னம் பகிருமிடம்.

ங-வது. சலவாசயம்—சலக்குழி இறங்குமிடம்.

ச-வது. மலவாசயம்—மலக்குழி இறங்குமிடம்.

ரு-வது. சுக்கிலவாசயம்—சுக்கிலம் பிரியுமிடம்.

கோசம்-ரு.

அன்னமயகோசம், பிராணமயகோசம், மனோமயகோசம், விஞ்ஞானமயகோசம், ஆனந்தமயகோசம்.

க-வது. அன்னமயகோசம்—சட்பாவ விகாரமாகத் தோற்றப் பட்ட தூலதேகம்.

உ-வது. பிராணமயகோசம்—பிராணனுங் கன்மேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது.

ந-வது. மனோமயகோசம்—மனதும் ஞானேந்திரியமுங் கூடி நிற்பது.

ச-வது. விஞ்ஞானமயகோசம்—புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடிநிற்பது.

ரு-வது. ஆனந்தமயகோசம்—பிராணவாயுவுஞ் சுழுத்தியுங் கூடிநிற்பது.

ஆ. இரண்டாந்தத்துவம்-ந௦.

மூன்றுந்தத்துவம் நசு-ன் வரலாறு.

ஆதாரம்-சு.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்கினை.

க-வது. மூலாதாரம்—நாற்சதுரத்துக்குள்ளே முக்கோணமாயிருப்பது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து ஓங்காரம், இதில் நிற்குந் தேவதை விநாயகன்.

உ-வது. சுவாதிஷ்டானம்—நாற்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து நகாரம்; அதிதேவதை பிரமா.

ந-வது. மணிபூரகம்—பிறைக்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து மகாரம்; அதிதேவதை விஷ்ணு.

ச-வது. அநாகதம்—முக்கோணமானது; இதனடுவே நிற்கும் எழுத்துச் சிகாரம்; அதிதேவதை உருத்திரன்.

ரு-வது. விசுத்தி—அறுகோணமானது; இதில் நிற்கும் எழுத்து வகாரம்; அதிதேவதை மஹேசுவரன்.

சு-வது. ஆக்ஞை—வட்டமாயிருப்பது, இதனடுவே நிற்கும் எழுத்து யகாரம்; அதிதேவதை சதாசிவன்.

இப்படி ஆதாரம் ஆறிலேயும், ஆறெழுத்தும், ஆறுதெய்வமும், ஆறு வீடும், அதில் ஐம்பத்தோரக்ஷரமுங் கண்டுகொள்க.

மண்டலம்-ங.

அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம், சந்திரமண்டலம்.

க-வது. அக்கினிமண்டலம்—நாற்சதுரமாய் நடுவே மூன்று கோணமாய்ப் பிருதிவியும் அப்புவுங்கூடினவிடத்தே நாலிதழுடைய புஷ்பமாயிருப்பது.

உ-வது. ஆதித்தமண்டலம்—இருதய கமல அறுகோணமெட்டிதழுடைய புஷ்பமாய் வாழைப்பூப்போன்று கீழ்நோக்கி யிருப்பது.

ங-வது. சந்திரமண்டலம்—கோடி சந்திராதித்தருதயம் ஆனாற்போலச் சிரசு நடுவே ஒவ் என்ற அக்கரத்தை முன்னிட்டுப் பேதித்து நிற்கும். இதனமிர்தகலை அக்கினிமண்டலத்தை மேனோக்கிச் சோதியாயிருக்கும். இதனடுவே பராசத்தி சுந்தராநந்தவாலையாக எழுந்தருளி யிருப்பள்.

மலம்-ங.

ஆணவம், காமியம், மாயை.

க-வது. ஆணவம்—உடம்பை நானென்றிருக்கை.

உ-வது. காமியம்—கண்டவற்றிற்கெல்லா மாசைப்படுகை.

ங-வது. மாயை—தனக்குவருவதையறியாமற் கோபங்கொண்டிருக்கை.

தோஷம்-ங.

வாதம், பீத்தம், சிலேத்துமம்.

வாதம்—வாயுவின் கோபம். பித்தம்—அக்கினியின் கோபம். சிலேத்துமம்—அப்புவின் கோபம்.

இந்த மூன்று கோபத்தாற் சகல வியாதியு முண்டாகும்.

ஏடணை-ங.

அர்த்தவேடணை, புத்திரவேடணை, உலகேடணை.

அர்த்தவேடணை—திரவியத்தைத்தேடி ஆசைப்படுதல், புத்திரவேடணை—புத்திரனைத்தேடி ஆசைப்படுதல். உலகேடணை—உலகவிஷயங்களைத்தேடி ஆசைப்படுதல்.

குணம்-ங.

இராசதம், தாமதம், சாத்வீகம்.

இராசதம்—அகங்காரமாய் வெட்டவும் குத்தவும் கடிக்கவுமாயிருப்பது. தாமதம்—மத்தமாய் உன்மத்தமாய் மத்திமமாயிருப்பது. சாத்துவிகம்—அடக்கம், அன்பு, விவேகம், ஐம்பொறியடக்கல், அருள், ஞானம், தவம், பொறை, மேன்மை, வாய்மை முதலியவற்றை யுடையதாய் நாட்டங்கொண்டிருப்பது.

இராகம்-அ.

காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாற்சரியம் இடும்பை, அகங்காரம்.

காமம்—ஆசை. குரோதம்—பிணக்கு. உலோபம்—பிடிபாடு. மோகம்—பிரியம். மதம்—கருவம். மாற்சரியம்—உறவாயும் உதட்டில் நகைப்புமாயிருந்து உட்பகை விளைவித்தல். இடும்பை—உதாசீனம். அகங்காரம்—கோபித்தல்.

வினை-உ.

நல்வினை, தீவினை.

நல்வினை—புண்ணியஞ்செய்தல். தீவினை—பாவஞ்செய்தல்.

அவஸ்தை-ரு.

சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்.

சாக்கிரம்—லலாடத்தானம். சொப்பனம்—கண்டத்தானம். சுழுத்தி—இருதயகமலம். துரியம்—நாபிக்கமலம். துரியாதீதம்—குறியிடம்.

முன்சொல்லிய சாக்கிரமானது லலாடத்தானத்தில் சத்தம், பரிசம், உருவம், இரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் இப்பதினாலுகருவிகளுடன் தன்னுடைய சந்நிதியிற் சேவிக்கத்தக்கதாகப்பராசத்தியருளால் இராசாவும் படையும்போல நிற்கும்.

இதற்குச்சாட்சி திருமந்திரம்.

கண்டனவைந்துங் கலந்தனவோரைந்து
முண்டனநான்கு மோதியுணர்ந்தபின்
பண்டையனாதி பகர்ந்தவிச்சாக்கிர
மண்டமதாக வமர்ந்திருந்தானே.

இப்பால் முன்சொன்ன பதினாலு கருவியிலே பத்துமொடுங்கி நின்ற நான்கு கரணமுஞ் சொப்பனமாகிய கண்டத்தானத்தி னிற்கும்போது கனவுகண்டு மறந்துவிட்டேனென்றறியவும்.

இதற்குச்சாட்சி திருமந்திரம்.

பண்டுமொழிந்த பதினாலுந்தன்னிலே
கண்டமதனிற் கரணங்கலந்துதான்
மண்டிவளைந்த மனைவாழ்க்கைதன்னிலே
கண்டுமறிந்துங் கனவதுவாமே.

சுழுத்தியாவது முன்சொன்ன கரணம் நான்கில் இரண்டும் ஒடுங்கி இரண்டும்வந் திருதயகமலத்திலே நின்றதென்றறியவும்.

இதற்குச்சாட்சி திருமந்திரம்.

ஆனமனமு மறிகின்றபுத்தியு
மூனையிழந்துநின் றுள்ளேயுயிர்ப்பெய்தித்
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஞானமிழந்து சுழுத்தியதாமே.

துரியமாவது இரண்டிலொன் ருெடுங்கி ஒன்றுபோய் நாபிக் கமலத்தில் நிற்குமென் றறியவும்.

இதற்குச்சாட்சி திருமந்திரம்.

கானத்தெழுந்து திரியுந்துரியந்தான்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிராக்கித்தே
தானத்தெழுந்த கருத்தின்றலையிலே
யூனைத்தவிர்ந்துமங் கோங்கிநின்ருனே.

துரியாதீதங் கெட்டவிடத்தில் ஆன்மா மூலாதாரத்திற் கிடந்துறங்குமென் றறியவும். இது முன்சொன்ன பதினுலு கருவியு மிறந்தவிடம்.

இதற்குச்சாட்சி திருமந்திரம்.

துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள்பதினுலு நஞ்சுண்டுசெத்தது
பரியபுரவியும் பாரிற்பிறந்திடந்
துரியமிருப்பிடஞ் சொல்லவொண்ணுதே.

ஆ மூன்ருந்தத்துவம்-நசு.

இதற்குச்சாட்சி திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதிலுடைக் கோயிலுள்வாழ்பவர்
செப்புமதிலுடைக் கோயில்சிதைந்தபி
ளெப்பிலனைவரு மோட்டெடுத்தாரே.

வேதாந்தத் தத்துவக்கட்டளை

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினொராவது,

ஞானக்கட்டளை.

இகபரங்களிலே யாவரொருவர்க்கு முன்செய்த தவத்தினால் ஞானத்தில் விருப்புற்றுச், சற்குருநாதன் சேவை கிடைத்து மோட்சம்பெறப் பரிபக்குவம் வந்தவிடத்து வேதாந்த தெரிசன விளக்கமே சூரியப்பிரகாச விளக்கமாயிருக்கும். மற்ற நூற்களியாவும் மின்மினி விளக்கமாயிருக்கும். ஆகையால் வேதாந்த தெரிசனமே யுண்மையெனவறிக.

இனி வேதாந்த தெரிசனஞ் செய்வதெப்படி யென்றால்? நான்கு வேதமே முப்பத்திரண்டு உபநிடதமாயும், நான்கு வாக்கியமாயும் ஆறு சாஸ்திரமாயும், இன்னும் அநேக சாகோபசாகைகளாய் விரிந்திருந்தாலும் இவை யிரண்டுவகையா யிருக்கும்.

அவையாதெனில் அற்பசுருதி வாக்கிய மென்றும், பிரபல சுருதி வாக்கியமென்றுமாம்.

இவற்றுள் அற்பசுருதிவாக்கியம் கன்மகாண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்கியம் ஞானகாண்டத்தைச்சொல்லும். இந்த ஞானகாண்டத்தைச் சொல்லாநின்ற பிரபல சுருதிவாக்கியத்தை மகாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும்.

அவ்வாக்கிய விபரம் யாதெனில்,—நான்கு வர்னமும், மூன்று பதமும், மூன்று பதார்த்தமும், மூன்றிலக்கணையுமாய் விளங்கும்.

வர்ணம் நான்காவன—சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம்.

பதம் மூன்றாவன—தற்பதம், தொம்பதம், அசிபதம்.

பதார்த்தம் மூன்றாவன—அது, நீ, ஆனாய் என்பனவாம்.

இதில் அது என்றது பரம். நீஎன்றது சீவன். ஆனாய் என்றது (ஐக்கியப்பொருளாகிய) சிவம்.

இலக்கணை வாக்கியம் மூன்றாவன—விட்டலக்கணை சம்சர்க்க வாக்கியம். விடாதலக்கணை விசிட்டவாக்கியம். விட்டுவிடாதலக்கணை அகண்டவாக்கியம்.

இப்படி விளங்கிய வேதாந்தத்துக்குத் தத்துவம்—உஅ. இந்த இருபத்தெட்டே அபரோட்சமாகிய காரிய உபாதி-எ. பரோட்சமாகிய காரண உபாதி-எ. அவத்தை-கூ. அபிமானி-கூ. முக்கியம், லட்சியம்-உ. சுத்தம் அசுத்தம்-உ.

இவைகள் விளங்கவேண்டுமானால் சிரவண மனன, நிதித்தியாசனத்தினால் விளங்கவேண்டும்.

சிரவணமாவது—முன்சொன்ன வேதாந்தப் பொருளைக் குருநாதன் பக்குவனுக்குச் சொல்லக்கேட்பது.

மனனமாவது—அதைச் சீடன் சதா சிந்திப்பது.

நிதித்தியாசனமாவது—சிந்தித்தபடியே அறிவது. இவைகளே தத்துவதெரிசனமாம்.

இனிமுன்சொன்ன வேதாந்ததத்துவம்
இருபத்தெட்டாவன.

சகளவடிவமான அசித்துருவதத்துவம்-உச. நிட்களவடிவமான சித்துருவதத்துவம்-ச. இதில் தோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியம்-ரு. வாக்கு, பாதம், பானி பாயுரு, உபத்தம் ஆகிய கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக பொறி-கo. இவைகளின் விஷயங்களாகிய சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் ஆகிய-கo. மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய அந்தக்கரணம்-ச. ஆக அசித்

துருவ தத்துவம்-உச. புருடன், காலபரம், வியோமம், பரம் ஆக சித்துருவ தத்துவம்-ச. ஆக தத்துவம் இருபத்தெட்டு.

இந்த இருபத்தெட்டு தத்துவமே சகம், சீவன், பரம் எனமூன்றுபொருளாய் விளங்கும் அதெப்படியெனில்; உச-தத்துவமும் சகமாகவிளங்கும். புருடன், காலபரம், வியோமம் மூன்றும் சீவனாக விளங்கும். பரம் ஒன்றுமே சிவமாகவிளங்கும். இதே இன்னம் சத்தியம், பரம், ஞானம், சீவன், அநந்தம், சராசரம், ஆனந்தம், சகல புவனமாகவும் விளங்கும். இதுவே தத்துவதெரிசனமாம்.

க. இனிதொம்பதசிரவணம்.

முன் தற்பதத்தைச் சொல்லாமல் தொம்பதத்தை முதற்சொன்ன தெதனாலெனில்:—நீ யென்ற பதார்த்தமாகிய சீவன் நிர்விகாரியாய்ச், சித்துருவமா யிருந்தும் அதையறியாமல் சடத்தைத் தானென் றறிந்திருப்பதால், இச் சடம் நீயல்லவென்று விலட்சணப்படுத்திப் போதிப்பதற்காக அது நீ ஆனாய் என்ற வாக்கியத்தை நீ அது ஆனாயென்றும், தத்தொமசியென்ற வாக்கியத்தை தொந்தத்தசி யென்றும், அன்வயப்படுத்தி யுரைக்கலாயிற்று.

இனி தொம்பத வுபாதியானது காரிய உபாதியென்றும், சீவவுபாதியென்றும், ஒவ்வொன்று எவ்வேழு விதமாய் விளங்கும், அஃதெப்படியெனில்:—

முன்சொன்ன சித்துருவ தத்துவம் ச-ம் நிற்க, அசித்துருவ தத்துவம் உச-ல் பொறிகள் க0-ம், தேகம் ஒன்றும் ஆகப்பதினொன்றுஞ்சேர்த்து ஒன்று. விஷயங்கள் க0-ம் சேர்த்து ஒன்று. அந்தக்கரணம்-ச. இவைகளுக்குச் சகாயமாகிய பிராணாதி-க. ஆக காரிய உபாதி-எ.

இந்தக் காரியவுபாதி எழுமாகிய தேகம் நீயல்ல. எப்படி நானல்லவெனில்—என் தனம், என் தானியம், என் புடவை, என்னு

டைமையாதி என்பதுபோல, என் தேகம், என் இந்திரியம், என் பிராணன், என் மனம், என் புத்தி, என் அகங்காரம், என் சித்தம், என்று உன்னாலறியப்படுவதால், இவைகளும் அந்தக் கரணங்களில் தொழில்களாகிய ஐயம், துணிவு, அபிமானம், சிந்தனை, ஆகிய இவைகளும் நீயல்ல, ஆயின் நான் யார்? என இந்த எழுபாதியாகிய மூன்று தேகத்தையும் இது இது எனப் பகுத்தறிந்திருக்கின்ற அறிவாகிய ஆத்மாவே நீ.

இந்த நீ இவ்வேழுபாதியுடன் கூடியிருந்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியை நீங்கியிருந்தபோது லட்சியமென்றும், அதை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், அவ்வுபாதியை நானல்லவென்று கண்டபோது சுத்தமென்றுமாம்.

இவ்வுபாதியாகிய தேகம் நானல்லவென்றதற்கு வேதப்பிரமாணம் உண்டோவென்றால் உண்டு, அஃதாவது:

சம்சர்க்க வாக்கியமென்றும், விட்டலக்கணையென்றும் இரண்டுவிதமாம். இதற்கு அருத்தம் யாது? மச்சுவீடு கூப்பிடுகிறதென்றும் கங்கை சப்திக்கிறதென்றும் சொன்னால், மச்சுவீடு கூப்பிடுமோ, கூப்பிடாது, அதற்குள் ஒரு புருஷனிருந்து கூப்பிடுகிறானென்றும், கங்கை சப்திக்குமா, சப்தியாது; அதன் கரைமேலுள்ள இடைச்சேரியி லிருக்கும் மனிதர்களே சப்திக்கிறார்களென்றும் அருத்தங்கொள்வதுபோல, சடமாகிய தேகம் செய்கையாதி செய்யுமா? செய்யாது. தேகத்திற்குள் ஆன்மாவாகிய நீயிருந்து சகல செய்கையுஞ் செய்விக்கிறாயென்பதே.

ஆகையால் நீயும் அப்படியே அறிவதுமல்லாமல், காரியவுபாதித்தன்மையும், உனக்கு உடம்பு அன்னியமென்பதையும், உனக்குள்ள முக்கியமும் லட்சியமும் சுத்தா சுத்தமும் சம்சர்க்க வாக்கியத்தினுடைய விட்டலக்கணையும் நாமனுக்கிரகித்தபடி உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென? சுவாமீ தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சிரவணத்தினால் அடியேனுக்குக் கேள்வி நன்றாகத் திடமாயிற்றென. இதுவே தொம்பதசிரவண மென்றறிக.

உ. இனித்தொம்பதமனனம்.

இனித் தொம்பதமனன மெப்படியெனில்:—

முன்சொன்ன காரியவுபாதி ஏழும் ஆத்மாவுக்குத் தூலதேகம், சூக்குமதேகம், காரணதேகம் என மூன்றுதேகமா யிருக்கும், அதெப்படி:—

ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்றவிடமே தூலதேகம். இதில் தேகம் இந்திரியம்-க, விடையம்-க, ஆக இரண்டுபாதியும் நிற்க, மனாதி ச-ம் பிராணாதி வாயுக்கள் க-ம், ஆக ஐந்து வுபாதியுடன் கூடிநின்ற விடம் சூக்குமதேகம். இதில் மனாதி ச-உபாதியும் நிற்க, பிராணாதி வாயுக்களாகிய ஒருபாதியுடன் கூடி முன்சொன்ன உபாதி யாவுந் திரண்டு ஒன்றாயொடுங்கி மூலப்பிரகிருதியாய் நின்றவிடம் காரண தேகம். ஆகிய இந்த மூன்றுதேகமே சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி என்னும் மூன்றவத்தையாம். அஃதெப்படி—

ஏழுபாதியோடுங் கூடிநின்ற தூலதேகமே சாக்கிரம். இதை நானென்றபிமானித்த ஆன்மாவுக்கு அபிமான நாமம் விசுவனென்றறி.

இனி ஐந்துபாதியுடன் கூடிநின்ற சூக்குமதேகமே சொப்பனம். இந்தச் சொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானம் நாமம் தைசதனென்றறி.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடி நின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகமே சுழுத்தி. இதை நானென்றபிமானித்த ஆத்மாவுக்கு அபிமானநாமம் பிராஞ்ஞனென்றறி.

இந்த மூன்றுதேகமான மூன்றவத்தையும் சீவனுடைய முக்கியார்த்தமாகையால் மூன்று தேகமான மூன்றவத்தையும் நீயல்ல; எப்படி நானல்ல.

இந்த ஏழுபாதியுடன் கூடிநின்ற தூலதேகம் சாக்கிரமென்றும் இந்தச்சாக்கிரம் சொப்பனத்தி லழிகின்றதென்றும் உன்னாலறியப்படுவதால், இது நீயல்ல; இதில் அபிமான நாமமும் உனக்கில்லை.

இனி ஐந்து உபாதியுடன்கூடிநின்ற சூக்குமதேகம் சொப்பனமென்றும், இந்தச்சொப்பனம் சுழுத்தியில்அழியுமென்றும், உன்னாலறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இனி பிராணவாயுவாகிய ஒருபாதியுடன் கூடிநின்ற மூலப்பிரகிருதியான காரணதேகம் சுழுத்தியென்றும், இந்தச்சுழுத்தி ஏதுந்தெரியவில்லை யென்றழிந்துபோனதும், உன்னாலறியப்படுவதால், இதுவும் நீயல்ல; இதில் அபிமானநாமமும் உனக்கில்லை.

இந்த மூன்றவத்தையாகிய மூன்றுதேகமும் நானல்லவெனில் பின்னை நான்றான் யாரென.

இந்த மூன்றவத்தையின் விரி வொடுக்கங்களை யறிந்து சாட்சியாயிருக்கின்றசைதன்யமான அறிவே ஆத்மசொரூபமென்கின்றநீ.

இந்த ஆத்மசொரூபம் உபாதி, தேகம், அவத்தைமுதலிய தூரிசெல்லாம்விட்டு மேலாக விளங்கிக் கொண்டிருப்பதால், முன்கொண்டிருந்த அபிமான நாமங்களை விட்டுத் துரியமென்னும் நாமத்தைப் பொருந்திச் சுத்த தொம்பதார்த்தமாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஆகையால் இந்தத் துரியசொரூபமே நீ யென்னும் ஆத்மசொரூபம். இதைநீ யுன்மனத்திற்றறித்து அனுபவித்திரு.

இப்படி மனத்திற் றிடமாகத் தரிப்பதே தொம்பதமனனம்.

ரு. இனித்தொம்பதநிதித்தியாசனம்யாது?

சுவானுபூதியிற் காட்சிப்படுத்துவதே.

சுவானுபூதியென்பதென்ன?

உன் அனுபவத்திலே நீ கண்டிருந்த தெளிவை நீ சொல்வதே சுவானுபூதி.

ஆகையால் முன்சொன்ன தத்துவரூபம், உபாதித்தன்மை, அவத்தைநிலைகள், அபிமான நாமங்கள் முதலிய யாவும்கண்டு கழன்று துரிசற்று மேலான துரியசொரூப தரிசனமும் உனக்கு நாம் அனுக்கிரகித்தபடி சிரவணத்திற் புலப்படக்கேட்டுத் திடப்படத் தரித்திருப்பதைச் சொல்லென?

சீடன் அனுபவங்கூறல்.

சுவாமி! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய கருணையால் அடியேனுக்குப் பசுமரத்தில் ஆணியறைந்தாற்போல தொம்பத லட்சணமனைத்தும் நன்குறயறிந்தேன்; அது எப்படியென?

ஏழுபாதியுடன் அத்தூலதேகத்தி லிருந்து புருடன் விடையாதி போகங்களை அனுபவிப்பது சாக்கிரமென்றும், இதில் அபிமானி விசுவனென்றும் இந்தச்சாக்கிரம் சொப்பனத்தில் அழிந்ததென்றும்; இனி ஐந்து உபாதியுடன் கூடிச் சூக்குமதேகத்தி லிருந்து விஷய போகங்களை யனுபவிப்பதாகப் புருடன் பாவிப்பது சொப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி தைசதனென்றும், இந்தச் சொப்பனம் சுழுத்தியி லழிந்ததென்றும்; இனி ஒரு உபாதியான பிராணவாயு ஒன்றுடன் கூடின காரணதேகத்திலிருந்து புருஷன் கருவி கரணங்க ளேதுமில்லாமல், எல்லா மொடுங்கிப்போய் ஏதுந் தெரியாமல் இருளாயிருந்ததைச்சுழுத்தியென்றும், இதற்கபிமானி பிராஞ்ஞனென்றும்; இந்த அறியாமையான சுழுத்தி அறிவினிடத்தில் அழிந்ததும், இந்த அறியாமையென்னுஞ் சுழுத்தி யிருளைக்கெ

டுத்து அறிவாய்நின்ற தொம்பத சுத்தார்த்தமான துரியத்தை என் வடிவெனவும் கண்டேன்.

இப்படிக்கண்ட சொரூபம் எப்படி யிருந்ததெனில்? அறிவே வடிவாகியும், ஞானப்பிரகாச மாகியும், தனக்கு முதல், நடு, இறுதி, பக்கமென்ப தில்லாமல், சர்வ புவனசராசரமும் தன்னிடத்திற்றோ ன்றியும், விளங்கியும், ஒடுங்கியும், வருவதாய்; அதற்குச் சாட்சிய மாய் விளங்கிய அறிவாகிய என் வடிவைக் கரதலாமலகம்போலக் கண்டேன்.

தேவரீர் கருணா கடாக்ஷத்தினாலே சீவன்முத்தனானேன். முப் பொறிப் பகைகளான மனம் வாக்குக் காயத்தினால் வரப்பட்ட கா மாதி எண்வகை விகாரங்களும் அறுத்தேன், நிர்விகாரியுமானேன் ஈடேறினேன் என்ற சீடனைநோக்கி.

வாராய் சீடனே? உனக்கு ஆத்மபோதம்நன்றாகவிளங்கப்பெற் றாய் ஆகையால்தேகாந்தமளவும் இந்நிலையைப் பிரியாதேஎன்றனர்.

சுவாமி? தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தால் ஆத்மபோதம்பெற் றுச் சீவன்முத்த னானதுபோல இதற்குமேலான பரபோதமும் பெ ற்றுப் பரமுத்தனாகும்படி தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளி யிரட்சிக்க வேண்டுமென்று சீடன் விண்ணப்பஞ்செய்யக் குருநாதன் அருளிச் செய்கின்றார்.

ச. இனித்தற்பதசிரவணம்.

அஃதாவது முன்சொன்ன தொம்பதப் பொருளுக்குஎழுஉபா தியுண்டானதுபோலத் தற்பதப்பொருளுக்கு எழுஉபாதியுண்டாய் விளங்கும்; அஃதென்னவெனில்.

முன்சொன்ன தத்துவப்படி புருடன், காலபரம், வியோமம் என்று சொல்லப்பட்ட மூவகை அறிவுருவான சீவதுரியம். பரனுக் குடலாக எழு உபாதியாய் விளங்கும்.

அதன்விவரம்.

சர்வஞ்ஞன், சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம் என ஏழாம்.

இப்படி எழுவகைப்பட்ட உபாதிநாமம் ஆத்மதுரியத்துக்கு எப்படி யனுபவமாமெனில் சர்வேந்திரியங்களினுடைய செயலையுந் தானறிந்துகொண் டிருப்பதால் சர்வஞ்ஞனென்றும் சர்வேந்திரியங்களு மழிந்தவிடத்தும் தான் அழிவற்று நித்தியனுயிருப்பதால் சர்வகாரணனென்றும், சர்வேந்திரியங்களிலும் உள்ளிடா யிருப்பதால் சர்வேந்திரியாமியென்றும், சர்வேந்திரியங்களுக்கும்மேலான அதிபதியா யிருப்பதால் சர்வேசுர னென்றும், சர்வேந்திரிய சர்வ பிரபஞ்சங்களையுந்தான். தோற்றுவிப்பதால் சர்வசிருட்டியென்றும் சர்வேந்திரியாதிகளையும் தான் பரிபாலனம் பண்ணுவதால் சர்வ திதியென்றும், சர்வேந்திரியாதிகளும் தனக்குள்ளே யொடுங்கலால் சர்வசங்காரனென்றும் நாமந்தரித்தது.

அப்படியானுல் சகல துரிசுகளுமற்றுச் சுத்தமான துரியத்துக்கு இவ்வேழு உபாதிநாமங்கள் வருவானேனெனில்? சர்வேந்திரிய சர்வ சராசரங்களும் தன்னிடத்திலே தோன்றி, விளங்கி ஒடுங்கலாலும், அவைகள் தனக்கன்னியமெனக் கண்டு சாட்சிமாத்திரமா யிருப்பதாலும், ஆத்மதுரியத்துக்கு அவ்வொரு அடண முண்டாய் உபாதி நாமங்களைப்பொருந்தி பரனுக்கு உடலாச்சுதெனவறிக.

இப்படியான எழு உபாதியும் அது வென்கின்ற பரசொரூபமல்ல. ஆனுல் பரசொரூப மெதுவெனில்.

இந்த ஏழு உபாதியும் யாதொரு சைதன்யத்திலே கண்டு அளவிடப்படுகின்றதோ அதுவே பரசொரூபம்.

அந்தப் பரம் அவ்வுபாதியுடனே சம்பந்தித்தபோது முக்கியமென்றும், அவ்வுபாதியைத் தவிர்ந்துநின்றபோது லட்சியமென்

றும், அவ்வுபாதியை நானென்றபிமானித்தபோது அசுத்தமென்றும், அவ்வுபாதியைக் கடந்து நின்றபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்படும்.

இப்படி யிருந்தாலும், சீவபரனுக்கு உபாதி வேறுபட்டது போல சீவனுக்கும் பரனுக்கும் வேறுபாடின்றி ஒன்றாகவே யிருக்கும், இதற்கு வேதப்பிரமாண முண்டோவெனில் உண்டு.

அஃதாவது, விசிட்டவாக்கியம். விடாதலக்கணை. அதற்கு அர்த்தம் யாதெனில்—ஒரு சிவப்புக் குதிரையும் வெள்ளைப் பசுவும் கண்டாயா? என்று எதிரிட்ட ஒருவனைக்கேட்க, அவன் வெள்ளை நிற்கின்றது, சிவப்பும் போகின்றது என, அச்சத்தத்தால் வெள்ளைப்பசு நிற்கின்றது, சிவப்புக்குதிரை போகின்றது என நிறமும் பசுவும் குதிரையும் ஒன்றாயிருப்பதுபோல, சீவனும் பரனும் ஒன்றெனவறிதலே யருத்தமாம்.

ஆகையால், காரண வுபாதித்தன்மையும், பரனுக்குண்டான முக்கியமும், சுத்தா சுத்தமும், பரனும், சீவனும், ஒன்றென்பது, விசிட்ட வாக்கியத்தினுடைய விடாதலக்கணைக் கருத்தமும், உனக்கு நாம் அனுக்கிரகித்த பிரகாரம் உன் அனுபவத்தைச் சொல்லென.

சுவாமீ? தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளியதால் சிரவணத்திலே நன்றாகத் திடமாயிற்று.

ரு. இனித்தற்பதமனனம்.

அஃதாவது; முன்காரிய வுபாதியேழும் மூன்றவத்தையானது போல, காரணவுபாதி யேழும் மூன்றவத்தையா யிருக்கும்.

அதெப்படி யெனில்: சர்வக்ஞன் சர்வகாரணன், சர்வேந்திரியாமி, சர்வேசுரன், சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரன் என்னும் எழுபாதியுடன் சம்பந்தித்த புருடன் பாசாக்கிரமென விளங்

கும். இந்தப் பரசாக்கிரத்தை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் விராட்டென்றறிக.

இனி பரசொப்பனமாவது இந்த ஏழு உபாதியில் நான்கு உபாதியும் நிற்க சர்வசிருட்டி, சர்வதிதி, சர்வசங்காரம், என்ற மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்த காலபரம் பரசொப்பனமென விளங்கும். இந்தப் பரசொப்பனத்தை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் இரணியகர்ப்பனென்றறிக.

இனி பரசுழுத்தியாவது இந்த மூன்று உபாதியில் இரண்டு உபாதியும் நிற்க, சர்வசங்காரமாகிய ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து நின்ற வியோமம் பரசுழுத்தியென விளங்கும். இந்தப் பரசுழுத்தியை நானென்றபிமானித்த பரனுக்கு அபிமான நாமம் அவ்வியாகிர்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்த மூன்றவத்தையும், மூன்றபிமானநாமும், பரனுக்கு முக்கியமும், அசுத்தமுமாம். ஆகையால், இது பரசொரூபம் அல்ல.

இனி பரசொரூபமும் யாதெனில் இந்த மூன்றவத்தையையுங் கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்கிய சுத்த அறிவானதே, அதுவென்ற பரசொரூபம்.

அதெப்படியெனில் ஏழு உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரம். இந்தப் பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்திலழியுமென்று உன்னாலறியப்படுவதால் பரசாக்கிரம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமான நாமமும் பரத்துக்கில்லை.

இனி மூன்று உபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பனம். இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழியுமென்று உன்னால் அறியப்படுவதால் பரசொப்பனம் பரசொரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லையென்றறிக.

இனி ஒருபாதியுடன் சம்பந்தித்து விளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தியென்றும், இது அறிவிறந்து நின்றது துரியாதீதமென்றும் உன்னலறியப் படுவதால் இப்பரசுழுத்தியும் பரவுடலே தவிரப் பரரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாமமும் பரத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இவையாவும் பரரூபமல்லவாயின் இனிப் பரரூபந்தான் யாதெனில்?

இந்த மூன்றவத்தையுங் கண்டு கழன்று மேலாய்நின்று விளங்கிய லட்சியம் சுத்தமான பரதுரியமே அதுவென்கின்ற பரசொரூபம். இந்தப் பரசொரூபத்தை மனதில் திடப்படத் தரித்து அனுபவித்திரு.

சூ. இனித் தற்பதநிதித்தியாசனம்.

அதாவது, முன்சொன்ன உபாதித்தன்மையும், அவத்தைநிலைகளும், அபிமானநாமமும், இவையெல்லாங்கண்டு கழன்று துரிசற்று மேலான பரதுரிய தரிசனம் உனக்குச் சிரவணத்திலே கேள்விப்பட்டு மனதில் தரிப்பதாக நாம் உனக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணினபடி, உன்மனதில் திடப்படத் தரித்ததைச் சொல்லென.

சுவாமீ! தேவரீர் திருவாய் மலர்ந்தருளியதால், புடம்வைத்த பொன்னுக்கு மாற்றேறியதுபோல அடியேனுக்கு மனதில் திடமாகத்தரித்தது.

அதாவது, பரவுபாதி யேழும் சம்பந்தித்து விளங்கிய புருடன் பரசாக்கிரமென்றும், இந்தப்பரசாக்கிரத்தையும் அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் விராட்டென்றும் கண்டேன். இந்தப் பரசாக்கிரம் பரசொப்பனத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லை யென்பதுங்கண்டேன்.

இனி மூன்று உபாதி சம்பந்தித்து விளங்கிய காலபரம் பரசொப்பன மென்றும், இந்தச் சொப்பனத்தை அபிமானித்த பரனு

க்கு அபிமான நாமம் இரணியகர்ப்பனென்பதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசொப்பனம் பரசுழுத்தியில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமானநாமம் பரத்துக்கில்லை யென்பதுங் கண்டேன்.

இனி ஒரு உபாதியுடன் சம்பந்தித்துவிளங்கிய வியோமம் பரசுழுத்தி யென்றும், இந்தப்பரசுழுத்தியை அபிமானித்த பரனுக்கு அபிமானநாமம் அவ்வியாகிருதனென்றுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுத்தி பரதுரியத்தில் அழிந்ததுங்கண்டேன். இதில் அபிமான நாமம் பரத்துக்கில்லையென்பதுங் கண்டேன்.

இனி இந்தப்பரசுழுத்தியான வியோமத்தை யிதுவெனக் கண்டேன். கண்டு மேலாய்நின்று சர்வமுந் தன்மயமாய்த் தனக்கன்னியமில்லாமல் எல்லாந் தானாகவிளங்கி போக்குவரவின்றி உள்ளும் புறம்புந் தானாகிநின்ற பரதுரியமான பரரூபத்தை அடியேன் உள்ளங்கை ரத்நம்போலக் கண்டேன். சுவாமிகளினது கிருபையால் பரமுத்தனானேன் என, ஆகையால் உனக்குப் பரபோதம் நன்றாக விளங்கிற்றென்றறி.

சுவாமீ? தொம்பத சுத்தார்த்தமான சீவதுரியத்தையும் தற்பத சுத்தார்த்தமான பரதுரியத்தையும், அறிந்தேன். இனி யிதற்குமேலான சிவதுரியத்தையும் தரிசிப்பித்துச் சிவானுபவப்பேறு பெறும்படி கிருபை செய்யவேண்டு மென்று சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்ய குருநாதன் அருளிச்செய்கின்றார்.

எ. இனி அசிபதசிரவணம்.

அஃதாவது, முன்சொன்ன தற்பதசுத்தமான பரன் பரிபூரணமாகவும், எல்லாந்தானாகவும் விளங்கினாலும், அந்தப் பரனுக்கு ஒரு வாசனாதோஷம் உண்டு. அது யாதெனில்.

எல்லாந் தானாக விளங்குகின்றோமென்னும் கொள்கையினாலும், ஆனாய் என்றசிவத்துக்குத்தான் மூன்றுதேகமாய் அவத்தைக் குறிகளைக்கொண்டு நிற்கையாலும், பரனுக்கு இந்தவாசனாதோஷம் உண்டென்றறி.

ஆகையால் இந்தத் தற்பதசுத்தமான பரம்பொருளானது அசிபதப்பொருளான ஆனாய்என்ற சீவத்துக்கு மூன்றுதேகமாய், மூன்றவத்தையாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில் பரம், விசுவக்கிராசம், உபசாந்தம் என மூன்றுவிதமாய் விளங்கும். ஆகையால் இந்த மூன்றும் சிவசொரூபமல்லவென்றறிக.

அ. இனி அசிபதமனனம்.

அதாவது, முன்சொன்னதொம்பதத்துக்கும், தற்பதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டானதுபோல, அசிபதத்துக்கும் மூன்றவத்தைகள் உண்டாய் விளங்கும்.

அதெப்படியெனில்? காண்பானும், காட்சிப்படுகின்றசர்வசராசரப் பிரபஞ்சமும், தானேயாகிப் பரிபூரணித்து விளங்கிய பரனே சிவசாக்கிரம். இந்தச் சிவசாக்கிரத்தைத் தானென்று அபிமானித்து விளங்கிய சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதை யென்றறிக.

இனிச் சிவசொப்பனம் யாதெனில்; முன்சொன்ன சிவசாக்கிரமானபரன் சத்த, பரிச ரூப, ரச, கந்தமென்னும் ஐவகைப்பொருளால் சமைவதான சகல சகத்தையும் விழுங்கித்தானே சகரூபமாய்ச் சூரியனும் பிரபையும்போலவும், மணியும் ஒளியும் போலவும், மண்ணும் இசையும்போலவும், அன்னியமாகின்ற விசுவக்கிராசமே சிவசொப்பனம். இந்தச் சிவசொப்பனத்தைத் தானென்று அபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்தியனென வறிக.

இனிச் சிவசுழுத்தி அதாவது, இந்தப்பரன் எல்லாம் தானுய் விளங்குகிறே மென்பதையும்மறந்து, தன்னையுமறந்து, தன்னையுமிற ந்து பரமாதீதமாய்ச் சாந்தப்படுவதான உபசாந்தமே சிவசுழுத்தி, இந்தச் சிவசுழுத்தியை நானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபி மானநாமம் பொற்புவி சாந்தனென்றறிக.

ஆகையால் இந்த மூன்றவத்தையும் சிவரூபமல்ல, ஆனல் சிவ ரூபம் யாதெனில்; சர்வபரிபூரணமான பரம் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச் சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழியுமென்றும், உன்ஞல், அறியப்படுவதால் சிவசாக்கிரம் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமானநாம மும் சிவத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இனி பரன் விசுவக்கிராசம் பண்ணியதே சிவசொப்பனமென் றும், இந்தச் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியிலழியுமென்றும், உன்ஞ லறியப்படுவதால், சிவசொப்பனமும் சிவரூபமல்ல. இதில் அபிமா னநாமமும் சிவத்துக்கில்லை யென்றறிக.

இனி உபசாந்தம் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச் சிவசுழுத்தி சிவதுரியத்திலழியுமென்றும் நீ அறிவதால் சிவசுழுத்தியும் சிவரூப மல்ல, இதில் அபிமானநாமமும் சிவத்துக்கில்லையென்பதறிக.

இவைகளும் சிவரூபமல்லவெனில் இனிச்சிவரூபந்தான்யாது?

இந்த மூன்றவத்தையுங்கண்டு கடந்தமேலான அறிவென்னு ம் சிவதுரியமே சுயம்பிரகாசமான குருபாதமென்றே சிவரூபம்.

ஆகையால், இந்த அசிபதத்துக்கு வேதப்பிரமாண வாக்கியம் அகண்ட வாக்கியமென்றும் சோயம் தேவதத்தனென்பதுமே.

இதற்கருத்தம் யாது? தேவதத்தனென்னும் நாமமுடைய ஒரு வன் ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒரு பட்டணத்தில், கிரகஸ்த ஞய்த் தனது கிரியை செய்துகொண்டிருந்த விடத்திலும், பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில், சதுரங்கபலமுஞ் சேவிக்க, அதிக பிரதாபத்துடன் இராசாவா யிருந்த விடத்திலும்,

பின்பு ஒருகாலத்தில், ஒருதேயத்தில், ஒருபட்டணத்தில்,சர்வசங்க பரித்தியாகம் பண்ணிக்கொண்டு, தண்டு கமண்டலத்துடன், சந்நியாசியா யிருந்தவிடத்திலும், அங்கங்கேகண்ட அடையாளங்களைப் பார்த்தறியும்போது, முன் கிரகஸ்தனு யிருந்தவனும், பின் இராசாவாயிருந்தவனும், பின்பு சந்நியாசியா யிருந்தவனும், ஒருதேவதத்தனேபோல், தற்பிரகாசமாய்விளங்கிய பிரமம், அசித்துருவமான காரிய உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்துக் கிஞ்சிக்ஞனாகியும், உபாதிநாமத்தை அபிமானித்துக் கொண்டு சீவனாகியும், அதற்கு மேற்பட்டுச் சீவதுரியமாகியும், பின்பு சித்துருவமான காரண உபாதியைப் பொருந்தியவிடத்துச் சர்வஞ்ஞனாகி, உபாதிநாமத்தை அபிமானித்துக்கொண்டு, பரனாகியும், அதற்கு மேற்பட்டுப் பரதுரியமாகியும், பின்பு இந்தப்பரனை அவத்தைகளாகப் பொருந்தியவிடத்து, அவத்தை நாமத்தை யபிமானித்துக்கொண்டு சிவமாகியும், அதற்கு மேற்பட்டுச் சிவதுரியமாகியும், சுயம்பிரகாசமான குருபாதமாகியும் விளங்காநின்ற பிரமம் ஒன்றே.

எப்படி? முன்சொன்ன தேவதத்தனுக்கு மூன்றுகாலமும், மூன்றுதேயமும், மூன்று பிரபஞ்சமும் விட்டுப் போனவிடத்து ஒரு தேவதத்தனே யானது போலவே, மூன்றுஉபாதியும், ஒன்பதுஅவத்தையும், ஒன்பது அபிமானநாமமும், நீர்ந்தவிடத்தில்சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என்னு முத்துரியமுமாய் அந்த முத்துரியமென்னப் படுவது மிறந்து, சுத்த அறிவாகாரமான பிரமமேயான சிவானுபவத்தைக்கண்டு மனதில் திடப்பட்த் தரித்திரு.

---

௬. இனி அசிபதநித்தியாசனம்.

அதாவது, உனக்கு நாம்சொன்னபடி, அசிபதத்தினுடைய அவத்தைநிலைகளும், அபிமானநாமக்குறிகளும், அகண்டவாக்கியத் தன்மையும், விட்டுவிடாதலக்கணையும், கண்டுகெழுன்று மேலானகுரு

பாதமான சிவதுரியமென்னும் சுயம்பிரகாசதரிசனமும், சீவ துரிய மென்னும்சீவனும், பரதுரியமென்னும்பரனும், சிவதுரியமென்னும் சிவமும், ஒருசொரூபமேயென்று அகண்டவாக்கியத்தினால் தேவ தத்தனைப்போலக்கண்ட திடமும், நீ சிரவணத்திற்கேட்டு மனதிற் றரித்ததைச்சொல்லென, சீடன் விண்ணப்பஞ் செய்கின்றான்.

சர்வபரிபூரணமாய், காண்பானும் காக்ஷியும் தானாய்நின்ற பர சொரூபத்தைச் சிவசாக்கிரமென்றும், இந்தச்சாக்கிரத்தை நானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் சிற்சொலிதை யென் றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசாக்கிரம் சிவசொப்பனத்தி லழிந்த துங் கண்டேன்,

இனி முன்சொன்ன சர்வபரிபூரணமான விசுவமென்னும் சக த்தைவிழுங்கித் தான் சகசொரூபமாய்நின்ற விசுவக்கிராசத்தைச் சிவசொப்பனமென்றும், இந்தச் சிவசொப்பனத்தை நானென்றபி மானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பிரசாபத்திய னென்றுங் கண்டேன் இந்தச் சிவசொப்பனம் சிவசுழுத்தியில் அழிந்ததுங் கண்டேன்.

இனி சகலலோகமும் சகல சராசரமும் தன்வடிவேயெனக் கண்டுவிளங்கிய பரன், எல்லாம் தன்மயமே யென்பதையும்மறந்து, தன்னையும் மறந்து, தன்னையு மிறந்து, சாந்தமான உபசாந்தத் தைச் சிவசுழுத்தியென்றும், இந்தச் சிவசுழுத்தியைத் தானென் றபிமானித்த சிவத்துக்கு அபிமானநாமம் பொற்புவிசாந்த னென் றுங் கண்டேன். இந்தச் சிவசுழுத்தி துரியத்தில் அழிந்ததுங்கண் டேன். இனி இந்த மூன்றவத்தையும் கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று தற்பிரகாசமாய் விளங்கிய சிவதுரியமான குருசொரூபத்தையுங் கண்டேன். சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம், என்னும் முத் துரியமுமாய், இந்த மூன்று துரியமுமிறந்து, ஏகவடிவான பிரம சொரூபத்தையுங் கண்டேன். சுவாமிகளினது பெருங்கருணையா லே சிவானுபவப் பேறும்பெற்றுச் சிவரூபமானேன் என.

இனி நீ பெற்ற தற்பிரகாசமான குருசொரூபம் எப்படியிருந்த தெனில்?

நிராமயமாய், நிராதாரமாய், சர்வமும்பிரமம் பிரகாசமாய் விளங்குகின்றது.

ஆகையால் இதுவே சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம் என்றும், சகசீவபரம் என்றும், விளங்காநின்றபொருளும், இதுவே தொம்பதமும், தொம்பதார்த்தமும், தற்பதமும், தற்பதார்த்தமும், அசிபதமும், அசிபதார்த்தமும், உபாதிபேதமும், அவத்தை நிலைகளும், அபிமானிகளும், இதற்குமேற்பட்ட மூன்று துரியமுமாய் விளங்கிய பொருளும், தற்பிரகாசமான பிரமமே, சகலவேதாகம புராண சாத்திரங்களும், சட்சமய விகற்பங்களும், அவைகளிற் பேதமாயிருந்த பொருளும் இதுவே; இப்படியேயிரு.

நாமங்களினாற் குறிக்கப்படாமல், தற்பிரகாசமாய்விளங்கியது எப்படியிருந்தது சொல்லென.

இந்தச்சொரூபத்தை அடியேன் மனத்தால் எண்ணவும், வாக்காற் சொல்லவும், இடமில்லாமலிருக்கின்றது. ஆகையால் இதுவே மவுனமுத்திரை யென்பது.

அதெப்படியெனில்? மனமும் மனதினா லெண்ணப் படுவதும், வாக்கும் வாக்கினாற் சொல்லப்படுவதும், காயமும் காயத்தினாற் செய்யப்படுவதும், சுத்த அறிவான பிரமமே.

ஆகையால் மனம், வாக்கு, காயம் மூன்றுமிறந்து, வாக்குமனாதீதமாய், தற்பிரகாசமான சொரூபமானதே மவுனமுத்திரை, இதுவே மவுனமுத்திரையென்று கண்ட கருத்தையும்விட்டுச் சும்மாயிருந்தபடியே யிருப்பதே மோட்சம்; இதுவே நிச்சயார்த்தம். இதுவே வேதாந்தத்தினுண்மை தெளிந்த பிரமதரிசனம்.—

ஞானக்கட்டளை முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பன்னிரண்டாவது,

தத்வாமிர்தக்கட்டளை.

அத்வைத சுத்த வேதாந்த தரிசனம். ௧.

கலிநிலைத்துறை.

அண்ணல்கூறிடுமரியவாரணக்கடலெழுமவ்
வண்ணமின்றியேவாசாமகோசரவமிர்தைக்
கண்ணதாயிடக்கரதலமணியெனக்காட்டும்
வண்ணமுள்ளமாவாக்கியமைந்ததற்குப்புகல்வான். (௧)

வன்னநாலதாய்வண்பதமூன்றஃதுடைத்தாய்த்
தன்னதாம்வடிவதுமிகத்தானுநுண்ணியதாய்
முன்னமாமறைமுழுதுமோதியுமுடியாச்சீர்
மன்னுமர்ப்பொருளுடைமைமாவாக்கியப்பெயராய். (௨)

வடிவுநுண்மையுமாப்பொருளுடைமையுமலர்வு
முடிவுமாயிருமையுமறமொழிதருவிரகும்
படியிலாதெழுபழமையுமப்படிப்புதுமை
யுடையவாகியவ்வுயர்குறியாரவையுடைத்தாய். (௩)

இறந்தகேள்வியாயிறந்தநற்றரிசனமஃதா
யிறந்தவீரமாயெலையிலானந்தஞானமதாய்ச்
சிறந்தகாலதேசந்திசையிறந்திடத்திகழ்ந்து
நிறைந்தவெட்டியல்புடைத்துநீள்வாக்கியமினங்கேள். (௪)

கலிவிருத்தம்.

நித்தமொடுமுத்தநிமலந்திகழ்பரத்தை
யுய்த்தகரமுத்தமணியத்தினிகரொப்ப
மெய்த்திடவெவர்க்குமுணரத்திகழுவிக்குந்
தத்வமசிதத்வமசிதத்வமசிசத்யம். (ரு)

ஆதலால் மஹாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட ஞானமே ஞானம், அதுவல்லாமற் சொல்லப்பட்ட ஞானங்களெல்லாம் அறியுமிடத்துக்குஞ் ஞானமேயாம். ஆனபடியினாலே சுத்தவேதாந்தஞ் சொல்லப்பட்ட பரிசினை ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படி யென்னில், இருக்கு யசுர் சாமம் அதர்வணம் என்கிற நான்கு வேதங்களும், இரண்டு பிரகாரமா யிருக்கும் அவை எவையென்னில், அற்பசுருதிவாக்ய மென்றும், பிரபல சுருதிவாக்ய மென்றுமாம். இவற்றில், அற்பசுருதி வாக்யம் கர்ம காண்டத்தைச் சொல்லும். பிரபலசுருதிவாக்யம் அத்யாமத்தைச் சொல்லும். இது முப்பத்திரண்டு உபநிஷத்தா யிருக்கும். இது நான்கு வாக்யங்களைப் பிரதிபாதிக்கும். அவை யெவையென்னில், "பிரக்ஞானம் பிரமம், அகம் பிரமாஸ்மி, தத்வமசி அயமாத்மா பிரமம்" என்பனவாம். இந்த நான்கு வாக்கியங்களும் சீவபர ஐக்கியத்தைச் சொல்லும். இந்த நான்கு வாக்கியங்களிலும், தத்வமசிவாக்கியம் மஹாவாக்கியமென்று சொல்லப்படும். அஃதெப்படி யென்னில், நான்கு வாக்கியத்தினர்த்தமும், இந்த வாக்யத்திலிருக்கையினாலும், அங்வயபதம் இதனிடத்தே யிருக்கையினாலும், அவாங்மனோ கோசரமாயிருக்கிற வஸ்துவைக் கரதலாமலகம் போலக் காட்டுகையினாலும் இது மகாவாக்கிய மென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த மகாவாக்யந்தான் அவாங்மனோ கோசரமா யிருக்கிற வஸ்துவை நான்கு வர்ணத்தாலும், மூன்றுபதத்தாலும்

மூன்று லட்சணத்தாலுஞ் சொல்லிற்று. ஆறுகுறியும், எட்டியல்புமா யிருக்குமென்றுஞ் சொல்லிற்று; அவை எவை யென்னில் நான்கு வர்ணமாவன—தத் - துவம் - அசி - இவைகளாம். மூன்று பதமாவன—தத்பதம் - துவம்பதம் - அசிபதம் இவைகளாம். மூன்றுலட்சணமாவன—சீவ-பர-ஐக்கியம் என்னும் இவைகளாம். ஆறுகுறியாவன—வடிவு, நுண்மை, மாப்பொருளுடமை, நிறைவு, இரண்டறவிளங்கிய முடிவு என்றும் பழமை, என்றும் புதுமையாம். எட்டியல்பாவன—கேள்வி யிறந்ததாதல், தரிசன மிறந்ததாதல், வீர மிறந்ததாதல், எல்லையிலாத ஆனந்த முடையதாதல், எல்லையிலாத ஞானமுடையதாதல், கால மிறந்ததாதல், தேசமிறந்ததாதல், திசையிறந்ததாதலாம். இப்படி மகாவாக்கியத்தாற் சொல்லப்பட்ட வஸ்து எப்படி விளங்குமென்னில், ஆசாரியர்திருவருளினாலே சொல்லுகிற சிரவணம், மனனம் நிதித்தியாசனம் என்னு மூன்றுவகையினாலே விளங்கும். இந்தமூன்றுவகையும் விசாரிக்குமிடத்து ஸ்தூலசிரவணாதி மூன்றென்றும் சூட்சுமசிரவணாதி மூன்றென்றும், இரண்டுவிதமா யிருக்கும்.

சிரவணம்.

ஸ்தூலசிரவணாதி.

இவற்றில், ஸ்தூலசிரவணாதி மூன்றாவன: சொல்லப்பட்ட சாஸ்திரங்களை இது விதுவென்று வினவிப்பகுத்தறிந்து கேள்விப்படுகிறது சிரவணம். அப்படிக்கேள்விப்படாநின்ற சப்தார்த்தங்களெல்லா மனதிலே தரிக்கத்தெளிந்து விளங்குகிறது மனனம். சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தெளிந்து விளங்கியிருக்கப்பட்ட யாதொரு அறிவுண்டோ, அந்த அறிவு தானாய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்தியாசனமாம்.

சூட்சுமசிரவணாதி.

இனி சூட்சும சிரவணாதி மூன்றென்றதெப்படி யென்னில், சிரவணமாவது மகாவாக்யஞ் சொல்லப்பட்ட அதுவென்னும் தத்பதத்துக்கர்த்தம் பரம், நீ யென்னுந் துவம்பதத்துக் கர்த்தம் சீவன்; ஆனுயென்னும் அசி பதத்துக் கர்த்தம் இரண்டினுடைய ஐக்கியமாயுள்ளபொருளாம். கிரியாபதத்துடனே கூட்டிப்போதிக்கிற முறைமை எப்படியென்னில், அது நீயாகின்றாயென்றும், நீ யதுவாகின்றாயென்றும் போதிக்கப்படுதலாம். இந்தவாக்கியம் அந்வயித்துப் போதிப்பானேனென்னில், அதுவென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதி பரோட்ச மென்கிற் காரண உபாதி நீயென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதி அபரோட்சமென்கின்ற காரிய உபாதி. இந்த அபரோட்சமென்கின்ற காரியஉபாதி முந்திவருகையினாலே துவந்தசியென்று போதிக்க வேண்டிற்று. துவந்தசிவாக்கியம் போதிக்கிறமுறைமை ஜகசீவபரத்தை விளக்கும். அஃதெப்படியென்னில், நீ யென்கின்ற துவம்பதத்துக்கு உபாதியேழு. அதுவென்கின்ற தத்பதத்துக்கு உபாதியேழு. இந்த உபாதியேழும் முக்கியம் இந்த உபாதியேழுந்தீர்ந்தது லட்சியம். உபாதியை நானென்றது அசுத்தம் உபாதியை நீங்கினது சுத்தம். இந்த இரண்டுபதங்களுக்கும் லட்சியமான சத்தார்த்தங்களை ஆனுயென்னும் அசிபதத்திலே ஏகமாய்க்கண்டு விளங்குகிறதே சிரவணம். மனனமாவது துவம்பதத்திற் காரிய உபாதியேழும் அவஸ்தை மூன்றும் தற்பதத்திற் காரணவுபாதி யேழும் அவஸ்தைமூன்றும் தரிசித்து நீக்கி, சீவனும் பரனும் அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமானபொருளை மனதிலே தரித்திருக்க் விளங்குகிறதுமனனம். நிதித்யாசனமாவது துவம்பத முக்கியமான அவஸ்தை மூன்றையும்நீங்கி லட்சியமாய்விளங்குகிறசீவனும், தத்பத முக்யமான அவஸ்தை மூன்றையும்நீங்கிச் சுத்தமாய்விளங்குகிற பரனும்; அசிபதத்திலே ஐக்கியப்படக்கண்டு, ஏகமாய்விளங்குகிற ஸ்வரூபத்தை ஆசாரியருடைய திருவருளின்சிரவணத்தினாலே

கேள்விப்பட்டு மனனத்தினாலே தரித்து விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபந் தானாய் நிற்கப்பட்ட நிலை நிதித்தியாசனம்.

துவம்பத முக்கிய சீவவுபாதி.

இப்பால், முன்சொல்லப்பட்ட சூட்சும சிரவணாதி என்கிற மூன்றையும் விரித்து விளங்க வருளிச்செய்கிறார். துவம்பத முக்கிய சீவஉபாதிசொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியென்னில். வேதாந்தத் துவம்௨௮-ஆம். அவையெவையெனில்—ஞானேந்திரியமான சுரோத்ராதி-௫. இவற்றின்விஷயமான சப்தாதி-௫. கன்மேந்திரியமான வாக்காதி-௫. இவற்றின்விஷயமானவசனாதி-௫. அந்தக்கரணம்-௪. புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம்-௪. ஆகத்தத்துவம்-௨௮. இவற்றில் புருஷன், காலபரம், வியோமம், பரம் இந்நான்கும் நிற்க நின்ற தத்துவம்-௨௪. பிராணவாயு-௧. ஆகத்தத்துவம்-௨௫. இவை ஏழுபாதியாம். அவையெவையெனில், தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம், பிராணன் ஆக-௭. இவற்றில்தேகம் நானேயெனில் தேகம் நீயன்று. அஃதெப்படிநானன்றெனில், என்னுடைய தேகமென்று உன்னால் அறியப்படுகையினாலும், தேகம்பஞ்சபூதத்தின் கூறாகையாலும், தேகம்உனக்கு அந்நியமாகையினால்தேகம் நீயன்று. இந்திரியம்நானேயெனில் இந்திரியமும்நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதென்றும், என்கண் நன்றாய் விளங்குகிறதில்லை யென்றும், என்காது நன்றாய்க் கேட்கிறதென்றும்; என்காது நன்றாய்க் கேட்கிறதில்லை யென்றுஞ் சொல்லப்படுகையினாலும், இந்திரியம் ஒன்றறிந்து ஒன்று அறியாதபடியினாலும், என்னுடைய இந்திரியமென்று உன்னால் அறியப் படுகையினாலும், இந்திரியம் பஞ்சபூதத்தின் கூறாகையினாலும், இந்திரியம் உனக்குஅந்நியமாகையினால் இந்திரியமும்நீயன்று, அந்தக்கரணங்களில் மனந்தான்!நானேயெனில் மனமும் நீயன்று,

அஃதெப்படி நானன்றெனில், என்னுடைய மனமென் றுன்னாலறி யப் படுகையினாலும், மனம் வாயுவின் கூறாகையினாலும் மனமும் நீ யன்று. புத்திதான் நானேயென்னில் புத்தியும் நீயன்று. அஃதெ ப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய புத்தியென் றுன்னாலறியப் படுகையினாலும், புத்தி அக்கினியின் கூறாகையினாலும் புத்தியும் நீ யன்று. சித்தந்தான் நானேயென்னில் சித்தமும் நீயன்று. அஃ தெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய சித்தமென் றுன்னாலறிய படுகையினாலும், சித்தம் அப்புவின் கூறாகையினாலும் சித்தமும் நீயன்று. அகங்காரந்தான்நானேயென்னில் அகங்காரமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய அகங்காரமென் றுன் னாலறியப்படுகையினாலும், அகங்காரம்பிருதிவியின்கூறாகையாலும் அகங்காரமும் நீயன்று. அந்தக்கரணந்தான் நானேயென்னில், அந் தக்கரணமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஸங்கல்ப நிச்சய வபிமான சிந்தனையாதி வடிவாகையால் அந்தக் கரணமும் நீ யன்று. பிராணன்றான் நானேயென்னில் பிராணனும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், என்னுடைய பிராணனென் றுன் னாலறியப்படுகையினாலும் பிராணன்பிருதிவியின்கூறாகையினாலும், சுழுப்தியிற் * சைதன்னியமில்லாமையினாலும்பிராணனும்நீயன்று. இவையெல்லாம் நானன்றாகில் நான் யாரோவென்னில், தசம திரு ஷ்டாந்தமிட்டனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்.

அஃதெப்படியென்னில், பத்துபேர்கூடி ஒரூர் வழிப்போகை யில் ஆற்றிலே அமிழ்ந்திக் கரையேறி யெண்ணிப்பார்க்கும்போது ஒன்பதுபேரையெண்ணித் தன்னையெண்ணாமல் ஒருவனைக்காணே மென்று மயங்குமிடத்தில், அந்நியனாகிய வொருபுருஷன் வந்து

---

* பிராணனுமல்லதுஞ்சினுணர்வின்மையாலஃதுணரும்புலன் களொழிவால், பிராணனிதென்னின் மன்னையொழியாதசேனைநகர் சூழ்வலஞ்செய்பொழுதே. என்பது மோகவதைப்பரணி.

பத்தாவானைக் காட்டிக்கொடுத்தாற்போல, ஆசாரியரெழுந்தருளி இந்த எழுபாதியையுங் கண்டுகொண்டிருக்கிற யாதொரு சைதன்னிய வறிவுண்டோ, அந்தச் சைதன்னிய வறிவுதான்காண் நீயென்றனுக்கிரகம்பண்ணினர். இந்தச் சைதன்னிய வறிவு காரிய வுபாதியுடனே கூடிநின்றபோது முக்கியமென்றும், உபாதியைவிட்டு நீங்கினபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்தமென்றும், உபாதியை நீங்கினபோது சுத்தமென்றுஞ்சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் சம்சர்க்கவாக்யமாம். அஃதெதுவென்னில், "மஞ்சாக்குரோசந்தி, கங்காயாங்கோஷப் பிரதிவசதி" என்பனவாம். மஞ்சங்கூப்பிட்டதென்றும், கங்கைக்கண்ணிடைச்சேரியுள்ளதென்றுஞ் சொல்லுமிடத்து மஞ்சமானது மரம். மரமானது கூப்பிடுமா, மஞ்சத்தில் ஒருபுருஷனிருந்து கூப்பிட்டானென்று கொள்ளல்வேண்டிற்று. கங்கையான ஜலம். ஜலத்திலே இடைச்சேரி யிருக்கமாட்டாது; கங்கைக் கரையிலே இடைச்சேரி யிருக்கின்றதென்று கொள்ளவேண்டிற்று. இப்படிப்போல, எழு உபாதிக்குஞ் சீவன் சாட்சியாயிருக்கின்றானென்று கண்டுகொள்க. இது விட்டலக்ஷணை.

தத்பதமுக்யபரவுபாதி.

தத்பத முக்கிய பரவுபாதி சொல்லுகிறோம். அஃதெப்படியென்னில், த்வம்பத லக்ஷியார்த்தமான துரியம் பரனுக்கு உடலாகையாலே இதனிடத்திலே ஸர்வக்ஞத்வாதி உபாதியுண்டாயிற்று. அஃதெதுவென்னில், ஸர்வக்ஞன் சர்வகாரணன் ஸர்வாந்திரியாமி ஸர்வேசுவரன் ஸர்வசிருட்டி ஸர்வஸ்திதி ஸர்வஸம்ஹாரன் என்பனவாம். அவற்றுள்; ஸர்வக்ஞனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாம் ஒன்றறிந்த தொன்றறியாதபடியினாலும், தான் ஸர்வத்தையும் அறிகையினாலும், ஸர்வஞ்ஞனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வ காரணனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்

லாம் அழிந்துந் தானழியாமல் நிற்கையினுலே ஸர்வகாரணனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வாந்திரியாமி யென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா முள்ளீடாய்நின்றறிகையினுலே ஸர்வாந்திரியாமி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வேசுவரனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களுக்கெல்லா மேலாய்நின்று விளங்குகையினுலே ஸர்வேசுவர னென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. ஸர்வ சிருஷ்டியென்பா னேனென்னில், இந்திரியங்க ளெல்லாந் தனக்குள்ளே தோன்றுகையினுலே சர்வசிருஷ்டி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வ ஸ்திதியென்பா னேனென்னில், இந்திரியங்களை யெல்லாந் தானே ரட்சிக்கையினுலே சர்வ ஸ்திதி யென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. சர்வ ஸம்ஹாரனென்பானேனென்னில், இந்திரியங்களெல்லாந் தனக்குள்ளே யடங்குகையினுலே சர்வ சம்ஹாரனென்கிற நாமமுண்டாயிற்று. இந்த ஏழு உபாதியும் ஸ்வரூபமன்று. இனி எதுதான் ஸ்வரூபமென்னில், இந்த ஏழு உபாதிகளையும் யாதொரு சைதன்னியத்தினுலே அளவிடப்பட்டதோ, அதுவே ஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபம் உபாதியுடனே சம்பந்தித்து நின்றபோது முக்கியமென்றும், உபாதியைப் பிரிந்தபோது லட்சியமென்றும், உபாதியை நானென்றபோது அசுத்த மென்றும், உபாதிக்குச் சாட்சியானபோது சுத்தமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. இதற்கு வாக்கியம் விசிஷ்ட வாக்கியமாம். அஃதெதுவென்னில், "சோணஸ்திஷ்டதி, சுவேதோ தாவதி" என்பனவாம். ஒரு சிவப்புக் குதிரையையும் வெள்ளைப் பசுவையுங் கண்டாயோ வென்பார்க்குச் சிவப்பு நிற்கின்றது, வெள்ளை போகிறதென்னுமிடத்துச் சிவப்புவர்ணந் தனியே நில்லாது; வெள்ளைவர்ணந் தனியேபோகாது, ஆகையால் சிவப்புக் குதிரை நிற்கின்றதென்றும், வெள்ளைப் பசு போகின்றதென்றுங் கொள்ளல் வேண்டிற்று. இப்படிப்போல சர்வக்ஞத்வாதி உபாதியுடையவனுய் அதற்குச் சாட்சியாயிருக்கிறுன் பரன். இது விடார்த லட்சணை.

அசிபதம்.

இனி அசிபதம் அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்றபோது முன்சொல்லப்பட்ட விரண்டு பதத்தினுடைய உபாதியுந் தீர்ந்து லக்ஷியார்த்தமான பதார்த்தத்தை அசிபதத்திலே ஐக்கியம் பண்ண வேண்டுமென்று ஆசாரியாரை நோக்கிச் சிஷ்யன் விண்ணப்பஞ் செய்கிறான்,

தேகக்கிரகணாகிற கிஞ்சிஞ்ஞனாயிருக்கிற சீவனுக்கும், பே[illegible]க் கிரகணாகிற சர்வஞ்ஞனாயிருக்கிற பரனுக்கும் எப்படி ஐக்கியங் கூடுமென்ன கூடுங்காண்; இரண்டு பதத்திலுஞ் சொல்லப்பட்ட பொருள் முன்னைக்கிய விருப்பினாலே யேகமாம். அஃதெப்படியென்னில், ஸம்சர்க்க வாக்கியத்தினாலும் விசிஷ்ட வாக்கியத்தினாலுஞ் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான உபாதி தீர்ந்து, லட்சியமானானென்கிற வாசனாதோஷமாகிய குற்றம் அகண்டவாக்கியத்தினாலே ஏகம் பண்ணப்படும். அகண்ட வாக்கியமாவது சோயந் தேவதத்தனென்பது. ஒரு தேவதத்தனாகிய புருஷனுடனே நாம் சிறிதுநாள் கூடவிருந்தோம்: இவன் சிறிதுநாளுக்குப் பிறகு பிரிந்துபோயினான். அநேகநாளுக்குப்பின்பு சதுரங்க பரிவாரத்துடனே யிவனை மதுரையிலே அந்திக்காலத்திலே ராஜாவா யிருக்கக்கண்டோம். அங்கே அவனுடன் சிறிதுநாள் கூடியிருந்தோம். பின்பு நம்மை அவன் பிரிந்துபோயினான். சிறிது நாளுக்குப் பின்பு தண்டுகமண்டலத்துடனே அவனைச் சிதம்பரத்திலே விடியற்காலத்திலே சந்நியாசியா யிருக்கக்கண்டோம்; அப்பொழுது இவன் அந்தத் தேவதத்தனோ அல்லனோவென்று சந்தேகிக்கையில், இவனடியிலும் மார்பிலும் முடியிலும் முன்னே மறுவுண்டே அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலே யிருந்தால், அந்தத் தேவதத்தனே இவனாவனென்று பார்க்குமிடத்து அந்தவடையாளம் இவனிடத்திலே இருக்கையால், அந்தத் தேவதத்தனே இந்தத் தேவதத்தன் ஆவா

னென்று சொல்லப்படுவதாம். அப்போது அவனைவிட்டன அந்த இரண்டிடமும் இரண்டு காலமுமாம். அவை விட்டுப்போக விடாமல் நின்றவன் ஒருதேவதத்தன் மாத்திரமேயாம். அவனைப்போல இந்தத் துவம்பதமாகிய ஜீவவுபாதிக்கும், தத்பதமாகிய பரவுபாதிக்கும், சாக்ஷியாய் நின்றவன் ஒருவனே. இந்த ஒருவனுக்கும் விட்டுப்போயின துவம்பத உபாதியென்னுங் காரிய வுபாதியும், தத்பத வுபாதியென்னுங் காரணவுபாதியுமாம். அவை விட்டுப்போகவிடாமல் நின்றவன் ஒருவனேயாம். இப்படி இரண்டு உபாதியும்போக, இரண்டுபதத்திலும் நின்ற சீவனே பரனென்றும், பரனே சீவனென்றும் ஏகமாய்க் காண்பது அசிபதம். இது விட்டுவிடாத லக்ஷணை.

வாதமற்றிருக்கப்பட்ட வஸ்துவை மன்னு மஹா வாக்கியத்தினாலே தத்பதார்த்த சோதனை பண்ணப்பட்டது. அதனாலே போதமே புரையற்றோங்கும் பொருளெனத் தெளிந்தேன். அல்லல்தீர் பொருளீதென்பதறிந்துகொண்டேன். தேவரீரனுக்கிரகத்தினாலே சிரவணந்திடமாயிற்று. இனி மனனமருளிச்செய்யவேண்டுமென்ன அருளிச்செய்கிறார்.

சிரவண முற்றிற்று.

மனனம்.

துவம்பதார்த்தம்.

அஃதாவது, முன்சொல்லப்பட்ட பதம் மூன்றில், முன்னே துவம்பதார்த்தஞ் சொல்லுகிறோம், துவம்பத முக்கியத்தை நீமனனஞ்செய் அஃதெப்படியென்னில்—தேகம், இந்திரியம், மனம், புத்தி, அஹங்காரம், சித்தம், பிராணன் என்னும் இந்தத் துவம்பத முக்கியமான ஏழுபாதியும் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவை யெ

வையென்னில்—சாக்ரம் ஸ்வப்னம் சுழுப்தியும், இவைக்கு அபிமானிகள் விஸ்வன் தைசதன் பிராக்ஞனுமாம். இந்த மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் சீவனுடைய முக்கியம். ஆதலால், எழு பாதியுடனேகூடி விளங்குகிறது ஜாக்ரம், அபிமானி விஸ்வன், தேகேந்திரிய மிரண்டுநிற்க மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காரம், பிராணனென்னு மிந்த் ஐந்துடனேகூடி விளங்குகிறது ஸ்வப்னம். அபிமானி தைசதன். அந்தக்கரணம் நான்கும் நிற்க பிராணவாயிவுடனேகூடி விளங்குகிறது சுழுப்தி அபிமானி பிராக்ஞன். ஆதலால் இந்த மூன்றவஸ்தையும்நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஜாக்ரம் எழு உபாதியுடனேகூடி விளங்குமென்றும், அது ஸ்வப்னத்திலே அழியுமென்றும் இப்படி உன்னு லறியப்படுகையினுலே ஜாக்ரமும் நீயன்று. ஸ்வப்னந்தான் நானேவென்னில், ஸ்வப்னமும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், ஐந்து உபாதியுடனேகூடி விளங்குமென்றும், ஸ்வப்னம் ஜாக்கிரத்தின் வாஸனையென்றும், மனேவியாபார மென்றும், ஸ்வப்னம் சுழுத்தியில் அழியுமென்றும் இப்படி யுன்னு லறியப்படுகையினுலே ஸ்வப்னமும் நீயன்று. சுழுப்திதான் நானேவென்னில்? சுழுப்தியும் நீயன்று. அஃதெப்படி நானன்றென்னில், பிராணனே யாதாரமென்றும், இரண்டவஸ்தைகளுடையவொழிவென்றும், இப்படியுன்னு லறியப்படுகையினுலே சுழுப்தியும் நீயன்று. இனி நான் யாரோவென்னில்? இப்படி மூன்ருறவஸ்தைகளையும் உணர்ந்து அவைகழன்று உணர்வாய் நின்று விளங்குகிற துரியங்காண் நீயாகிற சுவரூபம். இந்தச் சுவரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்யம்,சுத்ததத்துவம்பதார்த்த மென்று சொல்லப்பட்டது.

தத்பதார்த்தம்.

இனி தத்பதார்த்தஞ் சொல்லுகிறேம். தத்பதமுக்கியத்தை நீமனனஞ்செய். அஃதெப்படியென்னில் சர்வஞ்ஞன், ஸர்வகார

ணன், சர்வாந்திரியாமி, சர்வேசுவரன், ஸர்வசிருஷ்டி, ஸர்வதிதி, ஸர்வ சம்ஹார னென்னும் இந்தத் தத்பதமுக்கியமான ஏழு உபாதியுந் துவம்பத உபாதிகள்போல் மூன்றவஸ்தைகளாம். அவையெப்படியென்னில்,—துரியம், காலபரம், அதீதமும், இவைக்கு அபிமானிகள் விராட்புருஷன், இரணியகர்ப்பன், அவ்யாகிருதனுமாம். இந்த மூன்றவஸ்தையும் மூன்றபிமானியும் பரனுடைய முக்கியம். ஆதலால் சிவனுடைய உபாதிகளாகிய மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவைகழன்று உணர்வானதுபோல, பரனுடைய வுபாதியாகிய மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவைகழன்று அறிவானதே பரம். பரஜாக்ரமேதென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட சுத்த துவம்பதார்த்தமான துரியம் பரனுக்குத் தேகமாகையினலே, காரணோபாதிகளேழும் இதனிடத்துச் சம்பந்தித்து விளங்குகின்றதே துரியமாகிய பரஜாக்ரம். அபிமானி விராடபுருஷன். பரஸ்வப்பனமேதென்னில் சர்வசிருஷ்டி, சர்வதிதி, சர்வசம்ஹார மென்னும் இந்த மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே காலபரமாகிய பரஸ்வப்பனம். அபிமானி இரணிய கர்ப்பன், பரசுழுப்தியேதென்னில், இந்த ஏழுபாதிகளும் அந்த பரஸ்வரூபத்தி னிடத்திலே நிற்கிறதோ இல்லையோ வென்னுமிடத்தில் இல்லை. இப்படி யொன்றுமில்லாமல் இருந்தவிடமே அதீதமாகிய பரசுழுப்தி. அபிமானி அவ்யாகிருதன். இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும், ஆகாசம்போல நிறைந்திருக்கையால் பிரமத்தின் சுவரூப மென்றுஞ் சொல்லும். அது ஸ்வரூபமாகாது. அஃதெப்படி யென்னில்,—இது, பரனுக்கு உபாதியானபடியினலே; இந்த மூன்றவஸ்தையு முணர்ந்து அவை கழன்றுநின்றதே பரம். இப்படிச் சுத்த துவம்பதார்த்தமான துரியத்திலே, காரணோபாதிகளேழுஞ் சம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென் றறியப்படுகிறதினலும், பரஜாக்ரம் பரஸ்வப்பனத்திலே தோன்ருமையினலும், பரஜாக்ரமும் நீயன்று. மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பன மென்

றறியப்படுகையினாலும், பரஸ்வப்பனம் பரசுழுப்தியில் அழிகையினாலும் பரஸ்வப்பனமும் நீயன்று, இந்த உபாதிகளேழும் ஒழிந்து ஒன்றுமில்லாம லிருந்தவிடமே பரசுழுப்தியென் றறியப்படுகையினாலும், பரசுழுப்தி மேலாய்நின்று விளங்குகிற பரஸ்வரூபத்திலே அழிகையினாலும் பரசுழுப்தியும் நீயன்று. இப்படி மூன்றவஸ்தையுங் கண்டு கழன்று மேலாய் நின்று விளங்குகிறதே பரஸ்வரூபம். இந்த ஸ்வரூபத்தை ஆக்கும் மஹாவாக்கியம், சுத்த தத்பதார்த்தமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்தச் சிவரூபம் உள்ளும் புறம்பும் போக்கும் வரவுமின்றித் தானே தானாகி விளங்காநிற்கும். அதுவேபரம்.

அசிபதார்த்தம்.

இப்படி யிரண்டு பதார்த்தத்தினுடைய லட்சியார்த்தப் பொருளைப் பொருந்த வருளிச்செய்தாற்போல, ஆனையென்கிற பதத்தினர்த்தமும் மனனத்திலே அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ன, அப்படியே இருபதப்பொருளையும் லட்சியப்பரிசாற் குற்றமற விளங்கத்தக்கதாக மனனத்திலே தரித்தபின்பு, ஆனையென்னும் பதத்தையும் பூரணமாக மனனத்திலே தரித்திரு. அஃதெப்படி யென்னில்; சீவனிடத்திலிருக்கிற துவம்பத உபாதி நீங்கினேமென்ற வாசனை யிருக்கையினாலும், பரனிடத்திலிருக்கிற தத்பத உபாதி நீங்கினேமென்கிற வாசனை யிருக்கையினாலும், துவம்பதத்திலுள்ள துரிசு மூன்றையும்விட்டுத் தத்பதத்திலுள்ள துரிசுமூன்றையும்விட்டுத் தருக்காய் நின்று விளங்குகிற தத்ஸ்வரூபத்தி னிடத்திலே இரண்டு உபாதியும் ஒழிந்தபடியினாலும், விஸ்வந் தோன்றாமையினாலும் அதுவே பிரமமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. அஃதெப்படி யென்னில், ஸ்தூலமாய் விளங்குகிற பிரபஞ்சத்தைச் சீவன் நானென்று கொண்டுநின்ற உபாதியை நீக்கி, முன் சுத்த துவம்பதார்த்தமான விடத்தில் காரணோபாதி சம்பந்திக்கையால்

சுத்த துவம்பதார்த்தம், விஸ்வக்கிராசம் பண்ணமாட்டாது. விஸ்வக்கிராசமானாலொழிய ஐக்யங்கூடாது. ஆகையால் காரணோபாதி கழன்று விளங்காநின்ற தத்ஸ்வரூப்பத்தினால் விஸ்வத்தைக் கிரகிக்கையினாலே அதுவே விஸ்வக்கிராசமென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆகையால் இரண்டு பதத்தினுடைய அவஸ்தைகளும் நீங்கி, சீவத்வமென்கிற போதமுமொழிந்து, விஸ்வமெல்லாந் தன்மயமாயிருக்கிறோ மென்கிற விவேகம் தத்பதத் துண்டாகையால் சூக்ஷ்மார்க்க வாக்கியத்தினாலும் வசிஷ்ட வாக்கியத்தினாலும் நிச்சயிக்கப்பட்டுப் போகிறபொருள் இரண்டினுடைய வாசனையும் அசிபதத்தினாலேயன்றி நீங்காது. அதெப்படி யென்னில், சோயந் தேவதத்தனென்கிற வாக்கியத்தினாலே இரண்டு பதத்தினுடைய காரியமுங் காரணமுங் கழன்று இந்த அகம்போய் இந்தவாசனையுந் தீர்ந்து அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குகிறது அசிபதம். ஆகையால் சீவனும் பரனும் ஐக்கியமாயிருக்கிற உபாதியும், சம்பந்தித்து வருகிற அவஸ்தையும், கோட்பாடும், விரிவும், ஒடுக்கமுமாகிய இவையெல்லாம் ஒன்று மின்றியே ஒழிவில்லாத நிறைவாய் விளங்காநின்றயாதொரு சுவரூபத்தை ஆக்கும் மகாவாக்கியம் ஆனாலென்றது.

குற்றமில்லாமல் மனனத்திலே தரித்த பதார்த்தசோதனையாகிய படியைச் சுவாநுபூதியிற் காட்டவேண்டுமென்ன, நிதித்யாசனம் அநுக்கிரகம்பண்ணுகிறார்.

மனனம் முற்றிற்று.

நிதித்யாசனம்.

அஃதெப்படி யென்னில், முன்சொல்லப்பட்ட துவம்பதத்திற்காரியயோபாதியினுடைய சோதனையும், தத்பதத்திற் காரணோபாதியினுடைய சோதனையும், இரண்டு உபாதியினுடைய வாசனை

தோஷமாகிய அசிபதத்தினுடைய சோதனையுஞ் சந்தேகமறக்கண்டு உண்மைகாண்பது முடிவு. இந்த உண்மையினுடைய முடிவைக் குற்றமில்லாமல் உனக்கேற்க நீகாண, விருப்பத்துடனே நிலைபெற்று விளங்கக்காட்டுகிறோம். நீ கண்டுகொண்டு வருவாய்.

துவம்பதார்த்தசுத்தம்.

முன்னே உனக்குச் சிரவணத்தினாலே கேள்விப்பட்டு மனனத்திலே தரித்து விளங்குகிற துவம்பத முக்கியமான அவத்தை மூன்றும், அவை கண்டு கழன்றுணருகிற துரிய சுவரூபத்தையும், சந்தேகமற நனவிலே நீ கண்டபடி சொல்லுங்காணென்னச் சொல்லுகிறான்—

பொறியும் புலனும் மனமேயாதாரமாக விஷயத்தைப்புசிக்கிறபோது ஜாக்ரமென்றும், விசுவமாயிருக்கிறஉபாதியைநானென்றபிமானித்திருக்கையினால் விசுவனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீரருளினாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். ஜாக்ரத்தின் வாசனை ஸ்வப்பனமென்றும் இந்தச் சடமாகிய வாசனையை நானென்றபிமானித்திருக்கையினால் இதற் கபிமானி தைசதனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீர் அருளினாலே தீர்ந்ததுங்கண்டேன். நனவில் வாசனையாகிய கனவும் இறந்தவிடம் சுழுப்தியென்றும் இந்த வெறும் பாவனையாகிய சுழுப்தியை நானென்றபிமானித்திருக்கையினாலே யிதற்கபிமானி பிராக்ஞனென்றுங் கண்டேன். அதுதேவரீரருளினாலே தீர்ந்ததுங் கண்டேன். இந்தப் பேரிருளாகிய சுழுப்தியை விஷயமா யறியுமென்னை அறிவெனக் கண்டேன். தேவரீருடைய அனுக்கிரகத்தினாலே என்னைக் கண்டபின் மூலப்பகுதியா யிருக்கின்ற சுழுப்தியிறந்ததுங் கண்டேன். கண்ட ஸ்வரூப மெப்படியிருந்த தென்னில்:—"அறிவு தானழிவின்றியே யனைத்தையுமறிந்து முறிவதாகிய முன்பு பின்பக்கமேல் கீழ்" என்பன வொன்று

யின்றி எங்குமாய்த் திகழ்ந்து பிரிவில்லாமல் எல்லாவற்றினுள்ளுந் தானாய் நின்று விளங்குகிறபடியினாலும், சகலமுந் தன்னிடத்திலே தோன்றியும் விளங்கியும் ஒடுங்கியுந் தானேமேலாகிச் சகலத்துக்குங் காரணமாய்த் தேஹேந்திரிய கரணங்களுக்கெல்லா மேலாகித் தானே சாக்ஷியாய் நிற்கையினாலும், ஒப்பிலாத விவ்வுணர்வதே வடிவதாமென்னைத் தேவரீரருளினாலே உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோற் சந்தேகமறக் கண்டேனென, அமைய வுன்றனை அநுபவத்துணர்ந்தாய். ஆனபடியினாலே துவம் பதத்திற்குப் பொருள் சுத்தமாயிற்று.

தத்பதார்த்தசுத்தம்.

தத்பத முக்யமான அவஸ்தைமூன்றையுங்கண்டு கழன்றுணருகிற சித்பரத்தையுஞ் சந்தேகமற நீ கண்டபடி சொல்லிக்காணென்ன, தேவரீ ரனுக்கிரகத்தினாலே சுத்த துவம்பதார்த்தமா யிருக்கிற துரியசுவரூபத்தினிடத்தில்சர்வக்ஞத்வாதி உபாதிசம்பந்தித்து விளங்குகிறதே பரஜாக்ரமென்றும், இதற்கபிமானி விசுவத்துக்கெல்லாம் ஆதாரமாகையால் விராட்புருஷனென்றுங்கண்டேன். அது தேவரீரருளினாலே ஸ்வப்பனத்தி லழிந்ததுங் கண்டேன். காலபரமாயிருக்கிற சுவப்பனத்தைப் பார்க்குமிடத்தில், சர்வசிருட்டி சர்வஸ்திதி ஸர்வசம்ஹாரமென்கிற மூன்று உபாதியுடனேகூடி விளங்குகிறதே பரஸ்வப்பனமென்றும், இதற்கபிமானி சாக்கிரம்போல வியாப்தமும் சுழுப்திபோல அவ்வியாப்தமு மானபடியினாலே இரணிய கர்ப்பனென்றுங் கண்டேன். அது தேவரீரருளினாலே சுழுப்தியிலொழிந்ததுங் கண்டேன். தத்ஸ்வரூபத்தி னிடத்திலே சர்வக்ஞத்வாதி உபாதி ஒழிந்ததே பரசுழுப்தி யென்றும், இதற்கபிமானி ஒருவியாப்தமு மில்லாதபடியினாலே அவ்யாகிருதனென்றுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்தியை வேதம் ஓரிடத்திலே பரமென்றும்

ஆகாசம்போல வியாப்தமற்றிருக்கையினாலே பிரமத்தின் ஸ்வரூப மென்றும் சொல்லியதுங் கண்டேன். இந்தப் பரசுழுப்திக்கு மேலாய் நின்று விளங்காநின்ற ஞானத்தைப் பரஸ்வரூபமென்றுங் கண்டேன். வியோமமாயிருக்கிற பரசுழுப்தியும் பரனிடத்திலே ஒழியக் கண்டேன்.

அசிபதார்த்தசுத்தம்.

தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே வியோமமீராய் மூன்றவஸ்தையுங் கபளீகரித்து நின்றுவிளங்காநின்றஸ்வரூபத்தையுங்கண்டேன். ஞானமே வடிவாகையால் இதற்கபிமானி சித்சொலிதை யென்றுங் கண்டேன். தேவரீர் அநுக்கிரகத்தினாலே யிரண்டு உபாதியுந் தன்னிடத்தில் ஒழிகையினாலும், போக்குவரவின்றியேநிற்கையினாலும், இதரமாயிருக்கின்ற விசுவமெல்லாம் விழுங்கி அகண்ட பரிபூரணமாய் விளங்குகையினாலும், விசுவக்கிராசமென்றுங்கண்டேன். இதற்கபிமானி அசேஷமுந் தானாய்நிற்கையினாலேபிரசாபத்தியனென்றுங்கண்டேன். இப்படிச்சகல ஆத்மாவினுள்ளும் புறமும் முழுதும் பரிபூரணமாய்ப் பிரத்தியக்ஷமாய் விளங்குகின்றது சொரூபமென்று வேதஞ் சொல்லும். அது தேவரீரருளினாலே "பழமறைத் திருமொழிப் பரிசேதராதல, வுலகமுண்டகம் புறமருவுஞ் சராதிகண், முழுதுந் தன்னுருவமாய்" விளங்கப்படுகின்றதுவுங் கண்டேன். பேதமாயிருக்கின்ற பிரபஞ்சமெல்லாம் பிரமமென்று வேதஞ்சொன்ன மெய்ம்மொழிப்படியே ஜகமெல்லா மொருதன்வடிவாய் விளங்குகின்ற சொரூபத்தைச சீவதுரிய முதலாகக்கொண் டுள்ளும் புறமுமாய் வருகிற உபாதிக் குற்றங்களெல்லாந்தீர அநுக்கிரகம்பண்ணுகையினாலே கண்டேன் என, இந்த ஸ்வரூபம் ஐக்கியத்திலே உபசாந்தமாம். இதனை நீஅரிதாகிய வமல தத்பதார்த்தமென்றறி. இப்படி வியோமத்தைக்கடந்து விசுவமெல்லாந் தன்மயமாய் விளங்கு

கிறபடியினாலே உபாதியினுடைய குற்றந்தீர்ந்தாலும் இந்த வாசனு தோஷந் தீரவேண்டுமென்று வேதஞ்சொல்லும். ஆகையினால்இனி யிந்த வாசனுதோஷந் தீருமுறைமை யெப்படி யென்னில் உபசாந் தம் நீங்கினாலொழிய தீராது. உபசாந்தமாவதேதென்னில் மூலாக் ஞானம்; மூலாக்ஞான மேதென்னில் மறைப்பு; அந்த மறைப்புத்தா னேதென்னில், தத்சொரூபத்தை மறந்தவிடம். தேக மாதியாக இந்த மறைப்பாகிய உபசாந்தம் அந்தமாகச் சகலமும் தன்னிடத்தி லே அடங்குகையினாலே யிதற்கபிமானி பொற்புவி சாந்தனும். நன் றாய் விளங்கப்பட்டு உலகெலாம் நிறைந்த உபசாந்தத்தின் பெரு மையை வேதத்தினுடைய முடிவு இன்றளவுஞ் சொல்லியது. முப் பதத்தவத்தை மும்மூன்றொன்பது முடிந்தது ஞான மென்றுஞ் சொல்லியது: ஆகையால் முப்பதமு முடிந்தவிடத்திலே சத்திய ஞான வனந்த வானந்தமா யிருக்கப்படாநின்ற தத்சொரூபம் வெ ளிப்படுமென்று அநுக்கிரகம் பண்ணியருள, அந்தச் சொரூபத்தை அநுக்கிரகம் பண்ணவேண்டுமென்ன அநுக்கிரகம்பண்ணுகின்றார்.

நிதித்யாசன முற்றிற்று.

தத்ஸ்வரூபம்.

அஃதெப்படியென்னில், இந்த மறைப்பாகிய உபசாந்தத்தைக் கண்டு விளங்கப்பட்ட தத்சொரூபத்தி னிடத்திலே அந்த மறைப்பு நிற்கிறதோ இல்லையோ பாரென்னுமிடத்தில் இல்லை. இல்லாதவிட மெப்படியிருந்தது? ஆதியந்தஞ் சூனியமாயிருந்தது. அந்தச் சொரு பந்தான்காண் அறிந்திடப்படாததாய் அறிவுடையதாய் அளவிடப் படாததாய்ச் சுக சிவசொருபிபுமாயிருப்பது. அதுதான்காண் சத் திய ஞான வனந்த வானந்தமானது. அஃதெப்படியென்னில், ஆதி யந்தஞ் சூனியமாயிருக்கப்பட்டதே பரிபூரணம். அந்தப்பரிபூரணம் எப்படியிருந்தது பாரென்னுமிடத்தில் என்னாற் சொல்லப்போகா திருந்தது. அதேதென்னில், மனதுக்கெட்டாதபடியினாலே வாக்கு

வசனிக்கப் போகாது. ஆகையினால் வாக்கு மனோதீதமென்று கண்டு விளங்கிவந்ததே ஞானம். அந்த ஞானத்தைவிட்டிருந்த விடத்திலே யாதொரு ஸ்வரூபம் நிகழ்ந்தது அதை ஆசாரியரும் மஹாவாக்கியத்தினாலே அது நீயாகின்றாயென்றும் நீயதுவாகின்றாயென்றும் அநுக்கிரகம் பண்ணினார். அந்த ஸ்வரூபந்தான் மூன்று பதமானது. அஃதெதுவென்னில், தொம்பத முதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் மூன்று லக்ஷணமானது. அஃதெதுவென்னில், ஜீவன் முதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் ஆறு குறியா யுள்ளது. அஃதெதுவெனில், வடிவு நுண்மைமுதலாக அந்த ஸ்வரூபந்தான்காண் எட்டியல்பானது. அஃதெதுவென்னில், இறந்த கேள்வி முதலாதியினவாம்.

இப்படி அநுக்கிரகம் பண்ணப்பட்ட குருநாதன் பெருமை யாதோவென்னில்,

மூலையிலிருந்தாரை முற்றத்தே விட்டவர்
சாலப் பெரியரென்றுந் தீபற
தவத்திற் றலைவரென்றுந் தீபற.

என்று கூறுவதாற் கண்டுகொள்க.

கலிவிருத்தம்.

தொம்பதந்தத்பதந்தோன்றுமசிபதம்
நம்பியசீவன்பரன்சிவமாய்நிற்கு
மம்பதமேலைச்சொரூபமாவாக்கியஞ்
செம்பொருளாண்டருள்சீர்நந்திதானே.

நேரிசைவெண்பா.

புசிப்போஞ் சிவபோகம் பூரணமா யெங்கும்
வசிப்போ முலகில் வசியோ—முசப்பின்றி
வாழ்வோஞ் சிவத்தையுணர் மாதவர்தம் பொன்னடிக்கீழ்த்
தாழ்வோ மெமக்கார் சரி.

தத்வாமிர்தக்கட்டளை முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதின்மூன்ருவது,

உபதேசவுண்மைக்கட்டளை.

இகபரங்களிலுள்ள ஆத்மகோடிகளுக்குள் தெய்வகதியாய் ஒவ்வொருவருக்குக் கிருத கர்ம புண்ணிய பரிபாகத்தினாலே இனிப் பிறவாத முடிந்த பிறப்பிலே இந்தத் தேகாதிப் பிரபஞ்ச முதலியவனைத்தும் தோன்றி நின்றழியுந்தன்மை ஏகதேசத்தில் காட்சிப் பிரமாணமாய் விளங்கும்.

அங்ஙனம் விளங்குவதைக் கருத்திலூன்றி விசாரிக்குமிடத்து இதனாற் றுன்பமேயன்றி இன்பமில்லை யென்றும் இந்தச்சரீரம் உற்பத்தி நாசமடைகின்றபடியால் இதனால் வருஞ் சுகதுக்கம் அனுபவிக்கிறவனே பசு வென்றும், நாமே தேகத்தையறிந்து உற்பத்தி செய்துகொள்ளக் கூடாமையினால் ஒருவரிருந்து தனுவாதிகளைக் கொடுத்து வினைவழியே யூட்டிவிக்கின்ற தன்மையினால் அவரே பதி யென்றும், பதிக்குப் பசுவுக்குமுள்ள தாரதம்மியங்களைச் சற்றுந் தெரியவொட்டாமல் மறைத்துநின்றதே பாச மென்றும், இந்தத் திரிபதார்த்த நிச்சயமுந் தெரியாமல் அனாதியே மூலாஜ்ஞானத்தினால் பந்தப்பட்டு நின்று அந்தப் பந்தத்தினால் நால்வகையோனி. எழுவகைப் பிறவியிலும், எண்ணிறந்த சரீரங்களெடுத்துத், தாபத்திரயாக்கினியினால் தகிக்கப்பட்டுத் துக்கசாகரத்தி லமிழ்ந்தினோ மென்றும் சாமானியமாகச் சற்றே விவேகமுண்டாகும்.

அங்ஙனம் விவேகிக்குமிடத்து இப்போதெடுத்த தேகத்தில் அனுபவிக்குந் தாபத்திரயங்களை விசாரிக்கும்படிவரும். அங்ஙனம் விசாரிக்குமிடத்து, தேகமே நாமென்ற நிச்சயத்தினால் இத்தனை துன்பமும் வந்ததென்று தோன்றும், இந்த நிச்சயம் எதினால் வந்த

தென்று விசாரிக்குமிடத்து அவிவேகத்தினால் வந்ததென்றுதோன்றும். அவிவேகம் எதினால் வந்ததென்று விசாரிக்குமிடத்து, மூல ஜானத்தினால் வந்ததென்று தோன்றும்.

இங்ஙனந் தோன்றுவது முற்பிறப்பிற் செய்த நிஷ்காம புண்ணிய பலத்தினால் ஈஸ்வரானுக்கிரகம் பொருந்திச் சுத்த வாசனையோடுந் தோன்றிய மானுடப்பிறப்பிலன்றி மற்றைப் பிறப்பில் தோன்றாதபடியினால் இந்த மானுட சரீரம்பெற்ற அருமையும், இந்தச் சரீரம் மின்னல்போல விளங்கி யழிகின்ற சிறுமையும் விசாரித்தறிந்து இந்தச் சரீரம்நீங்குமாகில் எந்தச்சரீரம் வருமோவென்னும் பயத்தினால் இந்தச் சுத்த வாசனை பொருந்திய மானுடதேகத்திலன்றி வேறொரு தேகத்தில் சத்தியோன்முத்தி பெறக்கூடாதென்னுந் திடங்கொண்டு இந்தத் தேகமிருக்கும்பொழுதே காருண்ய மூர்த்தியாகிய சற்குருநாதனை யடைந்து அநித்திய அசுத்த துக்க லக்ஷணமாகிய சரீரதாபநீங்கி நித்திய சுத்த சுலக்ஷணமாகிய சொற்சொரூபத்தைப் பெறவேண்டுமென்கிற தாகத்தினால் உள்ளத்தில் விசாரக்குறிப்புண்டாகும்.

அந்த விசாரமேலீட்டினால் மலைக்கட்படுந் தீ வெப்பத்தி லகப்பட்ட அந்தகன், மார்க்கந் தெரியாது நின்று நீர்தேடுந் தன்மைபோலத் தாபாத்திரயாக்கினியினால் வெந்து, இருள்பிணிப்பினால் மார்க்கந் தெரியாமல் அஞ்ஞானதாபந் தணிக்கும்பொருட்டு அறுதி சுயசொரூபானந்த ஞானாசாரியரைத் தேடுமிடத்து இவனுள்ளக்குறிப்பையறிந்து இவனுட் டோய்வறநின்ற சுகசொரூபமே கருணை கூர்ந்து, சலமே ஆலங்கட்டியாய்த் தடித்ததுபோலச் சதேக சீவன்முத்தி அறுதியாகிய குருலிங்க ஜங்கம வடிவமாய்த் தடித்து சீவகாருணியம் ஈசுரபத்தி பாசவயிராக்கியம் பிரமஞானமென்னும் நாற்குணங்களுங் குறைவின்றி விசேஷப் பிரசித்த வொழுங்காய்த் திருமேனிகொண் டெழுந்தருளிவரும்.

அஃதெப்படியென்னில்—சூரியவிம்பம் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும் நிருமலமான கண்ணாடியில் விசேஷவிம்பம் பிரதிபலிக்கிறதுபோலச் சிவம் எங்கும் பரிபூரணமா யிருந்தாலும் சதேகசீவன் முத்தி யறுதியாகிய குரு லிங்க ஜங்கம வடிவத்தில் அகமும் புறமும் விளங்கி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோல மூன்று குறியாகிய மானுடசொரூபத்தைக்காட்டிச் சற்சீடனைத் தன் மயமாகச் செய்விக்கும்பொருட்டு கிருபையினு லெழுந்தருளிவரும்.

அங்ஙனமான தரிசனங் கிடைத்தபோது, மோக்ஷ விருப்பங் கொண்ட அதிதீவிர பக்குவமுள்ள சீடனானவன் அதிமோகியைப் போல நிறைந்த பத்தியுங்கொண்டு மூன்றுருவையுஞ் சற்பாவகமாய்ப்பாவித்துத் தோத்திரவணக்கத்துடன், ஆப்த அங்கதான சற்பாவமென்னுநான்கு பணிவிடைகளுஞ்செய்து ஸ்ரீசற்குருவின் திருவுளப்பாங்காய் நடந்து, அவரது திருவருள் சுரக்குமளவும் எதிர்ப்பார்த்திருக்குமிடத்து ஸ்ரீசற்குரு கடாட்ச வீக்ஷணியத்தினாலும், அவரது தரிசனபரிசன பாதோதகப் பிரசாதமகிமையினாலும் சீடனது மும்மலங்களும் மூன்றுவடிவிற் கரைந்து இவனும் அந்த முகக்குறியில் லயமாகுமிடத்து உடல்பொருள் ஆவிமூன்றும் குருலிங்க ஜங்கமத்துக் கர்ப்பணமாகி சற்குருவுக்குஞ் சீடனுக்குங்கண்ணும் இமையும் போல் உடன்பாடாகையினால் அந்தப் பக்குவத்தில் இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் வரும். அதனால் சத்திநிபாதம்பதியும். அதனால் ஞானவிசாரமுண்டாம். அதனால் தற்றரிசனமாகும். அதனால் அகண்டபரிபூரண சொரூப சாக்ஷாத்கார நிரதிசயானந்தத்தை யென்றைக்கடைவோமென்கிற ஆவேசமும், கண்ணீர்ததும்பன் முதலிய எண்குணமும், ஆரைநோக்கமுதலிய தசாவஸ்தைகளுமுண்டாகும். அதையறிந்து சோதிக்கும்பொருட்டு, சற்குரு தினேதினேபரீக்ஷித்துவருவர். அங்ஙனம் பரீக்ஷிக்குமிடத்து, சீடனானவன் உலகத்தின்கண் ஒருவனது வியாதியைநிச்சயித்து அவிழ்தங்கொடுத்துத் தணிப்பதுபோல, நமக்கு அனேகஜன்மவாசனையாய் வந்துள்ள சகலகே

வலமாகிய பலவியாதியை நீக்கும்பொருட்டு ஒரு கைம்மாறிலும் விருப்பமின்றிய குருசுவாமிகள் நம்மைப்பரீக்ஷிக்கின்றது. இதனால் பின்பு மாறுதலுக்கிடமில்லையென்று நிச்சயங்கொண்டு, சுவர்னமானது புடத்துக்குப்புடம் மாற்றேறுதல்போல ஆசிரியர் பரீக்ஷிக்கப் பரீக்ஷிக்கத் தெளிவையடைந்து சமரச பத்தியகத்தினால் சூரிய சந்நிதானத்தி லுருகுகின்ற வெண்ணெய்ப் பாவைபோலச் சற்குரு சந்நிதானத்தில் நின்று நாளுக்குநாள் இருபோதங்கரைந்து கரைந் துருகி அஞ்சலியஸ்தனாய்த் தேகத்தைவிட்டு நீங்காத சாயைபோலச் சற்குரு தரிசனத்தைவிட்டு நீங்காதிருப்பன்.

அங்ஙனமான அதிதீவிர பக்குவமுள்ள சீடனுக்கிரங்கி அஸ்த மஸ்தக சையோகஞ்செய்து, திருவடி சூட்டிப் பஸ்ம கவசந்தரித்து அந்தக்ஷணமே விதி நிஷேத சூனியமாகிய வேதாந்த சித்தாந்த சமரச போத மகா வாக்கியமாகிய அதிசூக்ஷ்ம வாக்கியார்த்த சிரவண தீபத்தை அவனது பரிபக்குவமாகிய அகண்ட தகளியில் பரயத்தியாகிய ஆச்சியநிறைந்த கருத்தாகிய திரியிலேற்றி, ஐயந்திரிபாகிய காற்றசைக்காதிருக்கும்படி யாகிய திரைச்சீலை கட்டுவித்து, சிட்டங்கட்டுதல்போல் அண்டபிண்டங்களில் மவுட்டியமலைவு பீடியாமலிருக்க நிதித்தியாசனமாகிய தூண்டுகோலால் தூண்டித் தூண்டி, அறுதி அகண்ட பரிபூரணானந்த சாக்ஷாத்கார வனுபவத்திற் கரைந்து நின்று சகசானுபூதிவிளக்கமாய் இருந்தபடியேயிருக்கும் உபதேச வுண்மையை அனுக்கிரகஞ்செய்தருளினார்.

அங்ஙனமான சீடன் பெத்தத் திசையில் இருளில் சொரூபமிருந்துந் தோன்றாமல் மருள்வடிவமே சகசமானதுபோலசுவானுபூதியாகிய முத்திதிசையில் மருட்சொரூபமிருந்துந்தோன்றாமல் அருள்வடிவமே சகசமாகி அவ்வருண்மேலீட்டினால் ஞானானந்தத்தைப்பெற்று, முடவனுக்குப் பிடிப்புநீங்கி கைகால் நடக்கவந்தும் திரும்பவும் அது தொடராதிருக்கும்படி உல்லாசமாய்நடந்து பார்ப்பதுபோல இருட்பிடிப்புநீங்கி அருள்நடை நடக்கவந்தும் இவ்வரு

ளில் அவ்விருட்பிடிப்பு வராதிருக்கும்படி உள்ளுள்ளாசத்தினல் அருள்நடைநடந்து பார்ப்பதுமன்றிப் பெத்தத்திசையிற் றகித்த தாபாக்கினியைக் கிருபாவீக்ஷண்யஜலத்தினுற் குளிர்வித்துப்பேரா னந்த சமுத்திரத்திற் குளிப்பாட்டிய ஸ்ரீசற்குருநாதனுடைய திரு வடிப்பிரதாபத்தைப் புகழ்ந்து தேகபதனபரியந்தஞ் சுவானுபூதி யைப் பிரியாதிருக்கும்படிப் பலவாறுகத் தோத்திரஞ்செய்து மவுட் டியமலவாகிய துர்வாசனைகள் தன்னைப் பீடியாமலிருக்கச் சகசா னந்தப் பணியால் சீவன் முத்தி சதுஷ்பாத முறைமையாகிய வனு பூதியடைந்து விதேக கைவல்ய முத்தியைப்பெறுவன்.

இங்ஙனமன்றிச் சற்குரு பரிக்ஷிக்குமிடத்துப் பொற்பொடி மெழுக்குண்டையில் மறைவதுபோல் மலபோதத்தினல் இருட்டி மிரத்தில் சிரவணுதிகள்மறைந்து, சீடனுக்குச் சொற்சுவையொழிய பொருட்சுவை விளங்காது. வராகம்பூமியையுழுது தான்வேண்டிய பொருளைவிட்டு வேறென்றை நாடுதல்போலத் தனது சுகசொரூ பானந்தத்திற் கனுகூலமாகிய பொருளில் கருத்தழுந்தாமல் மலவா சனையால் சுகப்பொருள் சொல்லாய் விளங்குவதை ஆசிரியர் குறிப் பினலறிந்து அவனை இடைவிடாமல் குருலிங்க ஜங்கமப் பணி விடைகளில் விடுத்துக் குருதரிசனபரிச பாதோதகப் பிரசாதங்களி னல் அவனுக்கு இருவினையொப்பு முதலிய பரிபாகம் வருவித்து அத்தியாரோப யுத்தியும் அபவாதயுத்தியு மறிவிக்கத் தொடங்கி முன்னர் அத்தியாரோப யுத்தியை அருளிச்செய்கின்றர். அஃதெப் படியென்னில்:

பழுதையிற் பாம்பும், கட்டையிற் கள்ளனும், கானலிற் சல மும் கிளிஞ்சிலில் வெள்ளியும்போலச் சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய தன்னிடத்தில் மூலாஞ்ஞானத்தினல் அத்தியாரோபமாய் முக்கு ணம் பிறந்தது, அவற்றுள்,—

சத்துவகுணத்தில் ஈஸ்வராதிகளும், இராசதகுணத்தில் சீவர் களும், தாமதகுணத்தில் ஆவரண விக்ஷேபசத்திகளும், அபஞ்சீ

கிருத பஞ்சதன்மாத்திரைகளும், சூக்ஷ்மசரீரங்களும் பஞ்சீகிருத பஞ்சமகா பூதங்களும், ஸ்தூலசரீரப் பிரபஞ்சங்களு முண்டாயின.

இவற்றுள் பிரபஞ்சம் அனுபவிக்கப் படுகின்றது. சீவனனுபவிப்பவன், ஈஸ்வரன் சீவர்கள் கர்மானுசாரப்படி யனுபவங்கொடுப்பவர்.

ஆவரணசத்தியானது, ஈஸ்வரனையும் ஞானிகளையுந்தவிர மற்றைச் சீவராசிகளனைத்தையுந் திரிபதார்த்த நிச்சயந் தெரியவொட்டாமல் நாஸ்தீநபாதியென்னு மிருமுகத்தினால் மழைகாலத்து அமாவாசை நிசியின் குமரியிருளைப்போல மறைந்து நிற்கும்.

விக்ஷேபசத்தியானது, பிறவிமுதல் துணைக்காரணமாயிருந்து முன்னர் விடைய ஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர் ஞானசாதனமாயிருந்து சொரூப ஞானத்தை விளக்கிப் பின்னர் ஞானசாதனமாயிருந்து சொரூப ஞானத்தை விளக்கிவைத்து அதுவும் அந்தச் சொரூப ஞானத்திற் பிணஞ்சுடு தடியைப்போல லயமாகிவிடும்.

முற்கூறிய சத்துவத்திற் சத்துவம் பிரதான மாகும்போது அதில்பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்கு விஷ்ணுவென்றும், இராசதம்பிரதானமாகும்போது அதிற்பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்குப் பிரமாவென்றும் தாமதம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த ஈஸ்வரனுக்கு உருத்திரனென்றும் பெயர். இதுவேமாயை இந்தமாயையும் அஞ்ஞானமாகிய * சமஷ்டி சீவகாரண சரீரமுங் கூடி ஈஸ்வரனுக்குக் காரணசரீரமாம். இதுவே ஈஸ்வரனுக்கு அவஸ்தை. இதையபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்குச் சுழுத்திக்கு அவ்வியாகிருதனென்றும் பெயர்.

இராசதத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த சீவர்களுக்கு ஞானநிஷ்டாபரரென்றும், இராசதம் பிரதான

* சமஷ்டி யென்பது-வனமென்றும், வியஷ்டி யென்பது-மரமென்றுமாம்.

மாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த சீவர்களுக்குக் கர்மநிஷ்டாபர ரென்றும், தாமதம் பிரதானமாகும்போது அதிற்பிரதிபலித்த சீவர்களுக்குச் சோம்பல் நித்திரை மயக்கமுடையவர்களென்றும்பெயர். இதுவே அஞ்ஞானம், இதுவே சீவகாரணசரீரம், இதுவே சீவனுக்குச் சுழுத்தியவஸ்தை, இதை யபிமானித்த சீவனுக்குப் பிராஜ்ஞ வென்றுபெயர்.

தாமதத்தில் சத்துவம் பிரதானமாகும்போது அதிற் பிரதிபலித்த விக்ஷேபசத்தியினால் அபஞ்சீகிருதபஞ்சதன்மாத்திரைகள் பிறக்கும். இந்த அபஞ்சீகிருத பஞ்சதன்மாத்திரைகளும் சீவர்களது வியஷ்டி சூக்ஷமசரீரமுங்கூடி ஈஸ்வரனுக்குச் சமஷ்டி சூக்ஷமசரீரமாம். இதுவே ஈஸ்வரனுக்குச் சொப்பனவஸ்தை. இதை யபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்கு இரணியகர்ப்பனென்று பெயர். அதெப்படியென்னில்—

விக்ஷேபசத்தியின் காரணமாய் சத்ததன்மாத்திரையால் ஆகாயம் பிறக்கும். அதில் பரிசதன்மாத்திரையான வாய்வு பிறக்கும். அதில் ரூபதன்மாத்திரையான தேயு பிறக்கும். அதில் ரசதன்மாத்திரையான அப்புபிறக்கும். அதில் கந்ததன்மாத்திரையான பிருதிவி பிறக்கும். ஆக தன்மாத்திரைகள்-ரு.

சத்ததன்மாத்திரை சாத்துவீக சமஷ்டியுடன் கூடினது ஞானம். இதற்கு நிலை புருவமத்தியம். இராஜ சமஷ்டியுடன்கூடினது சமானவாயு. இதற்குநிலை நாபி. சாத்துவீக வியஷ்டியுடன் கூடினது சுரோத்திரேந்திரியம். இதற்கு நிலை செவி. இராஜசவியஷ்டியுடன் கூடினது வாக்கு. இதற்கு நிலை வாய். சத்தம் விடயம்.

ஞானம், சமானவாயு, சுரோத்திரேந்திரியம், வாக்கேந்திரியம் சத்தவிடயம் ஆக ரு-ம் சத்ததன்மாத்திரையின்கூறு.

பரிசதன்மாத்திரை சாத்வீக சமஷ்டியுடன் கூடினது மனம், இதற்குநிலை கண்டம். ராஜச சமஷ்டியுடன் கூடினது வியானவாயு,

இதற்குநிலை சர்வசரீரம். சாத்வீக வியஷ்டியுடன் கூடினது தொக்கேந்திரியம், இதற்கு நிலை தொக்கு. இராசச வியஷ்டியுடன் கூடினது பாணேந்திரியம், இதற்கு நிலை அஸ்தம், பரிசம் விடயம்.

மனம்-வியானவாயு-தொக்கேந்திரியம்-பாணேந்திரியம்-பரிச விடயம் ஆக ரு-ம் பரிசதன்மாத்திரையின்கூறு.

ரூபதன்மாத்திரை-சாத்துவீக சமஷ்டியுடன் கூடினது புத்தி; இதற்குநிலை நேத்திரம். இராசத சமஷ்டியுடன் கூடினது உதான வாயு; இதற்கு நிலை கண்டம். சாத்வீகவியஷ்டியுடன் கூடினது சட்சேந்திரியம்; இதற்கு நிலை நேத்திரம். இராசச வியஷ்டியுடன் கூடினது பாதேந்திரியம்; இதற்கு நிலை பாதம். ரூபம் விடயம்.

புத்தி-உதானவாயுவு-சக்ஷேந்திரியம்-பாதேந்திரியம்-ரூபவிடயம் ஆக ரு-ம் ரூபதன்மாத்திரையின்கூறு.

இரசதன்மாத்திரை-சாத்துவீகசமஷ்டியுடன் கூடினது சித்தம்; இதற்குநிலை நாபி. இராசத சமஷ்டியுடன் கூடினது அபான வாயு; இதற்குநிலை குதம். சாத்துவீக வியஷ்டியுடன் கூடினது சிங்நுவேந்திரியம்; இதற்குநிலை நாக்கு. இராசத வியஷ்டியுடன் கூடினது குய்யேந்திரியம்: இதற்குநிலை உபஸ்தம்; ரசம் விடயம்.

சித்தம்-அபானவாயு-சிங்நுவேந்திரியம்-குய்யேந்திரியம்-ரச விடயம் ஆக ரு-ம் இரச தன்மாத்திரையின்கூறு.

கந்த தன்மாத்திரை-சாத்துவீகசமஷ்டியுடன் கூடினது அகங்காரம்; இதற்குநிலை இருதயம். இராசத சமஷ்டியுடன் கூடினது பிராணவாயு; இதற்குநிலை இருதயம். சாத்துவீக வியஷ்டியுடன் கூடினது ஆக்கிராணேந்திரியம்; இதற்குநிலை நாசி. இராசதவியஷ்டியுடன்கூடினது குதேந்திரியம்; இதற்கு நிலை பாயுரு. கந்தம் விடயம்.

அகங்காரம்-பிராணவாயு-ஆக்கிரா ணேந்திரியம் - குதேந்திரியம்-கந்தவிடயம் ஆக ரு-ம் கந்த தன்மாத்திரையின்கூறு.

இந்தத்தத்துவங்கள் ௨௫-ங்கூடிச் சீவசூக்ஷ்ம சரீரமாம். ஞானத்தைக்கழித்து ௨௪-தத்துவங்களென்றுஞ் சொல்லுவர். இதுவே சீவனுக்குச் சொப்பனவஸ்தை. இதை யபிமானித்த சீவனுக்குத் தைசதனென்று பெயர்.

இனி ஸ்தூலசரீரமுண்டான முறைமையெப்படியெனில்,—.

தாமதத்தில் தாமதம் பிரதானமாகும்போது அபஞ்சீகிருதபஞ்சபூதத்தினின்று பஞ்சீகிருத பஞ்ச மகாபூதங்கள் பிறக்கும். இந்தப் பஞ்சீகிருத பஞ்ச மகாபூதங்களும் சீவர்களது சமஷ்டி ஸ்தூலசரீரங்களுங்கூடி ஈஸ்வரனுக்கு ஸ்தூலசரீரமாம், இதுவே ஈஸ்வரனுக்குச்சாக்கிராவஸ்தை; இதை யபிமானித்த ஈஸ்வரனுக்கு விராட்டென்று பெயர். அஃதெப்படியெனில்,—

பஞ்சபூதங்களையும் பத்தாகச்செய்து அவைகளின் பாதியை நன்நான்காகப் பிரித்து, சுவாமிசத்தைவிட்டு இதராமிசத்திற் கூட்டிப் பஞ்சீகரணப்படுத்த ஸ்தூலபூத பௌதிகங்களாம்.

	ஆகாசத்தி லாகாசம்	வாயுவி லாகாசம்	தேயுவி லாகாசம்	அப்புவி லாகாசம	பிருதிவியி லாகாசம்
சாத்துவீக சமஷ்டி	ஞாதுரு மோகம்	மனம் தாண்டல்	புத்தி சங்கமம்	சித்தம் சுக்கிலம்	அகங்கா ரம் மயிர்
இராசத சமஷ்டி	சமானன் லச்சை	வியானன் ஓடல்	உதானன் சோம்பல்	அபானன் உதிரம்	பிராணன் நரம்பு
சாத்துவீக வியஷ்டி	சுரோதித் ரியம்பயம்	தொக்குஉ ட்காருதல்	சட்சு நித்திரை	சிங்குவை வியர்வை	ஆக்ராண ம்தோல்
விஷயம்	சத்தம் துவேஷம்	பரிசம் நடத்தல்	ரூபம் தாகம்	ரசம் மூத்திரம்	கந்தம் மாமிசம்
இராசத வியஷ்டி	வாக்கு ராகம்	பாணி படுத்தல்	பாதம் பசி	பாயுரு உமிநீர்	உடஸ்தம் அஸ்தி

எப்படியென்னில்—பிருதிவியிற் பிருதிவி அஸ்தி. பிருதிவியில் அப்பு மாமிசம். பிருதிவியில்அக்கினிசர்மம். பிருதிவியில் வாயு நரம்புபிருதிவியில் ஆகாசம்ரோமம். ஆக ரு-ம் பிருதிவியின் கூறு.

அப்புவில் அப்பு மூத்திரம், அப்புவில் பிருதிவி உமிநீர். அப்புவில் அக்கினி வியர்வை. அப்புவில் வாயு உதிரம். அப்புவில் ஆகாசம் சுக்கிலம் ஆக ரு-ம் அப்புவின்கூறு.

தேயுவிற்றேய்வு நித்திரை. தேயுவிற் பிருதிவி பசி. தேயுவில் அப்பு தாகம். தேயுவில்வாயு ஆலசியம். தேயுவில் ஆகாசம் சங்கமம் ஆக ரு-ம் தேயுவின்கூறு.

வாயுவில் வாயு ஓடல். வாயுவிற் பிருதிவி படுத்தல். வாயுவில் அப்பு நடத்தல். வாயுவில் தேயு உட்கார்தல். வாயுவில் ஆகாசம் தாண்டல் ஆக ரு-ம் வாயுவின்கூறு.

ஆகாயத்தில் ஆகாயம் மோகம். ஆகாயத்திற் பிருதிவி ராகம். ஆகாயத்தில் அப்பு துவேஷம். ஆகாயத்தில் தேயு பயம். ஆகாயத்தில் வாயு லட்சை ஆக ரு-ம் ஆகாயத்தின்கூறு.

ஆக உரு-ம்கூடி ஸ்தூலசரீர மாயிற்று இவை சடமாகையினல் பஞ்சதன் மாத்திரைகளின் சாத்துவீக குணத்தினுலும், இராசத குணத்தினுலும் உண்டான சூக்ஷமசரீர மிருப்பதற்குப் போகஸ்தானமாம். இதுவே சீவனுக்கு ஸ்தூலசரீரம். இதுவே சீவனுக்கு சாக்கிராவஸ்தை. இதை யபிமானித்த சீவனுக்கு விஸ்வனென்று பெயர்.

இனி நால்வகை யோனியாவன:—அண்டசம் உற்பீசம் சுவேதசம்-சராயுசம் ஆக-ச. இவற்றுள் அண்டசத்திற் பிறந்தவை பட்சி பன்னகமுதலியன. பையிற் பிறந்தவை தேவர், நரர், மிருகமுதலியன. வேர்வையிற் பிறந்தவை, ஈ, பேன், மசகமுதலியன. நிலத்திற்பிறந்தவை விருக்ஷம், கொடி, செடி முதலியன.

சிலசாஸ்திரங்களில் சூட்சுமசரீரத்திற்கு கசு-தத்துவங்களென்று சொல்லியிருக்க, இவ்விடத்தில் உச-தத்துவங்களாகச் சொல்லுவானே னெனில்.

பஞ்ச தன்மாத்திரைகளின்றிச் சூட்சமசரீரந் தோன்றமாட்டா தாகையால் உச-தத்துவங்களென்று சொன்னதே பிரமாணம்.

அந்தக்கரணம்-ச. ஞானேந்திரியம்-ரு. ஆக கூ-ம் ஞானசத்தியாகையால் சாத்துவீக குணமென்றும்; வாயுக்கள்-ரு. கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக க0-ம் கிரியா சத்தியாகையால் இராசதகுணமென்றும் ஞானேந்திரியங்களும் கன்மேந்திரியங்களும் ஒன்றோடொன்று சேராமல் வெவ்வேறாகையினால் வியஷ்டி யென்றுஞ் சொல்லப்படும். ஆகையால் பஞ்சதன்மாத்திரைகளை விஷயமாகக்கழித்து அந்தக்கரணம்-ச. வாயுக்கள்-ரு. ஞானேந்திரியம்-ரு. கன்மேந்திரியம்-ரு. ஆக-ககூ-ங்கூட்டிச் சூட்சும சரீரங்களென்று சிலர் சொல்லுவார்கள்.

இவற்றின் கிரியை எப்படியெனில்:—

ஞானம்-சமானவாயுவுடன்கூடி சுரோத்திரேந்திரியத்தை அதிஷ்டித்துச் சத்தவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் வாக்குவசனிக்கும்.

மனம்—வியான வாயுவுடன்கூடித் தொக்கேந்திரியத்தை யதிஷ்டித்துப் பரிசவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் பாணி இடுதலுமேற்றலுஞ் செய்யும்.

புத்தி-உதான வாயுவுடன்கூடிச் சக்ஷுந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து ரூபவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் பாதம் கமனிக்கும்.

சித்தம்-அபானவாயுவுடன்கூடிச் சிங்குவேந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து ரசவிஷயத்தையறியும். ஆகையால் உபஸ்தம் ஆனந்திக்கும்.

அகங்காரம்-பிராணவாயுவுடன்கூடி ஆக்கிராணேந்திரியத்தை யதிஷ்டித்து கந்தவிஷயத்தையறியும் ஆகையால் பாயுரு மலவிசர்ச்சனஞ்செய்யும் இவைகளே இந்தத் தத்துவங்களின் கிரியைகளாம். இதை அத்தியாரோப புத்தியென்று சொல்லப்படும்.

இனி அபவாத யுத்தியாவதேதென்னில்—

சொரூபமுதல் ஸ்தம்பபரியந்தம் உண்டானமுறைமைப்படியே ஒன்றிலொன்ருெடுக்கிச் சொரூபமாகக் காண்பதே அபவாத புத்தியாம்.

இங்ஙனமாகில் அது நீயானுயென்னும் அத்துவிதானந்த சுகத்தைப் பெறுவதெப்படி யென்னில்.

நீயது வானுயென்று ஆசிரியர் பிரகடமாக உபதேசித்தருளு முறைமைப்படி முன்னர் நீயென்னுஞ் சீவனுக்குண்டான சரீரத்திரயமும், அவஸ்தாத்திரயமும், அபிமானத்திரயமும், ஆக கூங் கழித்து அதிற்சேடித்துநின்ற சீவசாக்ஷியாகிய கூடஸ்த தரிசனஞ் செய்து, பின்னர் அதுவென்னும் ஈஸ்வரனுக் குண்டான சரீரத்திரயமும் அவஸ்தாத்திரயமும், அபிமானத்திரயமும், ஆக கூங்கழித்து அதிற் சேடித்துநின்ற ஈஸ்வர சாட்சியாகிய பிரமதரிசனஞ்செய்து, அப்பால் ஆனுயென்னும் பதார்த்தமாகிய ஆனந்தாதீதமே தற்சொரூபமாய் கூடஸ்த பிரமமென்னுந் துவித பாவமுமிறந்து, அத்துவிதானந்தத்திலமிழ்ந்தி மதுவுண்டவண்டுபோற் சுகித்திருத்தலாம் இதுவே சனகன், மாவலி பகிரதன் முதலிய பெரியோர்க ளனுபவித்த சகசானந்தானுபூதியாகும். இதைச் சற்குரு கடாக்ஷத்திலுண்டாகும் சுவானுபூதியினுற் கண்டுகொள்க.

இக்கட்டளை யியற்றினுர் வேதசிரேணி சிதம்பரசுவாமிகள்.

உபதேசவுண்மைக்கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் துணை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினான்காவது,

வேதாந்ததசாவத்தைக்

கட்டளைச் சுருக்கம்.

மோக்ஷமுண்டென்கிற எந்தமார்க்கத்துக்கும் உபக்கிரமத்திற் பந்தமும், உபசங்காரத்தில் முத்தியும் சித்தாந்த மாகையினாலே இம்மார்க்கத்தினுடைய பந்தமுத்தி வியவகாரஞ் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படாநின்றதெப்படியெனில்—

சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்தமென்னும் இலக்கணத்தையுடைய சுயம்பிரகாசமாகிய பரவஸ்துவின்கண்ணின்றுவாசகஞ் செயவொண்ணாத பின்னாசத்தி தோன்றும், அதினின்றும் மாயை தோன்றும், அதில் ஊர்த்த மாயையினின்றும் பரதத்துவந் தோன்றும்; அதினின்றும் வியோமந் தோன்றும்; அதில் காலபரந் தோன்றும்; அதோமாயையினின்றும் புருடன்றோன்றும்; அதில் மூலப் பகுதிதோன்றும்; அதில்மான் தோன்றும்; அதில் ஆங்காரந் தோன்றும்; அந்தவாங்காரந்திரிகுணமாக விரியும். அவையிற் சாத்துவிதாங்காரத்தில் மனமும், ஞானேந்திரியங்களைந்துந் தோன்றும்; இராசத வகங்காரத்தில் கன்மேந்திரியங்க ளைந்துந்தோன்றும்; தாமதவாங்காரத்தில் சத்தாதிகளைந்துந் தோன்றும்; இந்தச் சத்தாதியைந்தையும் ஒவ்வொன்றை யிரண்டு கூறுசெய்து அவையி லொரு கூறில் ஒவ்வொன்றை நன்னான்கு கூறாகச்செய்து தனது கூறல்லாதநாலினுங்கூட்டப் பஞ்சீகரணதூலபூதமாம் உபக்கிரமமுற்றும்.

இனித் தத்துவங்களினுடைய வகை யெப்படி யென்னில்—

பஞ்சீகரண தூலபூதமைந்து சத்தாதியைந்து, ஞானேந்திரிய மைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, அந்தக்கரணம் நாலு, புருடன் ஒன்று, காலபரம் ஒன்று, வியோமம் ஒன்று, பரம் ஒன்று ஆகத்தத் துவ மிருபத்தெட்டின்மேல் மாயையொன்று பின்னைசத்தியொன்று ஆக-௩0, இவையே பந்தம் இனி யிம்முப்பதும் நீங்கி மேற்சுயம் பிரகாசத்தை யடைதலே உபசங்காரம் இதற்கு மார்க்கமெப்படி யென்னில்—

தூலபூதமைந்து, சூட்சுமபூதமைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து கன்மேந்திரியமைந்து ஆக இருபதுஞ் சீவசாக்கிரம். இதில் திரோ தாயிநீங்கும். மனம், புத்தி, ஆங்கார மூன்றுஞ் சீவசொற்பனம் பிர கிருதி, சீவசுழுத்தி, புருடன், பரசாக்கிரம், இதிற் பிரகிருதி நீங் கும். காலபரம், பரசொப்பனம், இதில் அசுத்தமாயை நீங்கும். வியோமம், பரசுழுத்தி, பரம், சிவசாக்கிரம், மாயை விசுவக்கிராசம் இதிற் கன்மநீங்கும். பின்னைசத்தி, உபசாந்தம் இதிற் சுத்தமாயை நீங்கும். சுயம்பிரகாசமே குருதுரியம் இதில் ஆணவம் நீங்கும். ஆக வவத்தை பத்து இதுவே முத்தி இவ்வொழுங்கில் ஞானாசாரியர் கைகாட்டும்படிக்குச் சமாதியிலிருந்து அநுபவம்பண்ணிக்கொள்ள வேண்டியது.

வேதாந்த தசாவத்தைக்கட்டளைச் சுருக்கம்

முற்றிற்று.

சற்குருகடாக்ஷம்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினைந்தாவது,

வேதாந்ததசகாரியக்கட்டளை.

நித்திய நைமித்திய காமியப் பிராயச்சித்த உபாசனாதி கன்மங்களை அனேக ஜென்மாந்தரங்களிலே பண்ணப்பட்டுக் கிருதகிருத்தியனாய், "நித்தியா நித்தியவத்து விவேகம். இகமுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம், சமையாதிசட்கம், முமூட்சுத்துவம்" என்கிறசாதனசதுஷ்டிய சம்பத்தியுடைய அதிதீவர பக்குவமுடையோர் மேற்சென்னமெடாதவகைக்கு பிரமகைவல்லியம் சமாதியிலிருந்தடைதற்குமேலான மார்க்கம் வேதமுடிவாகிய உபநிடதத்தில் தசகாரியமாக இருக்கும். இதற்குத்தொகை யெப்படியெனில்—

மாயாரூபமென்றும் மாயதரிசனையென்றும் மாயாசத்தி யென்றும் சீவரூபமென்றும் சீவதரிசனையென்றும் சீவசத்தி யென்றும், பிரமரூபமென்றும் பிரமதரிசனையென்றும் தேக கைவல்லியமென்றும் விதேக கைவல்லியமென்றும் ஆகப்பத்து இதுதொகையாகிய சிரவணம் இதற்குவகை யெப்படியெனில்—

மாயாரூபமாவது சர்வ பிரபஞ்சங்களும் இத்தனை அங்கிசத்துடனேகூடி விளங்குமென காண்கை. மாயாதரிசனமாவது அந்த அங்கிசத்தில் இத்தனை யங்கிசம் மாயாசம்பந்தமெனக் காண்கை. மாயாசுத்தியாவது அதனுடைய வதிட்டானத்தைக் காண்கை சீவரூபமாவதுவிளக்க விளங்கப்பட்ட மாயாரூபத்தைக் காணுதற்கோரறிவுண் டெனக்காண்கை. சீவதெரிசனமாவது அவ்வறிவைத்தானெனக்காண்கை. சீவசுத்தியாவது அவ்வறிவி னதிட்டானத்தை காண்கை. பிரமரூபமாவது மாயாரூபத்துக்குஞ் சீவரூபத்துக்கும் அதிட்டானம் பிரமமெனக்காண்கை. பிரமதரிசனமாவது ஆறிரோபிதமு மதிட்டானத்தைவிட வேறில்லாததுபோல மாயையுஞ் சீவ

னும் பிரமமாகத்தானே காண்கை. தேககைவல்லியமாவது அந்தப் பிரமமாகத்தானே காண்கிற போதமுநீங்கி ஆனந்தமயமாய்நிற்கை; விதேக கைவல்லியமாவது அந்தப்பிர மானந்தாதீதத்தையடைகை. இது வகையாகியமனனம். இனிவிரிவு எப்படியெனில்.

சத்தாதி விடயத்திலவாவறுத்து ஓரேகாந்தத்திலிருந்து நிதித்தியாசனத்தில் சமாதியைப்பொருந்திச் சாட்சாத்கரிக்கும் வகை.

மாயாரூபமாவது இதுவென்றுகாணப்பட்ட சர்வப்பிரபஞ்சமுமுண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாய் நாமரூபமாய் இவை ஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்குதலைக்காண்கை.

மாயாதரிசனையாவது அந்த ஐந்தங்கிசத்தில் பின்பு சொல்லப்பட்ட நாமரூபமாகிய விரண்டங்கிசமு மாயையெனக் காண்கை.

இனி மாயாசுத்தியாவது இந்தமாயா சம்பந்தமாகிய நாமரூபத்துக்கு முன்சொல்லப்பட்டன உண்டாகி விளங்கி ரம்மியமாகிய ஊறங்கிசத்தையுடைய அதிட்டானத்தைக் காண்கை.

சீவரூபமாவது ஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்கப்பட்டசர்வத்தையும்நோக்கி அவையில் பின்பு சொல்லப்பட்ட இரண்டங்கிசமு மாயாசம்பந்தமென்றும், அந்த மாயாசம்பந்தமும் முன்பு சொரூபசம்பந்தமாகிய சச்சிதானந்தத்தைவிட வேறின்மையென்றுங் கண்டவறிவொன்றுண்டெனக் காண்கை.

சீவதரிசனையாவது நாமரூப மயமாகிய கேவலமும் நீங்கிச் சச்சிதானந்தமாகிய பிரமத்தைப்பற்றி நிற்கை இது சாக்கிராவத்தை.

சீவசுத்தியாவது அந்தச் சச்சிதானந்த மயமாகிய பிரமத்தை அவ்வொளியே கண்ணுகக்கொண்டறிந்து அதிற் சீவதத்துவபோதமடங்கி அச்சீவனுக்கு அதிட்டானமாகிய பிரமந் தானுய் நிற்கை.

பிரமரூபமாவது மாயாரூபமாகிய நாமரூபத்திற்கும் அதையுணருஞ் சீவனுக்கு மதிட்டானமாய் விளங்கப்பட்டது சச்சிதானந்தமேயெனக் காண்கை இது சொற்பனுவத்தை.

பிரமதரிசனையாவது பழுதை, கிளிஞ்சில், கட்டை, சூரியன், தங்கம், மண் முதலிய வதிட்டானங்களில் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்பு, வெள்ளி, கள்வன், கானனீர், ஆபரணம். கடகலசமுதலிய வாரோ விதம் விசாரித்தவிடத்தில் அவை அவ்வதிட்டானமேயாகி விளங்கு தல்போல ஆரோபிதமாய் விளங்கப்படுகிற நாமரூப மயமாகிய மாயையும், அம்மாயையை யறியப்படாத நின்ற சீவனும், அதை விளக்கப்பட்ட பரமும், நாமரூப மறியப்பட்டதானும், அறிவிக்கப் பட்ட பரமேயெனக் காட்டாமல், காமரூபத்தையுந் தன்னையும் வேறுபோல் விளக்கப்பட்ட அஞ்ஞானமும், அதற்கு நியதமாகிய கர்மமுமாகிய ஐந்து பதார்த்தமும் அதிட்டானமாகிய சச்சிதான ந்தசொரூபமாகக் காண்கை. இது சுழுத்தியவத்தை.

தேககைவல்லியமாவது, அப்படி அந்த ஐந்து பதார்த்தமுஞ் சொரூபமாகக் காணப்பட்ட வாதனையும் நீங்கி அவ்விடத்திற் பிர காசிக்கப்பட்ட சொரூபானந்தத்தைப்பெற்றுநிற்கை. இது துரியம்.

விதேக கைவல்லியமாவது அந்தச்சொரூபானந்தத்தைப்பெற் றுஆனந்தாதீதனாய், வாக்குமனாதீத கோசரமாகிய ரபிமகைவல்லி யத்தைப் பெறுகை. இது துரியாதீதம். இவ்வொழுங்கில் குரு காரு ண்ணியத்தினாலே சென்று, தசகாரியமு மனுபவப்பட்டு, பிரமகை வல்லியமடையில் அப்போது பந்தமுத்தி வியவகாரஞ் சொற்பனம் போலக் கண்டு, பழையபடியாய் நின்றால், மேற்சனனத்துக்கு வித் தாகிய ஆசை பய மிரண்டும் தான் சர்வானந்தத்திற்கு மதிட்டான மாகிய பிரம்மானந்த மயமாகையால் ஆசையும், தற்சொரூபமாகிய பிரம்மத்தைத் தவிரப் பிரத்தியக்கு வேறொன்று மில்லாத தாகை யால் பயமு மொழியும்.

வேதாந்த தசகாரியக்கட்டளை
முற்றிற்று.

குருபாதந்துணை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினாறாவது,

பிரமோபதேசக்கட்டளை.

கடவுள் வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரியவிருத்தம்.

அருமறையாகமத்தினுள தனிப்பொருளே
  கருணையினாலவனி தன்னில்
திருவுருவாய்வந்தருளிமலமயக்காற்
  செகநாட்டஞ்செறிந்துவாடும்
தெரிவிலியேன்றனக்கருணாட்டங்கொடுத்தென்
  றனைமுன்னர்த்தெரித்துப்பின்னர்
ஒருவடிவாந்தனையறிவித்தொன்றாக்கு
  மருளிறையையுன்னிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீ பரமாநந்த உல்லாச வைபோகத்தைத்தந்தருளும் தத்துவ ஞானத்திற்கேதுவாகிய சிரவணாதிகளில் அதிகாரியாக்கும் நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகம், இகமுத்திரார்த்தபலபோகவிராகம்; சமாதிசட்கம், முமுக்ஷுத்துவம் என்கின்ற சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தையுடைய ஓர் பக்குவியானவன், மலச்சிறையில் கட்டுண்டவனாய்ப் பவத் துன்பப்பட்டு வெகுகாலம் இக்கொடிதாகிய துன்பத்தை நீக்கி மோக்ஷவின்பததை அளித்து இரக்ஷிப்பவரெங்குளரென்று தேடும் அதிதேட்டரவால் பாலுக்குள் மறைந்து பூரணமாயிருந்த நெய் கடைதலினால் தடித்து வெளிப்பட்டுத்தோன்றியதுபோல, தன்னுள் மறைந்திருந்த சச்சிதாநந்த நித்திய பரிபூரண சிவசொரூ

பமே பாசவைராக்கியம், ஜீவகாருண்ணியம், ஈசுரபக்தி, பிரம ஞானம் ஆகிய நான்குடனுங்கூடி விளங்கும் ஸ்ரீ சற்குருசுவாமிக ளாகத் திருவுருவங்கொண்டு, கட்புலனுக்குவெளிப்பட்டுத்தோன்ற இப்படித்தோன்றிய ஸ்ரீ சற்குருசுவாமிகளது உபய சரணாரவிந்தங் களில் தண்டாகாரமாய் விழுந்து கோவென்றழுது முறையிட்ட வனைப் பார்த்தருளி அப்பா நினக்குற்ற ஆபத்து யாதென்று கேட்டருள.

சுவாமி! பலாபேக்ஷையின்றி அடியேனை வலிதிற்றடுத்தாட் கொள்ளவந்த கிருபாநிதியாகிய வென்னுடைய ஞானசாரியரே. தேவரீர் அன்றிமற்றியாவராலு நீக்குதற்கரிய இப்பிறவித்துன்பமே எனக்குற்ற ஆபத்தென்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தைந்நியவாக்கியங் களால் தோத்திரமும் ஆராமையுற்ற மனத்தினாலாதரவும் அடக்க மாகிய காயத்தால் அர்ச்சனை நமஸ்காரங்களும் ஆப்தம், அங்கம், தானம், சற்பாவமாகிய பணிவிடைகளுஞ்செய்து நின்றவனது பக் குவ தசையைச்சோதிக்க உண்மையாகத் தோன்றலால் திருவுளத் தில் கிருபை கூர்ந்து, வாராய் நமது மாணாக்கனே யென் றழைத் துத் திருவடியைச்சூட்டி, சமீபத்திலிருக்கச்செய்து, விதிப்படி அவனதுடல் பொருளாவி மூன்றையுங் கைக்கொண்டு, தமது திரு வருண் ஞானக்கண் தந்தருளி மலரகித பிரமமான நினக்கெப்பொ ழுதும் பிறவித்துன்பம் முயற்கோடு போன்று கிடையாதென்று தமது மலர்க்கரத்தால் சீடனது சிரத்தைத் தொட்டுச் சத்தியஞ் செய்தருள.

சுவாமி! மலமாவது யாது? ரகிதமான பிர்மமாவது யாது? நான் யாவன்? இவற்றை அடியேனுக்குத் தெரியத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமென்ன,

மலமாவது அஞ்ஞானம், மாயை, கன்மம் எனத்திரிவிதமாயிரு க்கும்; சூரியாதி அந்நிய பிரகாசங்களை வேண்டாது சகலத்தையுந்

தோற்றுவித்துக்கொண்டு தானுஞ் சுயம்பிரகாசமாய்ச் சதாவிளங்குகின்றபடியால் அஞ்ஞான மலரகிதமாயும், சகலாதாரத்திற்கும் தன்னைத்தவிர வேறொருவரில்லாமல் தானே அத்துவிதமாய் விளங்குகின்றபடியால் மாயாமலரகிதமாயும், தேசகாலவஸ்து பரிச்சேதமின்றிப் பரிபூரணமாய் விளங்குகின்றபடியால்கன்மமலரகிதமாயும், விளங்குகின்றதே பிரமம்; நீயோ அறிவாய் விளங்குகின்ற சொரூப எனத் திருவாய்மலர்ந்தருள,

சுவாமி! அடியேன் புத்தி ஈனத்தாற்செய்யும் விண்ணப்பங்களுக்குச் சலியாமல் திருச்செவி சாத்தித் திருவுளங்கொண்டு பிரதியுத்தரங் கட்டளையிட்டருளவேண்டிய கடமை, தேவரீருக்கிருப்பதால் கிருபைசெய்யவேண்டியதென்று துதித்து, நான் அறிவாய் விளங்குந் தன்மையை முன்னர்த் தெரியத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமென்ன,

நின்னைக் கரதலாமலகம்போல உண்மையாகத் தெரிவிக்கின்றோம், நீயுந் தெரிந்துகொள்ளக்கடவா யென்று திருவாக்கருளி, இங்கே விளங்காநின்ற சகல பிரபஞ்சங்களும் எத்தனை பதார்த்தங்களாக விருக்கின்றனவென்ன,

சுவாமி! விசாரித்துப்பார்க்குமிடத்துச் சப்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தமாகிய ஐந்துபதார்த்தங்களாக விருக்கின்றனவெனலும்,

ஆனால், இங்ஙனம் யாதினு லறிந்தாயென்ன,

சுவாமி! என்னாலேயே அறிந்தேனெனலும்,

நீயாரென்ன,

சுவாமி! அவயவசகிதமாகிய இத்தேகமேயானெனலும்,

இத்தேகங்கொண்டோ முன் சொன்ன ஐந்துபதார்த்தங்களை அறிந்தா யென்ன,

சுவாமி! இம்மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளால் அறிந்தேனெனலும்,

ஒருவனுக்குச் செவியிருக்கவுஞ் செவிட்டுத்தன்மையால் சத்தமறியாமையும், மெய்யிருக்கவும் திமிரால்ஸ்பரிசமறியாமையும்,கண்ணிருக்கவும் படலத்தால் ரூபமறியாமையும் வாயிருக்கவும் நாவறட்சியால் ரசமறியாமையும், மூக்கிருக்கவும் அடைப்பால் கந்தமறியாமையும் வருவானேன் என்ன,

சுவாமி! தேவரீர் வாக்கியபிரகாசத்தால் நோக்கும்போது இத்தேகம் அல்லாமலே ஐம்புலன்கள் வேறே உள்ளனபோலத் தோன்றுகின்றன; அவையாவையோ நன்ருகத்தெரியத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமெனலும்.

அவைதாம் சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்ஙுவை, ஆக்கிராணம் என்னும் ஞான பஞ்சேந்திரியங்களென்று சொல்லப்படுவனவென்ன,

சுவாமி! அப்படியாஞல் இத்தேகம் யாதெனலும்,

விசாரித்துப் பார்க்குமிடத்தில் இஃது முன்சொன்ன ஐந்து பதார்த்தங்களோடும் சேர்க்கப்பட்டுத் தேகாதி பிரபஞ்சமென்று சொல்லப்படுமென்ன,

சுவாமி! முன்னர்த் தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஞானேந்திரியங்களின் சொரூபத்தை நன்ருகத்தெரியத் திருவுளம்பற்றவேண்டுமெனலும்,

மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவிகளல்லாமல் அவற்றினிடமாயிருந்து சத்தாதி பஞ்சவிஷயங்களை அறிவனவாயும், மனங்கலவாதபோது அவற்றைப் பகுத்தறியாமல் பொதுவாய் அறிவனவாயும், எவ்வறிவுகளுளவோ அவையே ஞானேந்திரியங்களென்ன,

சுவாமி! இந்திரியங்களென்பவை தேவரீர்கிருபையால் தெரியவந்தன. மனமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினீர் இந்திரியங்களன்றி மனமென்பதுண்டாயின் அதன்சொரூபத்தை விவேகசூனியஞகிய அடியேனுக் கறியத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமெனலும்,

தேகேந்திரியங்களை அபேக்ஷியாமல் லோக லோகாந்தரங்களில் கமனுகமனம்பண்ணுவதாயும், மனோராச்சியமாகிய சூக்ஷ்ம விஷயங்களை அறிவதாயும், ஜீவன் கலவாதபோது அவற்றைப் பகுத்தறியாமல் மறதியோடும் பொதுவா யறிவதாயும், யாதோரறிவுண்டு. அஃதே மனமென்ன.

சுவாமி! இம்மனத்தைக்கொண்டு பார்க்கும்போது இந்திரியங்கள் அபாவமா யிருக்கின்றனவெனலும்,

ஒருவனுக்கு, மனமிருந்தும், முன்னர்ச்சொல்லிய மெய், வாய், கண், மூக்குச் செவிகளிருந்தும், சத்தாதி விஷயங்களை அறியாமற் போகின்றபடியால் இவற்றையல்லாமலும் இந்திரியங்கள் வேறே உண்டென்பதற்குச் சந்தேகம் வேண்டுவதில்லையென்ன,

சுவாமி! மனமென்பதும் தயாசமுத்திரமாகிய தேவரீர் கிருபையால் தெரியவந்தது, ஆயினும், முன்னர்ச்சீவனென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினீர் இம்மனமன்றிச் சீவனென்பா னுண்டாயின் அவனது சொரூபத்தையும் பிரஞ்ஞாமந்தனுகிய அடியேனுக்கு விளங்கத்திருவுளம்பற்ற வேண்டுமெனலும்.

தேகேந்திரிய மனங்களை அபேக்ஷியாமல் தூஷ்ணீம் பூதாவஸ்தையையும், மூர்ச்சாவஸ்தையையும் அறிவதாயும், ஞானுத்துமாவாகிய கூடஸ்தர்கலவாதபோது தன்னை யறியாமல் சூனியவிஷயத்தை அறிவதாயும் யாதோரறிவுண்டு? அஃதே ஜீவனென்ன,

சுவாமி! இச்சீவனைக்கொண்டு பார்க்கும்போது மனமானது அபாவமா யிருக்கின்றதெனலும்,

தூஷ்ணீம் பூதாவஸ்தை யாதிகளில் ஜீவனிருக்கவும், இந்திரியங்களும் பொதுப்பார்வையா யிருக்கவும், மனம் யாதொன்று நினையாம லிருக்கின்றதென்னும் அநுபவ மிருக்கின்றபடியாலும், விஷயபரிணும மில்லாத சூக்ஷ்ம அசைவோடு இருக்கின்றதை நுண்ணிதாய்ப் பார்க்கின்றபோதிருக்கின்றபடியாலும், மனமில்லை

யென்றுநீ சொல்லியது ஆராயாத அவிவேகமல்லது விவேகம் அன்றென்று திருவுளத்தில் சற்று முனிவுகொண்டதுபோலக் காட்டியருள,

மிகவும் நடுநடுங்கி சுவாமி! பூதேவி கோபிக்கில் இருக்கவேறிடம் இன்மைபோல, நற்றாயினும் அதிகபரிவாய் வந்தருளுந் தருமமூர்த்தியே தேவரீர் திருவுளத்தில் முனிவுகொள்ளின் அடியேன் உய்யும்வகை காண்கிலேனென்று மனம் அழலிற்பட்ட மெழுகெனவுருகிப் பலவாறு வந்தனைசெய்யாநிற்கத் திருவுளம் இரங்கி அஞ்சேலென்று அபயாஸ்தஞ் செய்தருள.

சுவாமி! ஜீவனென்பானைத் தேவரீரநுக்கிரகத்தால் அறிந்தனன். ஆயினும், ஆவரணம் நீங்காமல் அயருகின்ற அடியேனுக்குச்சீவனையன்றி ஞானத்மா உண்டாகில் அதனது சொரூபத்தையும் தெரியத் திருவுளம்பற்ற வேண்டுமெனலும்?

முன்னர்ச்சொல்லிய ஐந்துபதார்த்தங்களாகிய பிரபஞ்சங்களையும், தேகத்தையும், இந்திரியங்களையும், மனத்தையும், அறிகின்ற ஜீவனுக்கும் சாக்ஷிமாத்திரமாயும் விலக்ஷணமாயும் விளங்குகின்ற யாதோரறிவுண்டு? அஃதே ஞானத்மா என்ன,

சுவாமி! அதை நோக்குமிடத்து ஒன்றுந் தெரியாமல் அந்தகாரமா யிருக்கின்றதெனலும்,

அவ்வந்தகாரமாகிய மூலாஞ்ஞானத்தை அறிந்து சொல்லுகின்றாயோ? அறியாமற் சொல்லுகின்றாயோ? என்ன

சுவாமி! அறிந்தே சொல்லுகின்றேனெனலும்,

அங்ஙனமறிந்த நீயே, ஞானத்மா என்ன.

சுவாமி! இப்படித் தேவரீர் அநுக்கிரகித்தது அநுமானமாய் இருக்கின்றதல்லது, தன்மைப் பிரத்தியக்ஷமாக விளங்கவில்லையே யெனலும்,

ஆநந்தமடைந்து ஆனால் அவ்வந்தகாரத்தை அதோமுகமாக இருந்தறிகின்றாயோ? ஊர்த்தமுகமாக இருந்தறிகின்றாயோ?

சுவாமி! அதோமுகமாக இருந்து அறிகின்றேன் எனலும்.

அவ்வாறு அறியாமலே அப்பார்வையை ஊர்த்த முகமாகத் திருப்பி நமது திருவருளினால் பார்க்கக்கடவாயென்று திருவுளத்திலும் நினைத்தருள,

சுவாமி! அப்படியே பார்க்குமிடத்தில் நான் சுயம்பிரகாசமாய் விளங்குகின்றேன் எனலும்,

ஆனால் அங்குண்டான சுவாநுபவத்தைச் சொல்லுவா யென்ன,

சீடன் தனது சுவாநுபவ பிரஞ்ஞையோடும் ஆசிரியரது திருமுகத்தைநோக்கி சுவாமி தேசிகரத்தினமே! அடியேனுடைய சொரூபத்தை அநாதிதொட்டு இன்றுகாறும் தெரிந்து கொள்ளாமல், அசுத்தமாயும் துக்கத்துக்கு ஏதுவாயும் அநித்தியமாயும் சடமாயுமுள்ள தேகாதிகளாய்த் துன்பப்பட்டுச் சனனசாகரத்தில் மூழ்கிக் கரைகாணமல் இடுக்கணுறுகின்ற என்னை இன்று நினது திருவருளாகிய புணையால் சொரூபமாகிய கரையிலேற்றி இரக்ஷித்த ஞானபானுவே எனதறிவிற்கு அறிவாய் விளங்காநின்ற சிற்பராநந்தச் செல்வமே அரா, அரா அடியேன் என்னபாக்கியஞ் செய்தேனோ என்னை யான் கண்டவிடத்தில் கோடிசூரிய பிரகாசத்தாலும் நீங்குதற்கு அரிய ஜீவத்வமூலாஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரமானது ககனாரவிந்தம்போலச் சொல்லளவிற்கு மில்லாமல் ஒழிந்தபோதுளவாகிய சிற்சுகோதய விசாலமாகிய பேராநந்தாதிசயாநுபவத்தைச் சொல்ல என்றால் அது வாக்கிற்கும்மனத்திற்கும் அறிவிற்கும் எட்டாமலிருப்பதால்தானேதானாய் அநுபவித்தறிவதே அல்லது சொல்லக் கூடுவதன்று. இங்ஙனம் அருளிய தேவரீர் கிருபாமான்மியத்தை யாதெனப் புகழ்வேன் என்று பேரன்போடு அநேகவிதமாகத் தோத்திரஞ்செய்து நமஸ்கரித்துச் சுவாமி! தேகேந்திரிய மனோ ஜீவ

னுக்கும் சாக்ஷியாய் அப்பாற்பட்டு விலக்ஷணமாய் விளங்குகின்ற அறிவாகிய நான் அவைகளாய்ப்போன மார்க்கத்தைத் தெரியத் திருவுளம் பற்றவேண்டுமெனலும்,

இப்படிச் சுகோதயமாய் விளங்குகின்ற நின்னிடத்தில் அநாதியாய் இராநின்ற மூலாஞ்ஞான சக்தியினுல் ஆரோபிதமாகத்தோன்றும், ஓரசைவாகிய சங்கற்பசக்தியின் வசத்தினுல்ஜீவனுகியும், அப்படிச் சீவனுகிய நீயே பஞ்சேந்திரியங்களின் வசத்தினுல் மனமாகியும் அப்படி மனமாகிய நீயே தேகவசத்தினுல் பஞ்சேந்திரியங்களாகியும், அப்படிப் பஞ்சேந்திரியங்களாகியநீயே தேகாபிமானவசத்தினுல் தேகமாகியும், இத்தேககரணங்களையானென்னு மகங்காரமும், இதற்குப்போக்யசாதனங்களான புவனபோகபதார்த்தங்களை எனதென்னும் மமகாரமும் அடைந்து மிகவுங் கொடிதாகிய பவத்துன்பப்பட்டாய் இனிமேல் இந்திரிய விவகாரமாய்ப் பிரேரிக்கும் சாக்கிராவஸ்தைக்கும், மனோவிவகாரமாய்ப்பிரேரிக்குஞ்சொப்பனவஸ்தைக்கும், ஜீவவிவகாரமாய்ப் பிரேரிக்கும், சுழுத்தியவஸ்தைக்கும், எப்போதும் விலக்ஷணமான சாக்ஷி மாத்திரமாய் விளங்குவாயேல் மூலபிரகிருதிமுதல் சகல பிரபஞ்சங்களும் தங்கத்தின்கண் மகுடாதியாபரணங்கள் தங்கமுமல்லாமலும் தங்கத்தை அன்றி வேறுமல்லாமலும் விளங்குவனபோல, நின்னிடத்தில் தன்மயமாய்விளங்கிச் சாக்ஷி வாசனையும் கரைந்து சகஜாநந்தமாய் விளங்குமென்றருளிச்செய்ய,

சுவாமி! தேவரீர் கிருபையினுல் எனதுசொரூபத்தையானறியலாயினேன்; நானே அந்தப்பிரமமானதற்குச்சந்தேகமில்லாமலிருக்கும்பொருட்டுச் செய்யுஞ் சங்கைகளுக்கு உத்தரங் கட்டளையிட்டருளவேண்டுமென்று நமஸ்காரஞ்செய்து, தேவரீர் முன்னர்த்திருவாக்கருளிய திரிமலங்களுள் அஞ்ஞான மெத்தனைவிதம்? மாயையெத்தனைவிதம்? கன்மமெத்தனைவிதம்? இவற்றைத் தெரியப்படுத்தத் திருவுளம்பற்றவேண்டும் எனலும்,

விஷயாஞ்ஞானமென்றும், சொரூபாஞ்ஞானமென்றும், அஞ்ஞானமிரண்டுவிதமா யிருக்கும். சத்துவகுண மாயையென்றும், ரஜோகுணமாயை யென்றும், தமோகுணமாயை யென்றும் மாயை மூன்றுவிதமா யிருக்கும். ஆகாமிய கன்மமென்றும், சஞ்சிதகன்மமென்றும், பிராரத்த கன்மமென்றும் கன்மம் மூன்றுவிதமா யிருக்குமென்ன,

சுவாமி! அவற்றின் தொழில்களைத் தெரியத் திருவுளம் பற்ற வேண்டும் எனலும்,

சப்தாதி விஷயங்களை மறைப்பது விஷயாஞ்ஞானத்தினது தொழில், சொரூபத்தை மறைப்பது சொரூபாஞ்ஞானத்தினது தொழில், அதிஷ்டானமாகிய சச்சிதாநந்த பிரமத்தைச் சமஷ்டி அபிமான அறிவென்கின்ற ரூபமாகவும், சர்வஞ்ஞனாகிய ஈஸ்வரனென்கின்ற நாமமாகவும், ஆரோபிதமாகத் தோற்றுவிப்பது சத்துவகுண மாயையினது தொழில். வியஷ்டி அபிமான அறிவென்கின்ற ரூபமாகவும், கிஞ்சிஞ்ஞனாகிய ஜீவனென்கின்ற நாமமாகவும் ஆரோபிதமாகத் தோற்றுவிப்பது ரஜோகுண மாயையினது தொழில். சப்தாதிபஞ்ச விஷயங்களென்கின்ற ரூபமாகவும், அநேக விதங்களாகிய ஜகத்தென்கிற நாமமாகவும், ஆரோபித மாகத் தோற்றுவிப்பது தமோகுண மாயையினது தொழில். புண்ணிய பாவ இச்சாசங்கற்பமாதியாய் வந்து வந்து அநுபவிக்கப் படாமல் வாசனையாகக் கட்டுப்படுவது ஆகாமிய கன்மத்தினது தொழில். வாசனையாகக் கட்டுப்பட்டு மேல் அநேகம் பிறவிகளுக்குப் பீஜரூபமாக வர்த்தித்துப் பாகப்பட்ட கன்மப்படிக்குத் தேகாதிகளைக் கொடுப்பது சஞ்சிதகன்மத்தினது தொழில். ஜாதி, ஆயுள் சுகதுக்க போகமாக வநுபவிக்கவருவது பிராரத்த கன்மத்தினது தொழிலென்று அருளிச்செய்ய,

சுவாமி! இப்படித் தேவரீர் அநுக்கிரகித்த எண்வகைமலங்களும் அவற்றின்தொழில்களும் பிரமமாகிய என்னிடத்தும் ரகிதமா

னவைகளை சுவாநுபாவமாக விளங்கத் திருவுளம்பற்ற வேண்டும் எனலும்,

ஆனால், தெரியச் சொல்லுகின்றோம்; வித்தியாவிநயத்தோடும் சூக்ஷுமமான ஏகாக்ரசித்தத்தையுடையவனாய்க்கேட்பாயாக. பிரமமாகிய தான்பிருதிவிமுதல் மூலபிரகிருதி பரியந்தமாகிய திருசியம் போன்று விஷயமாகாதபடியினாலும், பந்ததசையில் ஜீவனுக்குமுதலா அவஸ்தாதிரயங்களில் தோன்றும் ஸ்தூலம் சூக்ஷுமம் சூனியமான விஷயங்களையும், தோற்றுவிக்கின்ற சொரூபமாக விளங்குகின்றபடியினாலும், விஷயாஞ்ஞானமும் அதனது தொழிலுமில்லாமலும், அசத்துச் சடதுக்காதிகளைக்குறித்துச் சச்சிதாநந்தலக்ஷணாதிகளையுடைய திருக்குசொரூபாநுபவத்திற்கும், அதீதமாய்விளங்குகின்றபடியினாலும், முத்திதசையில் அவ்வநுபவத்தையும் விளங்குகின்றசொரூபமாக விளங்குகின்றபடியினாலும், சொரூபாஞ்ஞானமும் அதனது தொழிலும் இல்லாமலும், குணாதீத பிரமசொரூபமாகிய தன்னிடத்தில் ஈஸ்வரனுக்குரிய நாமரூபங்களும், ஜீவனுக்குரியநாமரூபங்களும், ஜகத்திற்குரிய நாமரூபங்களும் ஆகிய ஆரோபிதமும், தன் அம்சமான அதிஷ்டான சச்சிதாநந்தத்தை அன்றி இல்லாமையாய் விளங்குகின்றபடியினால் சத்துவகுண மாயையும், அதனது தொழிலும், ரஜோகுணமாயையும், அதனதுதொழிலும், தமோகுணமாயையும், அதனது. தொழிலும் இல்லாமலும், சூக்ஷுமதேகசம்பந்தனாய் இச்சிக்கின்ற ஜீவனிலும், இச்சைகளிலும் இச்சிக்கப்படும் பொருள்களிலும், உள்ளும்புறமும் தானேயாய் விளங்குகின்றபடியினாலும், விக்ஷேபரூபமானமாயை பொய்யாயிருக்கின்றபடியினாலும், வாசனையாய்க் கட்டுப்பட மூலபிரகிருதியான இடம் இன்மையினாலும் ஆகாமியகன்மமும், அதனதுதொழிலும் இல்லாமலும், இப்படி ஆகாமியம் இல்லாமையாலும், காரணதேகமாகிய அஞ்ஞானம் ஞானக்காலசூனியமாய்ப் போனதினாலும், மேல்தேகத்திற்குரிய ஜீவன் சிவமாய்ப்போனதினாலும், சஞ்சித கன்மமும் அதனது தொழி

னும் இல்லாமலும் இப்படிச் சஞ்சிதமில்லாமையினாலும், கன்ம போகங்களுக்குரிய ஸ்தூலசரீரமே பிரமாநந்த பூரணத்தில் கரைந்துபோனதினாலும், சகலமும் தனது சிற்சத்தி லீலாவிநோதமாய் முடிந்தபடியினாலும், பிராரத்தகன்மமும் அதனது தொழிலும் இல்லாமலும், சுயம்பிரகாசமாயும் அத்துவிதமாயும் பரிபூரணமாயும் விளங்குகின்ற நினதிடத்தில் அநுபவமாகவிருப்பதை நீயே சுவாநுபவத்தில் பார்த்துச் சொல்லென்ன,

சுவாமி! தேவரீர் அநுக்கிரகித்தருளியபடியே மலரகிதமாய்ப் பிரமமென்பதும் நானென்பதும் வேறின்றி ஒன்றாய் விளங்குகின்றேனெனலும்,

இஃதே மறைமுடிவாகிய சாந்தோக்ய உபநிஷத்திற் கூறும் "தத்வமசி" என்னும் மஹாவாக்கியார்த்தமும் மகேசரநுபவமும் நமது அநுபவமும் ஆம். இதில் சந்தேகமில்லை, ஆயினும், இப்படி யாவுமறிந்த ஓர் ஞானவிருத்தி யிருக்கின்றபடியால் அதையும் தன்மயமாக்கிக்கொண்டு விளங்குவதே நமது பரமார்த்த சித்தாந்தம்; ஆதலால், அப்படிச் செய்யக்கடவாயென்று மௌநாநந்த சொரூபமாய் இருந்தருள,

சீடனானவன் மிகவும் அதிசயமடைந்து, சுவாமி! நல்ல புத்தியென்று தானும் அப்படியே அந்நிலை சகஜாநுபவமாகப் பெற்றெழுந்து, பலதரம் வலம்வந்து திருவடிகளில் பன்முறை அஷ்டாங்காதி நமஸ்காரங்களும் செய்தெழுந்து, நாத்தழும்பேற வாழ்த்தித் திருவுருக்காக்ஷியைக் கண்ணாரக்கண்டு களிக்குந்தோறும் கண்களிலாநந்தபாஷ்பம் பொழியவும், தனக்கருளிய பெருங்கருணையை நினைக்குந்தோறும் உரோமஞ் சிலிர்க்கவும் உடல் புளகாங்கிதமாகவும் பேரன்பினால் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொள்ள விரிந்த அஸ்தங்கள் அஞ்சிச் சிரசின்மேல் அஞ்சலியாகக் குவியவும், ஆராமைமேலிட்டால் நாக்குழறவும் சித்தமுருகிப் பரவசப்பட்டமையால் சித்திரப்

பிரதிமைபோன்று சந்நிதானத்தில் நின்ற மாணாக்கனைப் பார்த் தருளி, பரமபிதாவாகிய ஸ்ரீசற்குருஸ்வாமிகள் சந்தோஷமடைந்து செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கரத்தால் திருநீற்றைத் தரித்துச் சுவசப்படுத்தி நாம் அநுக்கிரகித்த உபதேசவாக்கியங்களை வாக் களவில் ஆக்காது மனனஞ்செய்து சுவாநுபூதிக்குக் கொண்டுவந்த மையால் நீயே சற்குருவாக்கியபரிபாலனஞ்செய்யும் சற்சீடனென்று புன்முறுவல்செய்து கிருபாநோக்கத்தோடும் நம்போல நீயும் வாழ் வாய் என்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தருளினபடியே ஜீவன்முத்திநிலையில் சின்னாள் வாழ்ந்திருந்து பின்னர் விதேகமுத்தியை அடைந்தனன்.

பிரமோபதேசக்கட்டளை

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இக்கட்டளை வளவனூர் குமராலயமடம் சண்முக சுவாமிகள் அருளிச்செய்தது.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினேழாவது,

உபதேசசித்தாந்தக்கட்டளை.

ஆத்மாக்களை முத்தியிலே விடவேண்டி வாக்கு மனாதீத கோசரமாகிய அருட்சத்திதானே பாச வயிராக்யம், ஜீவகாருண்ணியம், ஈசுவரபக்தி, பிரமஞானமென்கின்றநான்குமே ஒரு திருமேனியாகக் கொண்டருளிய ஞானசாரியர், இனிப்பிறவாத முடிந்த பிறப்பில் "நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகம், இகமுத்திரார்த்தபலபோக விராகம் சமையாதிசட்கம், முமூட்சுத்துவம்" என்கின்ற சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியே ஓர் வடிவெனக்கொண்ட சற்சீடனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுமுறைமை.

உலகத்தின் கண்ணே வயித்தியராயினோர் ஒருவனது வியாதியை நிச்சயம்பண்ணி, இத்தனை தினத்தின் மேல் அவுடதங் கொடுக்கவேண்டுமென்னு நியமிருப்பினும், ஓரோர் அசாத்திய வியாதியை யுடையவனுக்குக் கண்டவக்கணமே கனமாகிய பூபதிமுதலிய அவுடதங்களைக் கொடுத்து, உடனே திருப்பவேண்டும்; அதைப்போல, சாதனங்களையுடைய தீவிரதரபக்குவனுக்கும் ஓராண்டாகிலுஞ் சோதித்து அனுக்கிரகம்பண்ணவேண்டுமென்றாலும், ஓரோர் அதிதீவரதர பக்குவனுக்கு அந்தக்கணமே இந்த உபதேச சித்தாந்தத்தை அனுக்கிரகம்பண்ணிப் பவரோகத்தை உடனே நிவிர்த்தி பண்ணவேண்டும். இந்த உபதேச சித்தாந்த மார்க்கமொழிய மற்றைய மார்க்கத்தினாலே பவரோக நீங்காதோவென்னில், பாதாதி கேசபரியந்தம் அக்கினி பற்றிக்கொண்டவனுக்கு விமுந்த துறையிலே அவனை விழுங்கி மேலிடப்பட்ட மடுவிலே யன்றிக் கொஞ்ச

ஜலத்தில் பிரவேசிக்கில் உடனே அவ்வக்கினியவிந்து முடியாது; அதைப்போல, அதி தீவிர பக்குவனுக்கு உடனே அவனையும் விழுங்கி மேலிடப்பட்ட அகண்டாகார ஞானம் இம்மார்க்கத்திலே பிரவேசித்த அக்கணமேயுண்டாம். அதெப்படியெனில்,

சற்குரு சந்நிதியிலே சற்சீடனானவன் தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் வண்டுகள்போலப் பூதலமெங்குந்தேடி வெப்பந்தீராமல் வந்தடைந்து, கண்ட அக்கணமே உள்ள மகிழ்ச்சியையடைந்து தாரகமாகிய சிவமே யெனக்கொண்டு, அவருடைய அருள்சுரக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு சுவாமி! நானார்? இந்த நானாவாகிய வுலகமேது? இது ஆரையுடையது? எனக்குச் சனனமரணம் வந்தவாறேது? இது யாதினாலே நீங்கும்? இவற்றை யனுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும்? இவற்றிற் பிரதமத்தில் அடியேன் நானாரென்று விண்ணப்பஞ் செய்தபடிக்கு என்னை யறிவித்தால் மற்றை நாலும் அடியேனே விண்ணப்பஞ் செய்வேனென்று சற்சீடன் கேட்க, ஆசாரிய ரனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்—

நல்லது உன்னைக் கரதலாமலகம்போலக் காட்டுகிறோம். நீ நன்றாகப்பார்க்கக்கடவாயென்று திருவடியைச்சூட்டி, அஸ்தமத்தகசையோகம்பண்ணிக் கிருபாதிருஷ்டியினாலேநோக்கி, இங்கேயுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நீயேயென்றனர். சுவாமி! இங்கே கண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நானெப்படியாவேன்? என, ஆனாலுனக்கிங்கே என்ன பிரகாசியா நிற்கிறதெனக் கேட்க, சுவாமி! நாமரூபமயமாகிய உலகந் தோன்றுகிறது என்ன. ஆனா லந்தவுலக மெவ்விடத்தினின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமி! என்னுடைய நினைவிலே நின்றுதோன்றுகிறது என, ஆனால் நினைவுவேறு உலகம்வேறோ என்ன, சுவாமி! உலக மெதிரிட்டுக் காண்கையினாலே வேறுதானே, ஆனால் உலகமாகிய நாமரூபத்தை நீக்கி நினைவைப்பாரென்ன, சுவாமி! அப்படிபார்க்குமிடத்தில் நினைவைக்காணேன் என,

ஆனல் நினைவைநோக்கி நாமரூபத்தைப் பாரென்ன, சுவாமி! அப்படிப்பார்க்குமிடத்தும் நாமரூபத்தைக் காணேன் என ஆனல் நாமரூபமாகிய உலகமேதென்ன, சுவாமி! என்னுடைய நினைவுதானே என, ஆனல் அந்நினைவுஎங்கேநின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமி என்னிடத்திலேநின்று தோன்றுகிறதுஎன்ன, ஆனல் நினைவுவேறு நீவேறோவென்ன, சுவாமி! என்நினைவாகையினலே வேறின்றிநான்றானே என, ஆனல் நினைவை நீக்கியென்னைப்பாரென்ன, சுவாமி! யான் பிரகாசியாநிற்கின்றேன்என, ஆனல் நினைவு நீயெப்படியாவாயென்ன, சுவாமி! நினைவு என்னைவிட வேறுதானே என? ஆனல் உன்னைப் பிரித்து நினைவைப்பாரென, சுவாமி! அப்படிப் பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக்காணேன் என, ஆனல் நினைவு யாதோவென்ன, சுவாமி! நினைவானது நானுமல்ல என்னைவிட வேறுமல்ல என, ஆனல் அஃதெப்படி யென்ன, சுவாமி! தங்கத்தினிடத்திலே பணியானது தங்கமுமல்லாமல் தங்கத்தைவிட வேறுமல்லாமல் கற்பிக்கப்பட்டதுபோல நினைவு மென்னிடத்திலே கற்பிதம் என்றான். ஆனலிந்த நினைவு வேறே சத்தையோ வென்ன, சுவாமி! அதற்கு வேறே சத்தையில்லை; என்னுடைய சத்தையேதோன்றி விளங்காநிற்கிறது என, ஆனல் இங்கே தோன்றுவதெல்லாம் யாதென்ன, சுவாமி! இங்கே தோன்றி விளங்குவதெல்லாம் நானே என, ஆனல் நாமுன்னம் எல்லாம் நீயேயென்று சொன்னேமே, அதற்குனக்கு ஐயந்தோன்றிற்றே, இப்போது எல்லாம் நானே யென்று நீசொன்னதுதிரிவோ நன்றாய்ப்பாரென்ன, சுவாமி! முதற்றிரிவினலே எல்லாம் நானெப்படி யாவேனென்று கேட்டேன். இப்போது சுவாமிகளுடைய கடாக்ஷத்தினலே திரிவுபண்ணிக் கொண்டிருந்த அஞ்ஞானவிருள்போய்த் துணிவாகத்தானே எல்லாம் நானே யெனக் கண்டேன். ஆனல் உன்னைக்கண்ட இடத்தில் அனுபவமெப்படியிருந்ததென்ன, சுவாமி! அகண்டாகாரமாய்ச் சுட்டிறந்த சுகாதீதமாய்ப் பழுதையினிடத்திற் பாம்பொருகாலு மில்லாததுபோல்,

உலகம் உயிர் பரம் என்பது ஒருகாலு மில்லாததாய்ப் பிரகாசியா நிற்கிறது. ஆனுலிதுவே தற்சொரூப முத்தி. இதிற் றேகபதன பரியந்தம் கலக்கமில்லாமல் நிற்பாயாக. இதன்றி அந்த முத்தி நீயானதற்குக்குறி; மற்றை நாலும் நீயுன்னனுபவபடிக்குச் சொல் லென்ன, சுவாமி! நானுவிதமாகிய பிரபஞ்சம் என்னிடத்திலே ஆரோபிதம்; அது சங்கற்பத்தையுடையது; அந்தச் சங்கற்பத்தை யுடைய ஆரோபிதமாகிய பிரபஞ்சமும் அதிட்டானமாகிய என்னை விட வேறல்லவென்று காணுத திரிவினுலே எனக்குச் சனனமர ணம் எல்லாம் நானே யென்றறியில் சனனமரணமில்லை. இப்படி மற்றை நாலும் சுவாமிகளுடைய கடாக்ஷத்தினுலே எனக் கனுபவ மாயினவென, நல்லது நம்முடைய அனுபவமுமிதுவே, சுருதியி னுடையமுடிவிலே சொல்லுவதுமிதுவே, உன்னுடைய வனுபவமு மிப்படியேயாகில் இதுவே உபதேச சித்தாந்தம் என்று இதிற் கலக்கமில்லாமல் வாழ்வாயாக வென்று ஆசீர்வாதஞ் செய்தரு ளினுர்.

உபதேச சித்தாந்தக் கட்டளை

முற்றிற்று.

சற்குருநாதன் சரணம் வாழ்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினெட்டாவது,

வேதாந்தஸாராமிர்தம்.

ஆபாலம் ஸர்வஜநதாய ஶேஷாத்வைதிம் ஸாஹம்|
வந்தே தத்வஸம்போதாஹம் தத்வவேத்யகாரஸம்ப்ரம:||

உலகத்திலுள்ள சகலரும் எளிதிலேயே கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்ற வபிப்பிராயத்துடன் நம் தேசபாஷையாகிய தமிழில் எழுதவாரம்பிப்பது யாதெனில்—

ஆத்மேசுவரமான பிர்மமானது சேதனு சேதனமயமான விப்பிரபஞ்சத்திற்கு எவ்விதமான சம்பந்தத்தோடு கூடியது, என்பதை முதலில் ஆராயவேண்டி "நான்" என்றபொருளைப் பரிசோதிக்கத் துடங்குவோம். நான் என்றது அஹம் என்ற வடமொழிச் சொல்லின்பொருள். இப்படிப்பட்ட அஹம் என்றசொல்; நம்முடைய உடலைப்பற்றியா? அல்லதுகர்மேந்திரியங்களைந்துகளையும்பற்றியா? அல்லது ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்துகளையும் பற்றியா? அல்லது மனம் என்ற அந்தக்கரணத்தைப்பற்றியா? அல்லது பிராணன்களைப்பற்றியா? அல்லது அறிவைப்பற்றியா? அல்லது எதைப்பற்றிப் பொருள்படுகின்றது எனில், பிரதிவாதி உடலைப்பற்றியதேயென முதலில் ஆட்சேபித்தான். அதை அஸம்பாவிதமென வாதி மறுதளிக்கின்றான். அதாவது வாதி—ஓ மித்திரனே! எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டு அஹம் என்றசொல் உடலையே பற்றியதென வுரைத்தீர்?

பிரதிவாதி—ஓமித்திரனே உள்ளங்கைப் புண்ணிற்குக் கண்ணாடியும் தேவையுண்டோ, நான் கறுத்தவன் வெளுத்தவன் பெருத்தவன் இளைத்தவன் செவிடன் குருடன் முதலிய விவகாரத்தில்; பிரத்தியட்சமாகக் கறுப்பு, பெருமை, செவிடு முதலிய தன்மைகளெல்லாம் சரீரத்தையொட்டியே வியவகரிக்கப்படவில்லையா? அல்லாமலும் நான் களிக்கின்றேன், பேசுகின்றேன், அழுகின்றேன், சுகிக்கின்றேன் முதலிய குணங்களும் சரீரத்தினுடைய வியவகாரங்களாகவே காணகவில்லையா? அன்றி வேறு ஒருவன் இந்தச் சரீரத்திலிருந்துகொண்டு வீட்டிற்குள் மனிதன்போல் அனுபவிப்பானேயாகில் அடித்தால் துக்கமும் கண்ணீரும் கம்பமும் தடிப்பும் சரீரத்திலேயே காணப்படுவானேன்?

வாதி—தாம்சொல்லியது முழுமையும் சரீராத்தும விவேகமில்லாதவர்கட்குச் சரீரமே ஆத்மாவெனத் தோன்றும். நான் சொல்வதை முழுமையும் கேட்பீரேயாகில் சரீராத்துமப் பிரமம் விடும். அதாவது நான் கறுத்தவன் என்று சொல்லுகையில் நான் என்ற சொல் ஜீவாத்துமா. கறுப்பு என்றது ஓர் வர்ணம் இவ்வருணத்தோடுகூடியது கை கால் வயிறு முதுகு முதலிய அவயவங்களோடு கூடியதேகம். அப்பொழுது உடல் கறுத்தது. இப்படிப்பட்ட கறுத்த சரீரத்தை யுடையவன் ஜீவான்மா இவ்வளவுதூரம் கறுத்தவன் என்றது பொருளாகாவிடில் கறுப்பு அல்லது கறத்தது என்றே சொல்லவேண்டிவரும் இதுபோலவே மற்றவைகட்கும் அறிக. நான் சுகியாயிருக்கிறேன் என் கையிலும் சுகம் என்பது ஓர்வித மனோபாவம். மனோபாவமென்றால் உட்கருவியான மனதினுடைய ஓர் நிலை அந்நிலைக்கு சுகமானபொருள். அப்படிப்பட்ட சுகமயமான மனதையுடையவன் சுகீ எனவாகின்றது. அக்காலையிலும் உட்கரணத்திற்குமேல் ஓர் அதிகாரியிடமே சுகீ என்பதற்குப் பொருள் முடிக்கின்றது. அல்லாமல் சரீரத்தில் சுகீ என்பதைப் பொருள்படுத்த வகையில்லை. சுக துக்காதிக ளெல்லாம் மனதைப்

பற்றினதாகவே விளங்குகின்றன. வெகுதொலையிலுள்ள புத்திரன் முதலிய பந்துக்களில் யாராவது இறந்தான் என்ற கடிதம் கண்ட அந்த க்ஷணத்தில் கண்டவன் சரீரம் என்னபாடுபடுகின்றது. யாராவது சரீரத்தில் அடித்தார்களா? ஒருவன் அவமானமாகத்திட்டும் காலையில் மற்றவன் சரீரம் எப்படி துடிக்கின்றது. அப்பொழுதாவது சரீரத்தைத்தொட்டு யாராவது ஹிம்சித்தார்களா? அப்பொழுதும் மனம் என்றதல்லவா முறையே துக்கத்தையும் கலக்கத்தையும் அடைந்து அதன்வழியாய் சரீரம் அசைகின்றது. அல்லாமலும் என்னுடைய குடம் என்கையில் என்னுடைய என்றதனக்கும், குடமென்ற பொருளுக்கும் பேதம் செம்மையாய் காணப்படுவதுபோல என்னுடைய கை, கால், வயிறு, கழுத்து, மூக்கு, என்னுடைய மனம் என்கிறவரையில், நான் என்றதற்கும் கைமுதல் மனம் ஈறாக வுள்ளவைகட்கும் பேதம் திண்ணமே தீர்க்கபாகு=நீண்ட கைகளையுடையவன், விசாலாக்ஷன்=பறந்தகண்களையுடையவன், மானஸ்வீ நன்மனமுடையோன் முதலிய அனுபவ வார்த்தைகளும் பேதத்தையே காட்டுகின்றது. ஆனால் ஆறும் வேற்றுமையின் பொருள் வஸ்துக்களுடைய (ஸ்வாமித்துவம்) அதாவது உடைமைக்காரத் தன்மையை வெளிப்படுத்துமே யொழிய உடைமையையும் உடைமைக்காரனையும் ஒன்றுபடுத்தாது. இப்படியிருக்க கை கால்முதல் மனமீறாகவுள்ள சரீரம் எப்படி நான் என்றதற்கு பொருளாகும். "என்னுடைய நான்" என்று உலகத்தில் யாரும் வழங்காதது. ஒருக்கால் அவ்விதம் நீர் வழங்குவீராகிலும் நான் என்றதற்குள்ள பொருளே என்னுடைய என்றதற்கு மென்பதும் ஸ்பஷ்டம். அதாவது நான் என்னும்பொழுது தேகாபிமானியோ அல்லது தேகமோ பொருளாகிலும், எனது என்கையிலும் நான் என்றசொல்லின் ஆறும் வேற்றுமையாகையால் அதே அதற்கும் பொருளாகவேண்டி வரும். ஆனால் என்னுடைய நான் என்று வியவகாரம் வந்தாலோ வென்றால் இராகுவினுடைய தலையென்பதுபோலக் கருத்துகொ

ள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில் இராகு என்பதே தலைமாத்திரமாயுள்ள கிரகத்தையே அதின்வடிவாய விதமிருக்க இராகுவினுடைய என்ற ஆறும் வேற்றுமைக்கு யாதுபொருள் என்கில்; யாதுமில்லாது வாய் மூடிகொள்ளும்படி ஏற்படும். அது போலவே எனது நான் என்பதும் இராகுவின் தலை என்றதுபோல் வியவகாரமாத்திரமேயொழிய பிரயோஜனமற்றது. ஆகையால் "தேஹோ நாத்மா கடாதிவத்" என்ற பிரமாணத்தின்படி குடம் முதலியனபோல தேகமும் ஆத்மாவைவிட வேறானது. தேகமும் குடம் போலவே. ஆத்மா வென்றால் (அத—பக்ஷணே" என்ற பகுதியின்பேரில் மனின்) என்ற பிரத்தியம் வந்து போக்தாவென்று பொருளை விளக்குகின்றது போக்தாவது சரீரத்தி லுண்டாகும் சுகதுக்காதிகளைத் தானனுபவிப்பதாக அபிமானிப்பவன் [illegible] என்ற பிரமாணம் இவ்வர்த்தத்தை யாதரிக்கின்றது. அல்லாமலும்; அறிவென்றது ஓர் விசித்திரமானகுணம், இது இத்தேகத்தைக் காட்டிலும் வேறென்பதை அனுபவித்தாலும்அறியலாகும்.

பிரதி—ஓ மித்திரனே! தான் சொல்வதெல்லாம் மெய்தான் ஆகிலும் நான் சொல்வதையும் கேட்பீர். அதாவது:—இந்த சரீரமானது பிரத்தியட்சமா யிருக்கின்றது இது பிருதிவீ, அப்பு, தேயு, வாயு என்ற நான்கு வஸ்துக்களையுடைய ஓர் விதமான சேர்க்கை. அதுசேருகிற சாமர்த்தியத்தால் *தாம்பூலாதிகளில் சிவப்பு என்பதுண்டாவதுபோல அறிவு என்ற சக்தியுண்டாகின்றது. அதைத் தான் தாங்களும் ஆத்மா என்றீர்கள். இதையொரு சொல்லாலேயே முடிக்கலாமாயிருக்க இவ்வளவு தூரம் தாம் வளர்த்தியது எனக்கு மிகவும் பிரயாசமா யிருக்கின்றது. இனியாவது வாயை மூடும்.

வாதி—ஓ மித்திரனே! என் விஷயமாகத் தாம் வருத்தப்படுவது மிகவும் ஆச்சரியம். இவ்வளவு தூரம் என் துக்கத்தை ஏற்ற

தம்மைக்குறித்து நான்மிகவும் சந்தோஷிப்பதுடன் வியசனத்தையு மடைந்தேன். அதாவது தேகமே ஆத்துமாவென்ற பிரமத்தால் மோட்சமென்ற பிர்மானந்தத்தை அடையாமலும், அதையடைய முயலாமலும், வீணுக மறுபடியும்பிறவிக்கு ஆளாகின்றீரே என்பது தான். இதுநிற்க, இப்பொழுது தாம்யாதுரைத்தீர்? பூதங்களுடைய சேர்க்கையின் சாமர்த்தியத்தால் வல்லவா ஞானமென்ற சக்தியுண் டாகின்றதென்றீர். அதை விவகரிக்கின்றேன் பாரும். கமுகும் வெற்றிலையும் நீறும் சேரும்போ துண்டாகும் சிவப்பும் புதிதல்ல; ஏனெனில் கமுகில் ஏற்கனவேயுள்ள சிவப்புத்தான் மறுபடி விரு த்தியடைந்தது. ஆகையால் இந்த திருஷ்டாந்தம் சரியல்ல. இவ் விதமேதான் சாராயம் முதலியவைகளுக்குண்டாகும் மதசக்தியும்; ஏனெனில் பூதம் நான்கென வும்முடைய சம்மதம். அந்நான்கிலும் மதகரசக்திபோல அறிவு என்பதேயில்லை. இது பிர்தியக்ஷம் இதின் பேரில் மறுப்பது விதண்டாவாதமாகும். அல்லது பிரதிபூதங்களி டமும் வேறு வேறு ஞானமிருந்ததா? அல்லது ஓர் பூதத்தினிட மிருந்து மற்றயதுகள் விருத்தி செய்ததா? பிருதிவியென்றால் இது அனேகம் பரமாணுத்திரள் மயமானது. அப்படியாகில் பிரதிபரமா ணுவிற்கும் ஒவ்வொரு ஞானசத்தி யொப்புக்கொள்ளும்படி வரும். இவ்விதமே பிரதிபூதத்தினிடமும் வேறுவேறு ஞானமிருந்ததாகத் தீரும். எதைக் கேட்டேனே அதையே பார்த்தேன் தொட்டேன் முதலிய விவகாரம் கேழ்வி பார்வை தொடுகை முதலியவைகட் கெல்லாம் சம்பந்தித்திருப்பதால் ஒரே ஞானமேயென தெரியவரு கின்றது. ஒரு சரீரத்தில் பல ஆத்மாவுளதென வங்கீகரித்தல் பிர த்தியக்ஷத்திற்கு விரோதமல்லவா. ஆனதால் இல்லாததொன்று திடீரென வுதித்ததென்றுரைப்பதும், பிரதி பூதங்களிலிருந்ததென் பதும் அஸம்பாவிதம். அன்றியும் ஞானமென்றது ஒன்றெனவும் பல வெனவும் பிரிக்கமுடியாதது. ஞானுசிரயமாயுள்ள ஜீவான்மாவேறு வேறென்பது மாத்திரம், உம்முடைய வபிப்பிராயத்திற்கும், சுக

துக்கத்திற்கும், நம்முடைய வபிப்பிராய சுகதுக்காதிகளுக்கும் உண்டாயிருக்கும் வேறுபாட்டாலேயே பிரத்தியட்சம். ஆகையால் பூதங்களைவிட ஆன்மாவென்பது வேறெனை, என் அன்பனே தாம் கைக்கொள்வீர். சமுதாய சக்தி சாமர்த்தியம் என்றது சரியல்ல மெனவுமறிவீர். அன்றியும் நான் நடந்தேன் பார்த்தேன் எண்ணி னேன் முதலிய காலங்களில் நடப்புப்பார்வை எண்ணம் முதலிய வைகளெல்லாம் நான் என்று சொல்லுகிற வஸ்துவிற்கு அன்னிய மாகத் தோன்றுகிறதல்லவா. ஆதலால் மனம் வரையில் கழிக்கப் பட்டன. அவ்வண்ணமே அறிவென்பதும் ஆத்துமாவினுடைய தர்மரூபமாயுள்ள குணமானதால் தீபத்தின் பிரமைபோல அதுவும் கழிக்கப்படும். அப்பொழுது ஸ்வரூபமாகிற ஞானத்துடன் கூடிய ஆன்மாவொன்றேசேடிக்கும். இவ்விதம் சேஷித்தவான்மா தேசேந் திரிய மனோ புத்தியாதிகளுக் கன்னிய மென்பதும் ஸ்பஷ்டம். ஏனெனில் பிராணாதிகள் வாயுவினுடைய விகாரமாதலால் அவை யும் பூதங்களேயாயின. பின்னும் ஆகாயமென்ற ஓர் பூதத்தைத் தாம் ஒப்புக்கொள்ளாத காரணம் அப்பிரத்தியட்சமாகையாலல் லவா. நாம் தாய் மகன் என்பதும் அப்பிரத்தியட்சந்தானே. இதை அனுமானங்கொண்டு தானே அறியவேண்டிவருகிறது. ஆகையால் அனுமானமென்பதும் அங்கீகரிக்கவேண்டும். இவ்வனுமானத்தால் யோசிக்கும் காலையில் இந்த நான்கு பூதங்களும் நிலைத்திருக்கிற விடமே ஆகாயம் எனக் கொள்வதுடன் நமது பரிச்சின்னமாய் இருக்கிற சிற்றறிவிற்கு எட்டாமல் பெரியோர் பேரறிவுகொ ண்டு நிச்சயித்திருக்கிற பிரமாணத்தையும் நம்ப வேண்டியது தான். அப்படிப்பட்ட பிரமாணம் ஸ்வயமென்றும், தைவமென் றும், ஆர்ஷமென்றும், மானுஷமென்றும், நான்குவிதம். இவற்றுள் பூர்வபூர்வம் மேன்மை பொருந்தியது. அதாவது மானுஷத்தைக் காட்டில் ஆர்ஷமும், ஆர்ஷத்தைக் காட்டில் தைவமும், தைவ த்தைக்காட்டில் ஸ்வயமும் பெரியது என்பது. மானுஷமாவது

மத்துவராமானுஜ ஸ்ரீகண்ட சங்கராசாரியார் முதலியவர்களால் நிர்மானித் தெழுதப்பட்டிருக்கிற புத்தகக்கோவைகள். ஆர்ஷமாவது ஆபஸ்தம்ப, போதாயன, கபில, பதஞ்சலி, கௌதம, மனு, யாக்ஞவல்கியாதிகளால் செய்யப்பட்ட கிரந்தங்கள். தைவங்க ளாவன பிர்மா, இந்திரன், விஷ்ணு, ருத்திரன் முதலியவர்களால் கூறப்பட்ட யோக வியாகரண பாஞ்சராத்திர பாசுபதாதி பிரபந்தங்கள். ஸ்வயமாவது பிர்ம்மத்தைப்போல் யாராலும் செய்யப்படாமலுள்ள எழுதாமறையே. உத்தரோத்திரம் பூர்வ பூர்வத்திற்கு விரோதமில்லாமலிருந்தால் பிரமாணங்களுக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டு. அல்லாமல் பூர்வ கிரந்தங்களிற் கூறு தவிஷயம் உத்தரகிரந்தங்களிற் கிடைக்குமாகில் பூர்வத்திற்கு விரோத மில்லாதவையே. தான் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடியவை வேதவிரோதத்தைக் காட்டிலும் எவ்விதத்திலும் கீழ்ப்பட்டனவே மற்றவை யென்ற விஷயம், பிரம சூத்திரத்தில் ஆர்ஷமாகிலும் அது தான்றோன்றியல்ல. மறையிலுள்ள ஸம்சயம் விபரியயம் இவைகளை ஒழுங்குபடுத்துவது மாத்திரமே. இது போலவே பூர்வமீமாம்சையும். ஆகையால் வைதிகமதா விரோதமான எந்த கிரந்தமும் அங்கீகரிக்கக் கூடியதே. அவைகளிலும் தைவமாயுள்ள பாஞ்சராத்திர பாசுபத யோகாதிகள் உத்தமகிரந்தங்கள். ஏனெனில் வேதத்தின் பொருளாற் கூறப்பட்டவை யாதலாலும் வேதவிரோதமா யிருக்கமாட்டாவென்ற நம்பிக்கையாலும் சிலவிடங்களில் வேதவிரோதம்போல் தோன்றினும் அவை அசுரமோகனார்த்தமென வுதாசீனம்செய்யத்தக்கவையாலும், ஆகையாற்றான் ஆகமங்களிலும் சாத்துவீக ராஜஸதாமஸ விபாகம் ஏற்பட்டது. புராணஸ்மிருதிக ளெல்லாம் உபபிரமாணரூபங்கள் அதாவது வேதத்தில் விளங்காதபொருளைவிளக்குவன. ஆகையால் நண்பரே! ஆகமம் என்ற இப்பிரமாணத்தையும் தாம் ஏற்று நம்புவீராக. ஆக இப்பொழுது பிரத்தியக்ஷம், அனுமானம் ஆகமம் அதாவது சப்தம் என்ற மூன்றுபிரமாணங்களையும் விசுவசித்தீரென எண்ணுகிறேன்.

பிரதி—ஓமித்திரனே! தாம் இதுவரையில் வெகுசாமர்த்திய மாய் வர்ணித்துவந்ததை யெல்லாம் ஒப்புக்கொண்டேன். ஆனால் தாம் சொல்லிவந்த விஷயத்தில் பெருத்த ஸம்சயம் ஒன்று. அதாவது சரீரத்தைக்காட்டிலும் அன்னியம் ஆத்மாவெனில் சரீரத்தை யிம்சைப் படுத்துங்காலும் சுகப்படுத்துங்காலும் ஆன்மா துக்கிக்கவும் சுகிக்கவும் என்னகாரணம். வீட்டையிடித்தால் வீட்டிலுள்ள மனிதனு மிடிபடுவானே. இதல்லவோ பரமவிந்தையானது. இதை யறியாமல் வாளியடுக்குவதுபோல் மேன்மேலும் அடுக்கிக்கொண்டேபோகின்றீரே அதென்ன?

வாதி—நண்பரே தாம் ஸந்தேகிக்கிறது உண்மைதான் அதை விளங்கச்சொல்லுகின்றேன்கேட்பீராக. உலகத்தில் ஹிதமானவார்த்தையைச் சொல்பவர் பலருளரேயாகிலும் கேட்பவர் சுருக்கம். அவ்விதம்கேட்கவாவலுற்றாலும் அதுவிதண்டையாய் முடிவதுடன் ஆபாஸமாயும்முடியும். அவ்விதமில்லாமல் யுக்திதவறாதும் தாம்வினவினதைபற்றி என்மனம் மிகவும்களிப்படைந்து தமக்கு சமாதானம் சொல்ல எத்தனிக்கின்றது பார்ப்பீர். அதாவது ஏற்கனவே தெரிவித்தபிரகாரம் இந்த சரீரத்திற்கு மகத்தான வீசுவரன் ஜீவான்மா இவன் இச்சரீரத்தைக்கொண்டு சுகதுக்காதிகளை யனுபவிக்கிறான். அதுஎவ்விதமெனில் அரசன்படைகளைக்கொண்டு ஜயாபஜயங்களை யடைவதுபோலதேகத்தில் திஷ்டாதாவாக விருப்பதுபற்றிதிரேகத்திலுண்டாகும் வேற்றுமைகளையும் அனுபவங்களையும்தான்செய்ததாய் அபிமானித்துக்கொண் டனுமோதிப்பதால் இத்தேகத்திலுண்டாகும்காரியங்கள் ஆன்மாவிற்கு சுகிக்கவும் துக்கிக்கவும் காரணங்களாகின்றன. வீட்டை யிடிக்குங்காலையில் வீட்டுக்காரனுக்கு எவ்வளவுதுக்கம் சம்பவிக்கின்றது என்பதையும், வீட்டைச் சீர் தூக்குங்காலையில் வீட்டுக்காரனுக்கு எவ்வளவு சந்தோஷமுண்டாகின்றதென்பதையும், நாம் எல்லோரும் காண்கிறோம். இவை அவ் வீட்டில் இவனுக்குள்ள அபிமானமல்லவா? இதுபோலவேதான்

இந்த தேகத்திலுள்ள எனதென்ற அபிமானம் அனுமோதிக்க ஏது வாயிற்று. உபத்ரஷ்டாநுமந்தா ச பர்த்தா போக்தா மஹேஶ்வர: என்ற இப்பிரமாணம் மேற்கூறிய கருத்திற்குமூலாதாரமாயுள்ளது. ஆகையால் அன்பரே இனித் தாமும் தேகமே ஆன்மாவென்ற பிரமத்தை விடவேண்டும்.

பிரதி—இவ்வளவு ஸ்பஷ்டமாக எடுத்துக்காட்டப்படும் ஆன்மா இப்பஞ்சேந்திரியங்களுள் எதற்காவது ஏன் தெரியக்கூடாது? அல்லது சரீரம் போனபின்னேயாவது ஏன் புலம்பக்கூடாது? இதைதெளிவித்தீரேயாகில் தாமே என்குருவாகுவீர். இல்லையாகில் தமக்கு நானே குருவாவேன் இதற்குச் சீக்கிரம் பிரதிமொழி கூறுவீர்.

வாதி—பிரிய சகாவே! தம்முடைய ஒவ்வொரு வினவும் என்னை மிகவும் உற்சாகப்படுத்துகின்றது. இவ்விதமாயுள்ள உண்மை விசாரத்தில் உலகத்தோருக்கு புத்திவருவது அஸாத்தியம். ஏனெனில் மலத்திலுள்ள புழுவிற்கு மலமே போக்கியமாக விருப்பதுபோல சப்தாதி விஷயானுபவத்திலேயேயுள்ள ஸம்ஸாரிகளுக்கு உலகாதீதமான வஸ்துவில் புத்திசெல்லாது. சென்றாலும் அது சாதுக்களுக்கு இமிசையாய் தீரும். முடிவில் தானும் கெட்டு நல்லோரையும் கெடச்செய்வான். பெரியோர் சொல்வதையும் கேளான் உன்மத்தன் புற்கிணற்றில் தான் விழுவதுடன் கைப்பற்றினவனையும் இழுத்துக்கொண்டு விழுகைக்கு சமானமாவான். அவ்விதமில்லாமல் நான் சொல்வதை யங்கீகரித்து மேன்மேலும் சம்சயங்களை யுக்தியுடன்கேட்டு மனதிலிருத்தி ஒருவாறு தாம் திருப்தியடைவது எனக்கும் திருப்தி. ஏனெனில் ஓர் நல்ல பூமியில் ஓர் விதைவிதைத்தால் அது முளைத்தெழுந்து நல்ல பயனைக் கொடுத்தால் விதைத்தவனுக்கு மிகவும் திருப்திகரமாகவும், முளைக்காமல் அல்லது முளைத்துப் பாதியில் அல்லது பூக்காமல் அல்லதுவெம்பி

அல்லது பலிக்காமல் அல்லது விதைத்தவனுக்குபயோகப்படாமல் போமேயாகில் விதைத்தோனுக்கு எவ்வளவு துன்பம் உண்டாகும். அதுபோல சிரமப்பட்டு நான் சொல்லும் விஷயங்களை தாம் பிரிய மில்லாமல் வேறு காரியத்தில் சிந்தையோடு என் திருப்திக்காகமட்டில் கேட்பதுபோ லபிநயித்தாலும் தற்காலம்கேட்டுப் பின்பு மறந்தாலும், சிறிதுநாள் தரித்து மறந்தாலும், தெரிந்திருந்து உபயோகிக்காமலிருந்தாலும், உபயோகித்து முடிவில் மறந்தாலும், சிரமப்பட்டு தெரிவிக்கின்ற எனக்குப் பிரயாசமே மிச்சமாகும். அவ்வண்ணமில்லாது சிரத்தையோடு தாம் கேட்டு அதிலுள்ள சங்கைகளை யெடுத்து என்னிடம் கேட்டு பரபரக்காமல் மனதில் நிறுத்தி மேன்மேலும் வினவுகின்ற பிரகாரமானது மேற்பயனுள்ளதாகவே யாகுமென "விளையும்பயிர் முளையிலேயே" என்றபடி யானறிந்தேன் தம் சங்கையைப் பரிகாரம் செய்கின்றேன். சாவதானமாக கேட்பீர். அதாவது இருட்டில் உள்ள வஸ்துக்களையும் மேடுபள்ளங்களையும் விளக்குவது விளக்கு. விளக்கைவிளக்குவது எது? விளக்கென்பது கல், வெண்கலம், பித்தளை, கண்ணாடி, பீங்கான் முதலியவைகளாற் செய்ததல்ல. பிரகாசமாகவும் பிரகாசத்தை கொடுக்கின்றதாயுமுள்ள சுடர். விளக்கை யறிவதும் எப்படி? அவ்விளக்கைக் கொண்டேயோ அவ்விதம் ஆன்மாவை யறிதல்வேண்டும். ஆகையாவிது வேறொரு சாதனங்களுக்குட்படாதது. வைரவத்தை வெட்ட வைரமே வேண்டுவதுபோலவுமாம். சாதாரண கரணோப யோகிகளான நாம் சுவரூபோபயோகியாகவாகில் தேகமிருக்கும்பொழுதும் அழிந்தபின்னும் காண்களாகும். கரணோபயோகியாயிருப்பதுபற்றி அஞ்ஞானமென்ற மறைவு அறியவொட்டாமற்செய்கின்றது. அவ்விதமறியவேண்டுமென்றால் அப்பியாசம்வேண்டும். அப்பியாசம் வலுக்கவேண்டில் சப்தாதிகளில் வைராக்கியம்வேண்டும். வைராக்கியம் வேண்டில் நன்னூல்களுடைய ஆராய்ச்சிவேண்டும். ஆராய்ச்சிக்கு சாதுசங்கம் வேண்டும். சாதுசங்க மென்பது யாதெனில்; காரியத்

தைச் சாதிப்பவன் அல்லது சாதித்தவன் சாது. இவன் சங்கமாவது பிரியமான ஸகவாஸம். ஸகவாசமாவது கூடவிருத்தல் முதலியன. காரியசாதகரல்லாமல் வீண்படிப்பாளர் பலவுளர். அவர்தான் குலிங்க சகுனிபோன்றவர். அதாவது அயலாருக்கு ஸாஹஸஞ்செய்யாதையென வுபதேசித்துத் தான் சிங்கம் கொட்டாவி விடுங்காலையிற் பற்களிடையி லொட்டிக்கொண்டிருக்கும் மிருகமாமிசங்களையுண்ணும்பறவை இதுபோல அலங்காரவித்துவான்களாய் அயலார் மெச்சப் படித்தவரும் படிக்கின்றவரும் கணிகைபோல அயலாருக்குபயோகம்போலும் முடிவில் அயலாருக்குத் துன்பமாகத் தீர்ந்தவரும் தீரத்தக்கவருந்தான். அதாவது: அவ்விதமில்லாமல் படித்தவரையிற் றன்னுடைய வனுபவத்திற்குக் கொண்டுவந்து கேட்பவருக்கும் துக்கிகளுக்குஞ்சொல்லித் தேற்றிதேற்றி வருபவரே சாதுவாவார். தோஷத்திலேயே திருஷ்டியுள்ளவராய் வாழ்நாள்முழுமையும் வீணாக்கித் திரிபவரின் இலக்கணவிலக்கியம் சரீரத்தின் முடிவுகாலத்தின் யாதொருபயனுமில்லாது போகும். இவரது சாமர்த்தியமெல்லாம் மேன்மேலும் ஜன்மங்களுக்கு ஏதுவாகும். அப்படிப்பட்டவர் சங்கம் தமக்கு ஜன்மஹேது. ஆகையால் ஆத்மோபயோக்கியமான பாண்டித்தியத்தோடு கூடியவரிடம் பழக்கம் தமக்குமோட்ச ஹேதுவாகும். தான் கடைத்தேறப்படித்தவரும் அப்பியாசிப்பவரும் சாதுக்களென்ற திதன்றிரண்ட பொருள். இது வரையிற்சொன்ன விஷயங்களுக்கு ஸத்ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம் நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம் என்றதே மூலப் பிரமாணம். ஆகையால் பஞ்சபூதங்களுடைய சங்காதமாகிற தேகம், கன்மேந்திரியம், மனம், பிராணங்கள், புத்தி யென்ற இவ்வாறையும் காட்டில் வேறாகவும் தன்னைத்தவிர்த்த மற்றொன்றையும் தனக்காக சாதனமாக வுடைத்தாகாததுமாய் உள்ளது ஜீவான்மா என ஆயிற்று.

பிரதி—ஓ நண்பரே! இனி எனக்கு தாம் குருவாதலால் வணக்கத்தோடு கேட்டுக்கொள்வது யாதெனில் இதுவரையில் சாமானிய ஞானம் போதிப்பிக்கப்பட்டது. இனி விசேஷஞானம்வேண்டியது. அதுஸாமானிய சாஸ்திரத்திலேயே வணக்கத்துடன் கேட்கும்படி விளங்குகின்றது. உண்மையாய் எனக்குள்ள தேகாத்மப் பிரமம் தீர்ந்தும் பின்னும் சில சந்தேகங்களுள் இனிகேட்பதெல்லாம் மணலில் தூணிறக்குவதுபோல ஆட்சேபிக்க முயலுகின்றேன். ஆகையால் என்மீது தயையுடன் சீற்றமில்லாது உபதேசித்தருளவேண்டும். அதாவது இந்த தேகமழியுங்காலையில் இவ்வாத்மாவும் அழியுமா? அல்லது அதுமாத்திரம் நித்தியமாயிருக்குமா? சரீரத்தினெவ்வவயவத்திலெவ்விதம் அதனிருப்பு அப்படிப்பட்டஜீவான்மா எத்தனை? இவைகளையெல்லாம் படைத்ததெது? இவ்விதமுள்ள சரீரசம்பந்தம் எதற்காக வந்திருக்கின்றது. இது அழிவானேன்? மோட்சமென்று லென்ன? இவ்வேழு வினுக்களுக்கும் விடையருளி என்னை ஸந்தேக சாகரத்தி னின்றும் கரையேற்ற வேண்டும். சாதுக்களுடைய சங்கம் நல்லறிவை கொடுக்கக்கூடியதென்று தாமேயுரைத்திருக்கின்றீர். தாம் சாதுவென என்நிச்சயம், சாதுக்களுடைய தொழிலும் எளியோரைக் கரையேற்ற வேண்டியதே. எளியோர்என்றது ஆத்மஞானமில்லாத எனையோரே, பொருளென்பது போக்கியமாயுள்ளவஸ்து. போக்தாவான ஜீவனுக்கு போகசாதனங்களான கரணங்களும் களேபரமுமே அழியுங்காலையில் பொருளுடைமையைப்பற்றி பெருமையையும், அதின்மையைப்பற்றி எழ்மையையும் நான் எற்காதவிஷயம். சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு மறிந்த விஷயமிது. ஆகையால் ரைக்ருவரிஷிபோல் விளங்கும் தாம் என்னை சீடனாக அங்கீகரித்தருளவேணும்.

வாதி—ஏ சீடா! உனது ஜனன காலமானது சாத்துவீகமாயிருந்ததால் என்னுபதேசம் உன்னிடம் பொருந்திற்று, இல்லையாகில் பொருந்தா. எப்பொழுது எனக்கு சீடனென்றாயோ அப்பொ

ழுது எனக்கு நீபுத்திரனைப்போலானாய். நான் உனக்குப் பிதாவைப் போலானேன் சரீரத்தைக்கொடுத்தவன் பிதாவானாலும் அது ஸாமானியதர்மம். இது ஞானவிஷயமாதலால் இழியாத பொருளுதவியைப்பற்றி இந்த சம்மந்தந்தான் மேன்மையானது. ஆனதுபற்றியே குருவைப் பிதாவென வாரியருங்கூறினர். தானத்திலும் ஞானந்தான் சிறந்தது. அன்னதானம் பொருடானமெல்லாம் அழிவுள்ளது. இது ஜன்மாந்திரத்திலும் வாஸனுபலத்தால் உதவிசெய்யக் கூடியது. ஆகையால் ஞானதானம் அழிவற்றதும் மோட்சத்திற்கு நேராக வுதவுவது இனி உன்னுடைய சங்கைகளை நிவாரணம் செய்கின்றேன்கேள்.

அவையாவன:—

இத்தேகமழியும்பொழுது ஜீவன் அழிவதில்லை. அது எப்பொழுது முள்ளதாகவும் நித்தியமாகவு முள்ளது. நித்தியத்துவ மென்றதற்கு மாறாததன்மை யுடையது எனப்பொருள். எப்பொழுது முள்ளதாவது சத்தியமாயுள்ளது. தேகமோ சத்தியமாயினும் அநித்தியமாயுள்ளது. ஏனெனில் பாலியம், யௌவனம், வார்த்தக்கியம், மரணம் முதலிய விவகாரங்களையுடையதா லென்றறிக. ஜீவனோபாலியாதி விகாரங்களற்று நித்தியமாயுள்ளது. ஆகையால் தேகங் கலையும்பொழுது ஜீவான்மா அதைவிடவேறாகவும் நித்தியமாகவுமுள்ளதால் அழியாமல் வேறொருதேகத்தை யடையுமெனக் கொள்ளல் வேண்டும். ஜீவான்மா சுவ்யம்பிரகாசம். "அதாவது தனக்குத்தானேதோற்றுகை" யென்பது. தேகமோ ஆத்மாவென்ற மற்றொன்றுக்குத் தோற்றத்தக்கது. ஞானமயம், அதாவது பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயமென்ற ஐந்துமகா பூதங்களைக்காட்டிலும் இதன் குணங்களான கந்தம் ரஸம் ரூபம் பரிசம் சத்தம் என்றவைகளைக் காட்டிலும் இவைகட்குமூலமான பிரகிருதியையும் காட்டில்வேறென்பது அறிவுமயமாயிருப்பதினாலேயேயறியத்தக்கதாயிருக்கின்றது ஆகையால் ஞானமயமான ஆன்மா மற்றப்பிராகிருத வஸ்துக்கள்

போல நசிக்காதது. ஆனால் அது கரணங்களென்ற இந்திரியங்கள் களேபரமென்றசரீரம் இவைகளைக்காட்டிலும் வேறென்பதுஸ்பஷ்டம். அழிவென்பது ஜடரூபங்களான பிராகிருதங்களினின்று முதிக்காததெனமுன்னமேயே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் இவ்வாத்மாவென்பது இத்தேகம்போனால் வேறொருதேகத்தைக் கட்டாயமடையவேண்டும். இவ்விதமேதான் முன்னொருதேகமிருந்து இத்தேகம்கிடைத்திருப்பதாகவும்அங்கீகரிக்கவேண்டும். ஆகையால் பூர்வஜன்மமும், நிகழும்ஜன்மமும், எதிர்காலஜன்மமும்சித்தம். சரீரமே ஆன்மாவெனும் ஆபாசமத்தியரோ ஜன்மாந்திரமில்லையென்பர்.

நாஸதோ வித்யதே பாவோ நாபாவோ வித்யதே ஸத:

என்ற பிரமாணமும்காண்சுக. ஆகவிப்பொழுதுஜீவான்மாவிற்குநித்தியத்துவம் ஸ்தாபிக்கலாயிற்று. இனி அதின் நிலைமையும் வியாபகத்தையையும் கூறுகின்றோம். நிலைமையாவது விளக்கும் அதினொளியும்போல் ஆன்மாவும் அறிவும் பிரமையானது சுடரைவிடாது சிறிதுதூரம் பரவி இருட்டை யகற்றுவதுபோல, ஆன்மாவின் அறிவுசிறிது வெளியிற்போய் வஸ்துக்களைக்காண்கின்றது. அவ்விதம் கண்டாலும் சுழுத்தியென்ற மூன்றாவதவஸ்தையில் தன்னிடமே ஒடுங்கி நிற்கின்றது. அப்படியுள்ள இருப்பு முதலாவதான ஜாக்கிரதையில் தெரிகின்றது. அதே ௩-வது அவஸ்தையில் தான்மாத்திரம்தோன்றிக்கொண்டிருத்தலால் கரணங்களோடு சம்பந்தங்களில்லாது சுவயம் ஞானத்தாலே அனுபவிப்பது. கரணங்களில்லாததால் அவ்வளவு விசிதமாய் தோன்றாதது. தன்னுடைய மனமயமாதலால் ஜாக்கிரத்தில் தான் சுகமாக விருந்துகொண்டிருக்கின்றது. சுவப்பனமென்பது வெளியிந்திரியங்களுடனே யந்தக்கரணமனம் முதற்சேஷித் தனுபவிக்குமவஸ்தை. அதில் ஆன்மா விஷயங்களை யனுபவிப்பதுண்டு. ஆனால் அது சரீராந்தர்க்கமாகில் உண்மையாகும். பாஹியமாகும்பொழுது காரியத்திற்கு வாராதுபோம். அதாவது ஸ்வேதம், கம்பம், பயம், சந்தோஷம், ரோதனம், சம்பாஷணம்,

குரோதம், மூத்திர சுக்கில விஸர்ஜ்ஜனம் இவைகள் ஆந்தரங்கள். அசனம் முதலியன பாஹியம். ஆகையால் ஜீவான்மா தானுகவும், தன்னறிவு வழியாகவும் இந்திரியங்கள் வழியாகவும் ஹஸ்தம், பாத முதலிய களேபரங்கள் வழியாகவும் விஷயங்களை அனுபவிக்கும் திறமையுள்ளது. இவ்வளவால் வஸ்து அணுரூபமென்றும், அறிவால் வியாபியென்றும் தோற்றுகின்றது. இது இருதயாதிப் பிரதேசங்களில் அவஸ்தாபேதம்போ லனுவாக நிற்கின்றதென்பது சாஸ்திரங்களாலும் யோகாப்பியாசத்தாலும் பிரத்தியட்சம்போல் அறியத்தக்கது. பாதாதிமஸ்தகாந்தம் அறிவாலேயே பரவி சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பதுபோலவே, பாக்கியத்திலும் வெகுதொலையிலுள்ள விஷயங்களையும் கிரகித்துக்கொள்ளுகின்றது. அதாவது தேசாந்தர விஷயக்கிரகணம். ஆதலால் சுவரூப மணுவானதென்றும் அறிவால் பரவியதென்றும் முடிந்தது. இனி இவ்வாத்துமா ஒன்ருபலவாவென வாராய்வோம். ஒவ்வொரு தேகத்திலும் உள்ள ஜீவாத்துமாக்கள் ஒன்றல்ல. ஏனெனில் அத்து அனுபவிக்கும் சுக துக்கமத்தாலென்றறிக. சுகதுக்க தாரதம்மியமாவது ஒரு ஜீவனுக்கு விருக்கும் வஸ்துவே மற்ரெரு ஜீவனுக்குத் துக்கமாயிருக்கும் ஒரு ஜீவனுக்கு துக்கமாயிருக்கும் வஸ்துவே மற்ரெரு ஜீவனுக்குச் சுகமாயிருத்தலும், இவையெல்லாம் ஒன்றென்கில் எல்லோருக்கும் சுகதுக்கானுபவம் ஒரே சமயத்தில் சமனுக விருக்கவேண்டும். இது காணுமையால் பிரதிதேகமும் ஜீவன் வேறுவேறு இவை அனந்தம். அதாவது எண்ணிலகப்படாதவை. அன்றியும் இவை மூன்று வகுப்புகளையுடையன அவையாவன: பிரகிருதிலீனங்கள், பத்தர்கள், முக்தர்கள் என்பன. பிரகிருதலீனங்களாவன: ஜடவஸ்துக்களில் கேவலம் ஜடத்தோடு ஜடமாய் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பது இதற்கு. இனி பத்தாவஸ்தை வரப்போகின்றது. பத்தர்களாவன: ஜடவஸ்துவினின்று கரணங்களை பரங்களோடுகூடி அந்தவிந்திரியங்கள் வழியாக விஷயங்களை யனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும்

தேவ, திரியக்கு, மனுஷிய, கீடாதிகளி லிருக்குமவை. முத்தர்க ளாவன: இப்படி தேவாதி சரீரத்திலிருக்கையில் பரிபூரணுவயங்க ளோடுகூடிய மனுஷிய சரீரத்தினின்று சுவரூபத்தையறிந்து பிறகு சரீரத்தில் நின்றே அனுபவித்து இச்சைப் பிரகாரம் சரீரத்தை தரித்துக்கொண்டிருந்து, அதை சுத்திசெய்து ஸ்தூலத்தை விலக்கி சூட்சுமபூதாதிகள் அதாவது தன்மாத்திரா சரீரிகளாய்க் காயமென்ற பந்தமில்லாது சுவதந்திரர்களாய் இருந்து இடையூறின்றி சுவானுபவம் செய்பவர் இவரைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவரு முளரெனவும் இவரே மேற்பட்டன ரெனவும் தர்க்கம் செய்பவர்கொள்கை. கேவலர் அதாவது கைவல்லியத்தை யடைந்தவர் இவர்தானென்பது மாத்திரம் நிச்சயம் நித்யாவ்யாவ்ருதி கேஷத்ரா ஸாக்ஷ்வ என்றதிதன் மூலப்பிரமாணம். பிரமத்திற்கும் அதற்குக் கீழ்கூறப்பட்ட ஜடஜீவர்களுக்குமுள்ள சம்பந்த பிரயோஜனதிகள் இதின் இரண்டாவது பாதத்தில் கூறுகின்றோம்.

நாஸ்திகாஸ்திகஸம்வாதைஃ ஸூத்ரஜீவயோஃ।
நிரூபிதாயதாஸக்தி ஸம்க்ரஹேணாயநாரயா॥

வேதாந்த ஸாராமிர்தம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தொன்பதாவது,

பஞ்சீகரண வேதாந்த சித்தாந்தம்.

குருவணக்கம்.

ஸ்ரீ சற்குருவே நம:

சுலோகம்.

பரமானந்தம் பரமசுகதம்
கேவலம் ஞான மூர்த்திம்
விஸ்வாதீதம் ககன சதுர்சயம்
தத்வம் ஸ்யாதி லட்சியம். (க)

ஏகம் நித்யம் விமல மசலம்
ஸர்வதா சாக்ஷிபூதம்
பாவாதீதம் திரிகுண ரஹிதம்
ஸ்ரீசத்க் குருந்தம் நமாமி. (உ)

தியானமூலம் குரோர் மூர்த்யம்
பூஜாமூலம் குரோர்பதம்
மந்தரமூலம் குரோர்வாக்கியம்
முக்திமூலம் குரோர்கிருப. (௩)

குருப்ரம்மா குரோர் விஷ்ணு
குருதேவோ மஹேஸ்வர:
குருசாக்ஷாத் பரப்ரம்ம
தஸ்மைஸ்ரீ குரவேநமா: (௪)

மன்னுதோ ஸ்ரீஜகன்னுதோ
மத்குரும் ஸ்ரீஜக்த்குரும்
மமாத்மா சர்வபூதாத்மா
தஸ்மைஸ்ரீ குருவேநம: (ரு)

சைதன்யம் சாஸ்தம் சாந்தம்
வ்யோமாதீதம் நிரஞ்சனம்
நாதபிந்து களாதீதம்
தஸ்மைஸ்ரீ குரவேநமா: (சு)

பிர்ம்ம விஷ்ணுஸ்ய ருத்ரஸ்ய
ஈஸ்வரஸ்ய சதாசிவ
ஏகேகர்ப்பக தஸ்யேவ
தஸ்மைஸ்ரீ குருவேநமா: (எ)

சர்வாத்மகம் சர்வசமம்
சச்சிதானந்த விக்ரகம்
சர்வாதாரம் சர்வபூர்ணம்
சதாநாரா யணம்பஜே. (அ)

குருவேநமா:

ராகத்வேஷப் பிரகரணம்.

எந்த ராகத்வேஷங்களினுலே சகலமானபேரும் ஜனனமரண துக்கப் பரம்பரையுடையவர்களா யிருக்கிறுர்களோ அந்த ராகத்வேஷங்களினுடைய சுவரூபங்களை விசாரிப்போமாக.

ராகமென்றும், த்வேஷமென்றும், காமமென்றும், குரோதமென்றும், உலோபமென்றும், மோகமென்றும், மதமென்றும், மாற்சரியமென்றும், இரட்சியமென்றும், அசூயையென்றும், டம்பமென்றும், தர்ப்பமென்றும், ஆங்காரமென்றும் ஆக-க௩.

இந்தப் பதின்மூன்றுக்கும் விவரம்.

ராகமாவது.

பரஸ்திரீகமனம் பண்ணவேண்டுமென்று விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு ராகமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி இராவணன்.

த்வேஷமாவது.

தனக்காராகிலும் அபகாரம்பண்ணினால் அவர்கள்மேல்விரோதத்தையெண்ணி அதற்குப்பிரதி அபகாரம் பண்ணவேணுமென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு த்துவேஷமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி இரணியன்.

காமமாவது.

கிரகம்-கிராமம் - க்ஷேத்திரம்-தனம் - தானியங்களை மேன்மேலும் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்று விகற்பித்துவருகிற சித்த விர்த்திக்குக் காமமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி நரகாசுரன்.

குரோதமாவது.

தன்பொருளை யாராகிலும் அழித்தால் அவர்கள்பேரில் கோபித்து விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு குரோதமென்று பெயர் இதற்குச்சாட்சி பகாசுரன்.

உலோபமாவது.

தன்பொருளில் யாராகிலும் ஒருகாசுகேட்டால் அரைக்காசுயில்லையென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு உலோபமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி துரியோதனன்.

மோகமாவது.

தான் சம்பாதித்த பதார்த்தத்தின்மேல் பிரியமாகிய ஆசாபாசங்களைக்கொண்டு விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு மோகமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி தசரதமகாராஜன்.

மதமாவது.

ஐசுவரிய கர்வத்தினாலே கிர்த்யா கிர்த்யந் தெரியாமல் யாரையும் அலட்சியமாக இகழ்வுசெய்து விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு மதமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி கார்த்தவீரியார்ச்சுனன்.

மாற்சரியமாவது.

யாராகிலும் தன்னிலும் அதிகமாக மேன்மை பெற்றிருந்தால் அதுபொறாமல் விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு மாச்சரியமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி சிசுபாலதந்தவக்கிரன்.

இரட்சியமாவது.

தனக்குவந்த துக்கம் அன்னியருக்கும் வரலாகாதோ என்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு இரட்சியமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி அருணாட்சன்.

அசூயையாவது.

தனக்குவந்த சுகம் அன்னியருக்கும் வரலாகுமோ வென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு அசூயையென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி பவுண்டரீக வாசுதேவன்.

டம்பமாவது.

தான்செய்கின்ற புண்ணியகருமங்களைப் பலரும் பார்த்துப் பளாயென்று மெச்சிக்கொள்ளவேண்டுமென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு டம்பமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி அம்பரீஷன்.

தர்ப்பமாவது.

தானே சுத்தவீரன் தனக்குயாவரும் நிகரில்லையென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு தர்ப்பமென்றுபெயர் இதற்குச்சாட்சி சதகண்டராவணன்.

ஆங்காரமாவது.

ஏண்டா என்னை அறியாயோ நீதானே என்னைச் சிருட்டிக்கிறவன் நான்பிடித்தபிடி விடுகிறவனேயென்று விகற்பித்துவருகிற சித்தவிர்த்திக்கு ஆங்காரமென்று பெயர் இதற்குச்சாட்சி மதுகைடவன்.

ஆக இந்தப் பதின்மூன்று காரியமாகிய விகற்பத்திகளாலே இந்தப் பதின்மூவரும் மகா பராக்கிரம சாலிகளாகியும் வரப்ரசாதிகளாகியுமிருந்தும் ஒவ்வொரு காரியத்தினாலே ஒவ்வொருவன் புத்திரமித்திர களத்ராதிகளோடு இகபர சவுக்கியங்களையு மிழந்து போனதினாலும் இந்தப்பதின்மூன்று விஷயங்களாய் விகற்பித்து வருகிற சித்தவிர்த்திகளத்தனையும் சருவம்பெற்றவரிடத்தில் அனுபவமா யிருக்கிறபடியாலும் இவைகள் விபரீதத்திற்கு ஏதுக்களாகிய சுகதுக்க சுவரூபமென்றறிந்து சற்சகவாசத்தினாலே சற்குருவால் கிருபைசெய்யப்பட்ட ஞானமாகிய விவேகமென்னும் வாளினாலே இவைகளைச் சின்னபின்னப்படுத்தி அழித்து நிவர்த்திக்கக் கடவதாக.

இச்சையென்றும், பத்தியென்றும், சிரத்தையென்றும் மூன்று விதமாகும்.

இம் மூன்றுக்கு விபரம்.

இச்சையாவது.

பசி-தாகம்-நிமித்யம் அன்னபானாதிகள்கொள்ளவேண்டுமென்றும் மலவிசர்ச்சனை ஜலவிசர்ச்சனை பண்ணவேண்டுமென்றும் வருகிற சித்தவிர்த்திக்கு இச்சையென்றுபெயர் இவைகள் வந்தபோது தற்காலத்திற் செய்தால் சாதகமாகவிருக்கும் அன்றிப் பாதையாயிருக்கும் இதனாலே புண்ணியம்-பாவம்-சுவர்க்கம்-நரகம்-பந்தம்—மோட்சங்க ளில்லையென்று அறியவேண்டியது.

பத்தியாவது.

வேதாந்த சாஸ்திர சர்வாந்திரியாமியாகிய குருவினிடத்திலே வருகிற பிரதி விசுவாசத்திற்குப் பக்தியென்றுபெயர் அதிகவிசுவாசத்திற்குச் சிரத்தையென்றுபெயர் முமூட்சுக்கள் அவசியம் பக்தி சிரத்தை பண்ணவேண்டும் என் பண்ணவேண்டுமென்றால் பூர்வத்தில் கட்டுவாங்கமகாராஜன் இந்தப்பக்தி சிரத்தையினாலே இரண்டு நாழிகையிலே மோட்சத்தை யடைந்தானென்று சாஸ்திரஞ்சொல்லுகிறபடி அவசியம் சிரத்தாபக்தி கொள்ளவேண்டும் இந்தமூன்றும் மோட்சத்துக்கேதுக்களா யிருக்கின்றன.

சாதனசதுஷ்டயசம்பத்தி.

எந்தச்சாதன சதுஷ்ட்டிய சம்பத்தினாலே முமுட்சுக்களான பேர்கள் மோட்சத்தையடைவார்களோஅந்தசசாதன சதுஷ்டயசம்பத்தியை விசாரிப்போம் சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தியாவது நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமென்றும் இகவுத்திரார்த்த பலபோக விராகமென்றும் சமாதி சட்கசம்பத்தியென்றும் முமூட்சுத்வமென்றும் நான்காம் இவைநான்கிற்கும் விவரம்.

நித்தியாநித்தியவஸ்துவிவேகமாவது.

பிரமமே நித்யம் சமஸ்தநாமரூபமாய்த் தோற்றுகிறதேகேந்திரியாபிரபஞ்சமாகிய ஜகத்து அநித்தியமென்றறிவதே நித்தியாநித்யவஸ்து விவேகம்.

இகவுத்திரார்த்தபலபோகவிராகமாவது.

இகத்தாலே சிரச்சந்தனாதி வனிதாபோகங்களாகிய வீடு-மாடு குடும்பம்-தனதானிய முதலாகிய அஷ்ட ஐசுவரியத்தினிடத்திலும் பரத்திலேரம்பாயிர்தாதி போகங்களிடத்திலும் விந்தியசன மல மூத்திர புரீடாதிகளிடத்திலும் இச்சையில்லாததுபோல விடுவதே வைராக்கியம் இதுவே இகவுத்திரார்த்த பலபோகவிராகம்.

சமாதிஷட்கசம்பத்தியாவது.

க்ஷமையென்றும் - தமையென்றும் - உபர்த்தியென்றும் - திதிக்ஷையென்றும்-சிரத்தையென்றும்-சமாதானமென்றும் ஆறுகும்.

இவையாறுக்கும்விவரம்.

க்ஷமையாவது மனோநிக்கிரகம் பண்ணுவதே க்ஷமை, பாக்கிய இந்திரியவிஷய நிக்ரகம்பண்ணுவதே தமை, சகல சங்கையையும் விட்டு குருசேவைபண்ணுகிறதே உபர்த்தி, சுகதுக்கங்களைச் சகிக்கிறதே திதிக்ஷ, வேதாந்த சாஸ்திர சர்வாந்திரியாமியாகிய குருவினிடத்தில்வருகிற பிரதிவிசுவாசமே சிரத்தை, முன்போல் மனமும் இந்திரியங்களும் எங்குஞ்சிதறிப்போகாமல் பகவத்தியானத்திலே நிறுத்துவதே சமாதானம் இவையே சமாதிஷட்க சம்பத்திகளாம்.

முமூக்ஷத்வமாவது.

தலையிலே நெருப்புபற்றினவனுக்கும் நாவரக்ஷி கண்டவனுக்கும் தண்ணீர்கரைகண்டா லல்லாமல் மற்றோரிடங்களிலும் மனது செல்லாததுபோல் மோட்சம் எப்போது வரப்போகிறதோவென்று அளவற்ற வாசையினலே ஜீவன்முத்தியடைந்து கிர்தகிர்த்தியனுகிறவரையில் அதிதீவரபுத்தியைக் கொண்டிருப்பதே முமூட்சத்வமாகிய இந்நால்வகைச் சாதனங்களையும் உடையவர்களே மோட்சத்திற்கு அதிகாரிகளாகும்.

குணத்திரயம்.

சுலோகம்.

சத்யஞானம் தபோமௌனம்
சுருதிகர்ம மிதிட்சமம்
உற்சாகம் நிச்சயம் தைரியம்
சாத்மீகருணலக்ஷணம்

அகர்வக்குரோத ஹஹங்காரம்
சதிசங்கம் ப்ரலாபனம்
அப்ரிவம் டம்ப மாற்சரியம்
ராஜஸம் குணலட்சணம்
அக்யானமோக நித்திரஸ்யா
சாபல்யம் புத்தியீனதா
பாபீஷ்டம் பரவாதித்யம்
தாமஸங் குணலட்சணம்.

இவைகளிலே

சாத்மீகம்-உத்தமம்-ராஜசம்-மத்திபம்-தாமஸம்-அதமம்-விவே கியானவர்கள் இவைகளைத் தம்மிடத்தே வரவொட்டாமல் நிவர்த்திசெய்து சதாகாலமும் சாத்மீக குணத்தைப் பெற்றிருக்கக் கடவார்.

தத்வத்திரயம்.

மூர்க்க துரஷ்டஞயாம் உதகம் சித்தவாசிகம் பசங்கம் வயச்வாம் தீர்க்கந்திகசேந்திரயுக்வது பிராந்தம் நிகிலசகத்ரூபம்.

இதற்கு விபரம்.

கானலினிடத்திற் சலப்பிராந்தியும் கிளிஞ்சலினிடத்தில் வெள்ளிப்பிராந்தியும் கயிற்றினிடத்தில் சர்ப்ப பிராந்தியும், சந்திரனிடத்தில் உபய சந்திர பிராந்தியும் எப்படித்தோற்றுகின்றனவோ அப்படிபோல் நிஷ்பிரபஞ்சசொரூபரானவர் தன்னிடத்தில் மூலப் பிரகிருதி மகத்துவம் ஆங்காரத்துவம் பஞ்சதன்மாத்திரை சூட்சும ஸ்தூலாதி ஜகத்பிராந்தி தோற்றப்படுகின்றன. ஏன் தோன்றுகின்றனவென்றால், அதிர்ஷ்டான அஞ்ஞானத்தினலேதான். இப்படித் தோன்றுகிற பிராந்திக்கு நிவர்த்தி யெப்படியென்றால், கானலினிடத்தில் சலம் காலத்திரயத்திலும், கிளிஞ்சலிடத்தில் வெள்ளி

காலத்திரயத்திலும், கயிற்றினிடத்தில்சர்ப்பம் காலத்திரயத்திலும், சந்திரனிடத்தில் உபயசந்திரன் காலத்திரயத்திலும் எப்படியில்லை யோ அப்படிபோல் அகண்ட பரிபூரண அத்வைத ஆனந்தசொரூப மானவர் தன்னிடத்தே அதிர்ஷ்டான அஞ்ஞான மூலப்பிரகிருதி மகத்துவ ஆங்காரத்துவ பஞ்சதன்மாத்திரைகள் சூட்சுமாதி ஸ்தூலாதி ஜகத்காலத்திரயத்திலும் இல்லை இல்லாத பிரகாரத்தை நிரூபிக்கிறோம்.

அஸ்தி-மாமிசம்-நரம்பு-தோல்-உரோமம் ஆகிய இவ்வைந்தும் பிருதிவியின்கூறுகும்.

உதிரம்-சிறுநீர்-வெயர்வை-மச்சை-சுக்கிலம் ஆகிய இவ்வைந்தும் அப்புவின்கூறுகும்.

பசி-தாகம்-நித்திரை-ஆலசியம்-சங்கமம் ஆகிய இவ்வைந்தும் தேயுவின்கூறுகும்.

கிடத்தல்-இருத்தல்-நிறுத்தல்-நடத்தல்-ஓடல் ஆகிய இவ்வைந்தும் வாயுவின்கூறுகும்.

ஆசை-வெட்கம்-பயம்-லச்சை-மோகம் ஆகிய இவ்வைந்தும் ஆகாயத்தின் கூறுகும்.

ஆக இவ்விருபத்தைந்தும் பலகருவிகளாம். பூர்வ சென்ம சமஸ்காரமாகிய பிராரத்த சென்மத்தினுலே பஞ்ச பூதாகாரமாகச் சுக்கில சுரோணிதத்திலுண்டாகிய அன்னமயகோசம் இது ஸ்தூல தேகம் இதன்மேல்,

அத்தியாசமாவது.

சாதி-நாமம்-ரூபம்-வர்ணம்-குலம்-கோத்திரம்-ஆசிரமம்-வேஷம்-பாஷை-ஸ்திரீ-புருஷன் - ஆயுள்-கிரியை - விஸ்வன் - வியவாரியன்-சிதாபாசனுன-அபிமானமும்-சாக்கிர-அவஸ்தை-நேத்திரஸ்தானம்-

யுக்தபோகம்-அகாரமாத்திரிகை ரஜஸ்குணமும்-கிரியாசத்திவசித்வமும்-மனுஷத்வமும் - ஜடகோசமும் ஜம்பாவவிகாரங்களும் இவை முதலாகிய அகங்கர்த்தா போகத்தாவரைக்கும் அத்தியாசகற்பனைகளை ஏற்றிக் கழித்துநின்றது ஸ்தூலதேகம்.

ஸ்தூலதேக மென்றறிந்து அறிவு தன்னாலறியப்பட்ட இந்த ஸ்தூலதேகம் தன்னை யறியமாட்டா தாகையால் ஜடம் தானல்ல இந்த ஸ்தூலதேகம் பஞ்சீகிருத பஞ்சமா பூதங்களி லுண்டானது, இதனால் வரப்பட்ட ஆனி விர்த்திக்களாகிய சுகதுக்கம் தனக்கு அக்கரையில்லை இதுவேதானானால் இந்த ஸ்தூலதேகம் போனால் தான் போகவேண்டுமே அதுபோகாமையால் தான்போகவில்லை ஆகையால் இந்த ஸ்தூலதேகத்துக்குச் சாட்சியாலறிந்தது அறிவாகும்.

இனிசூட்சுமதேகத்தில் இருதயங்களிலிருக்கும் ஸ்தானகரணவிவரம்.

ஆகாசத்திலாகாசம் ஞாதுரு ஸ்தானம் புருவமத்தியம் ஆகாசத்தில் வாயு சமானவாயு ஸ்தான்ம் நாபி ஆகாசத்தில் தேயு சுரோத்திரேந்திரியம் ஸ்தானம் செவி ஆகாசத்தில் அப்பு, சப்த்ததன் மாத்திரை ஆகாசத்தில் பிருதிவி-வாக்கேந்திரியம்-ஸ்தானம்-வாக்கு ஆக இவ்வைந்தும் ஆகாய பஞ்சகிர்த்தி.

வாயுவிடத்தில் ஆகாசம் மனம் ஸ்தானம் கண்டம் வாயுவிடத்தில் வாயு வியானவாயு ஸ்தானம் சர்வாங்கம் வாயுவிடத்தில் தேயு த்வக்கேந்திரியம் ஸ்தானம் தவக்கு வாயுவிடத்தில் அப்பு பரிசதன் மாத்திரை வாயுவிடத்தில் பிருதிவி பாதேந்திரியம் ஸ்தானம்பாதம் ஆக இவ்வைந்தும் வாயுபஞ்சகிர்த்தி.

தேயுவிடத்தில் ஆகாசம் புத்தி ஸ்தானம் நேத்திரம் தேயுவிடத்தில் வாயு உதானவாயு ஸ்தானம் கண்டம் தேயுவிடத்தில் தேயு

சட்சேந்திரியம் ஸ்தானம் நேத்திரம் தேயுவிடத்தில் அப்பு பஞ்ச தன்மாத்திரை தேயுவிடத்தில் பிருதிவி பாணி இந்திரியம் ஸ்தானம் அஸ்தம் ஆக இவ்வைந்தும் தேயுபஞ்சகிர்த்தி.

அப்புவினிடத்தில் ஆகாயம் சித்தம் ஸ்தானம் நாபி அப்புவினிடத்தில் வாயு அபானவாயு ஸ்தானம் குதம் அப்புவினிடத்தில் தேயு சிங்குவை இந்திரியம் ஸ்தானம் நாவு அப்புவினிடத்தில் அப்பு ரசதன்மாத்திரை அப்புவினிடத்தில் பிருதிவி குஹ்யேந்திரியம், ஸ்தானம் குஹ்யம் ஆக இவ்வைந்தும் அப்பு பஞ்சகிர்த்தி.

பிருதிவியினிடத்தில் ஆகாசம் ஆங்காரம் தானம் இருதயம், பிருதிவியினிடத்தில் வாயு பிராணவாயு ஸ்தானம் இருதயம் பிருதிவியினிடத்தில் தேயு பிராணேந்திரியம் ஸ்தானம் நாசி பிருதிவியினிடத்தில் அப்புகந்ததன்மாத்திரை பிருதிவியினிடத்தில் பிருதிவி பாயுரு இந்திரியம் ஸ்தானம் குதம் ஆக இவ்வைந்தும் பிருதிவி பஞ்சகிர்த்தி.

ஆக இருபத்தைந்து தத்துவமும் அபஞ்சீகிர்த்த பஞ்சமாபூதங்களிலே உண்டான பஞ்சகிர்த்திகளாம்.

இனி சூட்சுமதேகவிவரம்.

சப்ததன்மாத்திரை சாத்மீகதாமச சமஷ்டியினாலே உண்டானது ஞானம் சப்ததன்மாத்திரை ரசோம்ச சமஷ்டியினாலே உண்டானது சமானவாயு சப்ததன்மாத்திரை சாத்மீகாம்சவியஷ்டியினாலே உண்டானது சுரோத்திரேந்திரியம் சப்ததன்மாத்திரைவிஷயம் சப்தமாத்திரை ரசோம்ச வியஷ்டியினாலே உண்டானது வாக்கேந்திரியம் ஆக இவ்வைந்தும் சப்ததன்மாத்திரையினா லானவைகள் ஆதலால் சப்ததன்மாத்திரைகள் வினாவவில்லை.

பரிசதன்மாத்திரை சாத்மீகாம்சசமஷ்டியினாலேஉண்டானது மனது பரிசதன்மாத்திரை ரசோம்ச சமஷ்டியினாலே உண்டானது

வியானவாயுவு பரிசதன்மாத்திரை சாத்மீகாம்ச சமஷ்டியினாலே உண்டானது துவக்கேந்திரியம், பரிசதன்மாத்திரை விஷயம், பரிசதன்மாத்திரை ரசோம்ப வியஷ்டியினாலே உண்டானது பாதேந்திரியமானது வியானவாயு துவக்கேந்திரியம் பரிசவிஷயம் பாதேந்திரியம் ஆக இவ்வைந்தும்பரிசதன்மாத்திரையினாலே ஆனவைகள் ஆதலால் பரிசதன்மாத்திரையை வினவவில்லை.

ரூபதன்மாத்திரை சாத்மீகாம்ச சமஷ்டியினாலே உண்டானது புத்தி ரூபதன்மாத்திரை ரசோம்ச சமஷ்டியினாலே உண்டானது உதானவாயு ரூபதன்மாத்திரை சாத்மீகாம்ச வியஷ்டியினாலே உண்டானது சட்சேந்திரியம் ரூபதன்மாத்திரை விஷயம் ரூபதன்மாத்திரை ரசோம்ச வியஷ்டியினாலே உண்டானது பாணி இந்திரியம் புத்தி உதானவாயு சட்சேந்திரியம் ரூபவிஷயம் பாணி இந்திரியம் ஆகிய இவ்வைந்தும் ரூபதன்மாத்திரையினால் உண்டானவைகள் ஆதலால் ரூபதன்மாத்திரையை வினவவில்லை.

ரசோதன்மாத்திரை சாத்மீகாம்ச சமஷ்டியினாலே உண்டானது சித்தம் ரசோதன்மாத்திரை ரசோம்ச சமஷ்டியினாலே உண்டானது அபானவாயு ரஜோதன்மாத்திரை சாத்மீகாம்ச வியஷ்டியினாலே உண்டானது சிங்குவை இந்திரியம் ரசோதன்மாத்திரை விஷயம் ரசோதன்மாத்திரை ரசோம்ச வியஷ்டியினாலே உண்டானது குஹ்யேந்திரியம் சித்தம் அபானவாயு சிங்குவை இந்திரியம் ரசோவிஷயம் குஹ்யேந்திரியம் ஆகிய இவ்வைந்தும் ரசோதன்மாத்திரையினாலே உண்டானவைகள் ஆதலால் ரசோதன்மாத்திரையை வினவவில்லை.

கந்ததன்மாத்திரை சாத்மீகாம்ச சமஷ்டியினாலே உண்டானது ஆங்காரம் கந்ததன்மாத்திரை ரசோம்சசமஷ்டியினாலே உண்டானது பிராணவாயு கந்ததன்மாத்திரை சாத்மீகாம்ச வியஷ்டியினாலே உண்டானது கிராணேந்திரியம் கந்ததன்மாத்திரை விஷயம்

கந்ததன்மாத்திரை ரசோம்சவியஷ்டியினாலே உண்டானது பாயுரு இந்திரியம் ஆங்காரம் பிராணவாயு கிராணேந்திரியம் கந்தவிஷயம் பாயுரு இந்திரியம் ஆக இவ்வைந்தும் கந்ததன்மாத்திரையினாலே உண்டானவைகள் ஆதலால் கந்ததன்மாத்திரையை வினாவவில்லை.

ஆகிய இருபத்தைந்து தத்துவமும் பஞ்சதன்மாத்திரைகளாலே உண்டானவைகள் ஆதலால் பஞ்சதன்மாத்திரையை வினாவவில்லை.

இனி வித்தை யவித்தையாக நேர்த்திபண்ணுகிற விவரம் எப்படி யென்றால்,

வாக்கு பாதம் பாணி குஹ்யம் பாயுரு எனப்படுகின்ற கன்மேந்திரியங்களைந்தும் வசனம் கமனம் தானம் ஆனந்தம் விசர்ச்சனம் எனப்படுகின்ற ஐந்து விஷயங்களிலிருந்தும் தன்னைத்தான் அறியாமலிருக்கிறபடியினாலே சுரோத்திரேந்திரியம் சப்தத்தினாலே வாக்கேந்திரியத்தை அறியப்பட்டது.

தொக்கு அல்லது துவக்கேந்திரியம் பாசத்தினாலே பாசேந்திரியத்தை அறியப்பட்டது.

சட்சேந்திரியம் ரூபத்தினாலே பாணி இந்திரியத்தை அறியப்பட்டது.

சிங்குவை யிந்திரியம் ரசத்தினாலே குஹ்யேந்திரியத்தை அறியப்பட்டது.

கிராணேந்திரியம் கந்தத்தினாலே குதேந்திரியத்தை அறியப்பட்டது.

ஆகவாக்காதி கன்மேந்திரியபஞ்சகத்தை அறியப்பட்ட சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகமே தான் தன்னாலறியப்பட்ட இந்தக் கன்மேந்திரியங்கள் தன்னை யறியமாட்டா தாகையால் சடம்

தானல்ல இந்தக் கன்மேந்திரிய பஞ்சகம் பஞ்ச தன்மாத்திரைகளு டைய ரசோம்ச வியஷ்டியினுலே உண்டானது இவைகளால் வரப் பட்ட ஆனி விர்த்திகளாகிய சுகதுக்கம் தனக்குத் தேவையில்லை இவைகளே தானுனல் இவைகள் போனுல்தான் போகவேண்டும் இவைகள் போனுலும் தான் போகவில்லை ஆகையால் இவைகளுக் குச் சாட்சியாயறிந்த சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியபஞ்சகங்களாம்.

இனிச் சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களைந்துக்கும் சப்தாதி விஷயங்களைந்து மிருந்தும் தன்னைத்தானறியா திருக்கிறபடியால் ஆங்கார பிராணவாயுவினேடுகூடி கிராணேந்திரியத் துவாரகந்தங் களை அறிகிறது சித்தம்.

அபான வாயுவினேடுகூடி சிங்குவை அல்லது சிங்குவை இந் திரியம் துர்வ ரசங்களை அறியப்பட்டது புத்தி.

உதான வாயுவினேடுகூடிச் சட்சேந்திரியம் துவாரரூபங்களை யறியப்பட்டது மனம்.

வியான வாயுவினேடுகூடித் துவக்கேந்திரிய துவார பரிசங் களை அறியப்பட்டது ஞானம்.

சமான வாயுவினேடுகூடிச் சுரோத்திரேந்திரிய துவார்சப்தங் களைக் கூறப்பட்டது.

பிராணுதி வாயுக்களைந்து சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்க ளைந்து சப்தாதிவிஷயங்களைந்து ஆக இப்பதினைந்தையும் அறியப் பட்ட ஞானுதியந்தக் கரண பஞ்சகமேதான் தன்னுலறியப்பட்ட இப்பதினைந்தும் தன்னையறிய மாட்டாவகையால் சடம் தானல்ல இப்பதினைந்தும் பஞ்சதன் மாத்திரைகளுடைய ரசோம்ச சமஷ்டி யினுலேயும் சாத்வீகாம்ச வியஷ்டியினுலேயும் உண்டானது இவை களினுலே வரப்பட்ட ஆனி விர்த்திகளாகிய சுகதுக்கம் தனக்கு அவசியம் இல்லை இவைகளே தானுனல் இவைகள் போனுல்தான்

போகவேண்டும் இவைகள் போனாலுந் தான்போகவில்லை ஆகை யால் இவைகளுக்குச் சாட்சியாயறிந்த ஞானாதி அந்தக்கரண பஞ்ச கங்களே தானாகும்.

இனி மனமென்றால் சங்கற்பம், புத்தியென்றால் நிச்சயம், சித் தமென்றால் ஆலோசனை, ஆங்காரமென்றால் அபிமானம் இவைகளை யறிகின்ற ஞானத்துக்கு சங்கற்பமும் நிச்சயமும் ஆலோசனையும் அபிமானமுமில்லை ஆகையால் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்களைந்து சப்தாதி விஷயங்களைந்து சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களைந்து பிராணாதி வாயுக்களைந்து மனாதியந்தக் கரணங்கள் நாலு ஆக இரு பத்துநாலு தத்துவமே க்ஷேத்திரம் இவ்விருபத்துநாலு தத்துவத் திற்கும் சாட்சியாயறிந்த அறிவே க்ஷேத்திரன் இவையே அநாத்மா இவைகளுக்குச் சாட்சியாயறிந்த அறிவே ஆத்மா இவைகளே பிர கிருதி இவைகளுக்குச் சாட்சியாயறிந்த அறிவே புருஷன்.

இனி சூட்சமதேக அத்தியாசங்களை
நிரூபிக்கிறோம்.

அத்தியாசமாவது.

தைச்சனென்றும் பிராதிபாசகனென்றும் சுவப்பனக் கற்பித னென்றும் அபிமானமும் கண்டஸ்தானமும் சுவப்பனவஸ்தையும் சுவேச்சாபோகமும் உகாரமாத்திரையும் சாத்வீககுணமும் இச்சா சக்தியும் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞான மய கோசங்களும் நான் பேசுகிறவன் ஊமையென்றும், நான்கொடுக்கிறவன் கையில் லாதவனென்றும், நானடக்கிறவன் முடவனென்றும், நான் சிறுநீர் மலம் விசர்ச்சனை பண்ணுகிறவனென்றும் ஆகிய வாக்காதி கன் மேந்திரியங்களுடைய அத்தியாசங்களும் லௌகீக வைதீக சப்த போதனங்களுக்கும் சீதளம் உஷ்ணம் மிருது கடின பரிச பேதங் களும் நீலம் பீதம் சுவேதம் ரத்தம் அரித்ரூபபேதங்களும் தித்தித்

தல் புளித்தல் கசத்தல் துவர்த்தல் கூர்த்தல் கார்த்தல் ஆகிய ருசி பேதங்களும், நற்கந்தம்துற்கந்தம் ஆகிய கந்தபேதங்களும்சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களினுடைய அத்தியாசங்களும் நான் கேட்கிறவன் செவிடனென்றும், நான் பரிசமுடையவன் திமிருடையவனென்றும், நான் பார்க்கிறவன் குருடனென்றும், நான் ருசியறிகிறவன் அரோசிகனென்றும், நான் கந்தமறிகிறவன் மூக்கறப்பனென்றும், ஆகிய ஞானேந்திரியங்களுடைய அத்தியாசங்களும் நான்பசிதீபன முடையவன் பசியில்லாதவனென்றும், நான்தாகமுடையவன் தாக மில்லாதவனென்றும், நான் சத்தியுடையவன் நான் பலமில்லாதவ னென்றும், நான் வீரமுடையவன் வீரமில்லாதவனென்றும், நான் தும்முகிறவன், இருமுகிறவன், விக்கலெடுக்கிறவன், நான் வாந்தி யெடுக்கிறவன், கொட்டாவிவிடுகிறவன், கண்ணிமைப்பை மூடத் திறக்கசெய்கிறவன், நான் யோகி, அடவாதி, நான் ஆகாசகமனம் பண்ணுகிறவன் என்று சொல்லப்பட்ட தசவாயுக்களினுடைய அத் தியாசங்களும் நான் சங்கற்பவான், விகற்பவான், புத்திமான், நிச் சயவான், சபலன் சாஞ்சலியன் யோசனையுடையவன், ஆங்காரி உத்திரனென்றும், சம்சிய நிச்சயம் சாஞ்சல்ய அபிமானமாகிற அந் தக்கரணங்களினுடைய அத்தியாசங்களும் வைராக்கியம் பொறுமை சாத்வீகத்திற்கு காமக்குரோதம் ரஜஸ்வினுக்கு சோம்பல்நித்திரை தாமசத்திற்கு ஆகிய குணத்திரய அத்தியாசங்களும் வர்ணபிரமை ஆசிரபிரமை சரியை கிரியை யோகம் முதலாகிய ஆடம்பரபிரமை மந்திரபிரமை தந்திரபிரமை மூர்த்திபிரமை தீர்த்தப்பிரமை ஸ்தல பிரமை நவக்கிரக திதிவாரநட்சத்திரயோக விரத உபவாச தெய்வ புண்ணிய ஸ்தோத்திரம் கால தேச கீர்த்தி இகபரலோக சௌக் கிய பிரமைகள் முதலிய, அத்தியாச பிரமைகளை ஏற்றிக்கழித்து நின்றது சூட்சுமதேகம். இந்தச் சூட்சுமசரீரம் தானல்லாதபடியி னாலே இதனுடைய அத்தியாசங்கள் தனக்குத் தேவையில்லை இந் தச் சூட்சுமதேகம் மாத்திரைகளினாலே உண்டானது இவைகளால்

வரப்பட்ட ஆனிவிர்த்திகளாகிய சுகதுக்கம் தனக்கவசியமில்லை இவையே தானுனல் இந்த சூட்சும சரீரம் போனுல்தான் போக வேண்டும் இந்தச் சூட்சமசரீரம் தானுனலும் தானப்படிக்குப்போக வில்லை ஆகையால் இந்தச் சூட்சம சரீரத்திற்குச் சாட்சியாயறிந்த அறிவேதான்.

இனிப் பஞ்சதன்மாத்திரைகளை விசாரிப்போமாக அதுவுமில் லையென்றறிவது எப்படியென்ருல், ரசதன்மாத்திரையினுலே உண் டான கந்ததன்மாத்திரை ரசதன்மாத்திரையை விளுவவில்லை என் றறிவதுதான்.

ரூபதன்மாத்திரையினுலே உண்டான ரசதன்மாத்திரை ரூப தன்மாத்திரையை விளுவவில்லையென் றறிவதாம்.

பரிசதன்மாத்திரையினுலே உண்டானது ரூபதன்மாத்திரை சப்ததன்மாத்திரையை விளுவவில்லையென் றறிவதுதான்.

சப்ததன்மாத்திரையினுலே உண்டான பரிசதன்மாத்திரை சப்ததன்மாத்திரையை விளுவவில்லையென் றறிவதுதான்.

ஆங்காரதத்துவத்தினுலுண்டான சப்ததன்மாத்திரை ஆங்கார தத்துவத்தை விளுவவில்லை யென்றறிவது.

பஞ்ச தன்மாத்திரைகள் காலத்திரயத்திலும் இல்லவேயில்லை.

தமோகுணப் பிரதானமாகிய ஆங்காரத்துவமே காரணசரீர மென்னப்பட்டது அந்தக்காரண சரீரத்தை விசாரிப்போமாக.

அதாவது.

பஞ்சதன்மாத்திரைகளைத் தனித்தனியே உற்பத்தியானபடி யாலோசித்து லயப்படுத்திப் பார்க்குமிடத்து,

சேஷவிட்சாண வந்தியாபுத்திர ககனுரவிந்த மித்தியாபுரு ஷன்போல் இல்லாமற்போனபடியால் இது ஒன்றுமில்லையென்றும் தோன்றவில்லை யென்றும் ஆங்காரத்துவமென்றும் அஞ்ஞானமெ

ன்றும் அவித்தை யென்றும் பிரகிருதியென்றும் தமஸென்றும் ஸ்தூலசூட்சும சரீரங்களுக்கு ஏதுவாகிக் காரணமாய்ப் பிறப்பித்த விஞலே காரணசரீரமாச்சுது இதனுடைய அத்தியாசங்களை நிரூபிக்கிரும்.

அதாவது,

பிராக்கியனென்றும், பாரமாத்திக னென்றும், அவச்சின்ன னென்றும், அபிமானமும், சுழுத்தியவஸ்தையும், இருதயஸ்தானமும், ஆத்மானந்தபோகமும், மகாரமாத்திரையும், தாமசகுணமும், திரவியசத்தியும், ஆனந்தமயகோசமும், நான்சுகி, தூக்கி, மூடன், அவிவேகி, பிராந்தன், வாவி, சேடன், அஞ்ஞானி, ஒன்றுக்குமாகாதவன், கெட்டுப்போனவன், என்கிற இவை முதலான பிராந்தி சன்னிய அத்தியாச நாமங்களை ஏற்றக்கழித்து நின்றது காரண தேகம். இந்தக்காரணதேகம் தானல்லாதபடியிஞலே இதனுடைய அத்தியாசங்கள் தனக்குத் தேவையில்லை இந்தக்காரணதேகம் மகத்துவத்திஞலே உண்டானது இதஞல்வரப்பட்ட ஆனி விர்த்திகளாகிய சுகதுக்கம் தனக்கவசியமில்லை இந்தக் காரணதேகமே தாஞஞல் இதுபோஞல் தான் போகவேண்டும் இதுபோஞலும் தான்போகவில்லை அதெப்படி போகவில்லையென்ருல் சமாதிநிஷ்டையிலே சுகப்திகளா சத்தாமாத்திரமப் பிரபஞ்சந் தோன்ருமல் பிரமஸ்வரூபமே தாஞயிருக்கிற படியிஞலே தான் போகவில்லை ஆகையால் இந்தக்காரண தேகத்துக்குச் சாட்சியாயறிந்த அறிவே தான் இந்த ஸ்தூல சூட்சும காரண சரீரத்திரயம் மாயையிஞலே பொய்யாக்கற்பிதமாய்ப் பிரகையாய் உண்டானது இதைக்குறித்து வந்த அத்தியாசங்களும் ஆபாசங்களும் கர்மகாண்ட சப்த தர்க்க மீமாம்ச யோக ஞானவேத ஆகமபுராணங்களாகிய கீதா சாஸ்திரங்களும் இவை முதலாகிய சகல சங்கற்பபிராந்திகளும் சேஷவிஷாணவந்தியா புத்திரா கெகஞரவிந்த மித்தியா புருஷன்போலவே நிஷ்பிரபஞ்சஸ்வரூபஞன தன்னிடத்தில் காலத்திரயத்திலுமில்லை.

மகாகாரணம்.

தனித்த ஆத்மாவிற்கே மகாகாரண சரீரமென்றும் கூடஸ்த ரென்றும், சித்தென்றும், சைதன்னியமென்றும், சாட்சியென்றும், பெயர்களாம். இந்தச் சாக்ஷ்ய மெனப்படுகின்ற பிரபஞ்சத்தைக் குறித்துச் சாட்சியாகிய சத்து அகண்டாகார விர்த்தி யென்றும், போதாங்குரமென்றும், தோணலென்றும், ஓங்காரமென்றும்இவை முதலானவைகள் வியஷ்டி சமஷ்டி ஸ்வரூபமான சகத்தைக்குறி த்துவந்த அகண்டாகார விர்த்தியுடனே கூடியிருக்கிற மூலப்பிர கிருதியென்கிற மகாகாரணசரீரம் தானல்ல அதெப்படி யென்றால் துஷ்டநீமபூதாவஸ்தையாகிய அதீதவிளக்கத்தில் இந்தமகாகாரண சரீரம் இல்லாமற்போனால் தானென்கிற பிரதி இல்லாமல் தானு யிருக்கிறபடியினாலே இந்த மகாகாரணசரீரம் தானல்ல இந்த மகா காரணசரீரம் அத்தியாசங்களை நிரூபிக்கிறோம்.

அதாவது.

பிரத்தியேகாத்மா வென்றும் கூடஸ்தரென்றும் சர்வசாட்சி என்கிற அபிமானமும் துரியாவஸ்தை மிருததன்னிய மென்கிற பிரமாண்ட அதீதஸ்தானமும், ஆனந்தபோகமும், ஓங்காரமாத்தி ரையும், சுத்தசத்துவகுணமும், ஞானசத்தியும், பின்னும் சர்வக்கிய னென்றும், சர்வேஸ்வரனென்றும், சர்வகாரணனென்றும், சர்வாந் திரியாமி யென்றும், சர்வசிருஷ்டி சர்வஸ்திதி சர்வசங்காரமென் றும், பின்னும்தானே சர்வமென்றும், தன்னுடைய கற்பனையே சகத்தென்றும், சர்வத்தினிடத்தில் தானனுசூதமா யிருக்கிறவ ரென்றும், இவைமுதலிய சர்வத்வாதி அத்தியாச நாமங்களும், இதைக்குறித்துவந்த ஆபாசங்களும், இதைக்குறித்துச் சொல்லப் பட்ட வேதாகமபுராண கலைக்ஞான கீதாசாஸ்திரம் தர்க்க மீமாம்ச யோக ஞான சர்வசாஸ்திரங்களும் இந்த சாஸ்திரங்களுக்கு எது வாகிய மகாவாக்கியங்களும் இவை முதலாகிய அத்தியாசங்கள்

சேஷவிஷான வந்தியாபுத்திர ககனாரவிந்த மித்தியா புருஷன் போல் காலத்திரயத்திலும் தன்னிடத்தில் இல்லை அதெப்படியென் றால் இந்த சாட்சாத்துவமாகிற மகாகாரண சரீரம் சாட்சமெனப் படுகிற பிரபஞ்சத்தைக் குறித்துவந்ததே யல்லாமல் விசாரிக்குமள வில் தன்னிடத்தில் காலத்திரயத்திலும் இல்லை, இருக்கிறது திரு க்கு ஆகையால்சாட்சி, சாட்சிரகிதமாய் மபத்தம் மோட்சரகிதமாய் காரியம் காரணரகிதமாய் நினைப்பும் மறப்புமில்லாமல் துஷ்டணி தம் பூதனாயிருக்கிற அதீதவிளக்கமாகிய ஸ்வரூபம் குருவாக்கியத் தினாலே தானென்றறிந்ததே மூலப்பிரகிருதி ரகிதமான தன்னு டைய ஸ்வரூபம் இதற்குச்சமதிவசனம் ஞானம் சுளுவு பளுவுமாம், அதெப்படியென்றால் தானென்றறிந்த அறிவேதானென சுளுவு அதுதானென்று சொல்லும் மறதியே பளுவென்று இராமஸ்தவரா சத்திலே வியாசரிஷி நிரூபித்திருக்கிறார், பின்னும் அறிவேனென் கிற நினைவும் அறியேனென்கிற மறதியும் இவ்விரண்டு மில்லாமல் நடுவாக விளங்குவதே நிரதிசயானந்த மென்றும் தத்தாத்திரேய யோகீசுவரர் நிரூபித்திருக்கிறார்.

பின்னும் பூர்வாசாரிகளாயிருந்த ஆசாரிய சுவாமிகள் முத லான மகாத்துமாக்கள் மகாமுனிகளும் ரிஷிகளீஸ்வரர்களும் இது வேபிரமாணமென்று நிரூபிக்கிறார்கள் இதுவே வேதாந்த ரகசிய சித்தாந்தம்.

துக்கநிவர்த்தி.

தாபத்திரயங்களினாலே தவிக்கின்ற துக்கம் எப்போதொழியு மென்றால் சரீரம்போனால் துக்கம்போம் சரீரம் எப்போதொழிந்து போகுமென்றால் கர்மமில்லாமற்போனால் கர்மம் எப்போதொழியு மென்றால் ராகத்வேஷாதிக ளில்லாமற்போனால், ராகத்வேஷாதி கள் எப்போதொழியுமென்றால் அபிமானமில்லாமற்போனால் அபி மான மெப்போதில்லாமற் போகுமென்றால் அவிவேக மில்லாமற்

போனால் அவிவேக மெப்போதில்லாமற் போகுமென்றால் அஞ்ஞானமில்லாமற்போனால் அஞ்ஞானம் எப்போதில்லாமற் போகுமென்றால் பிரமதாநந்தம் அபரோட்சமாய் அத்வைத ஆத்மக்கியானம் உதயமானால்.

ஞானமெப்படி வருமென்றால் அதிக சிரத்தாபக்தியுடனே சாதனசதுஷ்டய சம்பத்தியுண்டாகிச் சர்ச்சங்கமூலமாய்ச் சற்குருவினிடத்தில் சத்காலக்ஷேபமாய் சிரவ்ண மனனநிதித்தியாசனத்தினாலே ஆத்மா அனாத்மா விசாரஞ் செய்தால் ஆத்மக்கியானம் உண்டாகும் மற்றப்படி எதனாலும் உண்டாகமாட்டாது மெஞ்ஞான அருளாகிய அரூபஞானம் உதயமானால் அஞ்ஞானம் கிலேசமுமில்லாமல் அடியோடு முழுவதும் அழிந்துபோம்.

அஞ்ஞானம்போனால் அவிவேகம்போம் அவிவேகம்போனால் அபிமானம்போம் அதுபோனால் ராகத்வேஷாதிகள்போம்அதுபோனால் கன்மம்போம் அதுபோனால் சன்மம்போம் அதுபோனால் துக்கம்போம் அதுபோனால் சுயம்பிரகாசமான சொரூப சாட்சாத்காரமேயாவன்.

ஆத்மா அனாத்மாவுக்கு லக்ஷணம்.

மூன்றுகாலத்திலேயும் மூன்றவஸ்தையிலேயும் ஒருவிதமாயில்லாதபடியினாலே அசத்துலட்சணம் தானுந்தோன்றாமல் ஒருவருக்குந் தோன்றுவிக்காமலுமிருக்கிறதே சடலட்சணம்.

ஆதியாத்மீக ஆதிபௌதிக ஆதிதெய்வீகங்களினாலே வருகிற தாபத்திரயங்களே துக்கலட்சணம் நூறு வயதுக்குமேல் ஸ்தூல தேகமில்லை பிரளயகாலத்தில் சூட்சுமதேகமில்லை சீவன்முத்தியில் காரணதேகமில்லை ஆகையால் அநித்தியலட்சணம் ஒன்றாயிராமல் சீவராசிகளுக்கும் தேகங்களாகி அண்டபிண்ட சராசரங்களாயிருக்கிறபடியினாலே கண்டித லட்சணமென்று சொல்லப்படும். அசத்து

சடம் துக்கம் அநித்தியம் கண்டிதம் ஆகிய இவ்வைந்தும் அனாத்மாவுக்கு லட்சணமாம்.

ஆத்மாவாவது,

மாயாசத்திக்கு ஆதாரமாயிருக்கின்ற அத்வைத ஆனந்த சைதன்னிய சொரூபமே ஆத்மாவென்று சொல்லப்படுகிறது இதற்கு லட்சண மெப்படியென்றால் திரிகாலத்திலும் மூன்றவஸ்தையிலும் தாமல்லவாகையால் சத்துலட்சணம் மூலைவீட்டிலே முக்காடிட்டுக் கவிழ்ந்து படுத்துக் கண்ணை மூடிக்கொண்டிருந்தாலும் சூரிய சந்திர நட்சத்திர அக்கினிப் பிரகாசங்களாகிய சாதனாந்தரங்க ளில்லாமல் புத்தி தெரிந்ததுமுதல் இதுவரையில் நடந்த சவிஸ்தாரங்களெல்லாம் நினைக்குமளவில் தன்னிடத்திற் பிரத்தியட்சமாய்த் தோன்றுகிறபடியினாலே சித்துலட்சணம் சர்வவுயிர்கள் சம்மதியாக சுழுத்தியவஸ்தையி லிருக்கிறபடியினாலே ஆனந்தலட்சணம் ஒரு காலத்திலும் அழியாதபடியினாலே நித்தியலட்சணம் எங்கும் வியாபகமாய் நிரஞ்சனமாகையால் பரிபூரணலட்சணம் சத்து சித்து ஆனந்தம் நித்தியம் பரிபூரணம் ஆக இவ்வைந்தும் ஆத்மலட்சணம்.

பிறக்கிறதும் இறக்கிறதும் ஸ்தூலதேகத்துக்குப் பசி தாகம் பிராணவாயுவிற்குச் சுகம் துக்கம் மனத்திற்கு ஆக இவ்வாறுகாரியமும் ஆத்மார்த்தம்போல் தோன்றுகிறது மாத்திரமே யல்லாமல் ஆத்மாவுக்குச் சம்பந்தமில்லை காலத்திரயத்திலேயும் அது எத்தன்மையென்றால் ஆகாசத்தில் மேகம் ஓடுகையில் சந்திரன் ஓடுதென்கிறதுபோல் சொல்மாத்திரமே ஆத்மா நித்தியதிருப்தியாய் நிசானந்த சுகஸ்வரூபியாகிய சுயம்பிரகாசமாய் ஆத்மாவென்று அறியப்பட்டவர்க ளெவர்களோ அவர்களே சீவன்முத்தர்கள்.

ஆத்மவிவேகம் நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம் உண்டான சிஷியனுக்குக் குரு அறிவினுபதேசம்பண்ணுகிற லக்ஷணம்.

நித்தியாநித்தியவஸ்து விவேகமாவது பிரம்மே நித்தியம் ஜகம் அநித்தியமென்றறிக.

இகவுத்திரார்த்த பலபோக விராகமாவது இகபரபோக அபே க்ஷையில்லாமலிருப்பது.

சமாதிசட்க சம்பத்தியாவது.

சமம் மனோநிக்கிரகம் தமம்பாக்கிய இந்திரியநிக்கிரகம் உபாதி சகலகன்மங்களையும் விட்டிருப்பது. திதிசையாவது ஏகதுக்கங்களை சகிக்கிறது சிரத்தை குரு வேதாந்தசாஸ்திர தேவதையினிடத்தில் பிரதி விசுவாசமுண்டாயிருப்பது.

சமாதானம் மனப்பிரவிர்த்தியாகிய இந்திரியப் பிரவிர்த்தியில் லாமல் யோகாக்கிரசித்தனாயிருப்பது முமூட்சத்துவம் சீக்கிரத்தில் மோட்சத்தையடைய வேண்டுமென்கிற அபேக்ஷையாயிருப்பது.

இப்படிக்கொத்த அங்கத்துடனே கூடி விளங்கப்பட்ட சாத்வீக புருஷனுக்குக் குருவானவர் திருவுளம் பற்றுகிறார்.

அஃதாவது,

ஸ்தூல சூட்சும காரணமென்கிற இம்மூன்றும் சரீரத்திரயம் சாக்கிரம் சொப்பனம் சுழுத்தி என்கிற இம்மூன்றும் அவஸ்தாத்திரயம் நேத்திரம் கண்டம் இருதயம் ஆக இம்மூன்றும் ஸ்தானத்திரயம், விசுவ தைச்ச பிராக்கிய இம்மூன்றும் அபிமான புருஷத்திரயங்களாம், ராஜசம் தாமசம் சாத்வீகம் இம்மூன்றும் குணத்திரயம், ஆணவம் மாயை காமியம் இம்மூன்றும் மலத்திரயம், சகசதாதாத்மிகம் கர்மதாதாத்மிகம் பிராந்தி சைதன்னிய தாதாத்மிகம் இம்மூன்றும் தாதாமாத்திரயம், சாஸ்திர வாசனை தேகவாசனை லோகவாசனை இம்மூன்றும் வாசனாத்திரயம். ஆத்மதத்துவம் வித்தியாதத்துவம் சுகதத்துவம் இம்மூன்றும் தத்துவத்திரயம், வருங்காலம் இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் இந்தமூன்றும் காலத்திரயம், கர்மம் பக்தி வைராக்கியம் இம்மூன்றும் கன்மத்திரயம், சிரவண மனன நிர்த்தியாசனம் இம்மூன்றும் சாதனத்திரயம், மண மனன மன்னியம் இம்மூன்றும் சங்கற்பத்திரயம், ஆகாமியம் சஞ்சி

தம் பிராரத்வம் இம்மூன்றும் பிராரத்துவத்திரயம், புண்ணியகன்மம் பாவகன்மம் மிசர்க்கன்மம் இம்மூன்றும் கன்மத்திரயம், ஆதியாத்மீகம் ஆதிபௌதிகம் ஆதிதெய்வீகம் இம்மூன்றும் தாபத்திரயம், மனம் வாக்கு காயம் இம்மூன்றும் திரிவிதகரணம், நாதம் பிந்து கலை இம்மூன்றும் பிந்துத்திரயம், சர்ச்சங்கம் துர்ச்சங்கம் மத்தியசங்கம் இம்மூன்றும் சங்கத்திரயம், விராட்டு இரணியகர்ப்பம் அவ்வியாகிருதம் இம்மூன்றும் ஈஸ்வரமாயா உபாதி சரீரத்திரயம், சம்சியம் அசம்பாவனை விபரீதபாவனை இம்மூன்றும் சம்சியத்திரயம், ஞாதுரு ஞானம் ஞேயம் இம்மூன்றும் திரிபுடித்திரயம், சுவர்க்கம் மத்தியம் பாதாளம் இம்மூன்றும் உலோகத்திரயம், அஞ்ஞானம் மாயை வாசனைசித்து இம்மூன்றும் மாரணத்திரயம், தாரிஷணம் தன ஈஷ்ணம் புத்திர ஈஷ்ணம் இம்மூன்றும் ஈஷணத்திரயம், மனோவிர்த்தி அறிவுவிர்த்தி ஆநந்தவிர்த்தி இம்மூன்றும் விர்த்தித்திரயம், அஞ்ஞானம் ரூபரணம் விக்ஷேபம் இம்மூன்றும் பந்தத்திரயம், தேசம் காலம் வஸ்து இம்மூன்றும் திரிவித பரிச்சேதத்திரயம்.

கர்த்தகர்மகிரியை இம்மூன்றும்,

புக்தம் போச்சயம் போகம். அ ௩
பசு பதி பாசம். ௩
ஜகம் சீவம் பரம். ௩
மண்ணாசை பெண்ணாசை பொன்னாசை. ௩
இடம் பொருள் ஏவல். ௩
உடல் பொருள் ஆவி. ௩
பெண்டு பிள்ளை பதார்த்தம். ௩
விராட்டு வைசிவானதம் வைராச்சர். ௩
இரணியகர்ப்பர் சூஸ்திரரதர் பிராணரதர். ௩
அவ்வியாகிருதர் அந்திரியாமி ஈஸ்வரன். ௩

பிரமன் விஷ்ணு உருத்திரன். ௩
சுருதி குரு சுவானுபவம். ௩
தொம்பதம் தற்பதம் அசிபதம். ௩
விட்டபார்வை தொட்டபார்வை விட்டுவிடாதபார்வை. ௩
வாச்சியம் லக்ஷியம் லட்சியார்த்தம். ௩
சீவன் ஈஸ்வரன். பிரமன். ௩
சீவபதம் பந்தம் ஈஸ்வரபதம் அல்லது மோட்சம். ௩

பிரமபதம் தானுயிருப்பது.

கிரச்சரம் சாந்திராயணம் நித்தியம் நைமித்தியம் இவையே நித்தியகர்ம சதுஷ்டயம். ௪

தபோ மந்திர யோக கர்மம் இவையே தபோகர்ம சதுஷ்டயம். ௪

தர்ம அர்த்தகாம மோட்சம் இவையே சதுர்வித பலபுருஷார்த்தம். ௪

சுகதுக்கம் ஸ்தூலபோகம் அபஞ்சீகிருதம் சூட்சுமபோகம் ஆநந்தம் காரணபோகம் நித்தியம் சர்வசாட்சி போகம் இவையே போகசதுட்டயம். ௪

ருக்கு எசுர் சாமம் அதர்வணம் இவையே வேதசதுஷ்டயம்- ௪

பிரக்கியானம் சதபிரமம் அகம் பிரம்மாஸ்மி தத்வசி அயம் மாத்மாபிரமம் இவையே மகாவாக்கிய சதுஷ்டயம். ௪

ஆத்மசிஸ்ரூஷை அங்கசிஸ்ரூஷை தானசிஸ்ரூஷை பாவசிஸ்ரூஷை இவையே சிஸ்ரூஷை சதுஷ்டயம். ௪

மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் இவையே அந்தக்கரண சதுஷ்டயம். ௪

பிரமசாரி கிரகஸ்தன் வானப்பிரஸ்தன் சந்நியாசி இவை ஆச்சிரமசதுஷ்டயம். ௪

குரங்குபாவம் வெள்ளாட்டு பாவம் பட்பாவம் எருமைக்கடா பாவம் இவையே பாவ சதுஷ்டயம். ௪

லயயோகம் மந்திரயோகம் அடயோகம்ராஜயோகம் இவையே யோக சதுஷ்டயம். ௪

மந்ததரம் மந்தம் தீவரம் தீவரதரம் இவையே பக்குவ சதுஷ்டயம். ௪

அண்டசம் உற்பிசம் சுவேதசம் சராயுசம் இவையே உற்பவ சதுஷ்டயம். ௪

உலோகமார்க்கம் தாசமார்க்கம் புத்திரமார்க்கம் சன்மார்க்கம் இவையே மார்க்க சதுஷ்டயம். ௪

சாதுசங்கம் விசாரணை சாந்தி சந்தோஷம் இவையே சாதன சதுஷ்டயம். ௪

சீவன் ஈஸ்வரன் கூடஸ்தம் பிரமம் இவையே சித்துசதுஷ்டயம். ௪

பிரமவேதம் பிரமவித்வான் பிரமவரியம்பிரமவரிஷ்டன்இவையே சீவன்முத்தி சதுஷ்டயம். ௪

சரியை கிரியை யோகம் ஞானம் சாலோகம் சாமீபம் சாரூபம் சாயுச்யம் இவையே பதவிகளாம். ௪

அஸ்தி பரதி பிரியம் நாமம் ரூபம் இவையே அம்சபஞ்சகம். ஆ ௫

கர்மி முமூட்சு அப்பியாசி அனுபவம் ஆரூடம் இவையே அதிகாரபஞ்சகம். ௫

அன்னமயம் பிராணமயம் மனோமயம் விஞ்ஞானமயம் ஆநந்தமயம் இவையே பஞ்சகோசங்கள். ௫

பிருதிவி அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் இவையே பூதபஞ்சகம் ௫

பிராணன் அபானன் உதானன் வியானன் சமானன் இவையே பிராணாதிவாயு பஞ்சகம். ரு

சுரோத்திரம் தொக்கு சட்சு சிங்குவை ஆக்கிராணம் இவையே ஞானேந்திரிய பஞ்சகம். ரு

சப்தம் பரிசம் ரூபம் ரசம் கந்தம் இவையே சப்தாதி விஷய பஞ்சகம். ரு

வாக்கு பாதம் பாணி குஹ்யம் பாயுரு இவையே கன்மேந்திரியபஞ்சகம். ரு

வசனம் கமனம் தானம் ஆநந்தம் விசர்ச்சனம் இவையே கன்மேந்திரிய விஷய பஞ்சகம். ரு

நாதன் கூர்மன் கிரிகரன் தேவதத்தன் தனஞ்சயன் இவையே உபவாயு பஞ்சகம். ரு

கோபாக்கினி சாமாக்கினி மந்தாக்கினி சடராக்கினி படவாக்கினி யிவையே அக்கினிபஞ்சகம். ரு

தாரித்திரன் ரூட்டியன் கர்மிபக்தன் முமூட்சு இவையே தாரதம்மிய பக்குவபஞ்சகம். ரு

பராசத்தி ஆதிசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி யிவையே பஞ்சசத்திகளாம். ரு

பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் மயேஸ்வரன் சதாசிவன் இவையே பஞ்சகர்த்தாக்கள். ரு

சிருஷ்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அனுக்கிரகம் இவையே பஞ்சகிர்த்திகளாம். ரு

பசி தாகம் பிறப்பு சுகம் யிறப்பு துக்கம் ஆகசு

சிசுத்வம் காவிகாபுத்தம் பக்குவம் பாலியம் எவ்வனம்வார்த்திகம் இவையே ஷட்பாவ விகாரம். சு

மூளை அஸ்தி நரம்பு மாமிசம் தோல் உரோமம் இவையேஷட் கோசங்கள். சா

காம குரோத லோப மோக மத மாற்சரியம் இவையே அரிஷ்டவர்க்கம். சா

மூலாதாரம் சுவாதிட்டானம் மணிபூரகம் அநாகதம் விசுத்தி ஆக்கினை யிவையே ஆராதாரம். சா

உபக்கிரமம் உபசம்மார மிவையும் ஒ முதல், இலிங்கம் அப்பியாசம் இரண்டாவது, அபூர்வதம் மூன்றாவது, பலம் நான்காவது, அர்த்தவாதம் ஐந்தாவது, உற்பத்தி ஆறாவது, இவையே ஷட்விதலிங்கம். சா

பாக்கிய திருசியான வித்தசவ்விகற்ப சமாதியாகிய சத்தானுவித்த சவ்வியகற்பசமாகி அந்தர திருசியானுவித்த சவ்வியகற்ப சமாதி பாக்கியநிர்விகற்பசமாதி அந்தரங்க நிர்விகற்பசமாதி யிவையாறும் ஷட்சமாதி. சா

இச்சை சிரேஷம் சுகம் துக்கம் சங்காதம் சேதனம் துர்தி யிவையே சப்தவிசனம். ஆக எ

இஞ்சானம் ஆவரணம் விக்ஷேபம் பரோக்ஷம் அபரோக்ஷம் துக்கநிவிர்த்தி ஆனந்தவியாப்தி யிவையே சப்தாவஸ்தைகள். எ

சுபேட்சை விசாரணை தனுமானிசை சத்வாபத்தி சமுஞ்சத்தி பதார்த்தபாவனை துரியம் இவையே ஞானபூமிகள். எ

குலம் சலம் தனம் எவ்வனம் ரூபம் வித்தை ராச்சியம் தமசு இவையே அஷ்டமதங்கள். ஆக அ

தயை சங்கை பயம் லச்சை சிகிச்சை குலம் சீலம் விரதம் இவையே அஷ்டமதங்கள். அ

இயமம் நியமம் ஆசனம் பிராணயாமம் பிரத்தியாகாரம் தியானம் தாரணை சமாதி யிவையே அஷ்டாங்கயோகம். அ

சாதனசதுஷ்டயச் சம்பத்தியுடைய அதிகாரிக்கு முந்தினது பக்குவம் பிந்தினது பதிப்புண்ணியம் பின்னே மலபரிபாகம் மேல் பதிப்பண்ணியம் மேல் மலபரிபாகம் மேல் சத்திநிபாதசமயம்மேல் இருவினை ஒப்பு இப்படிக்கொத்த அங்கத்துடனே கூடி விளங்கப் பட்ட முமூட்சுவாகிய சீஷனுக்குச் சற்குருசுவாமிகள் உபதேச மனுக்கிரகஞ்செய்கிறார்.

தேகத்தை ஆத்மாவோ சொல்லுமென்றால் தேகம் சடமாகை யால் ஆத்மாவாகமாட்டாது பிராணாதி வாயுக்களை ஆத்மாவோசொ ல்லுமென்றால் அவையும் சடமாகையால் ஆத்மாவாக மாட்டாது, இந்திரியங்களை ஆத்மாவாகச் சொல்லுவோமென்றால் அந்தக்கர ணத்தைசெலுத்த சாமர்த்தியமில்லாதபடியினாலே அதுவும் சடமே அந்தக்கரணத்தை ஆத்மாவாகச் சொல்லுவோமென்றால் அந்தக் கரணங்களுக்கு ஆதாரமாகிய சீவனைவினாவச் சாமர்த்திய மில்லாத படியினாலே அதுவும் சடமே, சீவனை ஆத்மாவென்று சொல்லுவோ மென்றால் சர்வாதாரமாய் சர்வகாரணமாய் சர்வபரிபூரணமாய் சர்வ சாட்சி அதீத விளக்கமாகிய அகண்டானந்த நிர்விகற்ப சுத்தசை தன்னிய ஸ்வரூப சாக்ஷாத்கார நீங்கலாக சீவிக்கமாட்டா தாகை யால் அதுவும் சடமே ஆத்மா எப்படிக்கொத்த தென்றால் வொரு பதார்த்தத்தை நினைத்து அதைவிட்டு நீங்கி மற்றொரு பதார்த்தத் தை நினையாமல் நடுவில் யாதொரு விகற்பங்களுமில்லாமல் நிற்குண ப்ரதிமாத்திரம் யாதொன்றுண்டோ அதுவே ஆத்மக்கியானம் தன் னுடைய சங்கற்ப விகற்பத்தினாலே ஜகத்தென்றுவிளங்கும் ஜகத் தென்று விளங்குதற்கு ஞானமில்லாமல் வேறொன்றில்லை அதை விலக்கிச் சொர்க்காதி போகங்களைக் கோருகிற பலப்பிராப்தி ஞானிகளுக்கில்லை பரப்பிரமமென்று ஒருவஸ்து இருக்கின்றது அதெப்படிக்கொத்த தென்றால் எண்ணிறந்த ஆனந்தமாய் ஒருகா லத்திலும் அழிவில்லாததாய் நித்தியமாய் ஞானஸ்வரூபமாய் ஆகா சத்தைப்போல் நிறைந்து நிபிடிகரமாய் ஏகமாய்ச் சகலவஸ்துக்கியா

னமாய் உடைய ஆத்மஸ்வரூபந் தவிர மற்றொன்றென்கிற பேதமில்லாததால் பால் தயிர்போல் பின்னொரு விகாரத்தையு மடையாததாய் சகல சாமார்த்தியங்களு முண்டாய் தன் மயமாகிய சைதன்னியமென்னும் ஒரு வஸ்து உண்டு அந்த வஸ்து தவிர பின்பு இப்போது இனிமேல் காலத்திரயத்திலும் அன்னியமாய் இரண்டாம் வஸ்து இல்லவேயில்லை ரூபமில்லாமல் ஞானமாத்திரமாகிய ஆத்மா தன்னைத்தானே சிந்திக்கும் அப்போது சர்வரூபங்களாய் விளங்கும் இதற்குச் சுவப்பனம் பிரமாணம்.

பிரமம் எப்படி நினைக்கிறதோ அந்தப்படியாகிய ரூபங்கள் விளங்கும் அப்படி விளங்காநின்ற ரூபங்களெல்லாம் ஞானமாத்திரமாகிய தானே அந்தப் பதார்த்தங்கள் சகல சத்துகளு முடைத்தாகியவராகையால் தன்னைத்தானே நினைத்து ரூபமாக விளங்குகின்ற வஸ்துதானே இது பதார்த்தமென்று பார்த்தால் அதற்குப்பேர்கள் அனேகமாயிருக்கும் சீவனென்றும் மாயையென்றும் அஞ்ஞானமென்றும் சடமென்றும் இவ்விதமாய் சொல்லப்படும். இந்தப்பேதம் பரமாத்துமாவுக்கில்லை பிரமா விஷ்ணு மகேஸ்வரராலே கற்பிக்கப்பட்ட சீவராசிகள் தங்களை வேறொன்றாய் நினைத்துக்கொண்டால் பந்தம் இது ரம்மிவஸ்துவென்று நிர்ணயஞ்செய்கின்ற நிச்சயத்தினாலே வாசனையுண்டாகும். அந்த வாசனையினோடுகூடிய புண்ணிய கன்மங்களைச் செய்தால் தாமசகுணம் இரண்டு சமமாய்ச்செய்தால் ராஜசகுணம் சாத்மீககுணம் கன்மத்துக்குப்பலம் சொர்க்காதி போகங்களாகிய சுகம் தாமசகுணம் கர்மத்துக்குப்பலம் நரகவேதனையாகிய துக்கம் ராஜசகுணம் காமத்துக்குப்பலம் மீசுரமான சுகதுக்கங்களை யனுபவிக்கிற மனிதஜனனம் ஞானம் சத்திய சங்கற்ப முடையதாகையால் தானெப்படி நினைத்தாலப்படியாக விளங்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்திலே உண்டான திரிமூர்த்திகளாலே கற்பிக்கப்பட்ட சீவர்கள் தங்களைச் சின்மாத்திர மென்றறியாமல் கரசரணாதி அவயவங்களான தேகம் தானென்றெண்ணிக் கொண்டால்

சென்மங்களையெடுத்து மரணங்களையடைந்து சுகதுக்கங்களை யனுபவிப்பார்கள் ஸ்வரூபம் தானென்று நிச்சயித்துக்கொண்டால் ஈஸ்வரபதம் அல்லது மோட்சத்தை யடைவார்கள்.

முமூட்சுக்கு மூன்றுசனனம், அப்பியாசிக்கு இரண்டு சனனம் அனுபவசாலிக்கு ஒருசனனம் ஆரூடனுக்குச் சனனமேயில்லை.

பிருதிவிக்குக் காரணம் கடினம் மண்ரூபமேகாரியம் நவரத்தினங்கள் நவலோகங்கள் சிலைகள் பருவதங்கள் காரியப்படுக வெளியிலே பஞ்சபூதங்களுக்குக் காரணம் காரியம் காரியப்படுக.

எறும்புகடை எண்பத்து நான்குலட்சம் சீவராசிகளுக்கும் தேகங்களாய் வீடுவாசல் மச்சு மாளிகை கோபுரங்களாய் அழிவதே காரியப்பட்டுவிடுக.

அப்புவுக்குச் சீதளம் காரணம் மழைபெய்கிறது சமுத்திரம் நதிகள் ஏரி குளம் குட்டை நிரம்புவதே காரியப்படுக. குடிக்கிறது நக்குகிறது உறிஞ்சுகிறது தேன் பால் தயிர் தேங்காய் பால்கள் முதலான சர்வசாரம் ஏத்தமிறைக்கிறது சலசூஸ்திர முதலானதும் காரியப்பட்டுவிடுக.

அக்கினி உஷ்ணம் காரணம் சர்வதேகத்திலும் சமஸ்தத்திலேயும் இமிடியிருக்கிறதே காரியம் வடவாக்கினி பிரளயாக்கினி காலாக்கினி மூலாக்கினி கோபாக்கினி மந்தாக்கினி காமாக்கினி சோமாக்கினி முதலானவைகள் காரியப்படுத்துக.

அடுப்பு நெருப்பு சுடுகாட்டுநெருப்பு மடப்பள்ளிநெருப்பு சக்கி முக்கி நெருப்பு நிலைபுருசு ஆகாசபாணம் பகல்வத்தி முதலானவைகள் காரியப்பட்டுவிடுக.

ஆகாசத்துக்கு அவகாசம் நிரந்தரம் காரணம் திசை திக்குகள் காரியம் சர்வத்துக்கும் இடமாவதே கடாகாசம் மடாகாசம் தேகாகாசம் வஞகாசம் கோபுராகாசம் என்கிற உபாதிநாசமே.

அத்தியாத்மம் அதிபூரம் அதிதெய்வங்களை விசாரிப்போமாக.

சுரேந்திர அத்தியாத்மம் சப்தம் அதிபூதம் திக்குகள் அதிதெய்வம், துவக்கு அத்தியாத்மம் பரிசம் அதிபூதம் வாயு அதிதெய்வம், சட்சு அத்தியாத்மம் ரூபம் அதிபூதம் சூரியன் அதிதெய்வம், சிங்குவை அத்தியாத்மம் ரசம் அதிபூதம் வருணன் அதிதெய்வம், கிராணம் அத்தியாத்மம் காந்தம் அதிபூதம் அசுவினி தேவதைகள் அதிதெய்வம்.

வாக்கு அத்தியாத்மம் பேசுகிறது அதிபூதம் அக்கினி அதிதெய்வம், பாத அத்தியாத்மம் கமனம் அதிபூதம் உபேந்திரன் அதிதெய்வம், அஸ்த மத்தியாத்மம் தானம் அதிபூதம் இந்திரன் அதிதெய்வம், குய்யம் அத்தியாத்மம் ஆனந்தம் அதிபூதம் பிரசாபதி அதிதெய்வம், பாயுரு அத்தியாத்மம் விசர்க்கம் அதிபூதம் மிருத்துவு அதிதெய்வம், மனசு அத்தியாத்மம் சங்கற்பம் அதிபூதம் சந்திரன் அதிதெய்வம், புத்தி அத்தியாத்மம் நிச்சயம் அதிபூதம் சதுர்முகன் அதிதெய்வம், சித்தம் அத்தியாத்மம் ஆலோசனை அதிபூதம் க்ஷேத்திரிக்கள் அதிதெய்வம், ஆங்காரம் அத்தியாத்மம் அபிமானம் அதிபூதம் இந்திரன் அதிதெய்வம், தபசு அத்தியாத்மம் விகாரம் அதிபூதம், ஈஸ்வரன் அதிதெய்வம் இவைகளெல்லாங்கூடிச் சாக்கிரம் சுவப்பனம் சுழுத்தி அவஸ்தைகளாயின. இவைகளுக்குத் தாபத்திரயங்களென்றும் பெயர். இந்த அவஸ்தாத்திரயங்களுக்குச் சாட்சியாய் நித்தியராய் நிர்விகாரமாய் ஆனந்தஸ்வரூபரான ஆத்மாதானென்று யாரறிகிறார்களோ அவர்களே சீவன்முத்தர்களென்று வேதாந்த சித்தாந்தஞ் சொல்லுகின்றது.

வைராக்கிய உபாதிபோதம்.

வைராக்கிய உபாதிபோதத்துக்கு எதுஸ்வரூபம் காரியம் அவதிபலம் நிரூபிக்கிறோம்.

இவ்வைராக்கியத்துக்குச் சகல விஷயத்திலேயும் தோஷதிருஷ்டி ஏது அந்தவிஷயத்திலே தேகதாரணைக்கு அன்னியமான விஷயங்களை மலமூத்திரவாந்தியாசனம்போல் வேண்டுவதில்லாமல்விடுவதே ஸ்வரூபம் அந்த விஷயங்களைப் புசியாமல் ஏன் தள்ளிவிட்டோமென்று மறந்தாலும் மறுபடி ஆசக்திவராமல் இச்சையற்றதே காரியம் பிரமலோகபரியந்தம் திருணிகாரமாகவந்ததே அவதிபலம் சத்தியலோகம் உபாதிக்கு இயமநியமாதி அஷ்டாங்கயோகம் ஏது சித்தநிரோதம் ஸ்வரூபம் சர்வ விகாரநாசமே காரியம் சாக்கிரத்திலே காடாந்தகார சுழுத்தியைப்போல் தேகாதி பிரபஞ்சத்தை மறந்திருப்பதே அவதிபலம்.

ஞானத்துக்குச் சிரவண மனன நித்தியாசனம் ஏது இந்தச் சிரவணத்திலே தேகாந்திராதி பிரபஞ்சத்தையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பகுத்து அந்த அத்வைத பிரத்யேகத்துவம் ஸ்வரூபமே தானென்று இந்தத் தேகேந்திரியாதி பிரபஞ்சந்தானல்ல.

இந்தப் பிரபஞ்சந் தோன்றப்பட்டபோதும் காலத்திரயத்திலும் இல்லையென்று புத்தியில் திருஷ்டி நிச்சயம் வருகிறதே ஞானத்துக்கு ஸ்வரூபம் மறுபடியும் இந்த அனாத்ம ஸ்வரூபமான தேகேந்திரியாதிகள் தானென்று வராமலிருப்பதேகாரியம்.

அஞ்ஞானகாலத்தில் தேகேந்திராதி சங்கம் தானென்று ஊர்த்துவமாம். நிச்சயமாய் வந்ததுபோல் அந்த புத்தி யெவ்வளவும் வாராமல் அத்வைத ஆத்துமஸ்வரூபமே தானென்று அழுத்தமாய் திடநிச்சயம் வருகிறபரியந்தம் ஞானத்துக்கு அவதிபலம் மோட்சம்.

இந்தப்பிரகாரம் வருகிற வைராக்கிய உபாதி ஞானத்துக்கு ஏதுஸ்வரூபம் காரியம் அவதிபலம் ஆக ஐந்தும் சொல்லப்பட்டது.

மோட்சத்தை யடைவதற்கு இந்த மூன்றும் பிரதானமாய் வேண்டியதோவெனில், சாதனாந்திரங்களை அபேட்சிக்காமலே பிர

த்தியட்சமாய் மோட்சத்தை அடைகிறபடியினால் ஞானமென்றே பிரதானம்.

வைராக்கிய உபாதியிரண்டும் பூரணமாயிருந்தாலும் ஞானமில்லாவிட்டால் மோட்சமில்லை.

இவ்விரண்டும் ஞானத்துக்குச் சாதனமாயிருக்கும் இந்த மூன்றும் ஒருபுருஷனிடத்தி லிருக்குமேயானால் மாதபோத பலம் ஒவ்வொரு புருஷனிடத்தில் கர்மவசத்தினாலே ஒவ்வொன்று மில்லாதிருக்கும் எந்த புருஷனுக்கு வைராக்கியமும் உபாதியும் பூர்ணமாயிருந்தும் ஞானம் ஒன்றுமாத்திரம் இல்லாவிடில் அவனுக்கு மோட்சமில்லை எந்தப் புருஷனுக்கு வைராக்கிய உபாதியில்லாமல் ஞானமாத்திரம் பூரணமாயிருந்தால் அவனுக்கு மோட்சமே சித்தம்.

ஆனால் வைராக்கிய உபாதி வியர்த்தமாய்ப் போகுமோவென்றால் போகாது இவ்விரண்டும் தமசானபடியால் புண்ணியலோகப் பிராப்தி சித்திக்கும் இதனாலே ஞானத்துக்குப் பிரயோசனமென்னவென்றால் இந்த வைராக்கிய உபாதியிரண்டு மில்லாவிட்டால் பிரத்தியன் சத்துக்கள் போகாது பிரார்த்வகர்மம் நானாவிதமானதாலே ஞானிகளுடைய வியாபாரமும் நானாவிதமாயிருக்கும்.

விவேகியானபேர்கள் தங்களுடைய வியாபாரங்களைப் பார்த்துச் சாஸ்திரங்களிப்படி சொல்லுகிறது இவர்களுடைய வியாபாரமிப்படி யிருக்கிறதென்று பிரமிக்கவேண்டியதில்லை அவரவர்கள் கர்மவசத்தினாலே நானாவித வியாபாரத்தோடு கூடியிருந்தாலும் ஞானமும் ஞானத்துக்குப் பலமானமுக்கியமும் சமானமென்று வேதாந்த சாஸ்திர சித்தாந்தம்.

ஞானம் அஞ்ஞானத்தினுடையவிவரம்.

அஞ்ஞானமாவது தன்னை யதார்த்தமா யறியாதது ஞானமாவது தன்னை யதார்த்தமாயறிந்தது மேலும் அஞ்ஞானமாவது தன்னைக் கரசரணாதி அவயவாகாரமாகிய தேகமாக வறிந்ததேயாகும் ஞானமாவது தன்னைப் பிரமஸ்வரூபமாக வறிந்ததேயாம்.

அஞ்ஞானமாவது அத்வைதமாகிய ஆத்மாவை துவிதமாகவறிந்ததேயாகும் அபரிச்சின்னமாகிய ஆத்மாவைப் பரிச்சின்னமாகவறிகிறதேயாகும் அசங்கமாகிய ஆத்மாவைச் சங்கமாகவறிகிறதேயாகும் அகர்த்தாவாகிய ஆத்மாவைக் கர்த்தாவாக வறிகிறதேயாகும் அபோக்தாவாகிய ஆத்மாவை போக்தாவாக வறிகிறதே அஞ்ஞானம்.

ஞானமாவது துவைதமாகிய ஆத்மாவை அத்வைதமாக வறிகிறதேயாகும் அபரிசின்னமாகிய ஆத்மாவைப் பரிச்சின்னமாகவறிகிறதேயாகும் அசங்கத்துவமாகிய ஆத்மாவை அசங்கத்துவமாக வறிகிறதேயாம் அகர்த்தாவாகிய ஆத்மாவை அகர்த்தாவாக வறிகிறதேயாம் அபோக்தாவாகிய ஆத்மாவை அபோக்தாவாக அறிகிறதேயாம் இந்தப்பிரகாரம் விசாரித்து சரீரத்திரய விலட்சணராய் பஞ்சகோச வேதாருத்தராய் அவத்தாத்திரய சாட்சியாகிய அத்வைதானந்தம் பரிபூரண ஆத்மாவே தானென்றகிறதேயாம்.

தேகேந்திரியாதிகளுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் இலட்சணத்துவம்.

தேகேந்திரியாதிகள் அனித்தியம் ஆத்மாநித்தியம், தேகேந்திராதிகள் அசுத்த ஆத்மா சத்தஸ்வரூபம், தேகேந்திராதிகள் துக்கரூபம் ஆத்மாசுகசொரூபம், தேகேந்திராதிகள் திரவ்ஷ்டா ஆத்மா அம்ரவ்ஷ்டா, தேகேந்திராதிகள் விகாரம் ஆத்மா நிர்விகாரம், தேகேந்திராதிகள் பரிச்சின்னம் ஆத்மா அபரிச்சின்னம், தேகேந்திராதிகள் சுவபேக்ஷாபிரகாசம் ஆத்மா நிரபேக்ஷாபிரகாசம், தேகேந்திராதிகள் ஆதேயம் ஆத்மா ஆதாரம், தேகேந்திராதிகள் சர்வைவம் ஆத்மாநிர்வைவம், தேகேந்திராதிகள் பிரளயம் ஆத்மா சுயம்பிரகாசம், தேகேந்திராதிகள் ஆதியந்தசகிதம் ஆத்மா ஆதியந்தரகிதம், தேகேந்திராதிகள் சாத்தியவிசாத்திய சுகத்தேகசகிதம் ஆத்மாசாத்திய விசாத்திய சுகதபேதரகிதம் தேகேந்திராதிகள் காரியம் ஆத்

மாகாரணம், தேகேந்திராதிகள் திரிகுணசகிதம் ஆத்மா நிற்குணம் இந்தப்பிரகாரம் தேகேந்திராதி பிரபஞ்சத்துக்கும் பிரமத்துக்கும் விலக்ஷணம் நன்ருய் விசாரித்து அந்த நிற்குண ஆத்மாவே தானென்று யாரறிகிருர்களோ அவர்களே சீவன் முத்தர்களென்று வேதாந்த சித்தாந்தம்.

சப்தவித சைதன்னியம்.

சுத்த சைதன்னியமென்றும் ஈஸ்வர சைதன்னியமென்றும் சீவசைதன்னியமென்றும் பிரமாத்துரு சைதன்னியமென்றும் பிரமாண சைதன்னியமென்றும் பிரமேய சைதன்னியமென்றும் பல சைதன்னியமென்றும் இப்படிக்குவிவகாரத்தில்ஒருசைதன்னியமே எழுவிதமாய்ச் சொல்லப்படும் இவ்வேழுவிதத்துக்குத் தேகங்களை நிரூபிக்கிருேம்.

மாயையோடு கூடாத சைதன்னியம் சுத்த சைதன்னியமென்று பெயர் அம்மாயையோடுகூடின சைதன்னியம் ஈஸ்வர சைதன்னியமாகும் அவத்தையோடுகூடின சைதன்னியம் சீவசைதன்னியமாம். அந்தக்கரணத்தோடுகூடிய சைதன்னியம் பிரமாத்துருசைதன்னியமாம். அந்தக்கரண விர்த்தியோடு கூடின சைதன்னியம் பிரமாண சைதன்னியமாம். இந்திரியங்களோடுகூடினசைதன்னியம்பிரமேய சைதன்னியமாம். இந்திரியவிஷயங்களோடுகூடின சைதன்னியம் பலசைதன்னியமாம். இந்தப்பிரகாரம் அகண்டபரிபூரணமாய் அத்வைதமாய் விளங்கப்பட்ட பரமாத்மஸ்வரூபத்துக்கு உபாதிபேதகங்களாலே யிப்படிக்கு எழுவிதமாய் சொல்லப்பட்டது. அந்த உபாதிகளைத்தள்ளி அத்வைத ஆனந்த பரிபூரணஸ்வரூபமான பரமாத்மாவேதானென்று யாரறிகிருர்களோ அவர்களே வித்வம்சர்மெய்ஞ்ஞானிகள் அவர்களே சீவன் முத்தர்கள் என்று வேதாந்த சாஸ்திர சித்தாந்தம்.

பஞ்சீகரண வேதாந்த சித்தாந்தம்
முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது,

தத்துவதீபிகை.

சரீரத்தினளவு பிரமாணாதிகளின் விவரம்.

இந்தச் சரீரமானது அவரவர்கள் கையினால் அ-சாண் நீளமும் ச-சாண்பருமனும், அல்லது கூகூ-விரற்கடை பிரமாணமுமுள்ளது.

இதற்குள் கூகூ-தத்துவங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

அவையாதெனில்,

வாசல்கள்-கூ, பொறி-க0, புலன்-க0, ஆதாரம்-சு, மண்டலம்-ங, நாடி-க0, வாயு-க0, காது-எ, இராகம்-அ, கோசம்-ரு, கரணம்-ச, அவஸ்தை-ரு, குணம்-ங, மலம்-ங, வியாதி-ங, ஆ-கூகூ.

இவைகளுக்கு விபரம்.

செவிகள்-உ, கண்கள்-உ, நாசிகள்-உ, வாய்-க, குய்யம் பெண்குறி அல்லது ஆண்குறி-க, குதம் அல்லது அபானவாயு-க, ஆக வாசல்கள்-கூ.

சுரோத்திரம்-க, தொக்கு-க, சட்சு-க, சிங்குவை-க, ஆக்கிராணம்-க, ஆக பொறிகள்-ரு.

இவைகளின் இயற்கையாவன.

சுரோத்திரமென்பது-செவி, இது ஆகாசத்தினிடமாய் நின்று சத்தத்தை யறியும்.

தொக்கு என்பது—உடம்பு, இது வாயுவினிடமாய்நின்று பரிசத்தை யறியும்.

சட்சுவென்பது-கண், இது தேயுவினிடமாய் நின்று ரூபத்தை யறியும்.

சிங்குவை யென்பது-நாக்கு, இது அப்புவினிடமாக நின்று ரசத்தை யறியும்.

ஆக்ராண மென்பது-மூக்கு, இது பிருதிவியினிடமாக நின்று கந்தத்தை யறியும்.

இவைகளை ஞானேந்திரிய மென்னப்படும்.

கன்மேந்திரியமாவன.

வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் ஆ-டு.

இவைகள் முறையே வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம் இவைகளாம்.

ஆகாசத்தினிடமாக் நின்று வசனிப்பது வாக்கு.
வாயுவினிடமாக நின்று கவனிப்பது பாதம்.
தேயுவினிடமாக நின்று இடல் ஏற்றலானது பாணி.
அப்புவினிடமாக நின்று சலமலாதிகளைக்களைதல் பாயுரு.
பிருதிவியினிடமாக நின்று ஆனந்திப்பது உபஸ்தம்.

இவைகள் கன்மேந்திரியங்களாம்.

தன்மாத்திரைகளாவன.

சத்தம்-பரிசம்-ரூபம்-ரஸம்-கந்தம்- ஆக-டு.

சத்தமானது-ஆகாசத்திலும், செவியிலு மொடுங்கும்.
பரிசம்-வாயுவிலும், உடம்பிலு மொடுங்கும்.
ரூபம்-தேயுவிலும், கண்ணிலு மொடுங்கும்.
ரஸம்-நீரிலும், நாவிலும் ஒடுங்கும்.

கந்தம்-பிருதிவியிலும், மூக்கிலும் ஒடுங்கும்.

வசனம்-வாக்கிலும், ஆகாசத்திலும் ஒடுங்கும்.

கமனம்-வாயுவிலும், காலிலும் ஒடுங்கும்.

தானம்-தேயுவிலும், கையிலும் ஒடுங்கும்.

விசர்க்கம்-அப்புவிலும், முகத்திலும் ஒடுங்கும்.

ஆனந்தம்-பிருதிவியிலும், குய்யத்திலும் ஒடுங்கும்.

ஆ பொறி க0-க்கும் புலன்கள் க0-க்கும்

விவரமிதுவாம்.

ஆதாரமாவன.

மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை இவைகளாம்.

இவைகளின்விபரம்.

மூலாதாரமாவன—காலெலும்பு உ-ங் கதிரெலும்புங்கூடியஇடம் குய்யம், குய்யத்துக்கும் குதத்துக்கும் நடுவே குண்டலி வட்டமாய் அந்த வட்டத்துக்கு நடுவே திரிகோணமாய் அந்தத்திரிகோணத்துக்கு நடுவே நாலிதழுடைய ஒருபுட்ப வட்டமாய் கடப்பம்பூப்போன்றிருக்கும், அந்தப்புட்பத்துக்குநடுவில் ஓங்காரவெழுத்துநிற்கும் அந்த ஓங்காரத்திற்கு நடுவில் விக்கினேஸ்வரனும், வல்லபைசத்தியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். பச்சைநிறமுள்ளது. அந்தநாலிதழிலும் நிற்கும் அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் மூலாதாரசக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குப் பிரமாணம் திருமந்திரம்.

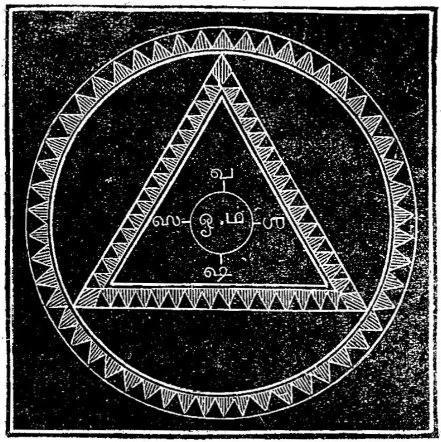
மாமலர் நாலையும் வட்டத்தின் மேலிடு
மாமலர் நாலிலும் வவ்வாதி சவ்விடு
மாமலர் நாலிலே வட்டத்தி னுள்ளே
ஓமென விநாயகன் உலாவி நின்றானே.

ஒருவீடு வாசற் கிருவீடு மேலே
கருவீடு வாசற் கிருவிரல் கீழே
உருவீடு சோதியு மங்கே யுதித்தன
திருவுடை யாரிது தேர்ந்தறி வாரே.

இட்டா னறிந்திலன் எத்தாளுங் கண்டிலன்
தட்டா னறிந்தான் ஒருவர்க் குரைத்திலன்
மெட்டாய் வளர்ந்து அதின்மேல் விநாயகன்
அட்டாங்க யோகத் தமர்ந்திருந் தானே.

ஓங்கார மென்னும் அவளொரு பெண்ணும்
நீங்காப் பச்சை நிறம துகந்தவள்
ஆங்கார முடன் ஐவரைப் பெற்றவள்
நீங்கா சனத்தி லினிதிருந் தாளே.

இது மூலாதாரம்.

முக்கோணம்
நாலிதழ்கமலம்
மாணிக்கநிறம்
கணபதி
குண்டலிசத்தி
ஓங்காரம்
இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்கு இரண்டு விரற்கடைக்குமேலிருப்பது.

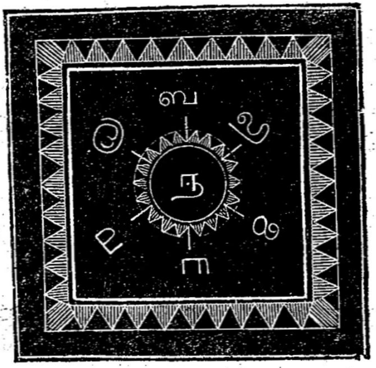
சுவாதிஷ்டானமாம்.

அது நாற்சதுரமும், அச்சதுரத்தினடுவே ஆறிதழ்களையுடைய ஒருபுட்ப வட்டமும், அதன்மத்தியிலே லிங்கபீடமும் வீணாத்தண்டினடியுமா யிலங்கி அதினடுமத்தியிலே நகார எழுத்து நிற்கும்.

அந்த நகாரத்தினடுவில் பிரம்மாவும், , சரஸ்வதியும் வீற்றிருப்பார்கள்.

இது பிருதிவியின் கூறுகும்-பொன்னிறமாம் அந்தப்புட்பத்தின் ஆறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் சுவாதிஷ்டான சக்கரத்திற் காண்க.

இது சுவாதிஷ்டானம்.

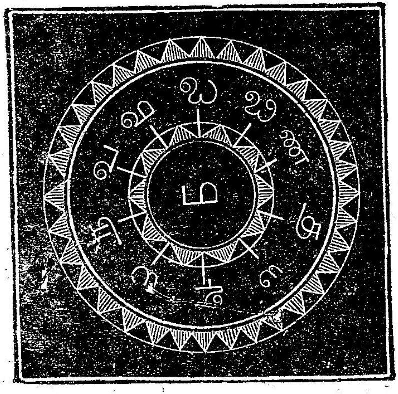

நாற்சதுரம்
ஆறிதழ்கமலம்

செம்பொன்னிறம்
பிரம்மா
சரஸ்வதி
நகாரம்
இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவனபோலிருக்கும்.

இதற்கு அ-விரல் பிரமாணத்துக்குமேல் இருப்பது மணிபூரகமாம், இதுகோழிமுட்டைபோல க00அ-நரம்பு நாடிகளும் சூழநாடிக்கெல்லாம் வேருள்ளது, இதை உள்ளறிவுள்ளோர் உந்திக்கமலமென்று சொல்லுவார்கள், இது தொப்புளுக்கு நேரில் அப்புஸ்தானத்தில் ஏழாம்பிறைக் கிணங்கியிருக்குமாம். இதனடுவே பத்திதழையுடைய ஒருபுஷ்பம் வட்டமாயிருக்கும், அந்த புஷ்பத்தினடுவில் மகாரவெழுத்து நிற்கும், அந்த மகாரத்திற்கு நடுவில் மகாவிஷ்ணுவும், மகாலட்சுமியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள். பளிங்கு நிறமுள்ளது, அந்தப் பத்திதழிலும் நிற்கின்ற அட்சரங்களை இதற்கடியில் வரும் மணிபூரகச் சக்கரத்திற் காண்க.

இது மணிபூரகம்.

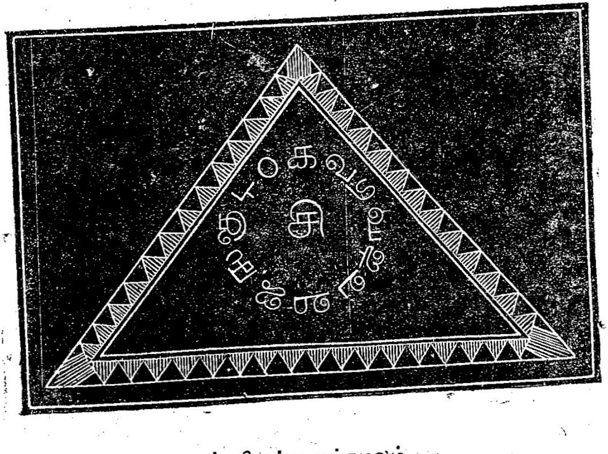

மூன்ரும்பிறை
பத்திதழ்கமலம்
மரகதநிறம்
விஷ்ணு
லட்சுமி
மகாரம்

இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்குமேற் பத்து விரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்கு மேல் உள்ளது அனாகதமாகும். இது இருதயகமலமாம். தேயுஸ்தானத்தில் முக்கோணமாயிருக்கும். அந்த முக்கோணத்தினடுவில் பன்னிரண்டிதழையுடைய ஒருபுட்பவட்டமாயிருக்கும். அந்தப் புட்பத்தினடுவில் சிகாரவெழுத்து நிற்கும். அந்தச் சிகாரத்தினடுவில் ருத்திரனும் பார்வதியும் அமர்ந்திருப்பார்கள். அக்கினி நிறத்தையுடையது அந்தப் பன்னிரண்டிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் அனாகத சக்கரத்திற் காண்க.

இது அனாகதம்.

பன்னிரண்டிதழ்கமலம்
முக்கோணம்

ஸ்படிகநிறம்

உருத்திரன்

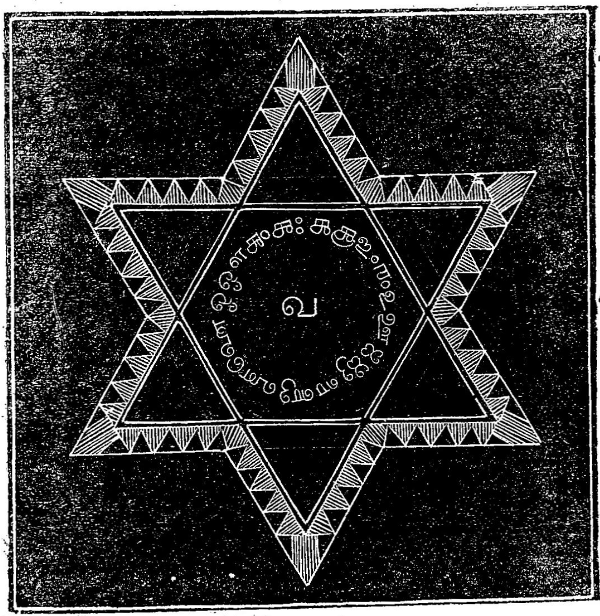
பார்வதி

சிகாரம்

இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

இதற்குப் பத்துவிரற்கடை பிரமாணமுள்ள இடத்துக்குமே லுள்ளது விசுத்தியாம். இது கண்டஸ்தானத்திலே வாயுஸ்தானத்தி லுள்ளது. அறுகோணமாயிருக்கும். அந்த அறுகோணத்தினடுவில் பதினாறிதழையுடைய ஒரு புட்பவட்டமாயிருக்கும். அந்தப் புட்பத்தினடுவே வகாரவெழுத்து நிற்கும். அந்த வகாரத்தினடுவில் மகேஸ்வரனும் மகேஸ்வரியும் எழுந்தருளி யிருப்பார்கள். கருநிறத்தையுடையது. அந்தப் பதினாறிதழிலுமுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் விசுத்தி சக்கரத்திற் காண்க.

இது விசுத்தி.

பதினாறிதழ்கமலம்
அறுகோணம்
மேகநிறம்
மகேஸ்வரன்

மகேஸ்வரி

வகாரம்

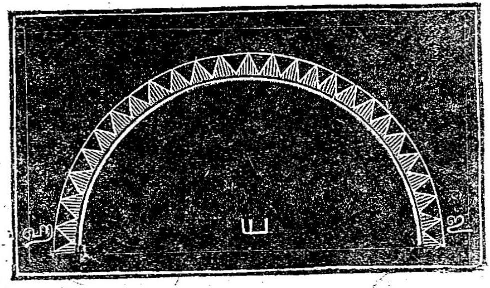
இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவனபோலிருக்கும்.

இதற்கு பன்னிரண்டு விரற்கடை பிரமாணமுள்ள ஸ்தானத்துக்குமேல் ஆஞ்ஞை லலாட பீடத்திலிருக்கின்றது. வீணைத் தண்டின் முடியுமாய் ஊடுருவிப் பொன்போன்ற வடிவமுற்று நிற்கும். நெற்றிப்புருவத்தின் வெளியாய் ஆகாச ஸ்தானத்தில் மூன்றிதழை யுடைய ஒரு புட்பத்தினடுவே யகாரவெழுத்தோ டிணங்கிநிற்கும். அந்த யகாரத்துக்கு நடுவில் சதாசிவமும் மனோன்மணியும் எழுந்தருளியிருப்பார்கள். மேகநிறத்தையுடையது. இதிலுள்ள அட்சரங்களை இதற்கடியில்வரும் ஆஞ்ஞை சக்கரத்திற் காண்க.

இதற்குத் திருமந்திரம்.

ஐம்பதெழுத்தே அமர்ந்த வேதங்கள்
ஐம்பதெழுத்தே ஆகமாதிகள்
ஐம்பதெழுத்தின் அறிவை யறிந்தபின்
ஐம்பதெழுத்தே ஐந்தெழுத்தாமே.

இது ஆஞ்ஞை.

குறிப்பு

மூன்றிதழ்கமலம்
வட்டம்
படிகநிறம்
சதாசிவம்
மனோன்மணி
யகாரம்
இவை யெல்லாம் அவ்விடத்தில்
தோன்றுவதுபோலிருக்கும்.

ஆராதார விவரம்.

மூலகாரணமாயிருக்கும் இந்தப் படத்தில் சங்கை நேரிடுமே யானால் அகமும் புறமும் ஆராய்ந்துபார்த்தால் தெரியவரலாம்.

திருமூலர் திருமந்திரம்.

ஒருவீடுவாசலுக் கிருவிரன்மேலே
கருவீடுவாசலுக் கிருவிரல்கீழே
உருவிடச்சோதியும் உணர்வதுமாங்கே
திருவுடையாளிது சேர்ந்தறிவாளே.

மூலாதாரம்.

க. குதத்திற்கும் லிங்கத்திற்கும் நடு.

சுவாதிஷ்டானம்.

உ. லிங்கத்திற்கும் நாபிக்கும் நடு.

மணிபூரகம்.

ங. நாபிக்கமலம்.

அனாகதம்.

ச. இருதயகமலம்.

விசுத்தி.

ரு. கண்டத்தானம்.

ஆஞ்ஞை.

சு. லலாடத்தானம்.

சந்திரமண்டலம்.

எ. மூலாதாரந் தொடங்கி ஒவ்வோரெழுத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு சிரசு நடுவே கோடி சூரியர் உதயமானாற்போலப் பிரகாசிக்கும், இந்த அமிர்தகலை அக்கினி மண்டலத்தை நோக்கி ஜோதியாய் நிற்கும்.

ஆதித்தமண்டலம்.

அ. இருதயகமலத்தில் அறுகோணமாய் எட்டிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும், இதில் வாழைப்பூப்போல் கீழ்நோக்கியிருக்கும்.

அக்கினிமண்டலம்.

௩. பிரிதிவியும் அப்பும் கூடினவிடத்தில் நாற்சதுரமாய் நடுவே முக்கோணமாய் நாலிதழுடைய ஒரு புஷ்பமாயிருக்கும்.

இதுவே ஆருதார விவரமாம்.

இனி மண்டலங்களாவன.

அக்கினி மண்டலம், ஆதித்த மண்டலம், சந்திர மண்டலம், ஆக-௩.

இதில் அக்கினி மண்டலமானது மூலாதாரத்திற்கு இருவிரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

ஆதித்தமண்டலம் உந்திக்கு நாலுவிரற்கடைக்குமே லிருக்கின்றது.

சந்திரமண்டலம் கோடி சந்திர சூரியர்களுதயமானதுபோல சிரத்தினடுவில் நிலையாய்நிற்கும். இதை அமுர்தகலையென்று சொல்லுவதுமுண்டு. அமுர்தம் மேல்நோக்கி அக்கினி கீழ்நோக்கி சரியாய் நிற்கும். இதற்கு நடுவில் பராசத்தி எழுந்தருளி யிருப்பாள். இதற்குப் பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

மேலைநிலத்தில் மேதகுபெண்ணே
மூலநிலத்தில் முளைத்தெழுஞ்சோதியே
ஏலவெழுப்பி யிசைந்துசந்திக்கப்
பாலருமாவார் பார்நந்திஆணையே.

இனி நாடி ௧0-க்கும் விவரம்.

இடைகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை, சிகுவை, புருடன், காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குரு, ஆக நாடி-௧0.

இவைகளில் இடைகலை-பிங்கலை-சுழுமுனை இம்மூன்றும், மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆறுதாரம் ஆறிலும், மண்டலம் மூன்றிலும் ஊடுருவி முட்டி நின்று இடைகலை பிங்கலை இரண்டும் சுழுமுனையிலே இணங்கிக் கத்திரிக்கோல் பாகமாறி வீணாத்தண்டுக்கு வில்லு நாணிட்டாற்போல கபாலத்தை முட்டிக் குதிரைமுகமுற்று நாசி யளவும் பற்றி நிற்கும்.

சிகுவை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரத்தைத் தொடங்கி உண்ணாக்கிலே நின்று சோறும் தண்ணீரும் இவைகளை, விழுங்கச் செய்யும்.

புருடன் என்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி வலது கண்ணளவாய் வந்து நிற்கும்.

காந்தாரியென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கி இடது கண்ணளவாய் வந்து நிற்கும்.

அத்தி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி வலது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

அலம்புடை யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி இடது காதளவாய் வந்து நிற்கும்.

சங்கினி யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந்தொடங்கிக் குறியின் அளவாய் வந்து நிற்கும்.

குகு யென்னும் நாடியானது மூலாதாரந் தொடங்கி அபானத்தின் அளவாய் வந்து நிற்கும்.

இந்த நாடிகளானது தேகத்தைப் போஷிக்குமாறு அன்னபானாதிகள் செல்லும் மார்க்கமாகவும், இரத்தம் நீர் இவை யோட்டங்களுக்குத் தாரையாகவும், தேகத்தை வளைக்கவும், நிமிர்க்கவும் குருகவும், பெருகவும், கத்திரிக்கோல்போல் ஒன்றுக்கொன்று மாறலாகவும் கப்பிக்கயற்றைப்போல இழுத்துப் பிடித்திருக்கின்றது.

இனி வாயுக்களாவன.

பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிரிகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் ஆக வாயு-க0.

இதனுடன் வயிரவன், முக்கியன், அந்தரியாமி, பிரவஞ்சனன் ஆகிய நான்கும் சேர வாயுக்கள்-கச.

பிராணவாயுக்களாவன.

பிராணவாயுவானது லலாடமத்தியிலே தோன்றி சந்திரநாடியிலே விழுந்து மூலாதாரத்திலே ஓம் என்று உதித்து நாபிசக்கரத்திலே ரீம் என்று முட்டி இடைகலை பிங்கலைகளிலே ஓடி கபாலத்தைச்சுற்றி நாசியின் வழியாய்ப் புறப்பட்டு நான்கு விரற்கடை பிரமாணங் கழிந்துபோய் எட்டுவிரற்கடை பிரமாணமீந்து தானின்ற ஸ்தானத்திலேயே தாக்குகின்றது.

இப்படி தாக்குவது உத்தமதேசிக்கு நாழிகை ஒன்றுக்கு முன்னூற்றறுபது சுவாசமாகக் கொல்லன் துருத்திக்குட் காற்றேறுவதுபோல் ஏறும்.

இப்படி ஏறுகின்ற சுவாசமானது இராப்பகலாகிய அறுபது நாழிகையுள்ள நாள் ஒன்றுக்கு உகதசுஊ-சுவாச மாச்சுது. இவ்விதமாயிணங்கி அவற்றுள் எதஉஊ-சுவாசம் வெளிப்படும். மற்றவை உள்ளடங்குமென்றறிக.

அபானவாயுவானது-குதத்தையும் குய்யத்தையும் பற்றி மலமூத்திராதிகளைக் கழித்துவிடும்.

வியானன்-தோளிலேநின்று பரிசங்களை யறிவித்துக் கலைகளை நிறைவிக்கும்.

உதானன்-உதராக்கினையை யெழுப்பி உண்ட அன்னசாரத்தை நாடிகளிற் செலுத்திச் சரீரத்தை வளர்க்கும்.

சமானன்-இவை யாவையும் சமப்படுத்திப் பேதமில்லாமல் நிரவலாகி வைக்கும்.

கூர்மன்-நகைப்பும், முகலட்சணமும், கண்களிப்பும், புளகமும் மயிர்க் கூச்சலும், கொட்டாவியு முண்டாக்கும்.

நாகன்-முக்கலும், சோம்பலும், திமிரலும், விக்கலும், வீங்கலுமுண்டாக்கும்.

கிரிகரன்-புருவமெற்றுவித்தும், தும்முவித்தும், அழுவித்தும் திரியும்.

தேவதத்தன்-விழிக்கும்பொழுது வஞ்சித்து ஓட உலாவயுத் தஞ்செய்யத் தலைப்படும்.

தனஞ்சயன்-பிராணன் சரீரத்தைவிட்டு வெளிப்பட்டபோதிலும் தான் பிரியாது நின்று உடம்பை வீங்குவித்தும் விரிவித்தும் பழுவித்தும் கொய்தும் கபாலத்தைப் பிளந்துபோம்.

வயிரவன்-காலெலும்புங் கதிரெலும்புங் கூடிய விடத்திலே நின்று உடம்பில் அவஸ்தையுண்டாக்கி ஈளை இருமல் முதலான நோய்களை யுண்டாக்கும்.

முக்கியன்-கையெலும்பு உ-ம், கதிரெலும்புங் கூடியவிடத்திலேநின்று சரீரத்தின் யாக்கைகளைச் சிறக்க நிறுத்தும்.

அந்தரியாமி-புருஷனுக்கு வாகனமாய் நின்று பிராணவாயுவைத் தோற்றுவிக்கும்.

பிரவஞ்சனேனெனில்-பிரணவத்துக் கிருப்பிடமாயிருந்து பிரவஞ்சனும் அந்தரியாமியும் சரீரத்திற்கு அடையாணியாகவும் அச்சாணியாகவும் இருப்பார்கள்.

தாதுக்களாவன.

ரசம், உதிரம், மாம்ஸம், மேதை, அஸ்தி, மச்சை, சுக்கிலம் ஆக-எ.

இராகங்களாவன.

காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், இடும்பை அகங்காரம் ஆ_-அ.

இவைகளில் காமமாவது - ஆசை. குரோதமாவது - கோபம். லோபமாவது - உள்ளதையொளித்தல், பொச்சரிப்புக் கொள்கை. மோகமாவது-தானல்லாததார் மரித்தால் தான் மரித்தாற்போலிருக்கை. மதமாவது-கர்வமுற்றுத் தரனதர்ம பரோபகாராதிகளை விலக்குதல். மாச்சரியமாவது-ஒன்றைக்கண்டு மகிழ்தல், இடும்பையாவது-தானே சர்வாதிகாரியென்று நினைத்து யாவரையும் இகழ்தல். அகங்காரமாவது-தன்குற்றங்களை யறியாது பிறர்சொல்லைக் கேட்டுக் கோபித்தல்.

கோசமாவன.

அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் ஆ_-ரு.

இவைகளில் தாதுக்களாலெடுத்தது அன்னமயகோசம்.

அன்னசாரத்தினாலே பிராணனும் பலனும் அடங்கியது பிராணமயகோசம்.

பலத்தினாலே வந்து தோற்றப்பட்டது மனோமயகோசம்.

அம்மனத்தின்கண்ணே தோற்றப்பட்டது விஞ்ஞானமாதலால் அது விஞ்ஞானமயகோசம்.

ஆனந்தமயமானது-வித்தையால் அல்லது கல்வியால் ஞானம் வந்து தோற்றும் அது ஆனந்தமயகோசம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

சித்தியார்.

விருத்தம்.

தூலமாமன்னகோசம் தூலத்திற்பிராணனுற்றால்
வாலியபிராணகோசம் மன்னுமிம்மனோமயத்தால்

சாலவேபுத்தியுற்றால் தருமம்விஞ்ஞானகோசம்
ஏலவேவிடயமுன்போ லியன்றதுகோசமாமே.

அந்தக்கரணங்களாவன.

மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆ-௪.

இவைகளில் மனம்-நினைக்கும், புத்தி-நிச்சயிக்கும், அகங்காரங் கொண்டெழுப்பும், சித்தம்-மூன்றுக்கும் காரணமாயிருக்கும்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

சித்தியார்.

விருத்தம்.

மனதுக்கு விவரம்.

ஐயமுஞ்சலனமு நிற்கச்செய்தலும்
வெய்யவெங்கொடுமையும் விதப்பமேவலும்
பொய்யதுவுணர்த்தலும் பொருத்தநோக்கலும்
மையல்கொண்டூதலு மறிவுமாண்மையும்.

புத்திக்கு.

அருளுறவிருத்தலும் அபயங்காத்தலும்
மருளுபுண்ணிய பாவமாட்சியும்
தெருளுவிகாரமுந் திடப்படுத்தலும்
பொருடருமூவகைப் புத்தியாகுமே.

அகங்காரத்துக்கு.

பாகமூர்க்கமும் பண்பிலாண்மையும்
மோகமுஞ்செயவெண் முடிவிலாமையும்
சோகமுங்கீழ்மையும் துரோகசொப்பனம்
மாய்கையுஞ்செய்யுமாங் காரமாதலால்.

சித்தத்துக்கு.

அருந்தவமுயற்சியு மடிகள்பேணலும்
விருந்தெதிர்கொள்கையும் மேன்மைவாழ்தலும்
வருந்தினர்யாவரு மேத்தவாழ்தலும்
திருந்தியவிச்செயல் சித்தமாகுமே.

அவஸ்தைகளாவன.

சாக்கிரம்-சொப்பனம்-சுழுத்தி-துரியம்-துரியாதீதம் ஆக-ரு.

இவ்வைந்தினுள் சாக்கிரமானது புருவமத்தியில் நின்று ராஜ ஒலக்கம்போல சதுரங்க பலத்துடனே யிருந்து சத்த, பரிச, ரூப, ரச, கந்தம் இவ்வைந்துடனும், வசன, கமன, தான, விசற்க, ஆனந்தமென்னும் அவ்வைந்துடனும், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் இந்த நாலும் சேர்ந்து கருவிகளுடன் சந்நிதியில் சேவிக்கத் தான் பராசத்தியருளாலே வியக்தனாய் சுகதுக்கங்களை அறிந்து நின்றபோது சாக்கிரமாயின.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

கண்டனவைந்துங் கலந்தவோரைந்தும்
உண்டனநான்கும் ஒங்கியதுணர்ந்தபின்
பண்டையினாதி பரந்ததுசாக்கிரம்
அண்டமுந்தானா யமர்ந்ததுகாணே.

சொப்பனமாவது கருவி கரணாதி க௨-ல் கருவி பத்தும் கண்டத்தில் நிற்கும்.

மற்றக் கரணாதி ௨-ம் சுழுத்தியோடு சீவாத்துமாவைக்கூடிச் சுவாசவிருதயத்திலே நின்றபோது கண்டவை கேட்டவை ஒன்றும் பிறர்க்குச்சொல்லப் புலப்படாதபோது சுழுத்தியாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்—ஆனமனமும் அறிகின்றபுத்தியும்
ஊனையிழந்துநின் றுள்ளேஉயிர்ப்பெய்தி
தானமிழந்து தயங்கியவாறுபோல்
ஊனையிழந்த சுழுத்தியதாமே.

துரியமானது சுழுத்தியைவிட்டுக் கரணமொன்றுடனே சீவாத்துமா நாபிஸ்தானத்தில் நின்றபோது உசுவாசம் நிசுவாசம் பிறக்கும் ஆகையால் இதற்குத் துரியமென்றுபெயர்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.—தானத்தெழுந்து திரியுந்துரியதானம்
வானத்தெழுந்துபோய் வையம்பிறக்கிட்டுக்
கானத்தெழுந்து கருத்தின்தலையிலே
ஊனைத்தவிர்ந்து ஒளித்திருந்தானே.

துரியாதீதமாவன.

கருவிகரணாதி பதினாலும் பற்றற்றுச் சீவாத்துமா தானே மூலாதாரத்திற் சென்றொடுங்கி மலம், மத்தம், மாய்கை, பரிசங்களை யறியாமல் நின்றபோது துரியாதீதமென்று பேராம்.

திருமந்திரம்.—துரியமிருப்பது சாக்கிரத்துள்ளே
நரிகள்பதினொன்கும் நஞ்சுண்டற்றது
பரியபுரவியும் பாரிப்பரந்திடத்
துரியமிருந்திடஞ் சொல்லவொண்ணாதே.

கேவலாவஸ்தையாவன.

அதீதத்தை முதலாகக்கொண்டு ஒருவனை முன்னொருகாலத்தில் நாமறிந்திருக்க அவன் சிறிது நாளைக்குப்பிறகு நமது முன் வந்து என்னையறிவீராவென்ன, நானறியேனென்று நின்றவிடம் அதீதம் அதைக்குறித்து நிதானித் துணருமிடம் துரியம். ஆமோ

அல்லவோ வென்று சந்தேகிக்குமிடம் சுழுத்தி. மனத்தோற்றமுற்றதுசொப்பனம். நீ இன்னுனென்று நிச்சயித்திருப்பதுசாக்கிரமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

அறிவானந்தசித்தியார்.

முன்னேஅறிந்தும் அறியாதிருந்ததுமுதலதீதம்
பின்னேநினைவின்றி மூச்சிட்டறிந்தபிறைதுரியம்
மன்னேமயங்கி யையுற்றசுழுத்திமனநினைவால்
தன்னேர்கனவது தானறிந்தொத்ததுசாக்கிரமே.

மத்தியாவஸ்தை.

சாக்கிரத்திற் சாக்கிரம், சாக்கிரத்திற் சொப்பனம், சாக்கிரத்திற் சுழுத்தி, சாக்கிரத்திற் றுரியம், சாக்கிரத்திற் றுரியாதீதம்.

இவற்றுள் சாக்கிரத்துள் சாக்கிரமானது, கருவிகரணங்கள் பிரியாமல் ஒத்து நிற்பதாம்.

சாக்கிரத்திற் சொப்பனமானது, தான் நிச்சயம்போல்கண்டது கேட்டது சொல்லறியாததுவாம்.

சாக்கிரத்திற் சுழுத்தியானது, நினைவுமாத்திரம் பொய்யாய்ப் பிறருக்குச் சொல்லவொண்ணு திருக்கை, இது உசுவாச நிசுவாசமாக இருத்தலாம்.

சாக்கிரத்தில் துரியமானது, சகலகருவி கரணுதிகளுக்கும் அடங்கிப் பருமிருக்கையும் நித்திரை வருகையும், அவசமாய்விழுகையும் புருவமத்தியிலே நடுச்சக்கிரத்திலே யுள்ளது.

மேலாவஸ்தையாவன.

புருவ மத்தியில் நடுச்சக்கரத்தில் இரண்டங்குலப் பிரமாணத்திலே யுள்ளது சொப்பனம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்திலுள்ளது சுழுத்தி.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்திலுள்ளது துரியம்.

இதற்குமேல் இரண்டங்குல பிரமாணத்தி லுள்ளது துரியா தீதமாம்.

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.—காலங்கிநீரிற் கலந்துடனாகாசம்
மலங்கியீசன் மரமசதாசிவன்
மேலஞ்சுசென்று விரவவல்லார்க்குக்
காலனார்ஓலை கனவிலுமில்லையே.

அவஸ்தைகளாவன.

சகலாவஸ்தை, கேவலாவஸ்தை, சுத்தாவஸ்தை ஆக-ங.

சகலாவஸ்தையானது சாக்கிரத்தில் கருவிகரணாதிகளுடன் கூடி அந்தக்கரணங்களுக்கு நினைவா யிருக்கும்.

கேவலாவஸ்தையோவெனில் மூலாதாரத்தைப்பற்றி ஆணவம் மேலிட்டு ஒன்றுந் தெரியாமல் கிடக்கை.

சுத்தாவஸ்தையோ, சகலாவஸ்தையில் கருவிகரணாதிகளுடன் கூடி நின்று அலைச்சல் பிறவாமை கேவலாவஸ்தையில் ஆணவக் கிடையில் அறியாமை பிறவாமலும் ஆசாரியானுக்கிரகத்தினாலே இவை யிரண்டிலும் பற்றாமல் சுற்றத்தோடேகூடி நிற்கை.

குணங்களாவன.

ராஜஸம், தாமஸம் ஸாத்வீகம் ஆக-ங.

ராஜஸமானது-அத்தி களிப்புற்றிருத்தல் அகங்காரம் போகம் அத்தசேதம் இடும்பை கீர்த்தி கொடை தருதலாம்.

தாமஸமானது-நித்திரை களவு கள்ளுண்ணல் சோம்புவெட்டி சிரிப்பு இவைகளாம்.

ஸாத்வீகமோவெனில்-கொல்லாமை பொய்யாமை அருவருக்கை பொறையுடைமை விரதமுடைமை அடக்கமுடைமை யாவரையும் இகழாதொழிதலாம்.

இவைகளில்

ஒவ்வொன்றுக்கும் மும்மூன்றுகுணங்கள் காண்க.

தாமஸராஜஸம் தாமஸதாமஸம், தாமஸஸாத்வீகம் தாமஸ குணவிரிவே. ஸாத்வீகதாமஸம் ஸாத்வீகராஜஸம் ஸாத்வீகஸாத் வீகமாம் ஸாத்வீககுணவிரிவே. ராஜஸதாமஸம் ராஜஸஸாத்வீகம் ராஜஸராஜஸம் ராஜஸகுணவிரிவே.

மலங்களாவன.

ஆணவம் மாயை காமியம் ஆக-௩. இவைகளில்,

ஆணவமானது, ஆத்துமாவின் அறிவைமறந்து யான் எனதெ ன்னும் அறியாமை யெவையும் பிறப்பித்து, தன்னுடைமையும் புத் திர மித்திர களத்திராதிகளும், பிரியமாய் இதில் நாம் மயங்குகிறோ மென்று இவனுக்குத் தெரியாமல் சிதைப்பித்து ஆசையுண்டாக்கிக் கொண்டு தன்னதென் றிருக்கை.

மாயையானது - வேறொருவருடைய சொத்தைத் தன்னதெ ன்று இடையூறு விளைவிப்பதும், உபத்திரவிக்க யத்தனிப்பதுமாம்.

காமியமானது-முந்திய இரண்டு விதத்திற்கு ஒத்திருப்பதும், இதாகிதத்தினல் புண்ணிய பாவங்களை யுண்டாக்குவதுமாம்.

இதன்றி மகாமாயையென்றும் திரோதானமென்றும் இரண்டு வித மலமுண்டாகும்.

மகாமாயையானது-தனு கரண புவன போகங்களைக் கொடு த்து ஒன்ரோடு மொவ்வாமல் புசிப்புகளும் வெவ்வேருய் அனதி யாய் ஆத்துமாவுக்கு என்னபோகந் தவிர்ந்தாலும் இந்தத்தன்மை இரண்டுகாலத்திலும் ஒக்கும்.

ஆத்துமாவைத் தன்னிடத்திலும் இளைப்பாற்றிக்கிடத்த இட ங்கொடுத்துப் பின்பு ஜனங்களுக்கும் பத்தியாயிருக்கும்.

திரோதானமானது சிவசக்தியின்து பதவியைத் திரோப வித்து நின்று, ஆத்மாக்களுக்குப் புண்ணிய பாவங்களையு மட்டும் புசிப்பித்து சிவசக்தியுடனே கூட்டும்.

ஈஷணை மூன்றாவன.

அர்த்த ஈஷணை புத்திரேஷணை லோகேஷணை ஆக-ந.

இவை தன்னை யடைந்தானென்பதாம்.

வியாதியாவன.

வாதம்-பித்தம்-சிலேத்துமம் ஆக-ந.

இவைகளில் - வாதமானது வாயுவி லுற்பத்தியாகிப் பிராண வாயு பிரசண்டமாய் அக்கினியும் அப்புங் கலங்கில் வாதமாம்.

அப்பு வாயு தேயு, இம்மூன்றும் உடலில் கலவாமல் கலங்கில் சிலேத்துமமாம்.

சரீரங்களாவன.

ஸ்தூலம் சூக்குமம் காரணம் ஆக-ந.

இவைகளில்-ஸ்தூலதேகமானது ஆதி பிருதிவியினால் சமைந்த உடல். சூக்குமதேகமானது ஞானேந்திரியம்-ரு. கன்மேந்திரியம்-ரு. அந்தக்கரணம்-ச பிராணவாயு-க ஆக கரு-ம் கூடியது.

இவ்விரண்டு தேகமும் பற்றற்றுநிற்பது காரணதேகமாம். ஆக தத்துவம் கூகூ-ம் சரி.

ஆத்மாவுக்கு ஆதாரம்.

இந்தச் சரீரத்தில் ஆத்மாவுக்கு ஆதாரமான கருவிகள் எவை யெனில்; வலதுசரம் இடதுசரம் நாபி கண் மூக்கு செவி உச்சி இந்த ஏழிடங்களிலும் ஆத்மாவானது ஒன்றைவிட்டு ஒன்றில் மாறி மாறி வியாபித்திருப்பதற்குத் தூலமாகிய உடம்பையே மார்க்கமாகக்கொண்டு உலாவிவருகின்றது.

தேவதைகள்.

வலது சரத்திற்குத் தேவதை	சூரியன்
இடது சரத்திற்குத் தேவதை	சந்திரன்
உடம்பிற்குத் தேவதை	மகேசுரன்
நாபிக்குத் தேவதை	விஷ்ணு
கண்களுக்குத் தேவதை	ருத்திரன்
மூக்கிற்குத் தேவதை	பிரமன்
காதுகளுக்குத் தேவதை	சதாசிவன்
உச்சிக்குத் தேவதை	பரமசிவன்

இதற்குப்பிரமாணம்.

திருமந்திரம்.

முப்பதுமுப்பது முப்பத்தறுவருஞ்
செப்புமதனிடை கோயிலில்வாழ்பவர்
செப்பிலதனிடை கோயில்சிதைந்தபின்
ஒக்கவவரும் ஓடெடுத்தாரே.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச்செய்த

தேவாரம் திருக்கண்டீச்சுரர்.

தானெழுமங்கிநீண்டா சழக்குடைபதிக்குநாதன்
வாணிபர்தொண்ணூற்றுறு வருமிகமயக்கஞ்செய்யப்
பேணியபதிக்குணின்று பிரியும்போதறியமாட்டேன்
சேணுயர்மாடமோங்குந் திருக்கண்டீச்சரத்துளானே.

பிரயோசனம்.

தத்துவந்தொண்ணூற்றுறுந் தாழவிலாவாயுபத்தும்
மெத்தெனநாடிபத்தும் மெய்யுள்ளேஆறுதாரஞ்
சுத்தமாங்கரணநான்குந் தோற்றுமண்டலங்கள்மூன்றும்
இத்தனையறியவல்லா ரிறையவராகுவாரே.

தத்துவதீபிகை

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்றாவது,

ஆறாதார

ஜீவோற்பத்திசிந்தாமணி.

காப்பு.

ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியைமுன் நாடு.

நூற்பெருமை.

நமசிவய மென் றுரைத்த மந்திரம்
நவ்வொடு மவ்வும்பொய் மாய்கை வலமதாய்
யவ்வான ஜீவன் வவ்வுறச் சேர்ந்திடில்
சிவமினி லொன்றாய்ச் சிவமென லாமே.

இதன்பொருள்.

நகாரம்-திரோதாசத்தி, ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்கும்.

மகாரம்-கிரியாசத்தி, ஆத்துமாக்களைப் பிரபஞ்சத்தில் மெய் யென்றழுத்தும் சிவத்திலே ஆசையை வருவித்துச் சிகாரத்தோடு கூடி நிற்பது.

நகாரம்-நின்ற சிவத்திலே ஆசையை வருவித்து மகாரத்தோடு கூடி நிற்பது.

நின்றவெழுத்து மூன்றும் செபிக்குமிடத்து ஒன்றாகும்.

நமசிவயமென் றோதப்பட்ட வைந்தெழுத்துக்குள்ளே ஐந்தெ ழுத்துண்டு, இந்த ஐந்தெழுத்தினையும் மூல அட்சரமாகிய அகாரம் உகாரம்-மகாரம்-விந்து-நாதம் என்கிற அட்சரங்களைச் சேர்ப்பது

எப்படியெனில், சிகாரத்தில்-அகாரமும், வகாரத்தில்-உகாரமும், யகாரத்தில்-மகாரமும், விந்து-நகாரத்திலும், நாதம்-மகாரத்திலுமாம். இந்தப்படி சேர்ந்த ஐந்தெழுத்தும் ஓடுகிறவிதமெப்படியெனில்,

நகாரமானது-விந்து-திரோதாசத்தி பிரபஞ்சத்திலே இச்சையை வருவிக்காமல் சிவத்திலே யிச்சையை வருவித்துச் சிகாரத்திலே ஐக்கியமானது.

மகாரமானது-நாதம்-கிரியாசத்தி பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்றழுத்தாமல் சிவத்திலே ஆசையை மெய்யென்றழுத்தி வகாரத்தில் ஐக்கியமானது நின்ற எழுத்தை ஒத முன்சொன்ன மூன்றெழுத்தும் ஒன்றாயின.

அதெப்படியெனில், பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆதிகாலத்திலே ஆத்மாக்களை இரட்சிக்கத் திருவருள் புரிந்தமையால் பராபரையான சத்தியின் துடையில் தம்முடைய பெருவிரல் அங்குஷ்டங்கொண்டு கீறுகையினாலே பராசத்தி பொறுக்கமாட்டாமல் ஓவென்றனள். அப்போது பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் ஆவென்றமைத்தார். அந்த வெழுத்து அகாரமானது. அப்போது பராசத்தி அடக்கமாய் ஊவென்றனள். அந்த எழுத்து உகாரமானது. இந்த இரண்டெழுத்துக்களுஞ் சத்தியும் சிவமுமானது. இவ்விரண்டெழுத்தும் ஓரட்சரமானது எப்படியெனில்,

அகாரம் இலக்கத்தில்-அ, பின்சொன்ன உகாரம் இலக்கத்தில்-உ, இவ்விரண்டுமாய் தொகைக்கு க0-ஆயின.

யவ்வானது-ஜீவன், அந்தச் சீவனைச் சத்தியுஞ் சிவமுமாகக் கூடி ஆத்துமாக்களை சினேகத்தைவருவித்தது. நவ்வானது திரோதயசத்தி, இச்சினேகத்தைமெய்யென்றழுத்திமிகவும் இருதலையுண்டாக்கினது. மகாரமானது கிரியாசத்தி. இவை யிரண்டினும் பூற்றாமல் நிற்கின்றது. யவ்வானது ஜீவன், இவை யிரண்டும் விந்து நாத

மானது இந்த உருக்கத்தைச் சத்திபெருளென்றறியாமல் நின்றது. கேவலமான இருள் எப்போது பெறுவோமென்ற விகாரம் சகலமானபகல் இவை யிரண்டுக்கும் இரவு பகலென்று பேர். இவையன்றி ஞானமுறைமைக்குச் சகலாவஸ்தை யென்றும் கேவலாவஸ்தை யென்றும் பெயர்.

சிதம்பரத்திலே சினேகமா யிருக்கையினுலே பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன் மானைப்பிடிக்க மான்வேடங் கொண்டதுபோல் இராப்பகலே குருவென்று வடிவெடுத்துக்கொண்டு ஆதி கபிலமா முனிவர் திருவள்ளுவநாயனர் வடிவமாய்த் திருக்குருந்தீசுவரராகிய திருமூலதேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய உபதேச வைப்பாகும்.

சிவாயநமா.

தோற்றமும் ஒடுக்கமும் அறியும்படி.

பராபரமாகிய பரமேஸ்வரன்
தராதலம்படைக்கத் தானினைந்தருளி.

பராபரத்திற்—பரந்தோன்றி, பரத்திற்-சிவந்தோன்றி, சிவத்திற்-சத்திதோன்றி, சத்தியில்—நாதந்தோன்றி, நாதத்தில் - விந்துதோன்றி, விந்துவில்-சதாசிவந்தோன்றி, சதாசிவத்தில்-மகேசுவரந் தோன்றி, மகேசுவரத்தில்- ருத்திரன்தோன்றி, ருத்திரனில்—விஷ்ணுதோன்றி, விஷ்ணுவில் - பிரம்மாதோன்றி, பிரம்மாவில்-ஆகாயந்தோன்றி, ஆகாயத்தில்-வாயுதோன்றி, வாயுவில்-அக்கினிதோன்றி, அக்கினியில்-அப்புதோன்றி, அப்புவில் - பிருதிவிதோன்றி, பிருதிவியில்-அன்னந்தோன்றி, அன்னத்தின் கண்ணே-நரமிருக பட்சி தாவர சங்க மாதிகள் தோன்றின.

இவ்விதமாய்த் தோன்றிய அடைவே நர மிருக பட்சி தாவர சங்கமாதிகள் அன்னசத்திலொடுங்கி, அன்னம் - பிருதிவியிலொடுங்கி, பிருதிவி-அப்புவிலொடுங்கி, அப்பு-தேயுவிலொடுங்கி, தேயு-

வாயுவிலொடுங்கி, வாயு-ஆகாசத்திலொடுங்கி, ஆகாசம்-பிரம்மாவி லொடுங்கி பிரம்மா-விஷ்ணுவிலொடுங்கி, விஷ்ணு-ருத்திரனிலொ டுங்கி, ருத்திரன்-மகேசுவரத்திலொடுங்கி, மகேசுவரர்-சதாசிவத்தி லொடுங்கி, சதாசிவம் - விந்துவிலொடுங்கி, விந்து - நாதத்திலொடு ங்கி, நாதஞ்-சத்தியிலொடுங்கி, சத்தி-சிவத்திலொடுங்கி, சிவம்-பர த்திலொடுங்கி, பரம்-பராமயமாகிய பரமேஸ்வரனிடத்தில் ஒடுங்கு மெனக் காண்க.

அத்துவாதத்துவம்.

அன்னத்தில்-ரஸங்தோன்றி, ரஸத்தில்-உதிரங்தோன்றி, உதி ரத்தில்-மாம்சங்தோன்றி, மாம்சத்தில் – மேதைதோன்றி, மேதை யில்-அஸ்திதோன்றி, அஸ்தியில்-மச்சைதோன்றி, மச்சையில்-சுக் கிலங்தோன்றி, சுக்கிலத்தில்-சுரோணிதங் தோன்றியது.

இப்படித்தோன்றிய சுக்கில சுரோணிதங்கள் அனுப்பிரமாண முள்ள ஒருருவுபோலப் பாய்ந்து குதித்துக்கண்டிப்பும் பேரிகையும் போலே கண்டித்து நடுவெளியில் ஒரு சுழுமுனையுண்டாய் அம் முனையினடுவே ஒரு துவாரமுண்டாய் அத்துவாரத்தினடுவே இர ண்டெழுத்துகளாலே அபிமந்திரித்துப் பிண்டமாகி யெழுமளவில்.

சுக்கிலம் பெருகில்-ஆணும், சுரோணிதம் பெருகில் - பெண் ணும், இந்தச் சுக்கிலச்சுரோணிதம் ரேசித்துப் பெருகில் - இரட் டைப் பிண்டமாம். அப்பிண்டமானது நீர்வழியே பெருகில்-ஊமை யாம். மலக்கிடையேயாகில் மந்தனும்.

இப்படிக்குக் கெற்பவுற்பத்தி கொள்ளுங்காலத்தில் இரதக் கலையென்றும் இரஸக்கலையென்றும் இரண்டுகலைகளுண்டு.

அவற்றுள் எரிகலையிலே பிராணேந்திரியம் பாயில் இடப்பா கங்கொண்டு கிருமியென்னும் புழுச்சென்று விழுங்காமல் கன் றோடு தாய்ச்சென்று தொடர்ந்தாற்போலே பிராணவாய்வை ஆத்

துமா முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லுமளவில் இதமகிதமென்னும் இரண்டக்ஷரமும் பின்தொடர்ந்து சென்று அச்சுக்குள் அச்சாக அவ்வென்னு மூலாட்சரத்தில் அமைத்துப் புகவிட்டுக் கிழிச்சிலே வாசல்போலே ஓடி அங்கிஷாவென்னு மந்திரக்கயிற்றாலேசுருக்கிக் கட்டி, சிவாக்ஞா சக்கரத்திடையிலே முத்திரையிட்டு தான் ஒருத்தியாய் நின்று இந்தக்கருவை வளர்க்கும்படியாய் கெற்ப உற்பனத்தை உதானவாயுவான மூலவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், கெற்பாகுதி யென்னும் பவக்கடலில் எண்ணனவாயு வளர்க்கும்.

அது எப்படியெனில், எண்ணெயுந் தண்ணீரும்போல நிற்கிற சுக்கில சுரோணிதத்தைப் பாலும் நெய்யும்போல பாய்ந்தவுடனே கற்பிக்குங் கற்பைச் சுருக்கினாற்போல வாசலையடைத்துக் கருவை வெளியாக்கி, ஒன்றாந்திங்களில் உதிரந்திரளும், இரண்டாந்திங்களில் கொழுந்துவிட்டு அச்சு அமையும், மூன்றாவதில் மாமிசந் திரண்டு மூட்டுருவாகும், நான்காவதிலோ தண்டமாய் நரம்புநாடிகள் அமையும், ஐந்தாவதில் பஞ்சவர்ன்னமாய் இந்திரியகரத்தால் அழியினும் அழியும் செழிக்கினுஞ் செழிக்கும், ஆறாமாதத்தில் அதிற்புகுந்து ஆமையின் வடிவமுற்று கால் கைகள் வகுக்கப்பட்டு நவத்துவாரங்களுமுண்டாகும், ஏழாமாதத்தில் கற்பத்திலிருந்து எழுந்து முழக்கமுற்று கெற்பத்தைச் சூழ்ந்து புரளும் ஏனெனில் எஉத நாடி நரம்புகளும் ஆறாதாரமும் ஐந்தெழுத்தும் ஐம்பத்தோரட்சரமும் பஞ்சபூத தேவதைகளும் தூலசூக்குமத்துடனே கொழுந்துவிடப்பேதையாம். எட்டாமாதத்தில் நீட்டி முடக்கித் தாயுண்ட அன்னசாரததைத் தொப்புளின் வழியாக வுண்டு பிள்ளையி னுடல் வளர்ந்து தாயுடன் தோன்றி உயிருடன் ஆடும், ஒன்பதாவதில்தலை காலளவும் ரோமத்துவாரமுண்டாம்; ரோமக்குருத்து அறிவுடனே உரங்கொள்ளுகையில் விசனம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஈசுவரனை

நோக்கித் தவஞ்செய்து தொழுகையுடனே பிரிந்து ஜனனத்தை யொழித்தருளவேணுமென்று வணங்கிநிற்கும். பத்தாவது மாதத்தில் நிறைந்த பிண்டமாய் மலைமேல் நின்று தலைகீழாய் விழுந்தவர்களைப்போலே அபானவாயுவின் பலத்தினாலே பூமியில் விழுந்தும் முன்னுள்ள நினைவுகளை மறவாதிருக்கும்.

இப்படி பரப்பிரமம் சிருஷ்டிப்பினாலே கர்ப்பந்தரித்து வாழ்வு பெறும்.

அப்பேர்ப்பட்ட பிராணவாயு வலப்புறமோடில் ஆண்பிள்ளையாம், இடப்புறமோடில் பெண்பிள்ளையாம், வாயுவிரண்டும் ஏகோபித்தோடில் அலியாம் அதாவது பேடி அல்லது குறியற்றது.

அந்த வேளையிலே நடந்த வாயு பேதியால் ஐந்துநாழிகை யளவும் நடந்தியங்குமாகில் அந்தப் பிள்ளைக்கு வயது-ா. அந்த அளவு குறையுமாகில் பிள்ளைக்கு வயதுங் குறையும், வாயு நிரம்பியோடில் அவயவங்களுண்டாகும் அவ்வாயு சிதறியோடில் அவயவங்கள் குறையும். முதன்மையில் கெற்பரந்தனத்தில் போகிக்கும்பொழுது மூன்று குணத்திலே ஒன்றாவது மாதாபிதாக்களுக்கு உண்டானால் மக்களுக்கும் உண்டாகும்.

அந்த வேளையில் வாயுநின்றியங்குமாகில் நிலத்தில் நிறமேபிள்ளைகளுக்கு நிறமாகும். மாதாபிதாக்களினுடைய மனமும் குணமும் வாயுமொன்றாகுமாகில் அந்தப்பிள்ளைக்கு மிகவும் அறிவுண்டாகும்.

மாதா பிதாக்களுக்கு அந்த மூன்றுவிதமுஞ் சிதறில் பிள்ளை மரித்துப்போம், கர்ப்பாசனத்தைவிட்டு கெற்பங்கரவழியிலும் போக்கிலும் அக்கினி மிருக்கிலும் வாயு கலங்கிலும் மலமாம். ஸ்திரீ புருஷர்களிருவருக்கும் மூலாக்கினி அதிகரித்தால் அந்தகர்ப்பஞ் சுவறிப்போம்.

இப்படி கன்மானுபவத்திற் கீடாக எடுக்கப்பட்ட சரீரத்தில் முன் சொன்னவழியே அருந்தின அன்னாகாரமானது முப்பதுநாழிகையில் எங்குறறதெனில்,

மலஜலம் ரத்தமாகிய மூன்றுகூறுகும் இதில் இராப்பகல் அறுபதுநாழிகையில் மலஜலமென்ற இரண்டுகூறு கழிந்துபோம், மற்ற ஒருகூறாகிய இரத்தமானது சரீரத்தில் தங்கும் அந்தஇரத்தமானது ஏழிலொருபங்கு இந்திரியமாம். மற்றபங்குகளோவெனில், தோல் உரோமம்-சதை-கற்பம்-மேதை-அஸ்தி-குடும்பி பூளை-சுக்கிலம்-தியம்பு-குடல்-நரம்பு முதலிய விடங்களுக்கு முறையே ஏழரைநாழிகைவீதம் பரவிநிற்கும்.

இனி இந்தச் சரீரத்தில் இருவினைக்கதவுங்கூட்டி மூலத்தண்டாகிய நெடுங்கயிற்றை முகட்டுவளையாகச்சேர்த்து பழுவெலும்பாகிய வரிசையிட்டு நரம்பாகிய யாக்கையாலேகட்டி உதிரமாகிய ஜலத்தினாலே மண்கூட்டிச் சுவரேற்றி ரோமமாகிய கத்தையாலே மேய்த்து எடுக்கப்பட்ட வீட்டுக்கு நவத்துவாரமென்னும் வாசலிட்டு அச்சமாகிய கதவுகளிட்டு பல்லாகிய தாள்பூட்டி நாவாகிய ஓங்காரம் பாய்ச்சிப் பண்டமாகிய பஞ்சேந்திரியங்களு முடைத்தாய் நிற்கும்.

இந்தச் சரீரத்தில் பதினாறு கதவுபூட்டிய வீணாத்தண்டும்மொழியென்னு முச்சாணெலும்பும், முச்சாண்சதையும், அஞ்சுருவும், ஆறுதெருவும், ஏழுகடலும் எட்டுதூணும், நாலுசாண் பருமனும், எட்டுச்சாண் நீளமும் முப்பத்திரண்டு முழக்குடலும் இருக்கும்.

இது மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும் பெருநரம்பு கள் (கக௲) சிறுநரம்பு (க௮௲) கையிலும் காலிலும் பெருநரம்பு (எ௲) சிறுநரம்பு (க௨௲) நாபிதானத்தில் பெருநரம்பு (௲) சிறுநரம்பு (௨௲) நவத்துவாரத்திற்கும் வாசல் கூ-க்கு பெருநரம்பு (௲௫௱) சிறுநரம்பு (௩௲௫00) முடிவில் பெருநரம்பு (௩௲) சிறுநரம்பு (௬௲) எலும்பிலுங் குடலிலும் சிறுநரம்பு (எ௲) ஆக நரம்பு நாடி (எ0௨௲).

இனி கால்களிலும் கைகளிலும் சந்துப்பொருத்தல்-௬௯ கழுத்துக்குக் கீழ்ச்சந்து (அ௬) கழுத்துக்குமேற்சந்து (அ௩) ஆக சந்து பொருந்தல் (௩௩௭).

இனி நாசியில் ஜலம் பலம்-௪௧. எலும்பில் ஜலம் பலம்-௭. மாம்சத்தில் ஜலம் பலம்-௨௧ ஆக ஜலம் பலம்-௬௯.

காலிலும் கையிலும் எலும்புகள் (௧௬0) மூலாதாரத்தைத்தொட்டு ஆக்ஞையளவும் முழுயெலும்பு (௩0) கழுத்துக்குமேல் பொடியெலும்பு (௩00) இருபக்கத்திலும் எலும்பு (௨0) ஆக எலும்பு(௫௧0)

இனி சரீரத்தில் மூன்றை-கோடி ரோமத்துவாரங்களும், நாளொன்றுக்கு (௨௧த௬ா) சுவாசமும் (௯௬) தத்துவமும் (௩௬0) பலம் மாம்சமும் உழக்குபித்தமும், ஆழாக்குச் சேத்துமமும்கூடி சரீரத்திலே நாளொன்றுக்கு நடக்கும் பிராணவாயு (௧௨)விரல் பிரமாணம் புறப்பட்டு நாலுவிரல் பிரமாணங் கழிந்துபோய் (அ) அங்குலம் உடம்பூடுருகி சப்ததாதுக்களை வளர்க்கும்.

இனி ஜீவராசிகளின் வாழ்நாளின் விவரமெப்படியெனில்.

வயதளவு ௱-க்கு ௧0-வயதளவும் இளமை, ௨0-வயதினளவும் வாலிபம், ௨௫-௩0-௪0 இதுவரையில் யௌவனம், ௪௫-௫0-இவைகளில் கௌமாரதிசையடைந்து ஒளி மழுங்கலுற்று பிருதிவி-அப்புவைநெருக்கும். அறுபதில் அப்பு-தேயுவைநெருக்கும் ௭0-தேயு-வாயுவைநெருக்குதலினால் தாதுமாயாவுணர்வு பண்டுபோலே செலுத்தும், அ0-வயதில் வாயு ஆகாசத்தை நெருக்கும், ௯0-வயதில் ஆகாசம் ஆத்துமாவைநெருக்கும், அதனால் மலஜலம் இடைவிடாமல் ஒத்து நிறம் ௱-வயதில் ஆத்துமா வந்தவழியை நோக்கும்.

இப்படிப்பட்ட சரீரமானது முன்சொன்ன அறுதிங்களில்முந்தாமல் சற்குருவின்தாளே சரணமென்று திருக்குருந்தீசுரர் ஆதி திருமூலதேவருக்கு திருவுளம்பற்றியருள முறைமை கூறினோம்.

தோற்ற ஒடுக்கம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்திரண்டாவது,

அத்துவாதத்துவ கலைஞானம்.

அட்சரம்-ஆகாரம்-கரணம்-அவஸ்தை-பொறி-புலன்-இளமை-வறுமை-வேதம்-புராணம்-சரியை-கிரியை-யோகம்-மெய்ஞ்ஞானம் இவ்விதமென்று குருவருள்செய்யச் சீடன்கேட்டுத் தெளிந்து அருட்பிரகாசத்திலே சர்வ அஞ்ஞானங்களையும் ஞானக்கினியினாலே சுட்டுப்போட்டுக் களிப்புற்றுச் சிவத்துடனே நின்று தெளிவுறவே யெப்போதும் சிவஞானியென்று ஒட்டியாணம்பூட்டி ஆனந்தமென்னும் ஞானமிர்தத்தையருந்தி ஓம் நமாவென்னும் ஞானமுத்திரையிட்டு அழியாப்பதவியாக மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தை யடைபவருக்கே ஜீவன் முத்தரென்று பேராம்.

இப்படிப்பட்ட பெருமையை யுடையு மவர்களுக்குப் பரகதி கிடைக்காததற்குக் காரணமேதோ வெனில்,

பரகதிக்கு விலகல்.

காயாபுரியென்னும் பட்டணமும், அந்திர சூத்திரமென்னும் உட்கோட்டையும், நவத்துவாரமாகிய வாசல்களும், இரணமென்னு முகப்பும், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை என்னும் அரண்களும் அக்கினிமண்டலம், ஆதித்தமண்டலம் சந்திரமண்டலம் ஆகிய சொற்கமத்திய பாதாளமாகிய லோகங்களும், அங்காரசன் மூர்க்கராசன் என்னும் இரண்டு ராஜர்களும் மூலப்பிரகிருதி என்னுந் துன்மந்திரியும், பஞ்சபூதங்களென்னும் பிரதானியர்களும், அலகையென்னும் வீதிகளும், இச்சாசத்தி கிரியாசத்தி யோகசத்தி ஞானசத்தி பராசத்தியென்னும் ஊழியக்காரிகளும், அசவையென்னும் அட்டப்பக்காரனும், கெர்விதனென்னும்

களாஞ்சிகாரனும், காலகர்மனென்னும் தளவானும், மனம்-புத்தி-சித்தம்-ஆங்காரமென்னும் காணிக்காரனும், மாயாப்பிரபஞ்சமென்னும் வன்னிநாயகப்பாடிகரும், சப்த-பரிச-ரூப-ரச-கந்தமென்னும் கொல்நாயக்கர்களும், காம-குரோத-லோப-மோக-மத-மாற்சரிய-இடும்பை அகங்காரமென்னும் கள்ளரும், இதமகிதமென்னு மல்லர்களும், ஆணவம்-மாயை-காமியம் என்னும் கோட்டைக்காரரும், வாக்கு-பாதம்-பாணி-பாயுரு-உபஸ்தம் என்னும் கன்னக்காரரும், சாக்கிர - சொப்பன - சுழுத்தி - துரியம் - துரியாதீத மென்னும் தலையாரிகளும், அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞான மயம், ஆனந்தமயம் என்னும் காலாட்களும், வாயு, தேயு வென்னும் புரவிகளும் மனோபதி யென்னும் கருணீகனும், நவகோடி யென்னும் ராவுத்தனும், இருதய பாத ரென்கிற தானுபதிகளும், சதகோடி மகாமந்திரமென்னும் உபதளமும், வாத பித்த சேத்தும மென்னும் பரிவாரமும், அஷ்டமதமென்னும் யானைகளும், நாலு வேத மென்னும் ரதங்களும், அசுத்தம் சுத்தமென்னும் தேவி யரும், இருவினை யென்னும் தோழிகளும், இவர்கள் யாவரும் கூட்டமாகக் கூடிக்கொண்டு தங்களில் தாங்களே ஒருவருக் கொருவர் ஒப்புரவற்றவர்களாய் முன்னுரைத்த காயாபுரிக் கோட்டையை வளைந்துக்கொண்டு ஒன்பதுவாசலுக்கும் அஷ்டமதமென்னும் யானைகளை விடுத்து யுத்தஞ்செய்கையில் ஒருவருக்கொருவர் தங்களால் இந்தக் கோட்டையை ஆளுகிறதற்குச் சாத்தியப்படாமல் காரிய உபாதியாலும் காரண உபாதியாலும் ஸ்தூல சூக்குமாதி தேகத்தினாலும் சதுர்விதோபாயத்தினாலும் ஆராய்ந்து இந்தக்கோட்டையைக் கைக்கொள்ளும்படி பராபரமா யிலங்குகின்ற சற்குரு நாதன் மானைப்பிடிக்க மான்சட்டையுடுத்ததுபோல திருநந்திதேவரான சற்குருநாதர் ஆதிகபிலராகிய திருவள்ளுவராய்த் திருமூல தேவருக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளியவாறு இதயமென்னும் வில்லுக்குப் புரியென்னும் நாணியைப்பூட்டி அறிவென்னும் அம்பைத்

தொடுத்து குருவென்னும் இலக்கு நோக்கி மூலாதாரத்தின் இர ண்டுநாகு நெட்டெழுத்தின் நடுவெழுத்திலே யிருந்து வங்கென்று வளைத்து சங்கென்று சன்னிதனை அங்கிஷாவென் றியங்குவித் துச் சங்கென்று ஆஞ்ஞையா சக்கரத்திலே புகுந்து அக்கினிமண் டலத்தில் அனைவரையுங் காண்பித்துக்கொண்டு ஆயாவாளென் னும் இடை பிங்கலை இரண்டுக்கும் படிக்கதவிட்டு ஆதிமூல மென்னும் யானையின்மேற்கொண்டு தண்டுக்குந் தனுவுக்கும் நடுக் குத்தென்னுங் குரசுக்கயிற்றுக்குள்ளாக அன்னதானத்தி லுற்றள வில் அங்கென்று மேனோக்கி ஆதிகாலமும் அவ்வையும் பதியுங் கொண்டு நடுவணையென்னும் ருத்திராக்கினியான பன்னிருசமுத்தி ரத்திலே ஆனையைநீராட்டுவித்து ஞானபரமென்னும் காவணமிட்டு அங்கென்று மேனோக்கி யுற்றளவில் சித்திரநாடி வழியேசென்று சந்திராபுரியென்னும் மண்டலமும் கொண்டு அக்கினிமண்டலத் தில் அஞ்செழுத்திலேயும் ஆதித்தமண்டலத்தில் மூன்றெழுத்திலே யும் சந்திரமண்டலத்தில் ஓரெழுத்திலேயும் ஆசனமாயிருந்த பிறகு திரிமண்டலாதிபன் பின்னிட்டு மந்திரி யுபதேசப்படி வைத்துக் காயாபுரியென்னும் பட்டணத்தைக்கொள்ளாமற் கொண்டு அதி காயனென்னும் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் கருவோடறுத்துப்பின்பு சத்தியஞானப் பிரகாசமான மனத்திருத்தேரிலே யெழுந்தருளிய பின்பு அறிவுகந்து நரலோகங்கொண்டருளிய பின்பு காயாபுரியை நோக்கித் திருநந்திதேவர் ஆதிகபில மஹாரிஷி திருவள்ளுவர் சா க்ஷியாகத் திருமூலதேவருக்குத் திருவுளம்பற்றியருளிய முறைமை யிலே திருமூலதேசிகர் நின்று நகைசெய்தளவில் காயாபுரிபட்ட ணத்தில் யோகாதியுங்கெட்டு இரவகெந்துருவ பதாதிசேனையும் பட்டு ஆயாக்கினி வேந்தனும் சிறப்புண்டுபோய் காயாபுரியென் னும் பட்டணத்தில் சொர்க்கமத்திய பாதாளலோகமளவாகத் திரு வடிவைத்துக்கொண்டு ராஜ்ஜியஞ்செய்தபடிக்குத் திருநந்திதேவர் ஆதிகபில மகாரிஷி திருவள்ளுவர் சாட்சியாகத் திருமூலதேவரு

க்கு அபயாஸ்தமுங் கொடுத்தருளி அபிஷேகமுஞ்சூட்டிச் சித்தாந் தமும் வேதாந்தமுங்கடந்த நாதாந்தமுடிவான அமுர்தபஞ்சாட்சர தருவநிலையில் சூக்ஷம்புகட்டி இப்படி யுணர்த்தியருளிய முறைமை யை உட்பட்டுத் தேடாதவன் சிவஞானியல்லவென்று இந்தமுறை யை உட்பட்டுத்தேடின பெரியோர்களுக்குப் பராபரத்தில் உத்த ரங்களும் வெளியாயிருக்கும்.

பிண்டத்திற் கண்டபொருள் அண்டத்திற் காணலாம் அண் டத்திற்குள்ளது பிண்டத்து முண்டெனக்கொள்க.

அத்துவா தத்துவ கலைஞானம்.

முற்றிற்று.

ஆருதார ஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்துமூன்றாவது,

தத்துவஞானதீபிகை.

அவாங்க மானசகோசரமாகிய சுத்தசைதன்னிய ஒளியாயிருப்பதுவே சிவம். இச்சிவத்தினது சொரூபமாகிய சாமான்யாம்சத்தில் உள்ளதில்லதான இன்மையிருத்தல்போல, அநாதி நித்யமாயிராநின்ற அஞ்ஞானசக்தியினுல், இச்சிவத்தினது சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய விசேஷாம்சத்தில் கானலில் சலதோற்றம்போல அநாதி கற்பிதமாய்த்தோன்றிய ஊர்த்தமுகஞானச்சார்பாகிய பிரகாசவிருத்திசாமான்ய சம்பந்தத்தால், அறிவிற்குச் சாமான்யச்சுட்டறிவுண்டாதல் ஈஸ்வரத்வம், இவ்வீஸ்வரத்வமே அறிவினது சாமான்யம்.

இவ்வீசுரனுக்கே அதோமுகஞானச் சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி சாமான்ய சம்பந்தத்தால் விசேஷசூன்யச் சுட்டறிவுண்டாதல் ஜீவத்வம். இச்சீவத்வமே அறிவினது விசேஷம்: இவ்வறிவினது விசேஷமே ஜீவத்வசாமான்யம்.

இச்சீவனுக்கே சலனச்சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி விசேஷசம்பந்தத்தால், சாமான்யவிஷயச் சுட்டறிவுண்டாதல் அந்தக்கரணத்வம். இவ்வந்தக்கரணத்வமே ஜீவத்வவிசேஷம். இச்சீவத்வ விசேஷமே அந்தக்கரணத்வ சாமான்யம்.

இவ்வந்தக்கரணத்திற்கே இடச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி சாமான்ய சம்பந்தத்தால் விசேஷஸ்தூல விஷயச்சுட்டறிவுண்டாதல் இந்திரியத்வம். இவ்விந்திரியத்வமே அந்தக்கரணத்துவவிசேஷம். இவ்வந்தக்கரணத்வ விசேஷமே இந்திரியத்வ சாமான்யம்.

இவ்விந்திரியத்திற்கே அகச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி விசேஷ சம்பந்தத்தால் தேகமே தானென்னும் சாமான்ய மோகச்சுட்டறிவுண்டாதல்தநுத்வம். இத்தநுத்வமே இந்திரியத்வவிசேஷம். இவ்விந்திரியத்வவிசேஷமே தநுத்வசாமான்யம்.

இத்தநுவிற்கே இதச்சார்பாகிய மூடவிருத்தி சம்பந்தத்தால், விஷய போகங்களே தன்னதென்னும் விசேஷ மோகபோகச் சுட்டறி வுண்டாதல் போகத்வம். இப்போகத்வமே தநுத்வவிசேஷம். இத்தேகபோகமா யிருத்தலே ஜகம்.

இங்ஙனம் அத்தியாரோபப்படுவதே பந்தம்.

இப்பந்தமுடையோன் சிவபுண்ணிய மேலீட்டினுல் மலபரிபாகம் வந்தகாலத்தில் சற்குருவைத்தேடி யடைந்து அவரது கிருபையால் அநுக்கிரகஞ் செய்தருளப்பெற்ற திருவருண் ஞானக் கண்ணினுல், இந்தச் சார்பாகிய மூடவிருத்தி நீக்கத்தால் விசேஷ மோகபோகச் சுட்டறிவாகிய போகத்வ நீக்கமும், அகச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி விசேஷநீக்கத்தால் சாமான்யமோகச் சுட்டறிவாகிய தநுத்வநீக்கமும் இடச்சார்பாகிய சலனவிருத்தி சாமான்ய நீக்கத்தால் விசேஷ ஸ்தூல விஷயச் சுட்டறிவாகிய இந்திரியத்வ நீக்கமும், சலனச்சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி விசேஷ நீக்கத்தால் சாமான்ய விஷயச் சுட்டறிவாகிய அந்தக்கரணத்வ நீக்கமும், அதோமுக ஞானச் சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி சாமான்ய நீக்கத்தால் விசேஷ சூன்யச் சுட்டறிவாகிய ஜீவத்வ நீக்கமும், ஊர்த்தமுக ஞானச்சார்பாகிய பிரகாசவிருத்தி சாமான்ய நீக்கத்தால் சாமான்யச்சுட்டறிவாகிய ஈசுரத்வ நீக்கமும்கண்டு விளங்காநின்ற சிவஞானப்பிரகாசத்தினுல் அஞ்ஞானுந்தகாரத்தை விழுங்கிச் சேஷித்த சச்சிதாநந்தாத்வைத சொரூபாநுபவமா யிருத்தலே சிவம்.

இங்ஙனம் அபவாதப்படுவதே முத்தி.

ஆதலால், இம்முத்திநிலையைச் சுவாநுபவத்தில் சகஜப்படுத்திக்கொண்டு சும்மா இருப்பவர்களே கிர்தாகிர்த்தியர்களாகிய ஜீவன்முத்தர்கள். இவ்வுலகத்தில் அவர்களையே சாக்ஷாத் பரமசிவமென்று சகல சுருதிகளுங் கூறுகின்றன. இதில் யாதொரு சம்சயமுமில்லை. சத்தியம்.

இஃது விகங்கஞானமார்க்கமென் றுணரத்தக்கது.

தத்துவஞானதீபிகை முற்றிற்று.

சிவமயம்.

இருபத்துநான்காவது,

தத்துவோற்பத்திலயக்கிரமம்.

சத்தியம், ஞானம், அநந்தம், ஆனந்தம் என்னும் இலக்ஷணத்தையுடைய பிரமத்தின்கண் வாசகஞ் செய்யவொண்ணாத பின்ன சத்திதோன்றும், அதினின்று மாயைதோன்றும், அதன் ஊர்த்த மாயையிற் பரதத்துவந்தோன்றும், அதனில் வியமந்தோன்றும், முன்மாயையின் அதோமாயையில் புருஷன் தோன்றும், அதனில் பிரகிருதிதோன்றும், அதினின்று மான்தோன்றும், அதனிலகங்காரந் தோன்றும், அவ்வகங்காரம் திரிகுணாம்சமானதால் சத்துவகுணாம்சத்தில் மனமும் ஞானேந்திரியங்களுந் தோன்றும், ரஜோகுணாம்சத்தில் கன்மேந்திரியங்கள்தோன்றும், தமோகுணாம்சத்தில் சூக்ஷமபூதங்களாகிய சத்தாதிபஞ்சதன்மாத்திரைகள் தோன்றும். அந்தச் சத்தாதி பஞ்சதன் மாத்திரைகளைப் பஞ்சீகரித்ததனால் ஸ்தூலபஞ்சபூதங்கள் தோன்றும், அவற்றில் பூதாம்சமாகிய ஸ்தூலதேகங்கள் தோன்றும்.

இங்ஙனந் தத்துவங்களின் உற்பத்திக்கிரமமாவதே உபக்கிரமமென்னப்படும். இதுவேபந்தம்.

இனி லயக்கிரமம் எங்ஙனமென்னின்,

ஸ்தூலதேகமுதல் பின்னசத்தி ஈறாகச்சொல்லப்பட்ட முப்பது தத்துவங்களும்; தேகாவஸ்தை அபிமானிகளும், ஞானாசாரியர் அநுக்கிரகித்தருளியபடி சமாதியின்கண்ணே தரிசனப்படின் நீங்கிப்போய், இவையாவுமாய் விளங்கும் மேற்சொல்லிய பிரம சொரூபந்தானாகச் சேஷித்து விளங்காநிற்கும்.

இங்ஙனந் தத்துவங்களின் லயக்கிரமமாவதே உபசங்காரமென்னப்படும். இதுவே முக்தி.

இங்ஙனம் முத்தியைக் கொடுக்கும் இந்த லயக்கிரம விவரம் அநுபவப்படுவ தெங்ஙனமென்னின்,

ஸ்தூலபூதங்கள் - ௫, சூக்ஷுமபூதங்கள் - ௫, கன்மேந்திரியங்கள் - ௫, ஞானேந்திரியங்கள் - ௫, ஆகிய ௨0 - ஜீவனுக்கு ஸ்தூல தேகம், சகலகரணங்களுடனுங் கூடிச் சர்வஸ்தூல விஷயங்களைச் சுட்டி யறியும் விவகாரமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தை, விஸ்வாபிமானி, இவற்றை யுள்ளபடி அறிந்து நீங்கினால், பகுப்பும் காக்ஷியும்போய் அதன்வாசனை தோன்றும்.

மனம் புத்தி அகங்காரம் - ஆகிய ௩- ம் ஜீவனுக்குச் சூக்ஷும தேகம், சர்வாந்தக்கரணங்களுடன் கூடி வாசனையோடும் சர்வ சூக்ஷும விஷயங்களைச்சுட்டி யறியும் விவகாரமாகிய சொப்பனாவஸ்தை, தைசதாபிமானி, இவற்றை யுள்ளபடி யறிந்து நீங்கினால் அவ்வாசனைபோய் முதற்பாழ்தோன்றும்.

பிரகிருதி ஒன்றுமே ஜீவனுக்குக் காரணதேகம், சர்வவிஷய வாசனையு மிறந்தவிடத்தில் இருந்த முதற்பாழுடன்கூடி, விஷயாபாவத்தைச் சுட்டியறியும் விவகாரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தை, பிராஞ்ஞாபிமானி, இவற்றை யுள்ளபடியறிந்து நீங்கினால், அம்முதற்பாழ் போய்ச் சிவதுரியந்தோன்றும்.

புருஷன் ஒன்றுமே பரனுக்கு ஸ்தூலதேகம் ஜீவனது காரியோபாதிகளை நியதிகளைந்து, சேஷித்துநின்ற அறிவு சொரூபமாகிய தன்னையறிந்து, சர்வசாக்ஷியத்திற்குஞ் சாக்ஷியாகிய வறிவாயிருந்தறியும் விவகாரமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தை, விராட்டபிமானி, இவற்றையுள்ளபடி யறிந்துநீங்கினால் சர்வஞ்ஞத்வாதிஉபாதிபோய் அதன்வாசனைதோன்றும்.

காலபரம் ஒன்றுமே பரனுக்குச் சூக்ஷுமதேகம், சர்வசாக்ஷியத்திற்கும் சாக்ஷியாக இருக்கும் வாசனையோடும் அச்சாக்ஷி மாத்திரமான வறிவை யறியும் விவகாரமாகிய சொப்பனாவஸ்தை, இரண்யகர்ப்பாபிமானி, இவற்றை உள்ளபடி யறிந்து நீங்கினால் அவ்வாசனைபோய் இரண்டாம்பாழ்தோன்றும்.

வியோமம் ஒன்றுமே பரனுக்குக் காரணதேகம், சர்வ சாக்ஷியமுஞ் சாக்ஷியாக அவ்வாசனையும் இறந்த விடத்தில் இருந்த இரண்

டாம்பாழுடன்கூடி, சாக்ஷியாபாவத்தையறியும விவகாரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தை, அவ்யாகிருதாபிமானி, இவற்றை உள்ளபடி யறிந்து நீங்கிஞல் அவ்விரண்டாம் பாழ்போய்ப் பரதுரியந்தோன்றும்.

பரம் ஒன்றுமே சிவத்திற்கு ஸ்தூலதேகம், பரனது காரணோபாதிகளை நியதிகலேந்து, சேஷித்துநின்ற பிரமசொரூபமாகிய தன்னையறிந்து, சர்வமுந் தன்மயமாய் விளங்கும் அறிவு சொரூபமாய் அமையும் விவகாரமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தை, சிற்சொலிதாபிமானி, இவற்றை உள்ளபடி யறிந்து நீங்கிஞல் உலகம்போம் அதன் வாசனை தோன்றும்.

மாயை ஒன்றுமே சிவத்திற்குச்சூக்ஷுமதேகம், சர்வமுந் தன்மயமாய் விளங்குகின்றதென்னும் வாசனையோடும் அவ்வறிவுமாத்திரமான சொரூபமாய் அமையும் விவகாரமாகிய சொப்பனுவஸ்தை பிரசாபத்தியாபிமானி, இவற்றை உள்ளபடி யறிந்து நீங்கிஞல் அவ்வாசனைபோய் மூன்ரும்பாழ்தோன்றும்.

பின்ஞசக்தி ஒன்றுமே சிவத்திற்குக்காரணதேகம், சர்வமுந் தன்மயமாய் விளங்குகிறதென்னும் அவ்வாசனையும் இறந்தவிடத்திவிருந்த மூன்ரும்பாழுடன் கூடி, சொரூபாநு பவாபாவத்தை யறியும் விவகாரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தை, பொற்புவி சாந்தாபிமானி, இவற்றை யுள்ளபடி யறிந்து நீங்கிஞல் அம்மூன்ரும்பாழ் போய்ச் சிவத்தினது சாக்ஷி வாசனையாகிய உபாதிகளை நியதி களைந்து சேஷித்து நின்ற, "ஏகமேவாத்விதீயம்பிரமம்" என்னும் சுருதி வாக்கியார்த்தப்பொருளாகிய சிவதுரியமென்னும் குருபதந்தானய் விளங்கித் தோன்றும்.

ஆதலால், இஃதேசும்மா இருக்கு மௌன நிலையென்றும், அத்துவிதமா யிருக்குஞ் சகஜ நிலையென்றும், இந்நிலையைப்பெற்றவர்களே முத்தர்களென்றும் வேதாகமங்களின் சித்தாந்தத்தை யுணர்ந்த சிவஞானிகளும் சொல்லி யிருக்கின்றனர். இதில்யாதொரு சம்சயமு மில்லை. சத்தியம்.

இஃது பிபீலிகாஞானமார்க்கமென் றுணரத்தக்கது.

தத்துவோற்பத்திலயக்கிரமம் முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தைந்தாவது,

தத்துவசங்கிரகதீபிகை.

ஸ்தூலதத்துவம் - சு, சூக்ஷ்மதத்துவம் - கசு, காரண தத்துவம்-ச, மஹாகாரண தத்துவம்-க ஆக தத்துவம் - உஎ. இவற்றில், ஸ்தூலதத்துவம்-சு ஆவன: சருமம், உதிரம், மாமிசம், நரம்பு, அஸ்தி, மச்சை என்பனவாம். சூக்ஷ்மதத்துவம்-கசு ஆவன: கன்மேந்திரியமாகிய வாக்கு பாணி, பாதம், பாயுரு, உபஸ்தம் ஆக ரு-ம். ஞானேந்திரியமாகிய சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்குவை, ஆக்கிராணம் ஆக ரு - ம். அந்தக்கரணமாகிய உள்ளம், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆக ரு-ம். பிராணவாயு க-ம், ஆம். காரணதத்துவம்-ச ஆவன: அவித்தை, ஜீவன், மாயை, ஈசுரன் என்பனவாம். மஹாகாரண தத்துவமாவது பிரமம்-க-ஆம்.

இவற்றுள் கன்மேந்திரியங்களின் விவகாரங்களாவன: வசனம், தானம், கமனம், விசர்க்கம், ஆநந்தம் ஆகிய இவற்றைச்செய்தலாம்.

ஞானேந்திரியங்களின் விவகாரங்களாவன: சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஆகிய இவற்றை யறிதலாம்.

அந்தக்கரணங்களின் விவகாரங்களாவன: பிரகாசம், நினைவு, நிச்சயம், சிந்தனை, அபிமானம் ஆகிய இவற்றைப் பண்ணுதலாம்.

பிராணவாயுவின் விவகாரமாவது: சரீரத்தைத் தாங்குவதாயும் அதனது விவகாரத்திற்கு ஆதாரமாயும் அதற்குக் காவலாயும் இருத்தலாம்.

அவித்தையின் விவகாரமாவது: ஜீவனுக்குக் காரணசரீரமாயிருந்து அவனது இச்சையாலுண்டாகும் சகல பந்தானர்த்தங்களுக்

குக் கிடமாயும் அவனது யதார்த்த சொரூபத்தைக் காட்டாது மறைத்தற்குச் சூன்யவிருளாயும் இருத்தலாம்.

ஜீவவிவகாரமாவது—கன்மாநுசாரமாய் ஈசுரனூட்டு விக்கின்றபடி சுதந்தரானனுயாடிக்கொண்டு அவித்தையின் சம்பந்தத்தால் சிற்றறிவுடையனாய் இருத்தலாம்.

மாயையின் விவகாரமாவது—ஈசுரனுக்குக் காரண சரீரமாயிருந்துகொண்டு அவனது காருண்ணியத்தால்செய்யும் சகல மோக்ஷாநந்தவிவகாரங்களுக்கு இடமாயும் அவனது யதார்த்தசொரூபத்தையறிதற்கு விளக்கமாயும் இருத்தலாம்.

ஈசுரவிவகாரமாவது—ஸர்வஜீவதயாகாரணத்தினால் சுதந்தரமாகச் சிருஷ்டி திதி சங்காரம் திரோபவம் அநுக்கிரகம் ஆகிய பஞ்சகிருத்தியங்களை நடத்திக்கொண்டும் மாயாசம்பந்தத்தால் பேரறிவுடையவனாய் இருத்தலாம்.

பிரம விவகாரமாவது—சகலத்திற்குந் தாரகமாயிருந்துக்கொண்டு சாக்ஷிமாத்திரமான சச்சிதானந்த சொரூபியாய்ச் சும்மா இருத்தலாம்.

கோசதத்துவம்—௬-ம், ஜீவனுக்கு சாக்கிராவஸ்தைக்கு இடமான ஸ்தூலசரீரமாயிருக்கும்.

கன்மேந்திரியம்-௫, ஞானேந்திரியம்-௫, அந்தக்கரணம்-௫, பிராணவாயு-௧, ஆக தத்துவம் ௧௬-ம் ஜீவனுக்குச் சொப்பனவஸ்தைக்கிடமான சூக்ஷுமசரீரமாய் இருக்கும்.

அவித்தை தத்துவம் ௧-ம், ஜீவனுக்குச் சுழுத்தியவஸ்தைக்கு இடமான காரணசரீரமாய் இருக்கும்.

இங்ஙனம் ஜீவாநுபவத்திற்கு ஆச்சரியமான இம்மூன்று சரீரங்களையும் தானென அபிமானித்துக்கொண்டு தனது யதார்த்த சொரூபத்தை மறைத்த அஞ்ஞானத்தினால், ஜனனமரணமாகிய சாகரத்தில் முழுகித் துன்பப்படுகின்ற ஜீவனுக்குக் கன்மோபாசனைகளால் கிரமமாகச் சித்த சுத்தியும் சித்த ஏகாக்கிரமமும் ஆகிய

மேலான பக்குவம் வந்தகாலத்தில் தற்காருண்ணியத்தினால் ஈசுரனே ஞானாசாரியனாயெழுந்தருளிவந்து, அநுக்கிரகித்தருளிய மஹாவாக்கியோபதேசத்தினால் உதயமாகிய சுஞ்ஞானவிளக்கத்தால், அஞ்ஞானாந்தகாரத்தைப்போக்கித் தனது யதார்த்தசொரூபமாகிய சச்சிதானந்தாத்மாவாகத் தன்னைத் தெரிவித்தபடியே உள்ளபடி தெரிந்தபின்னர் அவ்விளக்க வியாப்தமான அகண்டாகார விஞ்ஞானவிளக்கத்தால் உள்ளும்புறமும் தோன்றாநின்ற சகல ஜகத்திற்கும் சாக்ஷிமாத்திரமாயிருப்பதே ஈசுராநுபவமாகிய துரியமாம்.

இங்ஙனம் இவ்வகண்டாகார விஞ்ஞான பிரகாச வியாபகத்தால் தனது சச்சிதாநந்தமான சொரூபாம்சத்தில் நாமரூபமான மாயாம்சந்தோன்றாமல் அத்துவைத பிரமசொரூபமாய் அமைந்திருப்பதே பிரமாநுபவமாகிய துரியாதீதமாம்.

இந்நிலை சகஜமாய்விடவேதே யாதோரவஸ்தைக்கும் உட்படாமல் வாக்கு மனாதீதமாகிய சுத்த பிரமமென்பதிலும் சகல வேதாகம சுருதிகளும் நியாயவாதிகளுடைய சையுக்திகளும், ஜீவன்முத்தர்களுடைய வநுபவங்களும் பிரமாணசித்தம் என்புதிலும் யாதொரு சம்சயமுமில்லை. சத்தியம்.

தத்துவ சங்கிரக தீபிகை

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தாறுவது,

தத்துவாத்மசொரூபநிர்ணயம்.

அநேக ஜனனங்களிற் செய்த சிவபுண்ணியத்தின் பயனாகிய பக்குவத்தையுடைய ஓர் முமுக்ஷுவானவன் ஞானாசாரியரை அடைந்து திருவருள்பெறுமாறு வழிபட்டு அவரது சந்நிதானத்தில் விசாரிக்கும் முறைமை.

சுவாமி! தான் என்பதுயாது என்ன?

ஆசாரியர் திருவருணோக்கஞ்செய்து, இங்ஙனம் சகலத்தையு மறியாநின்ற அறிவு சொரூபமாகிய ஆத்மசைதன்னியமே தானெனத் திருவாய் மலர்ந்தருள,

சுவாமி! சகலமாவது யாதென்ன?

சப்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம்ஆகிய பஞ்சவிஷயாதிகளென்னும் பிரபஞ்சமே சகலமென்றருள,

சுவாமி! இப்பிரபஞ்சமாகிய பஞ்சவிஷயங்களைத் தானாகிய இத்தேகமேயறிகின்றதென்ன?

சுழுத்திகாலத்தில் இத்தேகமிருந்தும் ஒன்றையுமறியாதபடியினால், சுத்தஜடமாகிய இத்தேகம் அறிவன்று என்றருள,

சுவாமி! இத்தேகத்தினிடமா யிருந்து சத்தாதி பஞ்சவிஷயங்களையும், தேகத்தையும், சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்ஙுவை ஆக்கிராணம் ஆகிய ஞானேந்திரியங்களே அறிகின்றனவென்ன?

மனமில்லாதவிடத்தில் ஒன்றையுமறியாமையினாலும், ஓரிந்திரியத்தின் விஷயத்தை ஓரிந்திரியமறியாமையினாலும், தன்தன் விஷயங்களிலுமொரு விஷயத்தை அறியும்போது மற்றொருவிஷயத்தை

அறியாமையினுலும், தம்மைத்தாமறியாமையினுலும், இடங்களைப் பற்றி அறிகின்றமையினுலும், ஐந்தாயிருக்கின்றமையினுலும், மனத்திற்கு விஷயங்களாய்ப் போகின்றமையினுலும், ஞானேந்திரியங்களு மறிவன்று என்றருள.

சுவாமி! உள்ளும்புறமும் தோன்றுநின்ற சகலபஞ்ச விஷயங்களையும், தேகத்தையும், இந்திரியங்களையும் மனமே அறிகின்றதென்ன?

ஜீவனில்லாதவிடத்தில் ஒன்றையும் அறியாமையினுலும், தன்னுல் நினைக்கப்பட்டவைகளைத் தானே மறந்தறியாமையினுலும், நினைக்கக்கூடாத விஷயமெனவறிந்து நினையாதிருக்க அறியாமையினுலும், தன்னைத்தா னறியாமையினுலும், சங்கற்ப விகற்பமாய் இருக்கின்றமையினுலும், ஜீவனுக்கு விஷயமாய்ப் போகின்றமையினுலும், மனமுமறிவன்று என்றருள,

சுவாமி! சகல விஷயங்களையும், சகல விஷயாபாவத்தையும், தேகத்தையும் இந்திரியங்களையும்,மனத்தையும் ஜீவனே அறிகின்றதென்ன,

ஆத்மசைதன்னிய மில்லாதவிடத்தில் ஒன்றையுமறியாமையினுலும், விஷயாபாவமாகிய சூன்யமே தன்னைமறைப்பதற்குக் காரணமென் றறியாமையினுலும் அவ்விஷயா பாவத்தை யறிந்த தன்னைத்தானறியாமையினுலும் சுட்டறிவா யிருக்கின்றமையினுலும், ஆத்மசைதன்னியத்திற்கு விஷயமாய்ப்போகின்றமையினுலும் ஜீவனுமறிவன்று என்றருள.

சுவாமி! இவைகளெல்லாம் ஆத்மசைதன்னிய மன்றுயின் வேறே ஆத்மசைதன்னியந்தான் யாதென்ன?

முன்னர்ச்சொல்லிய தேகத்தின்கண் இந்திரியங்களினிடமாயிருந்து ஸ்தூலபஞ்சவிஷயங்களையும், மனத்தி னிடமாயிருந்து சூக்ஷமபஞ்ச விஷயங்களையும், ஜீவனிடமாயிருந்து இவ்விரண்

டின் பாவத்தையும், தேகத்தையும் இந்திரியங்களையும், மனத்தை யும், ஜீவனையும் அறிகின்றமையினாலும், இங்ஙனம் அறிந்தவறிவே தானெனத் தன்னைத் தன்னால் தானே யறிகின்றமையினாலும், அறிவே தனக்குச்சொரூபமா யிருக்கின்றமையினாலும், தானொன் றிற்கும் விஷயமாகாமையினாலும், இவற்றிற்கெல்லாம் எப்பொழு தும் சாக்ஷிமாத்திரமாயிருந்து விளங்கும்தானே ஆத்மசைதன்னிய மென்றருள,

சுவாமி! இங்ஙனம் விளங்கும் ஆத்மசைதன்னியமாகிய தன் னைத் தன்னால் தானே அறிகின்றது எங்ஙன மென்ன?

சுத்தவறிவுசொரூபமாகிய தன்னை, சுட்டுப்பார்வையற்ற தன் னால் சகல கேவலங்களில் சாராததானே இரண்டறவொன்று யறி யாததறிதலாகிய சும்மா இருத்தலே யென்றருள.

சுவாமி! தேவரீர் அநுக்கிரகஞ் செய்தருளியபடியே அடியே னுக்குச் சுவாநுபவமாயிற்று என்று அன்போடு துதித்து வணங்கி எழுந்து நின்றவனை நோக்கி, இதுவே சுருதிக்கும் யுக்திக்கும் அநு பவத்திற்கும் ஒத்த துணிவான உண்மைப்பொருளாகும். ஆதலால் தேக பதனபரியந்தம் இச்சுவாநுபூதியினின்று நீங்காது சகஜப் படுத்திக்கொள்ளின் பின்னர்ச் சர்வமுந் தன்மயமாய் விளங்கும் பிரமசொரூபமாகிய அத்துவிதாநுபவஞ் சித்திக்கும். அப்பொழுது பேரானந்தவடிவாகிய முத்தி லபிக்குமென்று அருளியபடி வாழ்ந் தனன்.

தத்துவாத்ம சொரூப நிர்ணயம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தேழாவது,

தத்துவாத்மாநாத்மவிசாரம்.

சர்வ பிராணிகளுக்கும் இதவிருத்தியென்றும் அகவிருத்தியென்றும் இரண்டுவித விருத்தியுண்டென்பது சகலவேதாந்தசாஸ்திரானுபவ பிரசித்தம்.

இங்ஙனம்சொல்லிய இரண்டு விருத்திகளின் அருத்தம் யாதென்னின்?

எதிரிட்ட வஸ்துவில் தோன்றுவதே இதவிருத்தியென்றும், தானனவஸ்துவில்தோன்றுவதே அகவிருத்தியென்றும் அர்த்தபிரசித்தம்.

அன்றியும் எவ்விடத்திலாயினும் இதவிருத்திக்கு விஷயமானது யாதோ? அதுவே அநாத்மாவென்றும், அகவிருத்திக்கு விஷயமானது யாதோ? அதுவே ஆத்மாவென்றும், நிர்ணயப்படுவது பிரசித்தம்.

தேகத்திற்கு எதிரிட்ட வஸ்துவில் தோன்றுவதே இதவிருத்தி யென்றும், இந்த இதவிருத்திக்கு விஷயமான பிரபஞ்சமே அநாத்மாவென்றும். தேகமென்னும் தானன வஸ்துவில் தோன்றுவதே அகவிருத்தியென்றும், இந்தஅகவிருத்திக்கு விஷயமான இத்தேகமே ஆத்மாவென்றும்காணப்படுகின்றனவென்னின்;

அதுகூடாது, ஏனெனின் நான் மனிதனென்றபொழுது தேகமும்,நான்வசனித்தேனென்றபொழுது கன்மேந்திரியங்களும்,நான் பலவானனேன் என்றபோது பிராணவாயுக்களும், நான்கேட்டேனென்றபோது ஞானேந்திரியங்களும், நான் நினைத்தேனென்ற

போது அந்தக்கரணங்களும், அவிசாரகாலத்தில் அத்தியாசவொரு மையினுல் அகவிருத்திக்கு விஷயமாய்த்தோன்றியபோதினும், என்னுடையதேகம் என்னுடைய வாக்காதிகள் என்னுடைய பிராணுதிகள் என்னுடைய சுரோத்திராதிகள் என்னுடைய மனுதிகள்என்று சொல்லப்பட்ட சகலமும், விசாரகாலத்தில் அத்தியாச நீக்கத்தால், இதவிருத்திக்கு விஷயமாய்த் தோன்றுவதுவே வநுபவபிரசித்தம்.

இப்பொழுது நான் என்று விவகரிக்கும் அகங்காரம் இவ்வக விருத்திக்கு விஷயமாய்க் காணப்படுகின்றதே யென்னின்?

அதுவுங்கூடாது. எனெனின், பரிணமிக்கின்ற பால்முதலான வஸ்துக்களைப்போல, அகம்சுகிதுக்கியென்ற இவைமுதலான பலவித ஆகார விருத்தியாகப் பரிணமிக்கின்றமையால் இவ்வகங்காரமும், இதவிருத்திக்கே விஷயமாகின்றது. பிரத்தியேகாத்மா ஒன்றே அகவிருத்திக்கு விஷயமாகும் அல்லது மற்றியாதொன்றும் விஷயமாகா தென்பதே ஹரஹரி பிரமேந்திராதியர்களுக்கும் அநுபவமென்பதற்குச் சுருதிபிரமாணமே பிரசித்தம்.

சித்துருபமாகிய ஆத்மா அகவிருத்திக்கு விஷயமாஞல் சடத்துவம் வருவதாய்க் காணப்படுகின்றதே யென்னின்?

ஆதித்தனைப்போல அவ்வகவிருத்தியில் தனது பூரண பிரகாசத்தைப் பிரவேசிப்பித்து அதனுல் தோன்றப்படும் விஷயமா யிருப்பினும்,அந்நின்மல விருத்திக்கும் சுவயம்பிரகாசசைதன்னிய ஸ்வரூபமான ஆத்மாசாக்ஷியாக விளங்குமென்பதே அநுபவபிரசித்தம்.

இங்ஙனம் ஆத்மா சுவயம்பிரகாச சைதன்னிய ஸ்வரூபமாக விளங்குமாஞல் இவ்வகவிருத்தியினுல் பிரயோசனம் யாதெனின்?

விவகாரதசையில் விவகரிக்கப்பட்ட அஞ்ஞான நிவர்த்தகமே பிரயோசனமென்பது பிரசித்தம்.

சுத்த படிகம்போலச் சடமான இவ்விருத்திக்கு ஏககாலத்தில் கோடி சூரியருதயமாய் வரினும் சிறிதேனும் நீங்குதற்கரிய அஞ்

ஞானந்தகாரத்தினது நிவர்த்தகத்தில் இவ்வளவுசாமார்த்திய மே தென்னின் ?

சுவயபிரகாச சைதன்னிய சொரூபமான ஆத்மாவினது பிர காசம் சொச்சமாகப் பதிந்திருக்கின்ற மகத்துவத்தினாலே இவ் வளவு சாமார்த்திய முண்டெடன்பதில் யாதோராச்சரியமும் இல்லை யென்பதே பிரசித்தம்.

அச் சிற்சாயைக்கேனும் இவ்வகவிருத்தியின் விஷயத்துவம் லப்தமாகச் சாதிக்கலாகாதோ வென்னின்? ஆகாது. ஏனெனின், அதிஷ்டானமான ஆத்மாவையும் உபாதிஸ்தானமான விருத்தியை யும் தவிரத் தனக்கென ஒருருவத்தையுஞ்சாதிப்பதற்கு யாவரா லும் அசக்கிய மாகையினால் அச்சிற்சாயைக்கும் லப்தமாகாதென்ப தே வேதாந்தவித்துக்களால் சாதிக்கப்பட்ட சித்தாந்த பிரசித்தம்.

அதிஷ்டானமான ஆத்மசம்பந்த மாத்திரத்தைக் கொண்டே அச்சிற்சாயைக்கு அகவிருத்தியின் விஷயத்துவம் சாதிக்கலாகா தோவென்னின்? அதனால் அச்சிற்சாயைக்குமாத்திரம் சாதிப்பதில் யாதொரு விசேஷணமுமில்லை, அவ்வாத்மசம்பந்தபரம்பரையினால் சகலமான அநாத்ம வஸ்துக்களுக்கும் சாதிக்கலா மென்பதே பிர சித்தம்.

அங்ஙனம் சாதித்தலால் வரும் விவாதம் யாதெனின்? ஆத்மா நாத்ம விபாகஞானத்திற்குச்சூனியத்துவமும்,சற்குருசுவாமிகளால் உபதேசிக்கப்பட்ட உபதேச வாக்கியத்திற்கு விரோதத்துவமும் ஜீவர்களுக்குப் பந்தமோக்ஷங்களைப் பிரதிபாதியாநின்ற சுருதிக்கு அப்பிரமாணத்துவமும் ஆகிய இவ்விவாதங்கள் வருமென்பதே பிர சித்தம்.

"அகமேவசர்வம்" என்று ஆத்மவித்துக்களால் வசனிக்கும் விவகாரம்யாதெனின், "சிவகோம்" என்னும் அநுபவாவேசத்தால் கூறும் அநுபூதி விவகாரவசனமேதவிர உண்மையன்றென்பதே பிரசித்தம்.

இதற்கு உண்மையாவதுதான் யாதென்னின், பூரணபாவத்தால் "பிர்ம்மைவசர்வம்" என்றும், சிற்பாவத்தால் "பிர்ம்மைவாஹம்" என்றும் வரும், விவகாரத்திற்கு ஆசரயமாகும் சலக்ஷணவிலக்ஷண பாவங்களையுடைய வஸ்து நிர்ணயமே உண்மையாவதில் சர்வாநுபவ பிரசித்தம்.

முன்னர்ச்சொல்லிய அஞ்ஞான நிவர்த்தகமான மோக்ஷ பிரயோசனந்தான் யாருக்கென்னின், ஞானபிரதி பந்தகமான சம்சார பந்தமுடைய ஆத்மாபாசனென்னும் சிற்சாயைக்கென்பதே சர்வாநுபவ பிரசித்தம்.

விவகாரதசைக்கு இங்ஙனமாயின் பரமார்த்ததசைக்கு எங்ஙனமென்னின், பரிபூரண சிதாத்மாவின்கண் யாதோ ரஞ்ஞானத்தினலாகிய பிராந்திஞானமும், அதனது காரியமான சம்சாரபந்தமும், இருந்தாலன்றோ அதனது நிவர்த்தகஞ்செய்யும் விசாரஞானத்தினலாகிய உண்மை ஞானமும் அதனது காரியமான மோக்ஷமுங்கொண்டு பிரயோசனபிரசங்கத்திற்கு அவகாசமாகும். அங்ஙனங்காலத்திரயத்திலுமில்லை. ஆகையால் யாதொரு பிரஸ்துதிக்கும் அவகாசாபாவமென்பதே பிரசித்தம்.

சச்சிதானந்த அகண்ட ஸ்வரூபமான பரமாத்மாவில் இங்ஙனம் விவகாரபரமார்த்தங்கள் என்னும் இரண்டுவித பிரசங்கங்களுக்கு அவகாசமேதென்னில், வஸ்துவினிடத்தில் சாமானியம் விசேஷம் என்னும் இரண்டு அம்சங்களின் இருப்பினுல் அப்பிரசங்கம்வர அவகாசமுண்டென்பதே பிரசித்தம்.

முன்னர்ச்சொல்லிய சாக்ஷி சித்துரூபமான ஆத்மா ஒருவனே ஞாதாவாகக் காணப்படுகின்றமையால் அகங்காரமும் அகம் ஞாதாவென்று விவகரிப்பானேன் என்னின், ஆத்மாவினது சம்பந்தத்தினுல் அங்ஙனம் விவகரிப்பதாய்த் தோன்றுமென்பதே பிரசித்தம்.

ஆத்மா அகங்கர்த்தாவென்று இது முதலாகிய அகங்காரத்தி னது விவகாரத்தை யடைவதாய்க் காணப்படுகின்றமையால், அவ் வாத்மாவிற்கு நிர்விகாரத்துவத்தைச் சாதிக்குஞ்சுருதிக்கு, அப்பிர மாணத்துவம் வருமேயென்னில், இங்ஙனம் ஆத்மதர்மம் அகங்கா ரத்தினிடத்திலும், அகங்காரதர்மம் ஆத்மாவினிடத்திலும், உண் டாக்குகின்ற தாதாத்மிய அத்யாசத்தைவியாபகஞானத்தினால்பிரி த்துப்பார்க்கும்போது கர்த்தத்துவாதி விகாரம் அகங்காரத்திற்கே யென்றும், ஞாதத்துவநிர்விகாரம் ஆத்மாவிற்கேயென்றும், அநுபவ மாகும்போது சுருதிக்குப் பிரமாணத்துவம் வருவதில் யாதொரு பிரதிபந்தமுமில்லை என்பதே பிரசித்தம்.

ஆத்மாகங்காரங்கள் இரண்டிற்கும் அகம்பதமொன்றே விவ கரிப்பதானால் அர்த்தபேதாநுபவமாவது எங்ஙனமென்னின், கோ வென்னும் அநுபூதிக்குக் கோத்துவமென்றே அர்த்தமாவதுபோல அகம் எனு மநுபூதிக்கு, ஆத்மாவென்றே அர்த்தமாகும். அதன்றி யும் கோத்துவங்கோவோடு சம்பந்தப்பட்டமையால் பின்னமான தாய்க் காணப்படுவதுபோல, ஆத்மா அகங்காரத்தோடு சம்பந்தப் பட்டமையால் பின்னமானதாய்க் காணப்படினும் கோவென்னும் பதத்திற்கு மேலெழுந்தவாறாகக் கோவென அர்த்தந்தோன்றிடி னும் பரமார்த்தத்தில் கோத்துவமே அர்த்தமாவதுபோல, அகமெ னும் பதத்திற்கு மேலெழுந்தவாறாக அகங்காரமென அர்த்தந் தோன்றிடினும் பரமார்த்தத்தில் ஆத்மாவே அர்த்தமாவது யுக்தி யுக்த பிரசித்தம்.

அகமெனும் சப்தார்த்தம் ஆத்மாவே யென்பதில் அநுபவமே தென்னின்? அகங்காராதி யுபாதிநீங்கிய சர்வாபாவ சுழுத்திகால த்து அநுபவத்தைக்கண்டு அகஞ்சுழுப்தனென்று விவகரிப்பதால் ஆத்மாவே அகம் சப்தார்த்தமென்பது அத்தியந்த யோக்கியமான அநுபவமாவதில் சர்வாநுபவ பிரசித்தம்.

ஜாக்கிரகாலத்தில் இவ்வநுபூதி பிரசித்தம், அகங்காரத்தினிடத்தில் காணப்படுகின்றதேயென்னின்? தாகசத்தியானது தக்தாய பிண்டத்தில் காணினும் அத்தாகசத்தி அக்கினிக்கேயென்று அநுபவத்தில் அநுபூதியால் காண்பதுபோல, அகமெனும் அநுபூதி அகங்காரத்தில் காணினும் அவ்வகமெனும் அநுபூதி ஆத்துமாவிற்கேயென்பது சகலஆத்மவித்துக்களுக்கும் அநுபவ பிரசித்தம்.

இங்ஙனம் சுருதி யுக்தி அநுபவபூர்வமாகஅகம்பதத்திற்கு அர்த்தம் ஆத்மாவேயென்று சாதித்ததற்குப் பிரயோசனம் யாதென்னின்?

சின்மாத்திரசொரூபமாய் விளங்கும் பிரத்யேகாத்மாவையே அகம்பதார்த்தமாகத் தெரிந்த சர்வஞ்ஞதியர்களும் சுருதியில் பிரதிபாதியர்நின்ற "அகம்பிரமாஸ்மி" என்னும் மஹாவாக்கியார்த்தத்தில் தாற்பரியர்களாய் நாமே பிரமமென்றடைந்த சுவாநுபவப்படி லக்ஷணவிருத்தி சோதனையினால், அகம் சச்சிதாநந்தாகண்டைக ஸ்வரூபமான பிரமமென்று சும்மாவிருத்தலாகிய சஜாநுபவமென்னும் ஒப்புயர்வற்ற கைவல்ய சித்தியே பிரயோசனமென்பது சகல சுருதி ஸ்மிருதி இதிகாச புராணகமாபி யுக்தியாசாரியாநுபவ சித்தாந்த பிரசித்தம். ஆதலால், இது சற்குருமுகமாய் விசாரித்தறியத்தக்கது.

ஆத்மாநாத்ம விசார சிந்தனை

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தெட்டாவது,

தத்துவபிரமஞானம்.

வேதத்தில் கன்மகாண்டத்தில் கூறியபடி நிஷ்காமிய கன்மஞ்செய்ததனால் தமோகுணம்சமான ஸ்தூலத்துவம்நீங்கிச்சூக்ஷமரூபமான சித்தசுத்தியும், பக்திகாண்டத்தில் கூறியபடி சகுணபிரமோபாசனை செய்ததனால் ரசோகுணம்சமான சலனத்துவமும் நீங்கி நிர்ச்சலரூபமான சித்த ஏகாக்ரமும்பெற்று, ஞானகாண்டத்தில் கூறியபடி நிர்க்குணபிரமஞான சித்தியின்பொருட்டுச் சத்துவகுணம்சமான பிரகாசத்துவம் வேண்டிய ஓர்பக்குவியானவன் சற்குரு சுவாமிகளை விதிப்படியடைந்து அவரது திருவுளப்பாங்கின்படி வழிபட்டு அருள்சுரந்த காலநோக்கி, சுவாமி! இத்தேகமல்லாது வேறேநான் ஆர்? என்னையுள்ளபடியறிவித்து இப்பிறவித்துன்பத்தினின்று நீக்கி நித்தியவின்பத்தை யருளி மோக்ஷசொரூபமாய் விளங்கும்படி கடாக்ஷித்தருளல் வேண்டுமென்று ஆராமையோடு விண்ணப்பஞ்செய்து வணங்கிநின்றவனைச் சற்குருஸ்வாமிகளும் பக்குவனெனத் தெரிந்து திருவுள மகிழ்ந்து பிர்மாநந்த தேஜசோடும் பிரகாசியமான பரிபூரணசந்திராননத்து அருளமுத கிரணங்களைப் பொழியா நின்ற கடாக்ஷ வீக்ஷண்யம் செய்து, வாராய் புதல்வனே! நமதாதீனத்திற்குரிய ஞானசந்தானம் நீயேயாதலால் பெறுவாயென்றருள் வழங்கி ஜடமாயிருக்கின்ற அத்தேகம் நீ அல்லை என்று அநுக்கிரகஞ் செய்தருள,

சுவாமி! இப்பொழுதிருக்கும் அநுபவத்தினால் நோக்குமிடத்தில் சகலத்தையும் அறியாநின்ற ஞானேந்திரியங்களே நானென்று

தோன்றுகின்றது என்பவனைநோக்கி, ஐந்தா யிருக்கின்றபடியால் அந்த ஞானேந்திரியங்களும் நீ அல்லை என்று அநுக்கிரகஞ்செய் தருள,

சுவாமி! அறிவாயும் ஒன்றாயுமிருக்கின்ற அந்தக் கரணமே நானென்று தோன்றுகின்றது என்பவனை நோக்கி, சலனமாயிருக் கின்றமையால் அவ்வந்தக்கரணமும் நீ அல்லை என்று அநுக்கிரகஞ் செய்தருள,

சுவாமி! அறிவாயும் ஒன்றாயும் நிர்ச்சலனமாயு மிருக்கின்ற ஜீவனே நானென்று தோன்றுகின்றது என்பவனை நோக்கி, அன் னிய பிரகாசாஸ்ரயனு யிருக்கின்றபடியால் அச்சீவனும் நீ அல்லை என்று அநுக்கிரகஞ் செய்தருள,

சுவாமி! அறிவாயும் ஒன்றாயும் நிர்ச்சலனமாயும் சுயம்பிரகாச மாயும் இருக்கின்ற ஈசனே நானென்று தோன்றுகின்றது என்ப வனைநோக்கி, உபாதிகனுயிருக்கின்றபடியால் அவ்வீசனும் நீஅல்லை என்று அநுக்கிரகஞ் செய்தருள,

சுவாமி! அறிவாயும் ஒன்றாயும் நிர்ச்சலனமாயும் சுயம்பிரகாச மாயும் நிருபாதிகமாயு மிருக்கின்ற பிர்மசொரூபமே நானென்று தோன்றுகின்றது என்பவனை நோக்கி, சந்தோஷ சித்தராய் இங்ங னம் நமது வாக்கியோபதேசப்படியே அறிவாதி பஞ்சலக்ஷணங் களையுடைய பிரமமே நீயென்று-சுருதியும் பிரஞ்ஞானம், பிரமம் "தத்துவமசி" என்னும் மஹா வாக்கியங்களால் பிரதிபாதிக்கின் றது. அங்ஙனமே "அகம்பிர்மாஸ்மி" என்று உனக்கு அநுபவமா யின் இஃதே சுருதி குரு சுவாநுபவங்களுக்கும் ஒத்த உண்மைப் பொருளாம். ஆயினும் முன்னர் நான் என்றும் நான் அன்றென்றும் கூறிய தேகாதிகள் இப்பொழுது எங்ஙனமாயிருக்கிறன என்று வினவ,

சுவாமி! அறிவான என்னிடத்தில் ஜடமாகிய பூதபௌதிகமாகிய தேகங்களும் ஒன்றான என்னிடத்தில் பலவான இந்திரியங்களும் நிர்ச்சலமான என்னிடத்தில் சலனமான அந்தக்கரணமும் சுவயம்பிரகாசமான என்னிடத்தில் அந்நியபிரகாசாஸ்ரயனான ஜீவனும், நிருபாதிகமான என்னிடத்தில் உபாதிகனான ஈசனும் ககனாரவிந்தம்போலச் சொன்மாத்திரமாக, அச்சொற்களுக்குப் பொருண்மாத்திரமாகிய நானே நன்றாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றேன் என்பவனை நோக்கி, இந்நிலையே சகல துன்பங்களும் நீங்கிப் பிர்மாநந்தமடையத்தக்க வேதாந்த சித்தாந்த மோனநிலையாம். இந்நிலையில் பிராரத்தநாசபரியந்தம் சுஞ்ஞானவிருத்தியோடு ஜீவன்முத்தனாயிருந்து, பின்னர் விதேகமுத்தியை யடையக்கடவையென்று ஆசீர்வாதஞ்செய்தருள, அங்ஙனமே வாழ்ந்தனன்.

தத்துவபிரமஞானம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்பதாவது,

தத்துவபிரமஞானுதிசதுஷ்டயம்.

அநேககோடி ஜன்மாந்தர சுகிர்தங்களால் எல்லா நன்மைகளையும் பெறுதற்குச் சாதனரூபமான மனுஷசரீரத்தைப்பெற்ற ஓர் விவேகியான பக்குவன் சிவபெருமானது திருவருளினல் காலதேசாதிகளைப்பார்த்து அதிசயித்துச் சிந்திக்குஞ் சிந்தனை.

இப்பொழுது சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களுக்குச் சத்தாதி பஞ்சவிஷயங்களாகத் தோன்றுநின்றபிரத்தியக்ஷபதார்த்தங்களும், இங்ஙனந் தோன்றுது மனத்திற்கு வாசனுவிஷயங்களாகத் தோன்றுகின்ற அப்பிரத்தியக்ஷ பதார்த்தங்களும் ஆகிய இகபரலோகபிரபஞ்சங்களனைத்தும் காரியரூபமாதலால், காலாந்தரத்தில் நாசமடையத் தக்கனவென்றும், பிரத்தியக்ஷ பிரமாணத்தினுலும் ஆகமப்பிரமாணத்தினுலுங் கண்டு, தோன்றிய காரிய வஸ்துக்களனைத்தும் அநித்தியமாகலின், இவற்றைத்தோற்றுவிக்குங் காரணரூபமான ஓர் நித்தியவஸ்து உளதாயிருக்கவேண்டுமென்றும், அநுமான பிரமாணத்தினுல்கண்டு, இங்ஙனம் விவேகித்துப் பார்ப்பதாகிய நித்தியா நித்தியவஸ்து விவேகமும், இங்ஙனம் விவேகித்துப் பார்க்கும்போதுண்டாகும் இகபரலோக விஷயங்கள் யாவும் முன்னரநித்தியமென்றறிந்த காரணத்தால் அவற்றின் மீது கிஞ்சித்தேனும் இச்சையுறியாததாகிய இகமுத்தரார்த்த பலபோக விராகமும், இங்ஙனம் அநித்திய பிரபஞ்சங்களின் மீது விராகமுள தேனும் அவற்றைவிடுகின்ற பரியந்தமும் வாசனுப்பழக்கத்தால் அவற்றைக் காணுதவிடத்தும் பற்றிச் சிந்திக்கச்செல்லுங்கால் அம்மனத்தையடக்கலாகிய சமமும், இங்ஙனம் உள்ளேயடக்கினும் வெளியே

அவற்றைக் காணுமிடத்து அநுபவப்பழக்கத்தால் விஷயீகரிக்கச் செல்லுங்கால் அவ்விந்திரியங்களை அடக்கலாகிய தமமும், இங்ஙனம் இவ்வநித்தியவஸ்துவை விடுத்தும் மேற்சொல்லப் போகின்ற பிரகாரம் நித்தியவஸ்துவை அடுத்தும்வருகின்ற அப்பியாச காலத்தில் கன்மமே தேகபோகங்கள் வருவதற்குக் காரணமென்றறிந்து ஆச்சிரமத்துக்கு உசிதமான நிஷ்காமியகன்மந் தவிர மற்றையகன்மங்களைச் சர்வாத்மானய் விட்டுவிடுவதாகிய உபாதியும், இங்ஙனம் இப்போது செய்யவேண்டிய கன்மங்களைவிடினும் முற்செய்த கன்மங்களுக்கீடாகச் சுகதுக்கரூபமான பிராரத்த கன்மமானது இச் சரீரமுள்ளவரையில் விடாமல் அநுபவரூபமாய் வருதலைச் சமமாய்ச் சகித்தலாகிய திதிக்ஷையும், இங்ஙன முற்சொல்லிய அநித்தியவஸ்துவை விடுவிப்பதற்கும் நித்தியவஸ்துவை அடைவிப்பதற்கும் காரணரூபங்களாகிய குரு வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் உள்ளும் புறமும் சமமான பக்திவைத்தலாகிய சிரத்தையும், இங்ஙனம் இச் சுருதி குருவாக்கியார்த்தங்களைச் சதாகாலமும் சித்தத்தில் திடங்கொள்வதாகிய சமாதானமும் ஆகிய சமாதி சட்கசம்பத்தும், முன்னர் ஓர் நித்தியவஸ்து உளதாயிருக்க வேண்டுமென்று சந்தேகமற நிச்சயமாயறிந்த காரணத்தால் அவ்வஸ்துவையே அடையவேண்டுமென்று இயல்பாகியும் அதிதுரிதமாகியும் அமையாது இச்சிப்பதாகிய முமுக்ஷுத்வமும் ஆகியஇச்சாதன சதுஷ்டயங்களை உடையவனாய் முற்றத்துறந்து, சற்குருவைத்தேடிஅடைந்து, அவரது வழித்தாய்ச் சச்சிதாநந்த பிரமசொரூபத்தில்,ஆதிசங்கற்பமாத்திரத்தால் தோன்றுகின்ற சகலநாமரூப பிரபஞ்சங்களும் மித்தையான கிருசியமென்று நம்மால்அறியப்பட்டபடியினால், சத்தியமாக விளங்குந் திருக்குரூபமான அறிவுநாமேயன்றி வேறொருவரு மில்லை, உளரேனும் அவர்களையும் இன்னாரென்று நாமே யறியவேண்டி இருப்பதால் சுத்தபிரஞ்ஞான சொரூபமான நாமே பிரமமென்கின்ற பிரபலசுருதி மகாவாக்கியார்த்தப்படி திடமானபிரமஞானமும்,நம்மை

யன்றி அந்நியமாயிராநின்ற சகல நாமரூப பிரபஞ்சங்களும், நித்திரை மூர்ச்சை மரணம் துஷ்டணீம்பூதம் சமாதியாதி அவஸ்தைகளில் சூனியமாய்ப் போகின்றபடியாலும், மற்றகாலத்திலும் விசாரித்துப்பார்க்கில் யதார்த்தமாய் இல்லாமல் போகின்றபடியாலும், எப்போதும் இல்லனவாய் அவற்றில் யாதொரு வாஞ்ஜையு மியல்பாகப் பிறவாதபரவைராக்கியமும், இங்ஙனம் ஞான வைராக்கியங்களை யுபதேசித்து ரக்ஷித்தலில் முக்கியகாரணரான சற்குருஸ்வாமிகளை அதிஷ்டித்துக்கொண் டிராநின்ற சர்வேஸ்வரரிடத்தில்வைக்கும் சத்தியபக்தியும், இவற்றை அநுஷ்டிக்குங்கால் பிராரத்தத்தால் வரும் லௌகீகவிவகாரங்களிற்செல்லினும் சர்வபிராணிகளுக்கும் சுருதியுக்தமான இதத்தையே அவரவர் பக்குவத்திற்கு ஏற்பச்செய்யும் பூததயையும் ஆகிய விந்நான்கையும் பெற்றுக்கொண்டு அவற்றை நாளுக்குநாள் அபிவிருத்தியாக்கும் முயற்சியைச்செய்து, அம்முயற்சிப்பேறாகிய புருஷார்த்தநான்கனுள் மேலாய் விளங்கும் பரமமோக்ஷ சொரூபமான பிரமத்தைச் சகஜாநுபவமாகப்பெற்று வாளாவிருப்பதே வேதாந்தத்தின்சித்தாந்தமென்று உணர்ந்தனன் இவ்வுணர்வே இதற்குப்-பலமாகும்.

தத்துவ பிரமஞானதி சதுஷ்டயம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

முப்பதாவது,

தத்துவபிரமஞானநிதுவந்துவம்.

ஸ்ரீசச்சிதாநந்த நித்யபரிபூரண பரப்பிரமோஹமென அஞ்ஞான சந்தேகவிபரீதமற அத்வைதாநுபவ சாக்ஷாத்கார பிரமஞானம் ஒருபுருஷனுக்குச் சித்தியாயினபோதும், ஆதியில் ஜகத் ஜன்மாதி காரண தடஸ்தலக்ஷண சொரூபியாக சுருதிவாக்கிய சிரவணத்துவாரா பரோக்ஷமாயும், மத்தியில் அத்தூலாதி யதத்வியா விர்த்தி லக்ஷண சொரூபியாக சயுக்திமனனத்துவாரா அபரோக்ஷமாயும் அந்தத்தில் சச்சிதாநந்தாதி சொரூபலக்ஷண சொரூபியாக மஹாயோக நிதித்தியாசனத் துவாரா அப்பிரதிபந்தா பரோக்ஷமாயும் தீக்ஷாபூர்வகமாகத் தன்னை யநுக்கிரகித்துஆட்கொண்டருளிய ஸ்ரீ சற்குரு சரணாரவிந்தங்களில் மாறாத நிஷ்கபடாகாரமான ஈஸ்வர பக்தியையும் சகலதுக்கா னர்த்தங்களுக்கும் காரணமாகிய அவித்தையாதி தேகத்திரயாம்சங்களையுடைய மாயையேயென்றுணர்ந்து அதைத் திரஸ்கரிக்கும்படியான பாசவைராக்கிய முற்றபோதும், அஃதில்லாது துன்பமடையும் சர்வஜீவர்களிடத்திலும் பலபேக்ஷாநிரசனாகாரமாகிய ஜீவகாருண்யத்தையும் சம்பந்தமாக வைத்திருத்தலினால் பிரகாசியமான சித்தவிருத்தியை யுடையவனா யிருப்பதே ஜீவன்முத்தர்களுக்குச் சம்மதமாகும்.

ஆதலால், பிரமஞானம் ஈஸ்வரபக்தி ஜீவகாருண்ணியம் பாசவைராக்கியம் ஆகிய இந்த நான்கையும் பெற்றுக்கொள்ள முயலும் அதிகாரிகளும் மேற்சொல்லியவாறே பிரமஞானமும் ஈஸ்வரபக்தியும் ஒரு துவந்துவமாகவும் ஜீவகாருண்ணியமும் பாச வைராக்கியமும் ஒருதுவந்துவமாகவும் கூட்டி யப்பியாசிக்கத் தக்கவையாம்.

இங்ஙனமன்றித் தனித்தனியே அப்பியாசஞ் செய்து வரப் பெற்றுக்கொண்ட போதிலும், முற்றும் நிலையாமல் போலியாய்ப் போய்விடும். போம்பொழுது அஞ்ஞானமும் ஆசையும் நீங்காமையால் ஜீவத்துவமும் ஜனனமும் முறையே விர்த்தியாகும். அப்போது பந்தமே பிராப்தியாய்விடும்; ஆதலால், இதைச் சற்குரு முகமாய்ச் செவ்வையாகக்கேட்டு யூகித்துணரவேண்டுவது.

தத்துவபிரமஞானநிதுவந்துவம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.

முப்பத்தோராவது,

தத்துவமஹாவாக்கியார்த்தம்.

உலகத்தில் அந்தகன் கையில் அகப்படும் உயிரும், நாய்நரி கழுகாதிகளுக் கிரையாகுமுடலும், விவேகமில்லாத பாமரர் நெஞ்சில் பொருட்படும் பொருளும் ஆகிய இம்மூன்றையும் சற்குருசுவாமிகளுக்கு யானெனதென்னுது தத்தமாய்க் கொடுத்துவிடுவதாகிய சர்வசங்கபரித்யாகமென்னும் அறமும், இவ்வறத்துக்குப்பலமாகப் பெற்ற பிரத்யேகாத்மகூடஸ்த சைதன்னியமான நித்தியப்பொருளென்னும் பொருளும், இப்பொருளின் வியாபகத்துவத்தால் உதித்தசர்வசாக்ஷியாகிய பூரணாநந்தமென்னும் இன்பமும், இவ்வின்பாதீதமான அகண்டைகரசத்தால் சாக்ஷிவாசனையாதிகளுங் கரைந்துவிடுவதாகிய இன்பவீடென்னும் வீடும் ஆகிய இந்நான்கையுஞ் சுருதியிற் பிரதிபாதியாநின்ற புருஷார்த்தமெனக் கொண்டு உய்யும் வண்ணம் திருவருள்வடிவாகிய சற்குரு ஸ்வாமிகளாதியரிடத்தில் வைத்தபக்தியென்னு முயிரால், பரோக்ஷஞானமென்னும் அங்கத்தோடு வைராக்கியமென்னும் இடத்தில்வசிக்கும் அதிகாரிகளாலே விசாரிக்கத்தக்கது மஹாவாக்கியார்த்தமே.

அஃதாவது அநாத்மா வென்னும் சட்கோச தத்துவமாகிய ஸ்தூலதேகத்துக்கும், பாகிய விவகாரமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தைக்கும், அன்னமயமாகிய கோசத்துக்கும், இருபது தத்துவமாகிய சூக்ஷுமசரீரத்துக்கும், அந்தர் விவகாரமாகிய சொப்பனவஸ்தைக்கும், பிராணமய மனோமய விஞ்ஞானமயமாகிய கோசங்கட்கும், ஒரு தததுவமாகிய காரணதேசத்துக்கும், பாகியாந்தர சூன்யவிவ

காரமாகிய சுழுத்தியவஸ்தைக்கும், ஆநந்தமயமாகிய கோசத்துக் கும், இவைகளில் கிரமமாக அபிமானித்தலும், விவகரித்தலும், மயமாதலுமுடைய விசுவதை சத பிராஞ்ஞனுகிய ஜீவனுக்கும், கிரமமாக விலக்ஷணமாயும், சாக்ஷியாயும், வெதிரிகதமாயும், அதிஷ்டானமாயும், விளங்காநின்ற ஆத்ம சைதன்னியமென்னும் நீ, முற்சொல்விய தேகாதிவியஷ்டிகள் கூடிய சமஷ்டி தேசங்களுக்கும், அவஸ்தைகளுக்கும், கோசங்களுக்கும் முறையே கிருபாசத்தி பூர்வகமாக அபிமானித்தும், சிற்சத்தி பூர்வகமாகப் பஞ்சகிர்த்தியங்களை விவகரித்தும், ஜெகசக்தி பூர்வகமாக மயமாயி மாகாத வைஸ்வாநரன் சூத்ராத்மா அந்தர்யாமி ஆகிய ஈஸ்வரனுக்கும், முற்சொல்லிய விலக்ஷணுதிகள் நான்குடனும் சுருதியிற்கூறிய பிறலக்ஷணங்களையுமுடைய பிரமசைதன்னியமென்னும் அது, உபாதிரகிதத்தாலும் லக்ஷணசகிதத்தாலும் அல்லது சாக்ஷித்துவ ரகிதத்தாலும், தன்மயமான சாக்ஷியசகிதத்தாலும் ஆகிய விட்டும்விடாத லக்ஷணையைக்கொண்டு ஆனுய் என்னும் அர்த்தங்களால், கூடஸ்தபிரம ஐக்ய சொரூபத்தைப்பிரதிபாதியாநின்ற முப்பதங்களோடும்விளங்கும் ஒருமொழியாகிய "தத்வமசி" மஹா வாக்கியார்த்தப் பொருளாகும்.

இம்மஹா வாக்கியார்த்தப்பொருளை ஸ்ரீசற்குரு சுவாமிகளாலுபதேசஞ் செய்யப்பெற்றுக்கொண்டு மனனஞ் செய்துணர்ந்து சமாதியில் சாக்ஷாத்கார மாகும்படி செய்துகொள்ளவேண்டுவது.

தத்துவமஹாவாக்கியார்த்தம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்திரண்டாவது,

தத்துவவிசேஷார்த்தசங்கிரகம்.

சிவம், அருள், ஜீவன், அஞ்ஞானம், மாயை, கன்மம் ஆகிய இந்த ஆறு பொருள்களின் சாமான்ய விசேஷ லக்ஷணங்களும், இவை விவகாரப்படுந் தன்மையும், இவற்றில் நீங்கவேண்டுபவைகளை நீக்கும் பிரகாரமும் அடையவேண்டுபவைகளை யடையும் பிரகாரமும் இதிற் சொல்லப்படுவனவாம்; எங்ஙனமென்னின்,

சிவத்தினது சாமான்யம் சொரூபம்.

சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்தவிசேஷம் அகமென்னுஞ்சொரூபம்.

சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகாரவிசேஷம் சச்சிதாநந்தமென்னுஞ் சொரூபம்.

சிவத்தினது விவகாரத்தில் பரமார்த்த விசேஷம் சர்வஞ்ஞத்துவசொரூபம்.

சிவத்தினது விவகாரத்தில் விவகாரவிசேஷம் கிஞ்சிஞ்ஞத்துவசொரூபம்.

சக்தியினது சாமான்யம் ஞானம்.

சக்தியினது பகிரங்கத்தில் பகிரங்கவிசேஷம் சற்குருஞானம்.

சக்தியினது பகிரங்கத்தில் அந்தரங்கவிசேஷம் சிவஞானம்.

சக்தியினது அந்தரங்கத்தில் பகிரங்கவிசேஷம் சாக்ஷிவிருத்திஞானம்.

சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷம் அகண்டாகாரவிருத்தி ஞானம்.

ஜீவனது சாமான்யம் சிதாபாசத்துவம்.

ஜீவனது யதார்த்தவிசேஷம் வீய்ந்த சிதாபாசத்துவம்.

ஜீவனது கற்பிதவிசேஷம் வீயாத சிதாபாசத்துவம்.

இருட்சத்தியினது சாமான்யம் ஆவரணம்.

இருட்சத்தியினது யதார்த்தவிசேஷம் சொரூபாவரணம்.

இருட்சத்தியினது கற்பிதவிசேஷம் விஷயாவரணம்.

மாயாசத்தியினது சாமான்யம் விருத்தி.

மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் கற்பிதவிசேஷம் தோன்றுநாமரூபவிருத்தி.

மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் யதார்த்தவிசேஷம் தோன்றாத நாமரூபவிருத்தி.

மாயாசத்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் கற்பிதவிசேஷம் இதவிருத்தி.

மாயாசத்தியினது கற்பிதயதார்த்தத்தில் யதார்த்த விசேஷம் அகவிருத்தி.

கன்மசத்தியினது சாமான்யம் போகம்.

கன்மசத்தியினது யதார்த்தவிசேஷம் சிவபோகம்.

கன்மசத்தியினது கற்பிதவிசேஷம் விஷயபோகம்.

அநாதியே சிவத்திற்கும் மாயைக்கும் இடையில் ஆரோபகாரணமாகிய இருட்சத்தியின் வசத்தனை ஜீவனுனவன் அவ்விருட்சத்தியினது யதார்த்தவிசேஷபாகமாகிய சொரூபாவரணத்தினுல்

மறைபடுவதாகிய சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷ பாகமாகிய சச்சிதாநந்த சொரூபமானது மறைபட்டு, அவ்விருட் சக்தியினது கற்பித விசேஷ பாகமாகிய விஷயாவரணத்தினுல் மறைபடுவதாகிய மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் கற்பித விசேஷ பாகமாகிய தோன்று நாமரூப விருத்தியானது தோன்றலால், அவ் விருட்சத்தியினது யதார்த்தவிசேஷ பாகமாகிய சொரூபாவரணத் தினுல் மறையாத சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் பரமார்த்தவிசேஷ பாகமாகிய அகஞ்சொரூபத்தை விடாதவனுயிருந்தும் விட்டவன் போலும், அவ்விருட்சத்தியினது கற்பித விசேஷபாகமாகிய விஷ யாவரணத்தினுல் மறையாதமாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில்யதார்த் தவிசேஷ பாகமாகிய தோன்ருத நாமரூப விருத்தியை யடையாத வனுயிருந்தும் அடைந்தவன்போலுமாய், மாயாசத்தியினது கற்பித யதார்த்தத்தில் யதார்த்தவிசேஷபாகமாகிய நானென்னும் அகவிரு த்தியின் சம்பந்தத்தினுலும் மாயாசத்தியினது கற்பிதயதார்த்தத் தில் கற்பிதவிசேஷபாகமாகிய அது இதுஎன்னும் இகவிருத்தியின் சம்பந்தத்தினுலும், தேகாதிகளை யானென்னும்போகாதிகளை என தென்றும் அகங்காரம் மகாரங்களாகிய பந்தமுற்று, கன்மசத்தியி னது கற்பிதவிசேஷபாகமாகிய விஷயபோகத்தையடைந்து, சிவத் தினது விவகாரத்தில் விவகார விசேஷபாகமாகிய கிஞ்சிஞ்ஞத்துவ சொரூபமாகும் ஜீவனது கற்பித விசேஷபாகமாகிய வியாதசித பாசத்துவத்தை யுடையவனுய் உழல்பவனுக்கு, சிவபுண்ணியத் தின் பயனுகிய இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் சத்திநிபாதம் ஆகிய மேலானபக்குவம் வந்தகாலத்தில், திருவருட்சத்தியான பந்தத்துக் கும் மோக்ஷத்துக்கும் இடையில் யதார்த்த காரணமாகிய தனது தெருட் சத்தியினது பேரருளின் மேலீட்டால் உபகரித்தருள வேண்டி, இருசத்தியினது சாமான்ய விசேஷபாகங்களின் லக்ஷ ணங்களையும், அவ்விருட்சத்தியினது யதார்த்த விசேஷபாகத்தி னுல் மறைந்தும் மறையாமலும் இராநின்ற சிவத்தினது சாமான்ய

பரமார்த்தத்தில் ப... த விசேஷ விவகார விசேஷபாக...
லக்ஷ...ம், அவ்விருட்சத்தியின் கற்பித விசேஷ ப...
ணால் மறைந்தும் மறையாமலும் இராநின்ற மாயாசத்தியினது சா...ன்ய கற்பிதத்தில் கற்பிதவிசேஷ யதார்த்த விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், ஜீவன் சம்பந்தப்படும் மாயாசத்தியினது கற்பித யதார்த்தத்தில் கற்பித விசேஷயதார்த்த விசேஷபாகங்களின்லக்ஷணங்களையும், சிவத்தினது விவகாரத்தில் பரமார்த்தவிசேஷ விவகார விசேஷபாகங்களின் சொரூபமா யிராநின்ற ஜீவனது சாமான்ய யதார்த்த விசேஷகற்பித விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், அச்சீவன் பந்தமோக்ஷ முற்ற காலங்களில் அடையுங்கன்மசத்தியினது சாமான்ய யதார்த்த விசேஷ கற்பித விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், தெருட்சத்தியினது சாமான்ய பகிரங்கத்தில் பகிரங்கவிசேஷ அந்தரங்க விசேஷ பாகங்களின்லக்ஷணங்களையும் அந்தரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷ அந்தரங்க விசேஷபாகங்களின் லக்ஷணங்களையும், பந்தமோக்ஷங்களின் லக்ஷணங்களையும், முன்னர்ச்சுருதியின் சிரவணவழித்தாய்த் தெரிவிக்கத் தெருட்சத்தியினது பகிரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷபாகமாகிய சற்குருஞானம் விளக்கமாயும், பின்னர் யுக்தியின் மனனவழித்தாய்த்தெரிவிக்கத் தெருட்சத்தியினது பகிரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷபாகமாகிய சிவஞானம் விளக்கமாயும், பிரகாசித்தருளலும், முன்னர்த் தெருட்சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷபாகத்தினால் இருட்சத்தியினது யதார்த்த விசேஷபாகமானது நீங்கி, தெருட்சத்தியினது அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷபாகத்தினால் சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷாம்சமாய் விளங்கும்படியான மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் கற்பித விசேஷபாகமாகிய தோன்று நாமரூபங்கள் இருட்சத்தியினது கற்பித விசேஷபாகமானது நீங்கிப் பேதமாய்த்தோன்றாமல் சிவத்தினது பரமார்த்தத்தில் விவகார விசேஷபாகமாகிய மறைந்த சச்சிதாநந்த சொரூபம்

பரமார்த்தத்தில்

த்தோனறலால் பின்னாச் சிவத்...

த்த விசேஷபாகமாகிய மறையாத அக...

...ாதும் தானுயிருந்தவனுகவும், மாயாசத்தியினது கற்பிதத்தில் யதார்த்த விசேஷபாகமாகிய தோன்றாத விருத்தியே எப்பொழுதுந் தானு யிராதவனுகவுமாய், தெருட்சக்தியினது அந்தரங்கத்தில் பகிரங்க விசேஷபாகமாகிய சாக்ஷி விருத்தி ஞானப்பிரகாசத்தினுலும், அந்தரங்கத்தில் அந்தரங்க விசேஷ பாகமாகிய அகண்டாகார விருத்தி ஞானப் பிரகாசத்தினுலும், கூடஸ்த பிரம சொரூபத்தை யறிந்து அகங்கார மமகாரங்களை விட்டதாகிய மோக்ஷமுற்று கன்மசத்தியினது யதார்த்த விசேஷ பாகமாகிய சிவபோகத்தை யடைந்து, சிவத்தினது விவகாரத்தில் பரமார்த்த விசேஷ பாகமாகிய சர்வஞ்ஞத்துவ சொரூபமாகும் ஜீவனது யதார்த்த விசேஷ பாகமாகிய வீய்ந்த சிதாபாசத்துவ முடையவனுய் அமைந்து விளங்குமவனை கன்மசத்தியினது சாமான்யத்தில் சுவாநுபவத்தின் நித்தியாசனவழித்தாய்ப் பிரதிபந்தமற வாக்கு மனுதீதமாகிய சிவத்தினது சாமான்ய சொரூபமாய்ச்செய்தருள ஞானதீக்ஷைசெய்து, நாமரூபத்துக் கிடமாகிய ஜாக்கிராவஸ்தைக்கும், சச்சிதாநந்தத்துக் கிடமாகிய துரியாதீதாவஸ்தைக்கும், நடுநின்ற அஞ்ஞானத்துக் கிடமாகிய சுழுத்தி யவஸ்தையாற் றூங்கி, மாயைக்கிடமாகிய சொப்பனுவஸ்தையில் அதோமுகவிருத்தி கண்ணுய் விவகரிக்கும் ஜீவனுக்குத் தெருட்சத்தியினது சாமான்யதிருவருண் ஞானமாகிய ஊர்த்தமுக ஞானக்கண்ணுயறியத் திருப்பி, ஞானத்துக்கிடமாகிய சகல கேவலமற்ற சுத்தாவஸ்தையில் விழிப்பித்தருளியும், சொரூபத்துக்கிடமாகிய துரியாவஸ்தையில் மூடவிருத்தியென்னும் இராகுவானது மறையாது மறைந்திருந்த மறைவை நீக்கிச் சொற்பிரகாசமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஞானபாஸ்கரனுனவன் சதோதயமாய் விளங்குவதையும், விருத்திமயமாய் நாமரூபத்தை நினைந்தும் நினைவற்ற சொரூபத்தைமறந்தும்துன்பப்படும் ஜீவ

னுக்குப் பந்தத்தன ... வழு ... ம், ஞா ... ய்ச
நந்தத்தை யறிந் ... ம் அறிவற்ற உலகத்தையறியாமலும், இன்
யும் ஜீவனுக்கு மோக்ஷமடையும் வழியையும் காண்பித்தரு...
பந்தவழியைக் கைக்கொள்ளாமலும், மோக்ஷவழியைக் கைவிடாம
லும், சதாநுசந்தானம் பண்ணிக்கொண்டு வரும்படியாய் மத்யகத
ஞானோபதேசத்தினல், ஆட்கொண்டருளியபடியேபக்குவர்கள் ஆட்
படுவார்களாயின், கந்தாநுபூதி "செம்மான்மகளைத் திருடுந்திருடன்
பெம்மான்முருகன் பிறவானிறவான், சும்மாவிருசொல்லற வென்
றலுமற், றம்மாபொருளொன்று மறிந்திலனே" என்னுஞ் சகஜாநு
பூதிபெற்று முத்தர்களாய் வாழ்வார்கள். இதில்யாதொரு சம்சயமு
மில்லை. சத்தியம்.

தத்துவவிசேஷார்த்தசங்கிரகம்

முற்றிற்று.

சிவபெருமான் திருவருள் வாழ்க.